

1. BASKI

ISBN

978-605-88313-8-4 (1.c)

Baskı, Cilt

Erkam Matbaası

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Okumayı Teşvik Derneği

Tel: (0264) 274 16 31

info@okumayitesvik.com

info@tomorhoca.com

www.tomorhoca.com

İnternet ortamında Ahmet Tomor'un sohbetlerine ve bütün eserlerine ulaşabilirsiniz.

iPhone, iPod Touch, iPad

App store > Books > Okumayı Tesvik Derneği

Android

Google Play > Arama > Okumayı Tesvik

A'DAN Z'YE İSLÂMÎ BİLGİLER

-2. CİLT-
(M-Z)

Ahmet Tomor

WWW.TOMORHOCA.COM

İÇİNDEKİLER

*

M

MAHŞER VE MAHKEME-İ KÜBRÂ	11
MAL SEVGİSİ	15
MAZLUMA VE ZÂLİME YARDIM	18
MEDİNE-İ MÜNEVVERE	20
MEHDİ VE MEHDİLİK MAKÂMI	30
MEKKE-İ MÜKERREME	32
MELEKLERE İMAN	39
MERHAMET	45
MESCİDLER	48
MEVLİD	53
MEZHEB VE MEZHEB İMAMLARI	56
MİKROFON VE NAMAZ	59
MİRAC	62
MİSVAK VE DIŞ SAĞLIĞI	66
MÜCİZE	68
MUHAMMED ALEYHİSSELÂM	70
MUHARREM AYI'NIN ÖZELLİĞİ	90
MÜCTEHİD	93
MÜ'MİNLERİN ÖZELLİĞİ	96
MÜNÂFIKLAR	99

N

NAFAKA	101
NAMAZ NASIL KILINIR	103
NANKÖRLÜK	106
NEFS-İ EMMÂRE VE LEVVÂME	109
NEMRUD VE HZ. İBRAHİM	114
NEVRÛZ BAYRAM MI?	120
NOEL BABA EFSÂNESİ	121
NUR VE ZULÛMAT	124

O

OBURLUK	126
ORGANLARIN ŞÂHİTLİĞİ	129
ORUÇLA İLGİLİ KONULAR	133
OTUZ ÜÇER DEFA TESBİH, HAMD VE TEKBİR	141

Ö

ÖFKE VE ŞEYTAN	143
ÖĞLE NAMAZI	146
ÖLÜM VE DOĞUM	148
ÖLÜMÜ HATIRLAMA	150
ÖMÜR UZAYIP KISALIR MI?	152
ÖRF VE ÂDET	154
ÖŞÜR	155
ÖZÜR SAHİBİ	157

P

PAZARTESİ VE PERŞEMBE GÜNLERİ	158
PEYGAMBERLERE İMAN	160
PEYGAMBERİ DİŞLAYANLAR	167
PİŞMANLIK YASASI	169

R

RABBİMİZ ALLAH	171
RAHMET AYI RAMAZAN	172
RECEB AYI VE REGÂİB GECESİ	176
RIDVAN BİATI VE SONUÇLARI	177
RIZKI VEREN ALLAH'TIR	180
RİYÂKÂRLIK	184
RUH VE HAYAT	187
RUHSAL DENGE	191
RÜŞVET HARAMDIR	195
RÜYA VE ÇEŞİTLERİ	197
RÜYA YORUMU	202

S

SABAH NAMAZI	207
SABIR	210
SADAKA VE ÇEŞİTLERİ	214
SAĞDAN BAŞLAMAK	218
SAĞLIĞA ZARARLI ŞEYLER HARAMDIR	220
SAHÂBE, TÂBİİN VE TEBE-İ TÂBİİN	225
SALÂVÂT-I ŞERİFE	231
SAPIKLIK HAREKETLERİ	234
SARIMSAK SOĞAN	239
SEFER (YOLCU) NAMAZI	242
SEHİV SECDESİ	245
SELÂM VE MUSÂFAHA	248

SIKINTI VE STRES	253
SIRAT KÖPRÜSÜ	255
SÖZÜNDE DURMA	257
SU VE İSRAF	259
SÜNNETLERİ İHYÂ ETMEK	262
SÜT VE SAĞMAL HAYVANLAR	266

Ş

ŞÂBAN AYI	268
ŞÂHİTLİK SORUMLULUKTUR	269
ŞEFÂAT HAKTIR	272
ŞEHİTLER	274
ŞERİAT NE DEMEKTİR?	278
ŞİİLİK (ALEVİLİK)	280
ŞİRK VE MÜŞRİKLER	283
ŞÜKÜR	286
ŞÜKÜR SECDESİ	288

T

TA'DİL-İ ERKÂN	289
TAHİYETÜ'L-MESCİD NAMAZI	291
TAKVÂLIK	292
TEBÂREKE (MÜLK) SÜRESİ	295
TEBUK SEFERİ	297
TEHECCÜD (GECE) NAMAZI	300
TEMİZ VE DOĞAL GIDA	301
TEŞRİK TEKBİRİ	304
TERÂVİH NAMAZI	305
TEVÂZU	308
TEVBE VE İSTİĞFAR	309
TEYEMMÜM	312
TİCARET	314
TİLÂVET SECDESİ	316
TÜP BEBEK SAKINCALI MI?	318

U

UĞUR VE UĞURSUZLUK	322
ULÜ'L-AZM PEYGAMBERLER	324
ULÜ'L-EMRE İTAAT	325
UYKU-ÖLÜM İLİŞKİSİ	328
UYUŞTURUCU BAĞIMLILIĞI	330

Ü

ÜMMET-İ MUHAMMED	332
ÜREME ORGANI VE DİL	336
ÜZEYR ALEYHİSSELÂM	337
ÜZÜM	340

V

VÂCİB NE DEMEKTİR?	342
VAHİY VE ÇEŞİTLERİ	342
VASİYET	345
VEDÂ HACCI	348
VEDÂ HUTBESİNDEN BÖLÜMLER	351
VİTİR NAMAZI	352

Y

YÂ ZE'L-CELÂLİ VE'L-İKRÂM	353
YAĞMUR VE YENİDEN DİRİLİŞ	354
YAHUDİLER	356
YÂSİN SÛRESİ	361
YATSI NAMAZI	363
YAZICI MELEKLER	365
YE'CÛC VE ME'CÛC	366
YEMİN VE KEFÂRETİ	370
YETİMLERİ GÖZETME	374
YILBAŞI ÇILGINLIĞI	376
YUNUS ALEYHİSSELÂM	379

Z

ZANDAN SAKINMA	381
ZEKÂT	382
ZEYTİN VE ZEYTİNYAĞI	388
ZIRH YAPAN PEYGAMBER	390
ZİKİR	392
ZİLHİCCE AYI	397
ZULÛM VE ÇEŞİTLERİ	399
ZÛLKARNEYN ALEYHİSSELÂM	403

MAHŞER VE MAHKEME-İ KÜBRÂ

Haşr kökeninden ism-i mekân olan mahşer, sözlükte toplanma yeri demektir. Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile yeniden dirilecek olan insanların ve diğer canlıların toplanacağı yere **mahşer** ve mahşer yerinde Yüce Allah'ın yapacağı yargılamaya **mahkeme-i kübrâ** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (sorgulanmayacağını) mı sanıyor? (Kıyâme, 36)

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insan, bitki türleri gibi sadece dünya hayatı için yaratılmadığından öldükten sonra yeniden diriltilip kabirinden kaldırılacak ve mahşer yerindeki mahkeme-i kübrâ'da yargılanacaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

İnkârcılar öldükten sonra (yeniden) diriltilmeyecekleri iddiasında bulundular. (Ya Resûlüm!) De ki: Hayır! Rabbime andolsun ki kesinlikle (yeniden) diriltileceksiniz. Sonra yaptıklarınız size haber verilecek, bu da Allah'a göre çok kolaydır. (Teğâbün, 7)

İslâm'dan kopup dinsiz ve dengesiz bir yaşamın kurbanı olanlar ve ölümlü unutup âhireti yok sayanlar, Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) karşılıklarına dikilince, tatlı canlarını teslim edip ilkel kefeni giydikleri ve kabir denilen bir çukura gömüldükleri gibi,

Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince de, yeniden dirilip kabirlerinden kalkacak ve yargılanmak üzere mahşer yerinde toplanacaklar. İşte insanları yeniden diriltip kabirlerinden kaldırmak ve mahşer yerinde toplayıp yargılamak, kuşkusuz Allah'a göre çok kolaydır.

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a (tekrar) üfürüldü (günde) kabirlerinden fırlayanlar süratle Rablerine (mahşer yerine) doğru gidecekler. (Yâsîn, 51)

İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince yerler, gökler şiddetle sarsılacak, kabirler alt üst olup içindekileri dışa atacak ve kabirlerinden kalkanlar korku ve panik içinde mahşer yerine giderken,

Yüce Allah buyuruyor:

“Eyvah bize! Yattığımız yerden bizi kim kaldırdı? İşte bu, Rahman

(olan Allah) ın vaadettiği (gün) dür, peygamberler de doğru söylemiş” derler. (Yâsîn, 52)

İsrâfil (a.s.) ın ikinci defa Sûr'a üflemesi ile Yüce Allah'ın vaadettiği âhiret âlemi başlayacak ve ilk peygamber Hz. Âdem'den son peygamber Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin “**Vel-ba'sü ba'del mevt-i hakkun**” (ölümden sonra yeniden dirilmek haktır) sözü gerçekleşecek.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün Ruh (Cebrâil) ve melekler saf halinde ayakta duracak, sadece Rahman'ın izin verdikleri konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek. (Nebe, 38)

Mahşer yerine öncelikle insan, hayvan, cin ve şeytan gibi dünyada yaşayan canlılar, sonra diğer gezegenlerde yaşayan canlılar ve ardından Cebrâil (a.s.) ile göklerdeki melekler gelecek ve saf halinde ayakta duracaklar.

Dünya yılı ile elli bin yıl kadar sürecek olan mahşer günü, gerçekten çok zorlu bir gün olacak. Kurtla kuzu ve insanla cin bir arada olduğu halde o günün dehşetinden tüm sesler kısılacak, sadece Allah'ın (c.c.) izin verdiği kimseler konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek. Sorgulamayı bekleyen günahkârlar mahşer güneşinin altında korku ve pişmanlıktan âdeta ecel terleri dökerken,

Yüce Allah buyuracak:

Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (çıplak) geldiniz. Size verdiğimiz (malları, mülkleri) de arkanızda (dünyada) bıraktınız. (En'âm, 94)

Gece-gündüz demeden hırsla dünyaya sarılanlar, mal, mülk edinmek için zamanla yarışanlar ve işlerin yoğunluğundan namaz kılmaya bile vakit bulamayanlar, o gün gerçekten çok pişman olacak ve kahrından ellerini ısırp kendini kınayacak. Helâl-haram ayırımı yapmadan hırsla kazandıkları ve dünyada bıraktıkları malları vârisleri arasında dövüş kavga taksim edilirken, kefenleri de kabirde çürüdüğünden,

Mahşer yerine annelerinden doğdukları gibi çıplak, teker teker ve yapayalnız gelecekler ve Yüce Allah onlara: “**Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (çıplak) geldiniz**” diyecek.

Mahkeme-i Kübrâ

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a üfürüldüğü zaman, işte o gün çok zorlu bir gün olacak, (özelikle) inkârcılar için hiç de kolay olmayacak. (Müddessir, 8-9-10)

İsrâfil (a.s.) ın ikinci defa Sûr'a üflediği yani insanların yeniden dirilip kabirlerinden kalktığı gün gerçekten çok güç olacak, özellikle inkârcılar ve günahkârlar için hiç de kolay olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve o gün cehennem (mahşer yerine) getirildi (ğinde) insan (günahlarını) hatırlayacak ama hatırlamanın ne yararı olacak ki! (Fecr, 23)

İnsanlar kızgın mahşer güneşinin altında yanarken ve sıcak nefesleri birbirini yakarken, melekler cehennemi mahşer yerine getirecek ve korku doruğa çıkacak. İşte o an herkes dünyada yaptığı günahlarını hatırlayıp çıldırmasıya pişman olacak ama tabii ki bir yararı olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün zâlim (inkârcılar) ellerini ısırarak “ah! Keşke peygamberle birlikte bir yol izleseydim” diyecek. (Furkan, 27)

Dünyada peygamberden kopup sapıkların peşine takılanlar ve İslâm'a saldıranlar, o gün pişmanlıktan ellerini ısırıp çok ah vah edecekler ama orada pişmanlık yasası geçerli olmadığından bundan yararlanamayacak ve tevbeleri kabul edilmeyecek.

Amel defterlerinin dağılması

Yüce Allah buyuruyor:

İşte kitabı (amel defteri) sağ eline verilen diyecek ki: “Alın, kitabımı okuyun”. (Hakka, 19)

Mahşer yerinde gergin bir bekleyişten sonra amel defterleri dağılacak ve sevabı çok olanların defteri sağ eline verilecek. Sınıfını iyi derece ile geçen çocuklar koşuşup yakınlarına karnelerini gösterdikleri gibi amel defterini sağ eline alanlar da “Alın, kitabımı okuyun” diye yakınlarına gösterecek ve mutluluktan yüzleri gülüp gözleri parlayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ama kitabı sol eline verilen de diyecek ki: “Ah! Ne olurdu kitabım verilmeseydi de hesabımın ne olduğunu bilmeseydim”. (Hakka, 25-26)

Amel defteri sol eline verilen günahkârlar da cehenneme atılıp cayır cayır yanmanın dışında başka bir seçenekleri kalmadığını görünce, “Ah! Keşke ölünce çürüyüp toprak olarak kalsaydım da bugünlere ermeseydim. Keşke amel defterim verilmeseydi de günahlarımın hesabını bilmeseydim ve sorguya çekilmeseydim” diye kendini kınayacak.

Sevap ve günahların tartılması

Yüce Allah buyuruyor:

Biz kıyâmet (mahşer) günü için adâlet terazileri koyacağız ki kimseye zerrece haksızlık edilmeyecek. (Yaptıkları sevap ve günah) bir hardal tanesi kadar bile olsa, onu getirir (teraziye koyar) ız. (Enbiyâ, 47)

Amel defterleri dağıldıktan sonra sevapları ve günahları tartacak (belirleyecek) mânevî teraziler kurulacak ve sorgulama başlayacak. Şeklini ve niteliğini bilemediğimiz mânevî terazilerin sağ kefesine sevaplar ve sol kefesine günahlar konacak. İlâhî adâletin göstergesi olan bu teraziler, bir tek hardal tanesi ağırlığındaki sevap ve günahları çok hassas bir şekilde tarttığı gibi dünyadan daha ağır sevap ve günahları da aynı hassasiyetle tartacak ve kimseye haksızlık edilmeyecek.

Sorgulamanın başlaması

Sorgulama başlayınca günahkârlar tir tir titreyecek ve pişmanlıktan âdetâ ecel terleri dökülecek. Sorgulamaya önce îmandan, sonra beş vakit namazdan başlanacak ve akıllı olan her müslüman, erginlik çağından ölünceye kadar kıldığı ya da kılmadığı namazlardan tek tek sorgulanacak. Kıldığı namazların sevabı nur gibi parlak bir şekilde terazinin sağ kefesine, kılmadığı namazların günahı da kapkara ve korkunç bir şekilde terazinin sol kefesine konacak.

Dosdoğru ve güzelce kılınan her vakit namazın sevabı hayal edemeyeceğimiz boyutlarda büyük olduğu gibi kılınmayan namazların günahı da aynı boyutlarda olacağından namaz, sevap-günah dengesi üzerinde çok etkili olacak. Bu nedenle beş vakit namazı vaktinde ve düzenli bir şekilde kılanların diğer sorgulamaları hafif ve kılmayanlarında diğer sorgulamaları çok güç ve çetin olacak.

Namazdan sonra diğer sorgulamalar başlayacak ve sıra kul hakkına gelecek. Haksızlığa uğrayan (mazlum) lar haklarını sevap olarak alacakları ve en yakınlarına bile haklarını helâl etmeyecekleri için üzerinde fazla kul hakkı olanların işi gerçekten çok zor olacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün vezin (günah ve sevapların tartılması) haktır. Şu halde kimin mîzan (sevap) ları ağır gelirse, işte onlar felâha (cehennemden kurtulup cennete) kavuşanlardır.

Kimin de mîzanları hafif (sevabı az) gelirse, işte onlar âyetlerimize haksızlık ettikleri için kendilerine yazık edenler (cehenneme gidecekler) dir. (A'raf, 8-9)

Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra arta kalan sevapları mîzanda ağır gelenler yani gelirleri giderlerinden fazla olanlar, birbirlerini kutlayıp coşku ile cennete gidecek. Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra arta kalan sevapları mîzanda hafif gelenler yani gelirleri giderlerini karşılamayanlar da kendilerini kınayarak gözyaşları ile cehenneme gidecek ve günahlarından arınıncaya kadar orada yanacaklar.

Hayvanlar da hakkını alacak mı?

İlâhî adâletin gereği hayvanlar da hem birbirlerinden hem de insanlardan haklarını alacaklar. Ancak onlar insanlar gibi sevap olarak değil, kısas şeklinde yani misli ile haklarını alacaklar. Onları sadece kısas için yeniden diriltip mahşer yerinde toplayan Allah (c.c.), haksızlığa uğrayan hayvanlara gereken güç ve yetenekleri verdikten sonra, “Haydi hakkınızı alın” diye izin verecek.

Dünyada haksızlığa uğrayan hayvanlar, kendilerine haksızlık eden insan ve hayvanları altlarına alıp tatmin oluncaya kadar ezecek, ısırarak, çiğneyecek ve sonra Yüce Allah hayvanların hepsine, “Kûnî türâbâ” (toprak olun) buyuracak. Hayvanların hepsinin bir anda toprak olduğunu ve azaptan kurtulduğunu gören,

Kâfir, “ah! Ne olurdu ben de toprak olsaydım” diyecek. (Nebe, 40)

MAL SEVGİSİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz her ümmetin bir imtihanı vardır. Ümmetimin imtihanı da (aşırı) mal sevgisidir. (Tirmizî)

Toplumsal denge-düzenin gereği, her insanın fitratında (yapısında) mal sevgisi vardır ve bu doğaldır. Bu nedenle küçük çocuklar bile oyuncaklarını sahiplenir ve onları en yakın arkadaşları ile bile paylaşmak istemezler. Ancak her şeyin hayırlısı ortası ve aşırısı zararlı olduğu gibi mal sevgisinin de ortası hayırlı ve aşırısı zararlıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Mallarınız ve evlâtlarınız sizi Allah'ı anmaktan (ibâdetlerinizden) alıkoymasın. Kim böyle yaparsa, işte onlar (âhirette) hüsrâna uğrayanlardır. (Münâfikûn, 9)

Bir kimsenin işi, gücü, görevi, malı ve mülkü, eğer o kimseyi Allah'ı anmaktan ve başta beş vakit namaz olmak üzere ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapmaktan alıkouyorsa, işte bu aşırılıktır. Her aşırılığın sonu pişman-

lık olduğu gibi aşırı mal sevgisinin sonu da dünyada pişmanlık ve âhiret âleminde hüsrân yani azaptır.

Peki müslümanlar çalışıp çabalamayacak ve iş güç sahibi olmayacak mı?

Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman ve Hz. Abdurrahman İbni Avf gibi seçkin sahâbeler Asr-ı saadette ticaretle uğraştıkları ve binlerce km. uzaklardaki ülkelerden deve kervanları (konvoyları) ile mal getirerek Medine-i Münevvere'deki yahudi tekeline kırdıkları gibi,

Kuşkusuz müslümanlar her dönemde çalışıp çabalamalı, iş güç sahibi olmalı, çağın bilim ve teknolojisinden yararlanmalı ve ticaret dahil her çeşit işleri yapmalıdır. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) doğru dürüst çalışıp kazanmayı ve ticaretle uğraşmayı yasaklamıyor, aksine teşvik ediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güvenli doğru tüccar, (âhirette) peygamberler, siddıklar ve şehitlerle birlikte olacak. (Hâkim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Doğru tüccar, kıyâmet günü Arş'ın gölgesinde gölgelenecek. (Deylemî)

Ancak!..

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle erler (var) ki, onları ne ticaret ne de alış veriş Allah'ı anmaktan, namazı kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoymaz. (Çünkü) onlar kalplerin ve gözlerin (yerinden hoplayacağı) bir günden korkarlar. (Nûr, 37)

Mal tutkusu insanın fitratından kaynaklandığı için aşılması gerçekten güç bir imtihandır. Ancak doğumla başlayan dünya hayatının bir gün ölümle noktalanacağını ve korkudan kalplerin, gözlerin yerinden hoplayacağı mahşer günü sorguya çekileceklerini unutmayanlar için hiç de güç değildir. Çünkü Yüce Allah **“Onları ne ticaret ne de alış veriş Allah'ı anmaktan, namazı (dosdoğru) kılmaktan ve zekâtı (tastamam) vermekten alıkoymaz. (Çünkü) onlar kalplerin ve gözlerin (yerinden hoplayacağı) bir günden korkarlar”** buyuruyor.

Atalarımız da “Mal sahibi, mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi? Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan” diye aşırı mal tutkusundan kurtulmamız için bizi uyarmışlardır.

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlüllah (s.a.v.) sahâbelerine:

“Hanginize mirasçının malı, kendi malından daha sevimidir?” diye sordu.

(Sahâbeler:) “Ya Resûlallah! Hepimize kendi malımız daha sevimlidir” dediler. Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Kişinin kendi malı âhirete gönderdiği, mirasçının malı da arkasından kalandır”. (Buhârî)

Abdullah İbni Şihhir radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) “Elhâkümü't-tekâsür'ü” okurken yanına geldim, şöyle buyurdu:

“Âdemoğlu malım malım der. Ey Âdemoğlu! Yiyip tükettiğin, giyip eskittiğin ya da sadaka verip önden (âhirete) gönderdiğinden başka malın var mı?” (Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Malın gelir ve giderinden sorgulama

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kul, kıyâmet gününde ömrünü nerede tükettiğinden, ilmi ile ne yaptığından, malını nereden kazanıp nerede harcadığından ve vücudunu nerede yıprattığından sorgulanmadıkça, mahşer yerinden ayırlamaz. (Tirmizî)

İnsanlar kıyâmet günü “malını nereden kazanıp nerede harcadığından” sorguya çekilecek ve malının hesabını vermeden mahşer yerinden ayrılıp cennete gidemeyecek. Bu nedenle öncelikle meşrû yollardan helâl kazanmaya, eşimize, yavrularımıza helâl lokma yedirmeye ve sonra Allah'ın (c.c.) razı olduğu yerlere harcama yapmaya çalışalım.

Allah yolunda harcama

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarını Allah yolunda harcayanların örneği, yedi başak veren bir tane (buğday tohumu) gibidir ki, her başakta yüz tane (buğday) vardır. Allah dilediğine kat kat (daha fazlasını da) verir. Allah'ın ihsanı boldur, her şeyi bilendir. (Bakara, 261)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Malını Allah yolunda harcayana, harcadığının yedi yüz katı sevap verilir. (Tirmizî-Nesâî)

Toprağa tohum ekenler vakti gelince karşılığını kat kat aldıkları gibi gerçekte âhiret âleminin bir tarlası konumunda olan dünyaya mânevî tohum ekenler yani Allah yolunda harcama yapanlar da vakti gelince karşılığını kat kat sevap olarak alacak ve çok sevinecekler. Ne mutlu sağlığında eli ile malının bir kısmını Allah yolunda harcayıp âhiret âlemine yatırım yapanlara! Ne yazık malının tamamını dünyada bırakıp, âhiret âlemine boş el ile gidenlere!

MAZLUMA VE ZÂLİME YARDIM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Din kardeşin zâlim de olsa, mazlum da olsa ona yardım et”.

Sahâbeden biri:

“Ya Resûlallah! Din kardeşim mazlumsa ona yardım ederim ama zâlimse ona nasıl yardım edeyim?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Onun zulüm yapmasına engel olursun. İşte bu ona yardımdır”.

(Buhârî-Tirmizî)

Zulme, haksızlığa uğrayana **mazlum**, zulüm ve haksızlık edene de **zâlim** denir ve ikisine de yardım etmek gerekir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): “Din kardeşin zâlim de olsa, mazlum da olsa ona yardım et” buyuruyor.

Zâlime yardım konusunu farklı ve İslâmın özü ile çelişkili gibi algılayan sahâbelerden biri: “Ya Resûlallah! Din kardeşim mazlumsa ona yardım ederim ama zâlimse ona nasıl yardım edeyim” diye sorunca, Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Onun zulüm yapmasına (daha fazla günah işlemesine) engel olursun. İşte bu ona yardımdır”.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, müslümanın (din) kardeşidir. Ona zulüm (haksızlık) yapmaz ve onu zâlime teslim etmez. Kim bir din kardeşinin ihtiyacını görürse, Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir müslümanı sıkıntıdan kurtarıp rahatlatırsa, Allah da kıyâmet günü o kimsenin sıkıntılarını giderir. Kim bir müslümanın kusurlarını örter (gizler) se, Allah da o kimsenin kusurlarını örter. (Buhârî-Müslim-Ibni Mâce-Tirmizî-Ebü Dâvûd)

Zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şahitlik yapmak, onların durumunu gören, bilen ve duyan müslümanlara farz-ı kifâye, güvenlik güçleri, savcı ve yargıç gibi yetkililere ise farz-ı ayndır.

Yüce Allah buyuruyor:

Zulüm (haksızlık) edene sakın meyletmeyin (tarafdar ve duyarsız olmayın). Sonra size de ateş dokunur. (Hûd, 113)

Zulüm ve haksızlık eden kimse en yakınımız bile olsa, onun zulmü-

ne ortak olmamak ve onunla birlikte ateşte yanmamak için kesinlikle taraf tutmayalım ve zulme karşı duyarsız olmayalım. Çünkü zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şahitlik yapmak, onların durumunu gören ve bilen müslümanlara **farz-ı kifâye**, güvenlik güçleri, savcı ve yargıç gibi yetkililere ise **farz-ı ayn** yani zorunludur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mazlumun bedduasından şiddetle sakının. Çünkü onun (bedduası) ile Allah arasında bir perde (engel) yoktur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kâfir bile olsa mazlumun bedduasından sakının. Çünkü onun (bedduasının) kabul olmasına bir engel yoktur. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Ya'lâ)

Atalarımız da “Alma mazlumun âhını, çıkar âheste âheste” demişler. Küçük bir ateş parçası koskocaman evleri, sarayları yakıp kül ettiği gibi bir mazlumun âhı da yuvaları yakıp kül ve kişileri helâk eder.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ buyurdu ki: “Ey kullarım! Ben zulüm yapmayı kendime haram kıldım. Onu size de haram kıldım. Sakın birbirinize zulüm yapmayın!” (Müslim)

MEDİNE-İ MÜNEVVERE

Medine'nin tarihi

Arap Yarımadasının Hicaz bölgesinde ve Kızıldeniz'in yüz kilometre doğusunda tarıma elverişli bir yerde bulunan Medine-i Münevvere ıssız bir halde iken,

Hz. Mûsa'dan sonra peygamber olan ve İsrâiloğullarının başına geçen Hz. Yûşa, Amâlikalılar kavmi ile savaşarak Kudüs ve Eriha gibi şehirleri fet-hedince, oradaki Amâlikalılar göç edip başka yerlere gittiler. Onlardan bir kısmı da Medine'nin bulunduğu ıssız yere gelip yerleştiler ve evler yapıp hurma ağaçları yetiştirdiler. İlk yerleşen kişinin adı Yesrib olduğu için de Medine'nin bulunduğu yere Yesrib adını verdiler.

Hz. Süleyman'dan sonra Kudüs'e saldıran Bâbil Kralı Buhtunnasar (Nabukednazar), Kudüs'ü ve Mescid-i Aksâ'yı yakıp yıktı ve İsrâiloğullarından yetmiş bin kişiyi kılıçtan geçirdi. Ayrıca içlerinde Hz. Danyal ve Hz. Üzeyr'in de bulunduğu yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götürdü. Katliamdan kaçıp kurtulan İsrâiloğulları (yahudiler) etrafa dağılırken, Benî Kaynuka, Benî Kurayza ve Benî Nadîr kabileleri de Hicaz bölgesine geldiler ve Medine'nin çevresine yerleştiler. Sonra zamanla çoğalıp güçlenince, merkezdeki Amâlikalıları sürüp çıkardılar ve kendileri merkeze yerleştiler.

Refah içinde yaşayan Sebe halkı şükür yerine nankörlük edince, Sebe Melikesi Belkıs'ın yaptırmış olduğu Me'rib Barajının önce köstebekler tarafından altı oyuldu, sonra Arim Seli denilen şiddetli yağışlarla setleri çöktü ve Sebe şehri sel suları altında kaldı. İlâhî gazaba uğrayan ve yurtları sel suları altında kalan Sebeliler zorunlu olarak oradan göç ederken, Hârise İbni Sa'lebe de kabilesi ile birlikte Medine'ye geldi ve yahudilerle anlaşıp şehrin dış semtlerine yerleşti. Sayısal açıdan daha kalabalık olan Hârise'nin kabilesi yavaş yavaş şehrin merkezine yerleşirken, yahudiler de şehrin dış semtlerine çekilmek zorunda kaldılar.

Hârise'nin Evs ve Hazrec adında iki oğlu vardı. Hârise ölünce, kabile halkından bir kısmı Evs'e, diğer kısmı Hazrec'e bağlandı ve kabile ikiye bölündü. Ne yazık ki bu iki kardeş kabile arasına zamanla düşmanlık girdi ve yüzyıllarca aralarında korkunç savaşlar oldu.

Medinelilerin İslâm'la tanışması

Mekke müşriklerinin korkunç baskı, zulüm ve zorbalıkları karşısında tebliğ görevini güçlkle yapan Peygamberimiz (s.a.v.), her yıl hac mevsiminde Mekke'ye gelen yabancılarla ilgileniyor ve onları İslâm'a davet ediyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) nübüvvetin (peygamberliğin) 11. yılında Akabe yakınlarında Medinelilerle altı kişi ile karşılaştı, onlarla biraz sohbet etti, Kur'an'dan âyetler okudu ve onları İslâm'a davet etti.

Okunan Kur'an'dan ve yapılan sohbetten çok etkilenen Medineliler, kısa bir şaşkınlıktan sonra birbirlerine baktılar, aralarında gizlice konuşular ve sonra Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte Kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular. Medine halkından ilk müslüman olan bu altı kişi, Peygamberimiz (s.a.v.) in tavsiyesi ile hacdan sonra yurtlarına döndüler ve tüm güçleri ile çalışıp Medine'de İslâm'ı yaymaya başladılar.

Ertesi yıl oniki kişilik bir grup halinde tekrar Mekke'ye geldiler, Akabe'de Peygamberimiz (s.a.v.) ile görüşüp sohbetini dinlediler ve bu görüşmede Peygamberimiz (s.a.v.) ile “**Birinci Akabe Biatı**” denilen sözleşmeyi yaptılar. Medinelilerin isteği üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) de onlara, Kur'an'ı ve İslâm'ı öğretmesi için Hz. Mus'ab İbni Umeyr'i (r.a.) Medine'ye gönderdi.

Hz. Mus'ab, Medine'deki müslümanlarla birlikte geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak olağanüstü bir gayretle çalışınca, İslâm Medine'de hızla yayılmaya başladı. Evs kabilesinin lideri ve Medine'nin en saygın kişisi olan Sa'd İbni Muaz'ın da müslüman olması ile artık İslâm'ın önünde bir engel kalmadı ve Medine'deki müslümanlar cemaatle namaz kılmaya başladı.

Medine'deki Evs ve Hazrec kabileleri İslâm'la tanışmadan önce sürekli birbirleriyle savaşır ve her savaşta çok gençler ölürdü. Ölen gençlerin eşleri dul, yavruları yetim kalır, anneleri ve babaları da sürekli gözyaşı dökerdi. Evs ve Hazrec kabilesine mensup kişilerin müslüman olmaları ve birlikte yan yana cemaatle namaz kılmaları ile yüzyıllarca devam eden bu anlamsız savaşlar sona erdi ve Medine'de bayram havası oluştu.

Nübüvvetin 13. yılında Hz. Mus'ab ile birlikte ikisi kadın ve yetmiş üçü erkek olmak üzere yetmiş beş kişilik bir grup tekrar Mekke'ye geldiler ve Akabe'de Peygamberimiz (s.a.v.) ile görüşüp sohbet ettiler. Bu görüşmede Medineliler canlarını, çocuklarını ve eşlerini korudukları gibi Peygamberimizi (s.a.v.) de düşmanlarına karşı koruyacakları konusunda söz verip “**İkinci Akabe Biatını**” yaptılar ve Peygamberimizi (s.a.v.) Medine'ye davet ettiler.

İkinci Akabe Biatı'ndan sonra Mekke'deki müslümanların Medine'ye hicret etmelerine izin veren Peygamberimiz (s.a.v.), kendisi Mekke'de kalıp hicret konusunda Allah'ın (c.c.) iznini beklemeye başladı.

Mekke'den hicret edip Medine'ye yerleşen müslümanlara **muhâcîrîn** ve onlara yardım eden Medinelilerle müslümanlara da **ensâr** denir. Din uğruna yurtlarını terk edip Medine'ye hicret eden Mekkeli müslümanlara Medi-

ne'deki din kardeşleri sahip çıktılar ve onları gurbet ellerinde yalnız bırakmadılar. Ancak ensârın ve muhacirînin gönülleri buruk, boyunları bükük ve gözleri yaşlı idi. Çünkü sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'de ve üstelik düşmanlarının arasında idi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in Mekke'den Medine'ye hicreti

Mekke müşrikleri öldürmek amacı ile bir gece Peygamberimiz (s.a.v.) in evini kuşatınca, Hz. Cebrâil geldi ve hicret konusunda Allah'ın (c.c.) emri ni getirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) evini kuşatan müşriklerin üzerine bir avuç toprak atarak ve Yâsin Sûresinin ilk dokuz âyetini okuyarak aralarından sıyrılıp çıktı ve o geceyi başka bir yerde geçirdi.

Ertesi günü Hz. Ebû Bekir ile birlikte önce Sevr Dağındaki bir mağaraya giden Peygamberimiz (s.a.v.), mağarada üç gün kaldıktan sonra Medine'ye hicret etmek üzere Hz. Ebû Bekir ile birlikte yola çıktılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) sahil yolunu izleyerek Rebiulevvel'in sekizinci Pazartesi günü Medine yakınındaki Kuba köyüne geldi. Kuba'da birkaç gün kalıp dinlenen ve oradaki müslümanlarla birlikte Kuba Mescidini yapan Peygamberimiz (s.a.v.), Medine'den kendisini karşılamaya gelenlerle birlikte Cuma günü Kuba'dan ayrıldı ve Medine'ye doğru yola çıktı.

Kuba ile Medine arasındaki Rânûna Vâdisine gelindiğinde öğle vakti olmuştu. Peygamberimiz (s.a.v.) vâdinin üst tarafında devesinden inip orada ilk Cuma hutbesini okudu ve ardından ilk cuma namazını kıldırdı. Sonra tekrar devesine bindi ve Medine'ye (şehir merkezine) doğru hareket etti.

Medineliler sabırsızlıkla ve sevinç gözyaşları ile Allah'ın son peygamberini bekliyorlardı. Gurbet ellerinde Peygamber hasreti ile yanan muhacirler! Yavrusunu kucağına alıp terasa çıkan kadınlar! Akabe'de biat eden Medineliler! Müslümanlar! Hastalar, yaşlılar, gençler ve çocuklar yollara çıkmış sevinç gözyaşları ile son peygamber Hz. Muhammed'i bekliyorlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) Seniyyetü'l-Vedâ'dan Medine'ye girerken coşku ve heyecan doruğa çıktı ve Medine halkı tarihinin en büyük bayramını yaşadı. Çünkü Yüce Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed artık Medine'de ve aralarında idi.

İslâm'dan önce adı Yesrib olan Medine, Peygamberimiz (s.a.v.) in Mekke'den Medine'ye hicreti ile Medine-i Münevvere (nurlanmış şehir) adını aldı ve yeni kurulan İslâm Devletinin ilk başkenti oldu. Ayrıca sözlükte Yesrib, başa kakma gibi çirkin anlamlara geldiğinden, Medine'ye Yesrib denilmesi yasaklandı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Kim Medine'ye Yesrib derse, Allah'tan af dilesin! O Tâbe'dir (gü-zeldir), o Tâbe'dir. (Ahmed İbni Hanbel-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Kim bir defa Yesrib derse, (keffâret olarak) on defa Medine desin. (Buhârî)

Medine'nin fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Allahım! Bize Mekke'yi sevdirdiğin gibi ya da daha fazla Medine'yi de sevdin. Allahım! Sa'ımıza ve müddümüze (hacim ölçülerimize) bereket ve bize sağlık ver. Sıtmayı da Cuhfe'ye naklet. (Buhârî-Müslim-Ahmed İbni Hanbel-Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Allahım! Medine'ye Mekke'nin iki katı bereket ver. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Medine İslâm'ın kubbesi, îman ve hicretin yeridir. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Medine'nin (giriş) kapılarında melekler vardır. Oraya veba (gibi salgın hastalıklar) ve Deccal giremez. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Mekke ve Medine hariç, Deccal'ın ayak basmayacağı (rejiminin girmeyeceği) bir belde kalmayacaktır. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Kim Medine halkına kötülük yapmak isterse, Allah onu kurşunun ateşte eridiği ya da tuzun suda eridiği gibi eritir (helâk eder). (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Canım kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, Medine'nin tozu (toprağı) her şeye şifadır. (Fedâilü'l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Kim sabah (aç karnına) Medine'nin acve hurmasından yedi tane yerse, akşama kadar ona hiçbir sihir ve zehir zarar veremez. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Ümmetimden kim Medine'nin (sıcağına) sıkıntılılarına sabrederse, kıyâmet gününde onun için şefaâtçi ve şahit olurum. (Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Kimin Medine'de ölmeye gücü yeterse, orada ölsün. Çünkü ben orada ölene şefaât ederim. (Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Hız. Ömer radiyallahü anhü şöyle dua ederdi:

“Allahım! Bana Senin yolunda şehit olmayı ve ölümümü Resûlünün beldesinde (Medine’de) nasib eyle”. (Buhârî)

Peki Hız. Ömer’in bu duası kabul oldu mu?

Hız. Ömer sabah namazını kıldırırken Ebû Lü’lü adında bir mecûsi köle tarafından hançerle vurularak şehit edildi ve Medine’nin en kutsal yerine, Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defin edildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete yakın) en son harab olacak İslâm beldesi Medine’dir.

(Tirmizî-İbnî Hibban)

Medine’nin kutsal yerleri

Hücre-i Saadet

Son Peygamber Hız. Muhammed’in kabri şerifinin bulunduğu yere **Hücre-i Saadet** denir. Hücre-i Saadet, Peygamberimiz (s.a.v.) in hayatta iken Hız. Âişe ile birlikte yaşadığı tek odalı bir evdi. Peygamberimiz (s.a.v.) orada vefat etti, orada yıkandı, cenaze namazı orada kılındı ve yattığı divanın altına defin edildi. Medine-i Münevvere’nin en kutsal yeri Hücre-i Saadet olduğu gibi Hücre-i Saadet’in ve bütün âlemlerin en kutsal yeri de Peygamberimiz (s.a.v.) in mübarek bedenine temas eden kutsal toprak maddeleridir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim vefatımdan sonra beni ziyaret ederse, hayatımda beni ziyaret etmiş gibidir. (Taberânî-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Vefatımdan sonra beni ziyaret eden kimse, sağlığımda beni ziyaret etmiş gibidir. Çünkü ben (kabrimde) diriyim. Kim beni ziyaret ederse, kıyâmet günü ona şefaât ederim veya (hakkında) şâhitlik ederim. (Fedâilü’l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi ziyaret edenlere şefaâtım vacib olur. (Dâre Kutnî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim haccını yapar ve vefatımdan sonra kabrimi ziyaret ederse, hayatta iken beni ziyaret etmiş gibidir. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Mekke’ye gidip haccını yapar, sonra benim için mescidime gelip (kabrimi) ziyaret ederse o kimseye kabul olmuş iki (nafile) hac sevabı yazılır. (Fedâilü’l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi bayram (piknik ve eğlence) yerine çevirmeyin. Bana salâtü selâm getirin. Çünkü nerede olursanız olun, sizin salâtü selâmınız bana ulaşır. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana kabrimin yanında salâtü selâm getirirse, onun salâtü selâmını aracısız işitirim. Kim de uzakta iken bana salâtü selâm getirirse, melekler onu bana ulaştırırlar. (Beyhakî)

Bir kimse nerede olursa olsun getirdiği her salâtü selâm, kuşkusuz görevli melekler tarafından derhal Peygamberimize (s.a.v.) ulaştırılır. Ancak hac, umre ya da başka bir nedenle Medine'ye gidip Peygamberimiz (s.a.v.) in kabrini ziyaret eden ve "Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!" diye salâtü selâm getiren kimsenin sözünü, Peygamberimiz (s.a.v.) bizzat duyar ve verilen selâmı alır.

Mescid-i Nebî

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat daha faziletlidir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî-Nesâî-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben peygamberlerin sonuncusuyum, mescidim de peygamber mescidlerinin sonuncusudur. (Bezzar-İbni İshak-Tahâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat faziletlidir. Benim şu mescidimde kılınan bir cuma, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan bin cumadan faziletlidir. Benim şu mescidimde bir Ramazan ayı (orucu), Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerdeki bin Ramazan ayından faziletlidir. (Beyhakî)

Dünyadaki son peygamber mescidi olan Mescid-i Nebî'deki bir namaz, Mescid-i Haram (Kâbe) hariç diğer mescidlerde kılınan bin namazdan daha faziletli olduğu gibi Mescid-i Nebî'deki her çeşit ibâdetler de bin kat daha faziletlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir vakti kaçırmaksızın benim mescidimde kırk vakit (sekiz gün) namaz kılarsa, onun için cehennemden ve azaptan kurtuluş berâtı yazılır ve nifaktan uzaklaşır. (Ahmed İbni Hanbel-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üç mescidin dışında hiçbir mescid için (özel) yolculuk yapılmaz. Benim mescidim, Mescid-i Haram (Kâbe) ve Mescid-i Aksâ. (Buhârî-Müslim)

Ravza-i Mutahhara

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir. (Tahâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in, “Evimle (ve diğer bir rivayette) kabrimle minberim (hutbe okuduğum yer) arası cennet bahçelerinden bir bahçedir” dediği yere **Ravza-i Mutahhara** denir. Burası Mescid-i Nebî'nin özü, aslı ve en faziletli yeridir. Çünkü burasını Peygamberimiz (s.a.v.) kendisi de bizzat çalışarak sahâbeleri ile birlikte yaptı ve yıllarca içinde namaz kıldı.

Cennet'ül-Bakî

Mescid-i Nebî'nin doğu tarafında bulunan Medine kabristanlığına **Cennet'ül-Bakî** denir. Buraya ilk gömülen sahâbe muhâcirinden Osman İbni Maz'un radiyallahü anhü'dür.

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) gecenin sonuna doğru Bakî'ye (kabristana) gider ve “Es-Selâmü aleyküm ey mü'minler diyarı! Yarın için geleceği va'dolunan şey (ölüm) size geldi. İnşâAllah biz de arkanızdan geleceğiz” diye selâm verir ve sonra,

“Allahım! Bakî'ül-garkad ehlini mağfiret eyle” diye dua ederd.

(Müslim-Nesâî-Beyhakî)

Cennet'ül-Bakî'nin bulunduğu yerde önceleri, “garkad” denilen kısa, bodur ve dikenli ağaçlar vardı ve bu nedenle oraya “Bakî'ül-garkad” denirdi. Zamanla o ağaçlar temizlenip Medine halkının genel kabristanlığı olunca, “Cennet'ül-Bakî” adını aldı.

Cennet'ül-Bakî dünyanın en kutsal mezarlığıdır. Çünkü orada Peygamberimizin damadı Hz. Osman, amcası Hz. Abbas, halası Hz. Sâfiye, sütanesi Hz. Halîme, eşi Hz. Âişe, küçük oğlu Hz. İbrahim, kızları Hz. Rukayye, Hz. Ümmü Gülsüm, Hz. Fâtıma, torunu Hz. Hasen ve aşere-i mübeşşereden Hz. Abdurrahman İbni Avf ile Hz. Sa'd İbni Ebî Vakkas başta olmak üzere, yaklaşık on bin sahâbe ile tâbiin, tebe-i tâbiin, evliya-i kiram ve sülehâdan yüz binlerce kişi yatmaktadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmet günü) yüzleri dolunay gibi parlak yetmiş bin kişi Bakî kabristanından kaldırılacak ve onlar hesaba çekilmeden cennete gidecekler. (Ebû Dâvûd-İbni Hibban-Taberânî-Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah şu yerden (Cennet'ül-Bakî'den), yüzleri dolunay gibi parlak yetmiş bin kişiyi kabirlerinden kaldıracak ve bunlar hesaba çekilmeden cennete gidecekler. Ayrıca bunların her biri yetmiş bin kişiye de şefaât edecekler. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bizim şu kabristanımıza (Cennet'ül-Bakî'ye) defnolursa (gömülürse), onun için şefaâtçi ve şâhit oluruz. (Fedâil'ül-Medîne)

Ne mutlu Medîne'de takvâ üzere yaşayıp îman ile ölenlere ve Cennet'ül-Bakî'ye defnolunup onlarla birlikte mahşer yerine gidenlere!..

Uhud Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. (Buhârî-Müslim-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. Çünkü o cennet dağlarından bir dağdır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. Oraya gittiğiniz zaman deve dikenini bile olsa, oranın bitkilerinden bir şey yiyin. (Buhârî)

Medîne'nin yaklaşık beş kilometre kuzeyindeki Uhud Dağı, dünyanın en kutsal dağlarından biridir. Hücre yığınınından oluşan insanlar da sevgi ve nefret duyguları olduğu gibi kuşkusuz atom yığınlarından oluşan dağlarda da sevgi ve nefret duyguları vardır.

Hz. Musa'ya Tûr Dağında ve Hz. Muhammed'e Nûr Dağında vahiy gelip peygamberlik verildiği gibi pek çok evliyalar da dağlara, mağaralara çekilmiş ve orada mânevî mâkamlara ulaşmışlardır.

Uhud şehitleri

Hicretin üçüncü yılında yapılan Uhud Savaşında, Mekke müşriklerinin attığı taş ve oklarla Peygamberimiz (s.a.v.) in iki dişi kırıldı, yanağı ve dudağı yarıldı. Ayrıca Hz. Hamza, Hz. Mus'ab ve Hz. Abdullah İbni Cahş gibi sahâbeler başta olmak üzere yetmiş şehit verdik. Bunlar Allah yolunda ve

din uğrunda ölen gerçek şehitler oldukları için, yıkanmadan ve özel kefenlere sarılmadan cenaze namazları kılındı ve şehit oldukları yere yani Uhud Dağının eteklerine defnolundular.

Sehl İbni Sa'd radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerinin yanında durdu ve buyurdu ki:

“Kıyâmet günü Azîz ve Celîl olan Allah katında bu şehitler için (din için şehit oldular diye) şâhitlik edin. Nefsim kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, kıyâmete kadar onlara kim selâm verirse, selâmının karşılığını verirler (sana da selâm olsun derler)”. (Begavî-İbni Hibban-Hâkim)

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerine uğradı ve dedi ki:

“Şehâdet ederim ki, siz Allah katında dirisiniz”. (Sonra bize dedi ki:) “Onları ziyaret ediniz ve onlara dua da ediniz. Muhammed'in nefsi kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, kıyâmete kadar onlara kim selâm verirse, karşılığını verirler”. (Taberâni)

Abbad İbni Ebî Sâlih radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerini ziyaret eder ve şöyle selâm verirdi:

“(Din uğrunda, düşman karşısında) sabrettiğinizden dolayı size selâm olsun! (Geçici dünya) yurdunun sonu (cennet) ne güzeldir!”

(Fedâilü'l-Medine)

Kuba Mescidi

Yeryüzündeki mescidler arası fazilet (üstünlük) sıralamasına göre, birincisi Mekke'deki Mescid-i Haram, ikincisi Medine'deki Mescid-i Nebî, üçüncüsü Kudüs'teki Mescid-i Aksâ ve dördüncüsü Kuba'daki Kuba Mescidi'dir. Çünkü Kuba Mescidini de Peygamberimiz (s.a.v.) oradaki sahâbeleri ile birlikte yapmış ve ilk taşı mübarek eli ile bizzat kendi koymuştur.

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) binekli ya da yaya olarak Kuba Mescidini ziyaret eder ve orada iki rek'at namaz kılardı. (Buhârî-Müslim)

Bir diğer rivayete göre de,

Peygamberimiz (s.a.v.) her cumartesi günü binekli ya da yaya olarak Mescid-i Kuba'ya giderdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in aşırı yoğun işlerinden vakit ayırıp bazen binekli ve bazen bineksiz yaya olarak her cumartesi günü Kuba Mescidini ziyaret etmesi ve orada en az iki rek'at namaz kılması, Kuba Mescidinin fazileti hakkında en büyük kanıttır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuba Mescidinde namaz kılmak, umre yapmak gibidir. (Buhârî-İbni Mâce-Tirmizî-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evinde temizlense (abdest alsın) sonra Kuba Mescidine gelip namaz kılsa, onun için bir umre sevabı vardır. (İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse güzelce abdest alsın sonra Kuba Mescidinde iki rek'at namaz kılsa, onun için bir umre sevabı vardır. (Taberânî)

Medine'de Peygamberimiz (s.a.v.) in tarihsel izleri

Medine'nin her tarafında, dağında, taşında, misk-i anber kokan toprağında Peygamberimiz (s.a.v.) ile ilgili tarihsel izler, acı ve tatlı hatıralar vardır. Önemli olanı Medine-i Münevvere'yi bir turist gibi değil, Peygamberimiz (s.a.v.) in aşkı ile yanarak, bol bol salâvat-ı şerîfe getirerek gezmeli ve O Resûlü's-sekaleyni (insanların ve cinlerin peygamberini) görememenin ve O'na sahâbe olamamanın hüznünü ve burukluğunu yaşamalıdır.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Ta'zimimi arz eyle, Resûlü's-sekaleyne.

Şâhidim arz-u semâ'dır, bütûn ecrâmîle,

Aşıkım sıdk ile ben, Hazret-i şâh-ı Resûle.

Yansa da kalbim bu hasret ile,

Tâkatı yok dilimin halimi takrîre bile.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Selâmımı arz eyle, Resûlü's-sekaleyne!..

Allahım! Adâletin simgesi olan Ömer kuluna, şehit olarak ölmeyi ve Medine-i Münevvere'de Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defin olmayı nasib eylediğin gibi,

Bu günahkâr Ahmet kuluna da şehit olarak ölmeyi ve Medine-i Münevvere de Cennet'ül-Bakî Kabristanına defin olmayı nasib eyle!..

Allahümme salli ve sellim ve bârik alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve ashâbihi ecmaîn ve'l-hamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn...

MEHDİ VE MEHDİLİK MAKÂMI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mehdi, benim neslimden ve (kızım) Fâtıma'nın evlâtlarındandır.

(Ebû Dâvûd-İbni Mâce-Hâkim-Taberânî)

Her dönemde yalancı peygamberler ve yalancı evliyalar ortaya çıktığı gibi kuşkusuz yalancı mehdiler de ortaya çıkacağından, Peygamberimiz (s.a.v.) bizi uyarıyor ve gerçek Mehdi'nin, ancak kendi temiz neslinden ve kızı Hz. Fâtıma'nın evlâtlarından (torunlarından) olacağını haber veriyor. Bu hadîs-i şerîfe göre, soyu Peygamberimiz (s.a.v.) in temiz nesline dayanmayan ve kızı Hz. Fâtıma'nın evlâtlarından (torunlarından) olmayan kimse gerçek mehdi değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mehdi'nin adı, benim adım (gibi Muhammed) ve babasının adı babamın adı (gibi Abdullah) olacak. (İbni Asâkir)

Peygamberimiz (s.a.v.) önceki hadîs-i şerif'de gerçek Mehdi'nin soyunu, bu hadîs-i şerifde de gerçek Mehdi'nin kimliğini açıklıyor ve "Mehdi'nin adı, benim adım (gibi **Muhammed**) ve babasının adı babamın adı (gibi **Abdullah**) olacak buyuruyor.

Mehdîlik makâmı

Son peygamber Hz. Muhammed'in vefatı ile peygamberlik dönemi kapandığından, Hz. Mehdi peygamber değil veli (evliya) olacak. Ancak mâkamı kutuplardan, müceddid evliyalardan üstün ve ilimde de müctehidîn-i mutlak derecesinde olacağından, sadece onun ictihadı geçerli olacak.

Peygamberlerin nebî, resûl, ulû'l-azm ve hâtemü'l-enbiya gibi farklı mâkamları vardır. Ancak hâtemü'l-enbiya mâkamı tektir ve onun sahibi sadece Peygamberimiz (s.a.v.) dir.

Evliyaların da ricâlullah, ricâü'l-gayb, üç yüzler, kırklar, yediler, kutuplar, müceddidler ve mehdilik gibi farklı mâkamları vardır. Bunlardan mehdilik mâkamı da tektir ve onun sahibi sadece Peygamberimiz (s.a.v.) in neslinden gelecek olan gerçek Mehdi, Abdullah oğlu Muhammed'dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete yakın) yeryüzü zulüm ve fitnelerle dolduğu zaman, Allah benim neslimden adı benim adım (Muhammed) ve babasının adı, babamın adı (Abdullah) olan birini çıkaracak ve yeryüzü daha önce zulüm ve fitnelerle dolduğu gibi o da adâlet ve huzurla dolduracak. İşte o zaman gökyüzünden yağmurlar, yeryüzünden bereketler fışkıracak, çok bolluk, bereket olacak ve (Mehdi) aranızda yedi, sekiz ya da en fazla dokuz yıl kalacak. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim ehl-i beytimden (neslimden) yüzü nurlu ve burnu yumru biri yeryüzüne hâkim olmadıkça kıyâmet kopmaz. Ondan önce yeryüzü zulümle dolduğu gibi o da adâletle doldurur ve yedi sene hüküm sürer. (Müslim-Ahmed İbni Hanbel-Ebü Ya'lâ)

Kıyâmete yakın yeryüzü zulüm ve fitnelerle dolduğu, terör olayları arttığı ve din düşmanlarının egemen olduğu bir zamanda, Allah (c.c.) Peygamberimiz (s.a.v.) in neslinden, kızı Hz. Fâtımâ'nın evlâtlarından ve Hz. Hüseyin'in torunlarından, adı Muhammed ve babasının adı Abdullah olan büyük bir veliye mehdilik görevini verecek ve onu yeryüzüne hâkim (egemen) kılacak.

En kuvvetli görüşe göre Hz. Mehdi Mekke'de ortaya çıkınca bütün evlialar ona tâbi olacak ve Eshâb-ı Kehf de uykudan uyanıp mağaradan çıkacak ve ona yardımcı olacak. Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve Hz. Mehdi ortaya çıkınca, âdeta Asr-ı saadetteki gibi mânevî bir atmosfer oluşacak ve yeryüzündeki bütün müslümanlar tek devlet olacak. Müslümanlar Hz. Mehdi'nin etrafında birleşip tek devlet ve tek yumruk olunca, siyonizm belâsı ortadan kalkacak ve yeryüzüne gerçek adâlet, huzur ve mutluluk gelecek. Hz. Mehdi kesinlikle sadece bir cemaatin ya da bir grubun değil, bütün İslâm âleminin lideri ve yeryüzünün egemeni olacak.

MEKKE-İ MÜKERREME

Mekke'nin tarihi

Arap Yarımadasının, Hicaz bölgesinin ve dünyanın en kutsal şehri olan Mekke-i Mükerreme, bir zamanlar kuşların uçmadığı, kervanların (deve konvoylarının) geçmediği ve ilkel aşiretlerin bile yaşamadığı ıssız ve susuz bir çöl halinde idi.

Hz. İbrahim Urfa'dan hicret edip Filistin'e yerleşince, gurbet acısını unutmaması için Allah (c.c.) ona çok sevimli bir evlât (İsmail'i) verdi. Ancak en büyük belâlar (imtahanlar) peygamberlerin ortak kaderi olduğundan Hz. İbrahim henüz yavrusunu kucağına alıp doyasıya sevmeden, onu annesi ile birlikte ıssız bir yere (Kâbe'nin yakınına) götürüp bırakması emredildi.

Hz. İbrahim çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail ile annesi Hz. Hacer'i devesine bindirip Kâbe'nin yanındaki (o zaman Kâbe yoktu) ıssız ve susuz bir yere götürdü. Yanlarına bir kırba (kap) su ile bir kırba hurma bıraktı, Allah'a emanet etti ve ardına bakmadan gözyaşları ile geri döndü.

Hz. Hacer acıkınca çabuk tükenmesin diye hurmaları yavaş yavaş çiğneyerek açlığını gidermeye ve susayınca, suyu yudum yudum içerek susuzluğunu gidermeye çalıştı ama zamanla hurma da suda tükendi ve Hz. Hacer ıssız çöllerde yavrusu ile birlikte aç ve susuz kaldı.

Açlıktan yavrusu ağlıyor, Hz. Hacer çaresizlikten kıvranıyor ve göğsünden bir damlacık süt gelmiyordu. Bir ara ümidi tükenir gibi oldu ve "su, su" diye Safâ ile Merve tepeleri arasında şaşkın şaşkın koşmaya başladı. İşte o anda bir ses duydu ve koşup yavrusunun yanına gelince, yerden tertemiz bir suyun kaynayıp çıktığını gördü.

Bu su dünyada eşi olmayan, açlığa, susuzluğa ve her derde şifa olan Zemzem suyu idi. Dağılıp gitmemesi ve bir damlasının bile ziyan olmaması için önce elleriyle bir kuyucuk açtı ve ardından yavrusuna bol bol su içirdi. Sonra kendisi de kana kana içince hayata yeniden dönmüş gibi zinde oldu, göğüsleri sütle doldu ve yavrusunu kucağına alıp doyasıya emzirdi.

Su sesine önce kuşlar geldi ve orada uçuşup Hz. Hacer ile iletişim kurmaya başladı. Ardından kuyuları kurduğu için sulak bir yer arayan Cürhüm Kabilesi de uçuşan kuşları görünce, Zemzem kuyusunun bulundu-

ğu yere geldiler ve Hz. Hacer ile anlaşip oraya yerleşmeye karar verdiler. Her yaşta kadın ve erkek develerinden inip geçici çadırlarını kurunca orası şenlendi, sonra taş toplayıp kalıcı konutlar yapınca, ıssız çöl küçücük bir kasabaya dönüştü.

Hz. Hacer artık mutluydu. Çünkü yavrusu çocuklarla oynarken, o da kadınlarla sohbet ediyor ve deve yününden yavrusuna giysiler örüyordu. Hz. İbrahim de Allah'ın izni ile Filistin'den yılda bir defa gelip onları ziyaret ediyor ve devesinden inmeden geri dönüp gidiyordu.

Mekke'nin fazileti

Yüce Allah buyuruyor:

Hani İbrahim demişti ki: “Rabbim! Burasını (Mekke'yi) emin belde kıl, halkından Allah'a ve âhiret gününe îman edenleri de çeşitli meyvelerle rızıklandır”. (Allah) buyurdu ki: “İnkâr edeni de (dünyada) az bir süre (nimetlerden) yararlandırır, sonra cehennem azabına iletirim. O varacağı yer (cehennem) ne kötüdür!” (Bakara, 126)

Hz. İbrahim eşi ile çocuğunu Kâbe'nin yakınındaki (o zaman Kâbe yoktu) ıssız ve susuz bir çölde yapayalnız bırakıp giderken gözyaşları ile, “Rabbim! Burasını (Mekke'yi) emin (güvenli) belde kıl, halkından Allah'a ve âhiret gününe îman edenleri de çeşitli meyvelerle (doğal ve bitkisel gıdalarla) rızıklandır” diye dua etti.

Peki Hz. İbrahim'in duası kabul oldu mu?

Yüce Allah buyuruyor:

İncire, zeytine, Sina Dağına ve şu emin beldeye (Mekke'ye) andolsun. (Tîn, 1-2-3)

Yüce Allah “Şu emin beldeye (Mekke'ye) andolsun” buyurduğuna göre Hz. İbrahim'in duası kabul oldu ve Mekke-i Mükerrerme emin (güvenli) belde oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

Çevrelerindeki insanlar kapılıp kaçırılırken, bizim Harem'i (Mekke ve çevresini) nasıl güvenli bir yer yaptığımızı görmüyorlar mı? (Ankebût, 67)

Köle tacirleri İslâm öncesi cahiliye döneminde Mekke ve Harem bölgesi dışındaki kabilelere sık sık baskınlar düzenleyip genç kadınları ve çocukları kaçırıyor ve köle pazarlarında satıyorlardı. Ancak Mekke ilâhî teminat altında güvenli belde olduğundan, Mekke ve Harem bölgesi halkına bunlar “Ehli Haremdir” diye dokunamıyorlardı.

Mekke ve Harem bölgesi insanlar açısından güvenli bir yer olduğu gibi

o bölgede yaşayan av hayvanları ve kendiliğinden yetişen her çeşit ağaç ve bitki türleri için de güvenli bir yerdir. Çünkü Mekke'nin Harem bölgesinde (çevresinde) kendiliğinden yetişen ağaçları kesmek, otları, dikenleri koparmak ve av hayvanlarını avlamak yasaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz onları (Mekke halkını) kendi katımızdan rızıklandırmak için her çeşit meyvelerin (ve tarım ürünlerinin) toplanıp getirildiği güvenli bir yere yerleştirmedik mi? (Kasas, 57)

Günümüzde de dünyanın her tarafından en güzel meyvelerin ve her çeşit tarım ürünlerinin Mekke'ye ve Medine'ye bol bol getirildiğini görüyoruz ve şükrediyoruz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke ve Medine hariç, Deccal'ın ayak basmayacağı (rejiminin girmeyeceği) bir yer yoktur. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke ve Medine dışında, Deccal'ın ayak basmadığı (girmedığı) bir yer kalmaz. Mekke ile Medine'nin bütün giriş yollarında saf tutmuş melekler vardır, onlar bu iki şehri korur. (Buhârî-Müslim-Ibni Mâce)

Mekke'nin kutsal yerleri

Kâbe

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âlemlere bereket ve hidâyet olmak üzere insanlar için kurulan ilk ev (ma'bed), Mekke'de (Kâbe) dir. (Âl-i İmrân, 96)

Yeryüzündeki ilk ma'bed (ibâdet edilen yer), Mekke'deki Kâbe'dir. Hz. Âdem'den önce de Kâbe'nin bulunduğu yerde inciden bir yapı vardı ve yeryüzündeki melekler onu tavaf ediyordu. Ancak meleklerin tavaf ettiği yapı (Kâbe) Nuh Tûfanında gökyüzüne kaldırıldı ve Kâbe'nin olduğu yer Hz. İbrahim'in zamanına kadar boş ve ıssız kaldı.

Allah (c.c.) Hz. İbrahim'e Kâbe'yi yapmasını emredince, hemen Mekke'ye geldi ve oğlu Hz. İsmail'e kendisine yardımcı olmasını söyledi.

Yüce Allah buyuruyor:

İbrahim, İsmail ile birlikte Beyt'in (Kâbe'nin) temellerini yükseltirken dediler ki: "Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et. Kuşkusuz sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin". (Bakara, 127)

Hz. İsmail yedi tepeden taş taşıyıp ve çamur karıp babasına yardım ediyor, Hz. İbrahim de Kâbe'nin temellerini ve duvarlarını örüyordu. Bu kut-

sal görevi yaparken Hz. İbrahim ile Hz. İsmail dediler ki: “Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et. Kuşkusuz sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin”.

Kâbe'nin inşaatı tamamlandıncâ, Hz. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail (iki peygamber) ilk tavafı yaptılar ve Nuh Tûfanından beri garip olan Mekke şehri de yeniden kutsal bir yapıya kavuştu. Hz. İbrahim ile Hz. İsmail'in başlattığı tavaf, İslâm öncesi câhiliye döneminde yanlış bir şekilde de olsa devam etti.

Hicretin 9. yılında Yüce Allah “**Oraya (Kâbe'ye gitmeye) bir yol bulana (gücü yetene) Beyt-i (Kâbe'yi) haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır**” (Â-i İmrân 97) buyurunca, dünyanın neresinde olursa olsun, oraya gitmeye gücü yeten bütün müslümanlara Kâbe'yi tavaf etmeleri ve haccin diğer şartlarını yerine getirmeleri farz oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu Beyt-i (Kâbe'yi) çok tavaf edin. Çünkü o iki defa yıkıldı, üçüncüsünde (yeryüzünden) kaldırılacak. (Hâkim-Bezzar-İbni Hibban)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Habeşlilerden ince bacaklı biri (kumandan), Kâbe'yi harap edecek. (Buhârî-Müslim)

Ebrehe'nin ordusu Kâbe'yi yıkmak için Yemen'den geldiği zaman, son peygamber henüz ana karnında idi ve tebliğ görevine daha başlamamıştı. Kâbe, son peygamberin ve ümmetinin kiblesi olacağı ve hac ibadeti onlara farz olacağı için Yüce Allah Kâbe'yi yıkmaya gelen Ebrehe'nin ordusunu helâk etti.

İsrâiloğulları ilâhî emirleri uygulamayınca ve peygamberlerinin yolundan sapınca, Bâbil ve Roma orduları Mescid-i Aksâ'yı yakıp yıktıkları gibi müslümanlar da ilâhî emirleri uygulamayınca ve Peygamberimiz (s.a.v.) in yolundan ayrılınca, Habeş ordusu Kâbe'yi yıkacak ve ardından kıyâmet kopacak.

Kâbe'nin rükünları

Kâbe'nin dört köşesi vardır ve bu köşelere **rükün** denir. Hacer-ül-Esved'in bulunduğu doğuya karşı olan köşesine **Rükn-i Hacer-ül-Esved**, Şam'a karşı olan köşesine **Rükn-i Şâmî**, Irak'a karşı olan köşesine **Rükn-i Irakî** ve Yemen'e karşı olan köşesine **Rükn-i Yemânî** denir. Bu rükünlardan en faziletlisi Rükn-i Hacer-ül-Esved'dir. Bu nedenle tavafa Rükn-i Hacer-ül-Esved'den başlanır ve tavaf orada tamamlanır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hacer-ül-Esved cennettendir ve (indirildiği zaman) kardan daha beyazdı. Onu ancak şirk ehlinin günahları kararttı. (Ahmed İbni Hanbel-Beyhâkî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hacer-ül-Esved, cennet yakutlarından bembeyaz bir yakuttu. Onu

ancak müşriklerin günah (kâr el) leri kararttı. O, kıyâmet günü Uhud Dağı gibi mahşere getirilecek, dünyada kendisini istilâm edenler (el süren ya da selâmlayanlar) ile öpenlere şâhitlik edecek. (İbn-i Huzeyme)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah kıyâmet günü Hacer-ül-Esved'i mahşer yerine getirecek. (O zaman) onun iki gözü olacak, onlarla bakacak ve bir dili olacak onunla konuşacak ve kendisini hakkıyla istilâm eden (elini süren ya da karşıdan selâmlayanlar) için şâhitlik yapacak. (Tirmizi)

Mescid-i Haram

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat daha faziletlidir. Mescid-i Haram'da kılınan namaz da, diğer mescidlerde kılınan namazdan yüzbin kat daha faziletlidir. (Ahmed İbni Hanbel-İbni Mâce)

Kâbe'nin çevresindeki namaz kılınan ve tavaf yapılan yere **Mescid-i Haram** denir. İster farz ve ister nafîle olsun Mescid-i Haram'da kılınan bir namaz, diğer mescidlerde kılınan namazdan **yüzbin** kat daha faziletlidir.

Hz. Ömer'den önce Kâbe'nin etrafında açık bir alan ve alanın etrafında da karmaşık bir şekilde evler vardı. Allah'ın (c.c.) vaadettiği fetihler Hz. Ömer'in halifeliği zamanında hızla gerçekleşince ve müslümanların sayısı çığ gibi artınca, Kâbe'nin etrafındaki alan hacılara dar gelmeye başladı. Bunun üzerine Hz. Ömer Kâbe'nin yakınındaki evleri istimlâk edip yıktırdı, etrafını yaklaşık bir metre yüksekliğinde duvarla çevirdi ve Mescid-i Haram karmaşık yapılardan kurtuldu.

Mâkam-ı İbrahim

Hz. İbrahim Kâbe'nin temellerini örerken, Hz. İsmail de yedi tepeden taş taşıyıp çamur karıyor ve babasına yardım ediyordu. Temeller yükselip duvarlara sıra gelince Hz. İsmail, Ebû Kubeys Dağından büyük bir taş getirdi ve Hz. İbrahim o taşın üstüne çıkıp Kâbe'nin duvarlarını örmeye başladı. Duvarlar yükseldikçe o taş da yükseliyor ve Hz. İsmail babasına taş ve çamur verirken o taş da alçalıyordu.

İşte Mâkam-ı İbrahim denilen ve Kâbe'nin yakınında özel bir muhafaza içinde bulunan mübarek taş odur ve üzerinde Hz. İbrahim'in çıplak ayak izleri vardır.

Zemzem suyu

Zemzem kuyusu, Mescid-i Haram'ın içinde ve Hacer-ül-Esved'in bulun-

duğu köşenin karşısında idi. 1963 yılında metaf'ın (tavaf edilen yerin) genişletilmesi için yapılan çalışmalarda, Zemzem kuyusu ve Birinci Abdülhamîd Hanın Zemzem kuyusu için yaptırmış olduğu özel oda zeminden birkaç metre aşağı indirildi ve üzeri metaf için düzenlendi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu ne için içilirse, ona yararlıdır. Eğer şifa niyeti ile içersen, Allah sana şifa verir. Eğer bir şeyden (hastalıktan) sığınmak için içersen, Allah seni ondan korur. Eğer susuzluğunu gidermek için içersen, Allah seni suya kandırır. Eğer açlığını gidermek için içersen, Allah seni doyurur. O, İsmail için Cebrâil'in ayağını (ya da kanadını) yere vurması ile çıkmıştır. (Hâkim-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu her derde şifadır. (Deylemî)

Safâ ve Merve

Safâ ile Merve, Kâbe'nin yakınında iki kutsal tepedir. Hz. Hacer su aramak için bu iki tepenin arasında yedi defa gidip gelmiş ve sonunda dünyada eşi olmayan bir suya kavuşmuştu. Hac ya da umre için Kâbe'yi tavaf ettikten sonra bu iki tepe arasında yedi defa sa'y yapanlar da âhirette Kevser suyuna kavuşur ve kana kana içerler.

Mekke'nin fethinden önce bu iki tepenin üzerinde birer put (heykel) vardı ve müşrikler onları tavaf (ziyaret) ederlerdi. Gerçi Mekke'nin fethinde diğer putlar gibi bu putlar da kırılıp atıldı ama yine de günah olur korkusu ile bazı müslümanlar Safâ ile Merve arasında sa'y yapmaktan çekinince,

Yüce Allah buyurdu:

Kuşkusuz Safâ ile Merve Allah'ın şeâirinden (ibret alınacak alâmetlerinden) dir. Kim Beyt-i hacceder (hac tavafı yapar) ya da umre yaparsa, onları (Safâ ile Merve'yi) tavaf (sa'y) etmesinde bir vebal yoktur. (Bakara, 158)

Harem

Mekke-i Mükerrerme ve çevresinde kendiliğinden yetişen ağaçların kesilmesi, kendiliğinden yetişen bitkilerin, dikenlerin koparılması ve hayvanların avlanması yasak olan bölgeye **Harem** denir. Mekke haremünün sınırlarını Hz. İbrahim işaretledi ve belirli yerlere taşlar dikti.

Mina

Mekke-i Mükerrerme'nin yaklaşık 6 km. doğusunda bulunan Mina, hacda şeytan taşlama ve kurban kesme yeridir. Hacıların terviye günü (arefeden

bir gün önce) sabah namazını Kâbe'de kıldıktan sonra Mina'ya gitmeleri ve orada o günün öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazı ile ertesi arefe günü sabah namazını kıldıktan sonra Arafat'a gitmeleri sünnettir. Arafat dönüşü Müzdelife'den sonra tekrar Mina'ya gelinir ve Akabe'de şeytan taşlandıktan sonra kurban kesilip tıraş olunur ve ihramdan çıkılır.

Arafat

Mekke-i Mükerreme'nin yaklaşık 20 km. güneydoğusunda bulunan Arafat, hacda vakfe yapma yani ayakta dua yapma yeridir. Arefe günü Arafatta vakfe yapmak haccın en önemli farzlarından biri olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): **“Hac Arafattır”**. buyurdu. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Arafatın en önemli yeri Cebel-ür-rahme (Rahmet Dağı) dır. Peygamberimiz (s.a.v.) Cebel-ür-rahme'nin yanında vedâ hutbesini okudu ve Hz. Âdem de Cebel-ür-rahme'nin üstünde Hz. Havva'yı karşıdan görüp tanıdı.

Müzdelife

Mina ile Arafat arasındaki Müzdelife, hacda Arafattaki gibi vakfe yapma ve şeytan taşlama için taş toplama yeridir. Müzdelife'nin en faziletli yeri Meş'ar-i Haram olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Arafat'tan (Müzdelife'ye doğru) akın ettiğiniz zaman, Meş'ar-i Haram'ın yanında Allah'ı (telbiye ve dua ile) anın. (Bakara, 198)

Nur Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) kırk yaşına yaklaşınca sık sık Mekke ile Mina arasındaki Nur Dağına gider, orada günlerce kalır ve Yüce Allah'ın kudret ve azametini tefekkür ederdi. Yine bir gün Nur Dağındaki Hıra mağarasında yerlere, göklere bakıp evrendeki denge-düzeni ve bunları yaratıp yöneten Yüce Allah'ın kudretini tefekkür ederken, ufukta Hz. Cebrâil belirdi ve **“Oku”** ya Muhammed! diye ilk vahyi getirdi.

Sevr Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'den hicret ederken Hz. Ebû Bekir ile birlikte Sevr Dağındaki bir mağarada üç gün kaldı ve **“Mahzun olma (üzülme)! Çünkü Allah bizimle beraberdir”** (Tevbe, 40) âyet-i kerîmesi burada nâzil oldu.

Ebû Kubeys Dağı

Kâbe'nin doğusunda ve Hacer-ül-Esved'in karşısında olan bu dağ, Kâbe'ye çok taşlar vermiş ve Hz. İbrahim bu dağın üzerinde insanları hacca davet etmişti.

Cennet-ül-Muallâ

Mekke kabristanına “Cennet-ül-Muallâ” denir. Bu kabristanda, başta Peygamberimiz (s.a.v.) in yirmibeş yıllık hayat arkadaşı, sevgili eşi, mü'minlerin annesi ve kadınlardan ilk îman eden Hadîce-tül-Kübrâ radiyalahü anha olmak üzere pek çok sahâbe ve değerli mü'minler yatmaktadır.

Beyt-i Mevlid-i Nebevî

Beyt-i Mevlid-i Nebevî yani Peygamberimiz (s.a.v.) in doğduğu ev, Mekke'nin doğu tarafında Şiab-ı Ebû Tâlib caddesindedir. Peygamberimiz (s.a.v.) doğduğu evde çok az kaldı. Çünkü 0-4 yaş arası sütannesi Hz. Halîme'nin evinde, 4-6 yaş arası yani sadece iki yıl Hz. Âmine ile birlikte doğduğu evde, 6-8 yaş arası dedesi Abdülmuttalib'in evinde, 8-25 yaş arası amcası Ebû Tâlib'in evinde ve 25 yaşından sonra eşi Hz. Hadîce-tül-Kübrâ'nın evinde kaldı.

MELEKLERE ÎMAN

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Melekler nurdan, cinler saf ateşten (ısıdan) ve Âdem de size bildirilen şeyden (topraktan) yaratıldı. (Müslim-Ahmed İbni Hanbel)

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu “kevnü'l-fesad” (oluşum-bozulma) kanunları gereği madde âlemindeki bitki, hayvan, cin ve insan türü canlılar, belirli maddelerden (atomlardan) belirli sebepler kuralı doğrultusunda ve belirli zaman birimleri içinde aşamalı bir şekilde yaratılır ve yavaş yavaş gelişip olgunlaşır. Sonra geriye sayım işlemi başlar ve ölüp aslına döner.

Âlem-i emir denilen madde ötesi (metafizik) âlemlerde ise **madde, sebep, zaman** ve **kevnü'l-fesad** (oluşum-bozulma) kanunları olmadığından, âlem-i emirde her şey Yüce Allah'ın sadece bir **kün** (ol) emri ile yaratılır ve sürekli aynı halde kalır.

Melekler ve yaşam koşulları

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler de **madde, sebep, zaman** ve **kevnü'l-fesad** kanunlarının dışında sadece

Yüce Allah'ın bir **kün** (ol) emri ile yaratıldıkları için, hiçbir değişim sürecine uğramadan sürekli aynı halde kalır ve kıyâmete kadar yaşarlar.

Ayrıca meleklerin yaşam koşulları insanlar gibi maddeye yani havaya, suya ve gıdalara bağımlı olmayıp doğrudan Yüce Allah'ın “Hayy” esmasına bağlı olduğundan, yemezler, içmezler, havayı solumazlar, güneşin enerjisinden, yıldızların şualarından ve çekim gücünden etkilenmezler.

Yaratıldıkları andan kıyâmete kadar, çalışıp çabalama, yeme, içme, giyinme, barınma, mal, mülk edinme, yuva kurma, eşya edinme, evlenme, çoluk çocuk yetiştirme ve düşmanlarına karşı önlemler alma gibi kişisel hiçbir sorunları olmayan meleklerin,

Kıyâmetten sonrası için de cehennem korkusu ve cennet beklentisi gibi bir sorunları yoktur. Çünkü nurdan yaratılan melekleri cehennem ateşi yakmadığı gibi cennet nimetleri de tatmin edemez. Allah'ın rızasının dışında hiçbir beklentileri olmayan melekler, ilâhî emirleri derhal yerine getirir, ibadetlerini düzenli bir şekilde yapar ve bizim havayı soluduğumuz gibi sürekli Yüce Allah'ı hamd ile tesbih (zikir) ederler.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah onlara (meleklerle) neyi emrederse isyan etmezler ve emroldukları şeyi de derhal yaparlar. (Tahrîm, 6)

Nurdan yaratıldıkları için öfke, şehvet, onur, benlik, kin, kibir (büyüklük taslama) ve kıskançlık gibi nefsânî duyguları ve kişisel işleri olmayan melekler, “Allah onlara neyi emrederse isyan etmez (yapmam demez) ler ve emroldukları şeyi de derhal yaparlar”. Örneğin;

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz meleklerle (ve iblise) Âdem'e secde (saygı) yapın diye emir vermiştik. İblis'in dışında (meleklerin) hepsi derhal secde ettiler. O (iblis secde etmekten) kaçındı, büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu.

(Bakara, 34)

Allah'ın (c.c.) emirlerini uygulamanın dışında başka hiçbir amaçları olmayan melekler ruhsal zevkle derhal secdeye kapanırken, cin asıllı olan iblis (şeytan) büyüklük taslayıp secde yapmadı ve cennetteki meleklerin lideri iken lânetlenip oradan kovuldu.

Meleklerde erkeklik-dişilik

Yüce Allah'ın madde âlemindeki canlılar için koymuş olduğu üreme kânunu gereği, üreme yoluyla dünyaya gelen insanlarda, cinsel organlarının ve cinsellik duygularının **olması** doğal olmakla birlikte,

Yüce Allah'ın bir “kün” emri ile yaratılan ve madde âlemindeki üreme kanununa tabi olmayan meleklerde de erkeklik-dişilik gibi cinsel organların ve cinsellik duygularının **olmaması** doğaldır.

Meleklerde öfke, şehvet, onur, benlik, kin ve kibir gibi nefsanî duygular, sindirim, solunum ve dolaşım gibi sistemler olmadığı gibi erkeklik-dişilik gibi cinsel organları ve cinsellik duyguları da yoktur. Yani melekler, ne erkektir, ne dişidir, nurdan yaratılan madde ötesi ruhsal varlıklardır.

Ancak!

İlk çağlardan beri bazı sapıklar, hiçbir bilgi ve kanıtlara dayanmadan sadece kendi hayallerinde melekleri kanatlı güzel kızlar şeklinde algılamışlar ve bunları fotoğraflara da yansıtmışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âhirete inanmayan (sapık) lar, meleklerle dişi adlar takmaktadırlar. Gerçekte onların bununla (meleklerle) ilgili hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna (varsayıma) tâbi oluyorlar. Zan ise kesinlikle gerçeği yansıtmaz. (Necm, 27-28)

Hayal dünyalarında melekleri kanatlı ve güzel kızlar şeklinde algılayanlar hakkında Yüce Allah'ın “âhirete inanmayanlar” buyurması düşündürücüdür, çünkü âhirete inanmayanlar kâfirdir.

Meleklerin kanadı var mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler yapan Allah'a hamdolsun. (O) yaratışta dilediğini çoğaltır. Kuşkusuz Allah, gücü her şeye yetendir. (Fâtır, 1)

Kanat denilince, aklımıza öncelikle kuş kanadı gelebilir. Çünkü insan, bilmediği ve görmediği bir şeyi en iyi bildiği şeylere benzetmeye ve kıyaslamaya çalışır. Evet meleklerin ikişer, üçer ve dörder kanatları vardır ve Allah (c.c.) Hz. Cebrâil'e 600 kanat verdiği gibi dilediği meleklerle daha fazlasını da verir. Ancak kanadın ne anlama geldiğini, hakikat mı, mecaz mı, kinâyeye mi olduğunu ya da mânevî mâkam ve derece anlamına mı geldiğini bilemeyiz.

Kanatların gerçek anlamını ve niteliğini bilemeyiz ama bildiğimiz bir şey varsa o da hiçbir varlığa zararı dokunmayan, elinden, dilinden hiç kimseye kötülük gelmeyen, uysal, uyumlu, hoşgörülü ve güzel ahlâklı kimselelere “melek gibi” denir. Doğrudur ve melekler gerçekten böyledir.

Meleklerin mâkamları ve görevleri

Yüce Allah buyuruyor:

(Cebrâil dedi ki:) Bizim her birimiz için mutlaka belirli bir mâkam vardır. (Sâffat, 164)

Atomların ve hücrelerin bile başıboş olmadığı evrende, kuşkusuz melekler de başıboş değildir ve her birinin belirli bir mâkamı ve belirli bir görevi vardır. Meleklerin hiçbiri Allah'ın izni olmadan mâkamından ayrılamaz ve görevini ihmal edemez.

Hz. Cebrâil'i çok seven ve ona karşı özlem duyan Peygamberimiz (s.a.v.) daha sıkça gelmesini isteyince, Hz. Cebrâil: **“Biz ancak Rabbim'in izni ile ineriz”** (Meryem, 64) diye cevap verdi.

Meleklerin mâkamlarını, görevlerini, cins, sayı ve ibâdetlerini ancak onları yaratan Yüce Allah bilir. Biz burada Kur'an-ı Kerim ve hadîs-i şeriflerde bildirilen bazı melekleri ve görevlerini kısaca özetlemeye çalışalım.

Hamele-i Arş melekleri

Arş'ı taşıyan bu yüce melekler “Sübhânallahi ve bihamdihi” diye sürekli Rablerini hamd ile tesbih eder ve Allah yoluna tâbi olan mü'minlerin bağışlanması için dua ederler.

Hâffîn melekleri

Yeryüzündeki insanlar Kâbe'yi tavaf ettiği gibi bu yüce melekler de sürekli Arş'ı tavaf eder ve tavaf ederken, “Sübhânallahi ve bihamdihi” diye Yüce Allah'ı hamd ile tesbih ederler.

Mele-i a'lâ melekleri

Allah'ın (c.c.) sevdiği kullarını yanlarında andığı yüce melekler topluluğu! Mele-i â'lâ melekleri, madde ve madde ötesi âlemlerin yönetim merkezi konumunda oldukları ve pek çok sırları önceden bildikleri için, şeytanlar ve cinler onlara yaklaşım bazı gizli sırları öğrenmeye çalışırlar ama,

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (şeytanlar, cinler) Mele-i â'lâ'ya ulaşıp dinleyemezler. (Çünkü) her taraftan kovulup atılırlar, onlar için sürekli bir azap vardır. (Sâffât, 8-9)

Hz. Cebrâil

En güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan Hz. Cebrâil'in aslî görevi, Allah'ın (c.c.) emirlerini ve semâvî kitapları vahiy yolu ile peygamberlere tebliğ etmektir. Bunun dışında Yüce Allah'ın gazabına uğrayan toplumları

helâk etmek için, deprem, kasırga, aşırı yağış, sel, su baskını, ülkelerin batması, yanardağların patlaması ve güneşteki olağanüstü patlamalar da onun görev kapsamındadır.

Hız. Mîkâil

En büyük ve en kutsal meleklerden biri olan Hz. Mîkâil'in aslî görevi de bitkiler dahil bütün canlıların Allah (c.c.) tarafından takdir edilmiş ve Levh-i Mahfuz'a yazılmış olan rızıklarının yerinde ve zamanında oluşması için gökteki ve yerdeki sebepler kuralını yönlendirmektir.

Hız. Azrâil

En büyük, en güçlü ve en heybetli meleklerden biri olan Hz. Azrâil'in aslî görevi de Allah'ın (c.c.) takdir ettiği ömrünü tamamlayanların canını almaktır. Ölüm nedeni ister savaş, ister deprem, ister sel, ister trafik kazası, ister kalp, ister kanser, ister yüksek tansiyon, ister yaşlılık ve ister beyin kanaması olsun, takdir edilen ömrünü tamamlayan, takdir edilen rızkını yiyen ve takdir edilen nefeslerini tamamlayanların canını ancak Hz. Azrâil alır.

Hız. İsrâfil

En büyük, en güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan Hz. İsrâfil'in aslî görevi de iki defa Sûr'a üflemdir. Şu anda ağzında Sûr ve gözleri Arş'ta, Sûr'a üfleme için Allah'ın (c.c.) emrini beklemektedir. Sûr'a ilk üfleğinde hayal edemeyeceğimiz boyutlarda çok şiddetli patlama ve sarsıntılarla, atomlar ve yıldızlar arası denge, düzen ve çekim gücü bozulacak ve kıyâmet kopacak. İkinci üfleğinde yine çok şiddetli patlamalar ve sarsıntılar olacak, yerler, gökler başka bir şekil alacak, bütün canlılar yeniden dirilip kabrinden kalkacak ve âhiret âlemi başlayacak.

Yazıcı melekler

Biri sağ omuzda ve diğeri sol omuzda olmak üzere, erginlik çağına erip akıllı olan her insanın yanında ses ve görüntüleri kaydeden iki görevli melek vardır. Sağdaki melek sevapları, soldaki melek günahları yazar ve niteliğini bilemediğimiz bu mânevî defter, mahşer yerinde "Kitabını oku" (yaptıklarını gör) diye sahibine verilecek.

Nusret melekleri

İslâm ülkelerini ve orada yaşayan müslümanları korumak ve Yüce Allah'ın dinini yeryüzüne egemen kılmak için Allah yolunda savaşan ordulara yardım için gelen meleklerdir.

Yeryüzü melekleri

Dünyanın her tarafı, karalar, denizler ve atmosfer farklı işlerle görevlendirilen meleklerle doludur.

Gökyüzü melekleri

Uzayın, ayın, güneşin, yıldızların ve yedi kat göklerin tamamı, kıyâm, rükû, secde ya da Yüce Allah'ı "Sübhânallahi ve bihamdihi" diye hamd ve tesbih eden meleklerle doludur.

Münker ve Nekîr melekleri

Öldüğümüz zaman Münker ve Nekîr adında iki melek kabrimize gelecek, "Rabbin kim, dinin ne ve peygamberin kim?" diye bizi sorguya çekecekler.

Cehennem melekleri

Görünümleri bile korkunç, heybetli ve acıma duygusundan yoksun olan cehennem meleklerine **zebânî** denir. Zebânilerin ondokuz lideri vardır, bunların en büyüğü ve hepsinin lideri **Mâlik**'dir.

Cennet melekleri

Hepsi birbirinden güzel, birbirinden nurlu, güleç yüzlü ve çok sevimli olan cennet meleklerinin başında, **Rıdvan** adında bir melek vardır. Dünyada îman edip ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan ve günahlardan kaçınanlar, mahşerdeki sorgulamadan ve Sırat Köprüsünü geçtikten sonra o güzelim cennetin önüne gelince, onları Rıdvan karşılayacak ve "**Selâmün aleyküm! (Selâmet, esenlik size!) Tertemiz (günahlardan arınarak) geliniz. Sürekli kalıcı olduğunuz halde buyurun girin!**" (Zümer, 73) diye onları cennete davet edecek.

Melekleri neden göremiyoruz?

Yüce Allah yarattığı varlıklardan her birinin anatomilerini, iç ve dış organlarını, görme, işitme ve koku alma duyularını ve fiziksel güçlerini yaşam koşullarına göre farklı ve sınırlı yaratmıştır. Hiçbir varlığın duyu organları, yetenekleri ve fiziksel gücü sınırsız değildir. Çünkü sonsuzluk ve sınırsızlık sıfatları (özellikleri) sadece Yüce Allah'a aittir. Madde âlemindeki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardan yaratılan bedensel yapımız ve duyu organlarımız, madde âlemi ile sınırlı olduğundan,

Bizler melekleri göremediğimiz gibi iç içe birlikte yaşadığımız, aslımız, özümüz, gerçek ve kalıtsal kişiliğimiz olan **ruhlarımızı** da madde ötesi bir varlık olduğu için göremiyoruz. Bizim ruhlarımızı görememiz, ruhların yok olduğu anlamına gelmediği gibi melekleri göremememiz de kesinlikle meleklerin yok olduğu anlamına gelmez.

Bir uyarı!

Meleklerle îman, îmanın temel ilkelerinden biri ve Allah'a (c.c.) îmandan sonra, îmanın ikinci temel ilkesidir. Ancak bir gerçeği de unutmayalım! İman gaybîlik (gizlilik) ilkesine bağlıdır ve bu fâni dünya âhiret âleminin bir sınav salonudur.

Bu nedenle eğer melekleri açıkça görsek ve onlarla konuşup sohbet etsek, îmanın gizlilik ilkesi gider, sınavın anlamı kalmaz ve îmanla küfür dengesi bozulur. Bazı sapıkların “**Görmediğime inanmam**” sözü, îman açısından geçersiz olduğu gibi bilimsel açıdan da geçersizdir. Çünkü her an soluduğumuz havadaki gazları göremediğimiz gibi içtiğimiz sulardaki, yediğimiz gıdalardaki, çevremizdeki, derimizdeki, saçlarımızın, kıllarımızın ve tırnaklarımızın diplerindeki milyarlarca bakterileri de göremiyoruz. Bunları inkâra kalkışmak ne derece çılgınlık ise meleklerin varlığını inkâra kalkışmak da, daha çılgınlık ve sapıklıktır.

MERHAMET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ'nın yüz rahmeti vardır. Bunlardan birini insanlar, cinler, hayvanlar ve haşarat arasına indirmiştir. İşte onlar bu nedenle birbirlerine sevgi ve merhamet ederler. Vahşi hayvan da bununla yavrusuna şefkat eder. Allahu Teâlâ doksan dokuz rahmetini (âhirete) erteledi ki, onunla kıyâmet günü kullarına merhamet eder. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ibni Mâce)

Dünya, ay, güneş ve yıldızlar arası denge, **çekim** gücüne bağlı olduğu gibi toplumlar arası denge de **merhamet** duygusuna bağlı olduğundan, Yüce Allah rahmetinin yani merhametinin % 99 unu âhirete ertelerken, % 1 ini de insanlar, cinler, hayvanlar ve haşaratlar arasında taksim etmiştir.

İşte Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız rahmetinin yüzde biri ile ana-baba evlâdına bakar, kedi köpek yavrusunu emzirir, ana kuş yuvadaki yavrusuna yem taşır ve yırtıcı hayvanlar yavrusunu korumak için birbirine saldırır. Merhamet duygusu canlılar arası bir denge unsuru olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Küçüklere merhamet etmeyen ve büyüklerin hakkını bilmeyen (saygı göstermeyen), bizden değildir. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet edene, Rahman (olan Allah) da merhamet eder. Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki, göktekiler (melekler) de size merhamet etsin. (Tirmizî-Ebû Dâvûd-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet etmeyene, merhamet edilmez. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Evet merhamet etmeyene, merhamet edilmez. Neden mi?

Yüce Allah buyuruyor:

İyiliğin karşılığı, ancak iyilik değil midir? (Rahman, 60)

Kim eşine, çevresine, yakınlarına, dostlarına ve din kardeşlerine sevgi ve merhametle yaklaşırsa kuşkusuz onlar da ona sevgi ve merhametle yaklaşır ve toplumsal düzen sağlanır. Kim de çevresine ve yakınlarına acımasızca kin ve nefretle yaklaşırsa, onlar da ona aynı şekilde yaklaşır ve sonuçta toplumsal düzen bozulur ve güven ortamı sarsılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet edin ki, size de merhamet edilsin. Bağışlayıcı olun ki, Allah da sizi bağışlasın. (Beyhakî-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir serçe kuşuna bile merhamet etse, Allah da kıyâmet günü ona merhamet eder. (Taberânî)

Merhametin farklı boyutları

Eşler arası merhamet

Yüce Allah buyuruyor:

(Birbirinize ısınıp) kaynaşmanız için (Allah'ın) size kendi (cinsi) nizden eşler yaratması, aranızda sevgi ve merhamet koyması O'nun (kudretinin) alâmetlerindendir. Kuşkusuz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır. (Rûm, 21)

Sevgi ve merhamet, eşler arası mutluluğun ve aile düzeninin mânevî şifreleridir. Eşler sağlıklı olup moralleri de iyi olduğu zaman birbirlerine sevgi ile yaklaşırlarsa, yuvada huzur ve çocukların psikolojisi düzgün olduğu gibi,

Dertli, kederli ya da sağlık sorunları olduğu zaman da birbirlerine merhamet ile yaklaşırlarsa, yuvada yine huzur, çocukların psikolojisi düzgün, dünyaları ve âhiretleri mutlu olur.

Ana-babaya merhamet ve dua

Yüce Allah buyuruyor:

Onlara (ana-babana) merhamet ederek tevâzu kanadını ger ve: “Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni (bakıp) yetiştirdikleri gibi (şimdi) sen de onlara merhamet et” de. (İsrâ, 24)

Ana-babaya her zaman, özellikle yaşlılık dönemlerinde merhamet edip şefkat duygusu ile yaklaşmak ve onları böbürlenerek değil, tevâzu kanatları ile koruma altına almak Rabbimizin emri olduğu gibi “Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni (bakıp) yetiştirdikleri gibi (şimdi) sen de onlara merhamet et” diye dua etmek de Rabbimizin emridir.

Din kardeşleri arasında merhamet

Yüce Allah buyuruyor:

Muhammed Allah'ın Resûlü'dür. Onunla beraber olanlar, kâfirlere (din düşmanlarına) karşı çok şiddetli, kendi aralarında ise çok merhametlidirler. (Fetih, 29)

Din kardeşliği; gen kardeşliğinden daha faziletli, müslümanlar arası birlik, dayanışma ve kişisel çıkarlardan çok daha üstün olduğundan, müslümanlar birbirine merhamet ve hoşgörü ile yaklaşmalı, ufak tefek olumsuzlukları büyütüp din kardeşliği ilkesine zarar vermemelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sattığı zaman, aldığı zaman ve alacağını istediği zaman (merhamet edip) kolaylık gösterene, Allah rahmet (merhamet) etsin. (Buhârî-İbni Mâce)

Günlük hayatımızın ayrılmaz bir parçası olan alım, satım ve borçlanma işlemleri merhamet sınırını aşıp kişisel çıkarlara dönüşürse, güven ortamı kalkar ve toplumsal denge-düzen bozulur. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Sattığı zaman, aldığı zaman ve alacağını istediği zaman (merhamet edip) kolaylık gösterene Allah rahmet (merhamet) etsin” diye dua ediyor.

Sabır ve merhameti tavsiye

Yüce Allah buyuruyor:

Fakat o (insan), sarp yokuşu aşamadı (sınavı kazanamadı). O sarp yokuş nedir bilir misin? Köle azat etmek ya da açlık günlerinde yakını olan yetimi veya aç olup açıkta kalan bir yoksulu doyurmaktır. Sonra îman edenlerden, birbirlerine sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olmaktadır. (Beled, 11-17)

Müslümanların kendileri tokken aç ve açıkta olanları düşünmeleri, kendileri çoluk çocuklarının başında ve eşleri ile aynı yatakta yatarken, haksız

yere cezaevlerinde ve İsrâil zindanlarında yatanları kurtarmak için yılmadan olağanüstü bir çaba sarfetmeleri, sabır ve merhamet duygusuna bağlı olduğundan, Yüce Allah “Sonra îman edenlerden, birbirlerine sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olmaktadır” buyuruyor.

MESCİDLER

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz mescidler Allah'ındır. O halde (Allah'ın mescidinde) Allah ile birlikte başkasına dua (ibâdet) etmeyin. (Cin, 18)

“Secede” fiilinden ism-i mekân olan **mescid**, sözlükte secde edilen yer demektir. Mescidlerin büyüğüne bazı yörelerde **cami** denir. Caminin çoğulu **cevâmi'** ve mescidin çoğulu da **mesâcid** dir.

Mescidlerin en faziletlisi, Mekke'deki Mescid-i Haram, sonra Medine'deki Mescid-i Nebî, sonra Kudüs'teki Mescid-i Aksâ ve sonra Kuba'daki Mescid-i Kuba'dır.

Bir mescidi kim ya da kimler yaparsa yapsın, o mescidin inşaatı tamamlanıp içinde cemaatle namaz kılınmaya başlandığı an, **Beytullah** yani Allah'ın evi hükmünde olur ve orada sadece Allah rızası için ibâdet türü işler yapılır. Mescidlerin üstü de yedi kat göklere kadar mescid hükmünde olduğundan, mescidlerin içinde yapılması günah olan şeyler üstünde de günah olur. İçinde namaz kılınmayan bir mescid zamanla harab olsa ya da yıkılsa, arsası kıyâmete kadar mescid hükmünde olduğundan, alınıp satılamaz ve başka amaçla kullanılamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Yeryüzünde) Allah'a en sevimli yer, mescidlerdir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidler, âhiret pazarlarından bir pazardır. Oraya giren Allah'ın konuğu olur. (Hâkim)

Mescidlerin imarı

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan,

namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve (din uğrunda) Allah'tan başkasından korkmayan kimseler imar eder. (Tevbe, 18)

Hıristiyanlar kiliselerini ve yahudiler sinagoglarını imar ettikleri gibi “Allah'ın mescidlerini de ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan, namazını dosdoğru kılan, zekâtını veren ve (din uğrunda) Allah'tan başka hiç kimseden korkmayan (müslüman) lar imar eder”. Mescidlerin imarı maddî ve mânevî olmak üzere iki çeşittir.

Maddî imar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse Allah'ın rızasını dileyerek bir mescid yapsa, Allah da ona cennette bir köşk yapar. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse helâl malından içinde Allah'a ibâdet edilen bir bina (mescid) yapsa, Allah da onun için cennette inciden, yakuttan bir saray yapar. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sadece Allah'ın rızasını dileyerek bir mescid yapsa, Allah da onun için cennette benzeri bir köşk yapar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Helâl parası ile mescid yapanlar ya da israfa (süse) kaçmama koşulu ile yapılan mescidlere yardım edenler, hiç kuşkusuz yaptıkları harcamalarının karşılığını kat kat fazlasıyla alacak ve o güzelim cennette göz kamaştırıcı köşklere, saraylara kavuşacaklardır.

Mânevî imar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidlere devam etmeyi alışkanlık (özveri) haline getiren bir kimseyi gördüğünüz zaman, onun gerçek mü'min olduğuna şâhitlik yapınız. (Çünkü) Azîz ve Celîl olan Allah buyuruyor: “Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan, namazını dosdoğru kılan, zekâtı veren ve (din uğrunda) Allah'tan başka hiç kimseden korkmayanlar imar eder”. (Tirmizî-İbni Mâce)

Mescidlere devam etmeyi alışkanlık haline getiren ve beş vakit namazı cemaatle kılmaya özen gösteren kimse, mescidleri mânevî açıdan imar ettiği yani şenlendirip nurlandırdığı için Peygamberimiz (s.a.v.), “onun gerçek mü'min olduğuna şâhitlik yapınız” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi derece daha faziletlidir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Cemaatle kılınan bir farz namazı, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi kat daha sevap olduğu gibi ayrıca,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evinde (iş yerinde) güzelce temizlense (abdest alsa), sonra Allah'ın farzlarından bir farzı yerine getirmek için Allah'ın evlerinden bir eve (mescide) gitse, attığı her adımı ile bir günahı silinir, diğer adımı ile de (Allah katındaki) derecesi yükseltilir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse içinde cemaatle namaz kılınan bir mescide gitse, giderken de gelirken de attığı her adımı için bir hasene (on sevap) yazılır.

(Ahmed İbni Hanbel)

Mescidlerin temiz tutulması

Yüce Allah buyuruyor:

Biz İbrahim ve İsmail'e: "Tavaf edenler, i'tikâfa çekilenler, rükû ve secde edenler (namaz kılanlar) için Evimi (Mescidimi) temiz tutun" diye emrettik. (Bakara, 125)

Mescidler sadece Allah'a ibâdet edilmesi amacı ile bina edildiğinden, onlara Beytullah (Allah'ın evi) denir. Allah (c.c.) Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'e: "Evimi (Mescidimi) temiz tutun" diye emrettiği için özellikle görevlilerin mescidlerin temizliği konusunda duyarlı olmaları zorunludur.

Ancak görevlilerle birlikte cemaatin de mescidlerin temizliği konusunda duyarlı olmaları ve bu nedenle tozlu, topraklı, harçlı, yağlı boyalı iş elbiseleri ve kirli çorapları ile mescide girmemeleri ve ıslak ayakları ile halılara basmamaları gerekmektedir. Çünkü,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Her secde ettiğiniz (mescide gelişiniz) de temiz elbiselerinizi giyin. (A'raf, 31)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarmısak (sarımsak) ya da soğan yiyen kimse, bizden ya da mescidimizden uzak dursun! (Namazı evinde kılsın). (Buhârî-Müslim-Nesâî-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarmısak, soğan, pırasa (çiğ) yiyen kimse, mescidimize yaklaş-

masın. Çünkü Âdemoğlu'nun rahatsız olduğu şeyden melekler de rahatsız olur. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şu bitkiden -yani sarmısak- yerse, mescidimize yaklaşmasın!

(Buhârî-Müslim)

Bir uyarı!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarmısak yiyiniz ve onunla tedavi olunuz; çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. Eğer yanıma melek gelmeseydi (meleklerle görüşmeseydim), ben de yerdim. (Deylemi)

Birleşiminde A, B, C vitaminleri, allicin (uçucu yağ), şekerler, allil sülfür, çeşitli maden tuzları, karbonhidratlar, antiseptik ve antibiyotik içeren maddeler bulunan sarımsak, başta damar sertliği, kalp rahatsızlıkları ve kanser olmak üzere yetmiş derde şifa olduğu halde, Meleklerin, cemaatin ve özellikle aşırı duyarlı kimselerin rahatsız olmaması için,

“Kim şu bitkiden -yani sarmısak- yerse, mescidimize yaklaşmasın” buyuran Peygamberimiz (s.a.v.), soluduğumuz havayı kirleten, pis kokusu ile içmeyenleri rahatsız eden, öldürücü zehirler içeren ve en azından yetmiş hastalığa neden olan sigara, eğer Asr-ı saadette olsaydı acaba ne buyururdu?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidde alışveriş yapan bir kimseyi gördüğünüzde, (alışveriş yapmayın ve) “Allah kazanç vermesin” deyiniz. Kaybettiği bir şeyi (yüksek sesle) mescidde soruşturana da “Allah onu sana buldurmasın” deyin. (Tirmizî)

Mescide giriş

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz mescide girdiğinde, iki rek'at namaz (tahiyyetü'l-mescid) kılmadan oturmasın. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Mescidlere, “Bismillâhirrahmânirrahîm” diyerek sağ ayakla ve **“Allahümme'ftah lena ebvâbe rahmetik”** (Allahım! Bize rahmet kapılarını aç) diye dua edilerek girilir ve mekruh vakitlerin dışında önce iki rek'at tahiyyatü'l-mescid namazı kılınır, sonra oturulur.

Ezan okunmadan önce mescide girenlerin, mekruh vakitlerin dışında yere oturmadan önce iki rek'at tahiyyatü'l-mescid namazı kılmaları sünnettir.

Ezan okunurken mescidlere girenler de akşam namazı hariç yere otur-

madan ayakta ezanı dinler ve ezan bitince müezzinin “Allahümme salli alâ Muhammed” demesini **beklemeden** hemen vaktin sünnetini kırlarsa, hem vaktin sünneti hem de tahiyatü'l-mescid namazı sevabını alırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz abdesti bozulmadan namaz kıldığı yerde oturduğu sürece, melekler: “Allahım! Bunu bağışla, Allahım! Buna rahmet et” diye dua ederler. (Buhârî-Müslim-Nesâî)

Namazdan sonra sol ayakla mescidden çıkılır ve çıkarken, **“Allahümme'ftah aleyna ebvâbe fadlik”** (Allahım! Üzerimize lütuf kapılarını aç) diye dua edilir.

MEVLİD

Veledede fiilinden ism-i zaman olan mevlid, doğum ve doğum zamanı demektir. Yıldırım Bayezid zamanında Bursa Ulu Camii imamı olan Süleyman Çelebi'nin, fâilâtün, fâilâtün, fâilün vezninde yazmış olduğu Vesîlet'ün-necât adlı kitabı, ilk olarak Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesinde Bursa Ulu Camiinde okundu ve sonra Türkler arasında mevlid diye meşhur oldu.

Birinci Murad Hanın veziri (bakanı) Ahmed paşanın oğlu ve Emîr Sultanın talebesi olan Süleyman Çelebi'nin yazmış olduğu Mevlid; Münâcât, Velâdet, Risâlet, Mîrâc, Rihlet ve Dua gibi bölümlerden oluşmaktadır. Bazı bölümlerden kısa örnekler verelim.

Münâcât bölümü

Allah âdın zikir idelüm (analım) evvelâ (öncelikle),
Vâcib oldur (gereklidir), cümle (her) işte her kula.

Allah adın her kim ol evvel (işe başlarken) ana,
Her işi âsan ider (kolaylaştırır) Allah ona.

Allah adı olsa her işin öni (başlangıcı),
Hergiz (asla) ebter (kısır, bereketsiz) olmaya anın sonu.

Allah adın her nefeste dî (söyle) müdâm (devamlı),
Allah adıyla olur her iş tamam.

Velâdet bölümü

Âmine eydür (der ki:) çün vakt oldu tamam,
Kim vücûde (dünyaya) gele ol Hayrû'-enam (varlıkların en hayırlısı).

Susadım gayet (son derece) hararetten kat'î,
Sundular bir cam (bardak) dolusu şerbeti.

Kardan ak (beyaz) idi ve hem soğuk idi,
Lezzeti (tadı) dahi şekerde yok idi.

İçdim anı (onu) oldu cismim nûra gark (gömüldü),
İdemezdim nurdan, kendimi fark.

Geldi bir ak kuş kanadıyla revan (süzülüp),
Arkamı sığadı kuvvetle heman (derhal),

Doğdu ol saatte (o anda) ol sultan-ı dîn (dinin sultanı),
Nûra gark oldu (gömüldü) semâvât'ü zemîn (gökler, yerler).

Mîrâc bölümü

Sen ki, mîrâc eyleyüp (yapıp) etdin niyâz (dua),
Ümmetin (in) mîrâcını kıldım namaz.

Her kaçan ki, (her ne zaman) bu namazı kılalar,
Cümle (bütün) gök ehli sevâbın bulalar.

Çünkü her dürlü (çeşit) ibâdet bundadır,
Hakka kurbiyetle (mânevî yakınlıkla) vuslat (kavuşma) bundadır.

Sıdk ile (cân-ı gönülden) beş vakit oldukça edâ (kılınca),
Elli vaktin ecrini (sevabını) eyler hak atâ (lütfeder).

Mevlid'in özelliği

Mevlid, hece vezninde yazıldığı, ezberlemesi kolay olduğu ve genelde sesi güzel olan hâfızlar tarafından mâkamla okunduğu için halk tarafından sevilmiş ve benimsenmiştir. İçerdiği konuları ve akıcı üslubundan dolayı önceleri ev sohbetlerinde, sonra bazı camilerde Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecelerinde okunmaya başlanmış ve zamanla âdet halini almıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecelerinde, söz, nişan, sünnet, evlenme ve askere uğurlama gibi toplantılarda, Mevlid'den bazı bölümlerin okunması ve arasında Peygamberimiz'e salâvat-ı şerîfe getirilmesi, kuşkusuz güzel bir gelenektir.

Ancak!

Allah kelâmının dışında, Mevlâna Celâleddîn-i Rûmî, Yunus Emre, Fuzûlî, Kuddûsî, Niyâzi Mısırî ve Eşrefoğlu Rûmî gibi Allah dostlarının manzum eserleri ve hatta Peygamberimiz (s.a.v.) in hadîs-i şerifleri bile ibâdet (sevap) amacı ile ölümlerin ruhlarına okunmadığı gibi Süleyman Çelebi'nin yazmış olduğu **mevlid** de, ibâdet amacı ile ölümlerin ruhlarına okunamaz.

Ölenlerin arkasından birinci, üçüncü, yedinci, kırkıncı ve elli ikinci gecelerinde ve sene-i devriyelerinde Mevlid okutmak, dinde yeri olmayan ve Türklerin dışında Asr-ı saadetten beri hiçbir İslâm ülkesinde uygulanmayan bir bid'attır. Özellikle velâdet bölümü okunurken ayağa kalkmak ve hıristiyanlar gibi **saygı duruşu** yapmak, daha korkunç bir bid'attır.

Din görevlileri neden bu tür bid'atlara ortak oluyor ve halkı uyarmıyorlar?

Bu sorunun yanıtı, mevlid okudukları zaman ellerine tutuşturulan zarfın içindeki TL kâğıdında yazılıdır. Merak edenler varsa zarfın içindeki TL ye baksınlar, sorunun yanıtını bulurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sonradan ortaya çıkan bid'atlardan titizlikle kaçın. Çünkü her bid'at sapıklıktır. (İbni Mâce-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Asr-ı saadette ve Hulefâ-i Râşidîn döneminde olmayıp, sonradan ortaya çıkan ve dindenmiş gibi gösterilmeye çalışılan uygulamalara **bid'at** denir. Genelde her bid'at bir sünneti giderdiği için Peygamberimiz (s.a.v.): “Her bid'at sapıklıktır” yani dinden sapmadır buyurmuştur.

Ölenler için belirli gecelerde mevlid okutmak da bid'at mıdır?

Asr-ı saadetten Osmanlılara yani Süleyman Çelebi “Vesîlet'ün-necât”ı yani Mevlid diye meşhur olan kitabı yazmadan önce İslâm âleminde ölenler için **mevlid okutmak** diye dînî bir emir, kural ve uygulama olmadığına göre, ölenler için belirli gecelerde mevlid okutmak **bid'at**dır.

Diğer yandan ölen yakınları için belirli gecelerde mevlid okutanlar, genelde son görevlerini yaptıklarını sanıyor ve başka hayırlar yapmayı ihmal ediyorlar. Kur'an okumasını bilenler orijinal harfleri ile ara sıra bir Yâsin okusalar, Kur'an okumasını bilmeyenler de her gece üç İhlâs ile bir Fâtiha okusalar, salâvat-ı şerîfe getirirler, yoksullara, yetimlere yardım etseler ve farzların dışında nâfile namazlar kılıp ve nâfile oruçlar tutup sevabını yakınlarının ruhuna hediye etseler,

Gerçi eş, dost ve yakınlarını toplayıp Mevlid okutmak gibi görkemli, gösterişli ve şatafatlı olmaz ama yaptıkları Allah katında kabul olur ve sevabı ölen yakınlarının ruhuna ulaşır.

MEZHEB VE MEZHEB İMAMLARI

Mezheb ve imam ne demektir?

Zehebe fiilinden ism-i mekân olan **mezheb**, gidilecek bir yol ve **imam** da büyük bir çoğunluk tarafından önder, otorite kabul edilip kendisine tabi olunan ve ictihadları ile amel edilen müctehîd demektir. Biri itikadda ve diğeri amelde (uygulamada) olmak üzere iki çeşit mezheb vardır.

İtikadda mezheb

Her çağda yeryüzündeki müslümanların ezici çoğunluğu itikadda (inançta) “**Ehl-i sünnet ve'l-cemaat**” mezhebine tâbidir ve bu mezhebin imamları, İmâm-ı Muhammed Mâtürîdî ile İmâm-ı Ebu'l-Hasen el-Eşarî hazretleridir. “Ehl-i sünnet ve'l-cemaat”, Peygamberimiz (s.a.v.) in ve “Selef-i sâlihîn” in (ashâb-ı kiramın ve tâbiinin) yoludur. Bu nedenle bu yolda olanlara **Fırka-i Nâciye** (kurtuluşa eren fırka) ve bu yolun dışında kalanlara da **Fırâk-ı Dâlle** (sapık fırkalar) denir.

Amelde mezheb

İtikadda **Ehl-i sünnet**'e tâbi olan müslümanların ameldeki (uygulamadaki) mezhepleri de **Hanefî**, **Mâlikî**, **Şâfî** ve **Hanbelî** mezhepleridir. Bu mezheplerin imamları “müctehidîn-i mutlak” derecesinde (en üst düzeyde) müctehid olan, İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik İbni Enes, İmâm-ı Muhammed eş-Şafî ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel hazretleridir.

Bu dört mezhebin dışında başka mezheb ve başka müctehid yok mu?

Tabii ki var. Çünkü sahâbelerin hepsi, tâbiinin çoğu ve tebe-i tâbiinden de bazıları müctehid idiler. Özellikle Hulefâ-i Râşidîn (dört halife), Muaz İbni Cebel, Selmân-ı Fârisî, Ebû'd-Derdâ, Abdullah İbni Mes'ûd, Abdullah İbni Ömer, Abdullah İbni Abbas ve Abdullah İbni Amr gibileri, ictihad açısından sahâbeler arasında biraz farklı konumda olmakla birlikte,

Sahâbelerin hepsi müctehid olduğu ve her müctehide ancak kendi ictihadı ile amel etmesi vâcib olduğundan, sahâbelerin kendi aralarından birine tâbi olmaları ve onun yolunu mezheb edinmeleri düşüncülemez.

Tâbiin ve tebe-i tâbiin içinde de başta “Fukahâ-i seb'a” denilen yedi büyük müctehid olmak üzere Süfyân-ı Sevrî, Abdurrahmân-ı Evzâî, İbrahim Nehâî, Dâvûd-i Zâhirî, İbn-i Ebî Leylâ, Amr İbn-i Hâris, Ebû Sevrî Bağdâdî ve İbn-i Huzeyme gibi büyük müctehidler ve her müctehidin doğal olarak pek çok tâbileri ve mezhepleri vardı.

Ancak bunların icthadları ve mezheblerinin genel kuralları yazıya dönüştürülüp kitap haline getirilmediğinden, tâbilerinin ölümü ile zamanla mezhepleri unutuldu ve uygulayanları kalmadı.

Tâbiinden İmâm-ı Ebû Hanîfe, tebe-i tâbiinden İmâm-ı Mâlik ile İmâm-ı Şâfiî ve etbâ-i tebe-i tâbiinden İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'in icthadları ve mezheblerinin genel kuralları ise ilâhî lütuf olarak talebeleri tarafından yazılıp kitap haline dönüştürüldüğünden,

“Ehl-i sünnet ve'l-cemaat” inancı altında birleşen müslümanlar, bin küsur yıldan beri bu dört büyük müctehidden birine ve onun mezhebine bağlı olarak yaşamakta ve ibâdetlerini tâbi oldukları mezhebin kurallarına göre yapmaktadırlar.

Asr-ı saadetten uzaklaştıkça, sahâbe, tâbiin ve tebe-i tâbiin gibi dinin canlı şâhitleri kalmayınca ve meselelerin kökenine direk olarak inilemeyince, doğal olarak icthad kapısı kapandığından,

Bu dört müctehidden sonra gerçek bir müctehid ortaya çıkmadığı gibi Hz. Mehdi hariç kıyâmete kadar da çıkmayacağından, müslümanlar tâbi oldukları müctehidlerin değerini iyi bilmeli ve herkes dedikoduyu bırakıp mezhebinin kurallarını güzelce öğrenmeye özen göstermelidir.

Müslümanların bu dört mezhebden birine tâbi olmaları zorunlu mu?

İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfiî ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'in yaşadıkları dönem, İslâm'ın yeryüzüne egemen olduğu, Kur'an'daki ilâhî kanunların uygulandığı ve dinin tüm ayrıntıları ile yaşandığı bir dönemdi.

Sahâbelerin yetiştirdiği tâbiin ve tâbiinin yetiştirdiği tebe-i tâbiinin pek çoğu hayatta idi. Asr-ı saadetin ruhsal heyecanı, cihad rûhu devam ediyordu ve gündemleri Kur'an ve sünnetti.

Binlerce tefsir, hadis ve fıkıh âlimlerinin, yüzlerce müctehidlerin ve binlerce icthad derecesine yakın âlimlerin yaşadığı ve sokakta oynayan çocukların bile günümüzde ekranların başında fetva veren hocalardan daha bilgili olduğu bir dönemdi.

İşte! Bu dört imam, ilmin en parlak döneminde ortaya çıkıp parlamışlar ve o ortamda kendilerini kabul ettirmişlerdir. İctihadları ile ilgili gerekçeleri, senetleri, şerî delilleri ve şerî delillerinin sıhhati didik didik aranmış, tartışılmış ve o dönemin ilmî otoritelerince kabul edilmiştir.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun. (Enbiyâ, 7)

Allah (c.c.) bu âyet-i kerîmede “Eğer bilmiyorsanız” yani icthad yapabilecek ilim, kaynak ve fıtrî yeteneklere sahip değilseniz, “zikir ehline” yani Allah'ı her an anan, ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan ve haramlardan kaçınan takvâ sahibi müctehidlere **sorun** buyuruyor.

Kur'an-ı kerîm'deki her kelimenin kökenini ve anlamını didik didik araştırıp tefsir ilminde otorite olan Fahreddîn-i Râzî, Âlûsî, Kâd-ı Beydâvî ve Neseî gibi yüzlerce müfessirler,

Yüz binlerce hadîs-i şerîfi metin ve senetleri ile ezbere bilen ve senetleri yani hadîs-i şerîfleri rivayet eden kişileri tek tek araştırıp üzerine **sahih** dir damgasını vuran binlerce hadis imamları,

Abdülkâdir Geylânî, Cüneyd-i Bağdâdî, Bayezîd-i Bistâmî, İmâm-ı Gazâlî ve İmâm-ı Rabbânî gibi ilim ve velâyette en üst derecelere ulaşan binlerce evliyalar, kırklar, yediler ve kutuplar,

Ayrıca bin küsür yıldan beri bu fâni dünyaya gelip geçmiş milyonlarca âlimler, hacılar, hocalar ve milyarlarca müslümanlar, İmâm-ı Ebû Hanîfe'nin, İmâm-ı Mâlik'in, İmâm-ı Şâfi'nin ya da İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'in mezhebine tâbi olurken, bizim onlardan ayrılıp mezhebsiz olmamız ve mezheb dışı kalmamız apaçık bir sapıklık ve sonu hüsrân (zarar) dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru yol apaçık belli olduktan sonra peygambere karşı tavır koyar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola tâbi olursa, onu o yolda bırakırız. Sonra cehenneme atarız. O ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Ekranların başına geçip mezhepleri, müctehidleri hatta peygamberi dışlayanlar ve şeytan gibi “Ben ondan hayırlıyım” diye müctehidlik taslayanlara karşı Allah (c.c.) bizi uyarıyor ve

“Kim (bin küsür yıldan beri milyarlarca) mü'minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola tâbi olursa, onu o yolda bırakırız (hidâyet etmeyiz). Sonra cehenneme atarız” buyuruyor.

Müctehidler arasındaki görüş ayrılığı rahmettir

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin (müctehidleri arasındaki) ihtilâfı rahmettir. (Deylemî-Beyhakî)

Zorunlu hallerde yani kendi mezhebini uygulama imkanı olmadığı durumlarda başka bir mezhebe uymak ve o mezhebdeki hükümler doğrultusunda hareket etmek geçerlidir.

Yolculuk dolayısıyla akşam namazını vaktinde kılamayacağını anlayan bir hanefî, kazaya bırakıp da açıkça günah işlemektense, Şâfi Mezhebine göre cem'i tehirle akşam namazını yatsı namazı ile birlikte kılmaya niyet eder.

Tavaf ederken aşırı izdihamdan dolayı kadınlara dokunup abdestinin bozulmasından korkan bir şâfi de, Kâbe'yi abdestsiz tavaf edip günaha girmektense, abdest alırken Hanefî'ye göre niyet eder.

İşte bu açıdan baktığımızda! Müctehidler arasındaki ihtilâf (görüş ayrılıkları) gerçekten rahmet ve mü'minlere kolaylıktır.

Ancak telfik yasaklanmıştır

Bir zorunluluk olmadığı halde kendi mezhebini bırakıp başka mezheblere uymaya ve keyfine göre hareket edip, şu işi filân mezhebe ve bu işi filân mezhebe göre yapmaya **telfik** denir. Telfik dört mezhebde de yasaklanmıştır.

Keyfine göre hareket eden ve dilediği mezheplerden dilediği kolaylıkları seçen kimse, gerçekte Yüce Allah'ın "Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun" emrine değil de nefesine uyduğu için telfik şiddetle yasaklanmış ve mezhebsizliğin başı sayılmıştır.

Telfik, mezhebsizliğin başı olduğu gibi mezhebsizlik de dinsizliğin başıdır ve bu yola girenlerin sonu dünya ve âhirette hüsrân (zarar) dır.

MİKROFON VE NAMAZ

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek mü'minler kurtuluşa erdiler. Onlar (öyle mü'minler) ki namazlarında huşû ediciler (namazlarını huşu ile kılıcılar) dır. (Mü'minûn, 1-2)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlardan ilk kalkacak olan şey huşûdur. (Taberânî)

Namazı ihlâs, sükün, gönül hoşluğu ve ruhsal huzurla kılmaya **huşû** denir. Huşû, namazın canı ve mânevî feyiz kaynağı olduğundan, namazlarını huşu ile kılanlar dünyada ruhsal huzura ve âhiret âleminde cehennemden kurtulup cennete kavuşurlar.

Ne yazık ki kıyâmete yakın insanlar ölümü unutup dünya zevklerine dalacak, dinin direği olan namazı kılanlar azalacak ve kılanlar da baştan savma alelacele kılınca, kalplerindeki huşû kalkacak.

Baştan savma alelacele kılınan namazdan ruhsal zevk ve mânevî feyiz alamayanlar maddeye yönelecek ve huzuru camilerin süsünde ve imamların sesinde arayacak. O dönemin imamları da yakalarına mikrofonu takıp ve hoparlörün sesini sonuna kadar açıp mihraba geçecek ve ibâdetler farklı bir şekle dönüşecek.

Mikrofonla namaz kıldırmanın bir sakıncası var mı?

Camilerde beş vakit namazı kıldırın görevlilere imam, beş vakit namazın dışında cuma ve bayram hutbelerini de okuyanlara imam-hatib ve ezan okuyup kâmet getirenlere de müezzin denir.

Müezzinlerin ezan ve kâmetin dışında bir ek görevleri daha vardır. Cuma, cenaze, terâvih ve bayram namazı gibi cemaatin yoğun olduğu zamanlarda, müezzinler de imamla birlikte “Allahu Ekber” diye seslice tekbir alırlar ve imam rükû'dan kalkarken “SemiAllahü limen hamideh” derken müezzinler de “Rabbena ve leke'l-hamd” der ve namaz bitince imamla birlikte selâm verirler.

Ancak!

Görevli müezzin ya da cemaatten biri imamla birlikte seslice “Allahu Ekber” diye iftitah tekbirini (ilk tekbiri) alırken, kalbinden namaz kılmaya niyet etmesi şarttır. Eğer iftitah tekbirini alırken sadece cemaate duyurmayı kalbinden geçirirse, kendisi namaza başlamış olmadığı gibi onun tekbiri ile namaza başlayanların namazı da olmaz, iade etmeleri (tekrar kılmaları) gerekir.

Aynı imama uymayan ve aynı cemaate dahil olmayan bir kimsenin tek bir sesi ile namaza başlamak kesinlikle geçerli olmadığı gibi namazla mükellef olmayan bir çocuğun, âdetli kadının, beyinsel özürünün (delinin) ve gayr-i müslimin tekbir sesi ile de namaza girilmiş olmaz.

Mikrofona gelince

İslâm, her çeşit bilim, teknoloji ve yeniliklere açıktır. Tabii ki bunların İslâmî kurallara uyumlu bir şekilde ve hayırlı işlerde kullanılması şarttır. Kâğıdın icadı ile üzerine Allah'ın (c.c.) kelâmı yazıldığı, matbaanın icadı ile Kur'an-ı Kerim ve dînî kitaplar basıldığı ve televizyonun icadı ile özel kanallarda dînî sohbetler yapıldığı gibi,

Mikrofonun ve hoparlörün icadı ile de yaklaşık yüz yıla yakın bir zamandan beri camilerde, evlerde ve özel salonlarda daha geniş kitlelere

hitab edilmekte ve daha kapsamlı bir şekilde dînî sohbetler yapılmakta ve yararlı konferanslar verilmektedir.

Ancak namaza gelince durum farklıdır

Mikrofondan gelen ve hoparlörde duyulan ses, aks-i sada (yankı) mı? Nakli sada (sesin nakli) mi? Ya da ikisinin dışında başka bir şey mi?

Nakli sada (sesin nakli) ise sorun yok! Aksi sada (yankı) ise kesinlikle câiz değil yani olmaz. Ya ikisinin dışında başka bir şeyse, işte sorun burada!

Mikrofon, ses dalgalarını elektrik titreşimlerine çevirerek hoparlöre gönderir. Mikrofondan gelen titreşim sinyallerini alan bobin elektromanyetik güçlerin etkisi ile hareket etmeye ve hareket ederken diyaframı da hareket ettirmeye başlar. Diyafram, kendine gelen değişik elektrik sinyallerine uyum sağlayarak hareket eder ve havaya ses dalgaları yayar.

Televizyon ekranlarındaki görüntüler kişinin kendisi olmadığı gibi hoparlördeki diyaframların havaya yaydığı ses dalgaları da kişinin (imamın) kendi sesi değildir ve sorun buradadır.

İftitah tekbirini alırken namaz kılmaya değil de sadece cemaate duyurmayı niyet eden bir müezzinin sesi ile namaza başlayanların namazı olmadığı gibi ne namaz kılmaya ve ne de cemaata duyurmaya niyet etmeyen cansız ve bilinçsiz bir cihazın sesi ile de namaza başlanmış olmaz!

Günümüzde imamların pek çoğu yaka mikrofonu kullandığına göre, namazlarımızın sahih (geçerli) olması için üç seçeneğimiz var:

1- Ön saflara yakın bir yerde duralım ve imam “Allahu Ekber” diye tekbir alırken, doğrudan onun kendi sesini duyalım.

2- Safların ortasında ve imamın arkasına yakın bir yerde duralım, imamın elini kaldırıp iftitah tekbirini aldığını, rükû ve secdeye gittiğini görelim.

3- Arka saflarda kaldığımız zaman hoparlördeki tekbir sesine değil, imama yakın olan cemaatin el kaldırıp tekbir almasına bakalım ve onları izleyelim.

Ayrıca namazın dışındaki bir kimsenin duasına **Âmin** dememiz sakinliği olduğu gibi imamın hoparlörden gelen “Gayri'l-mağdûbi aleyhim vele'ddâllîn” sesine de Âmin demeyelim.

“Her şeyin beteri vardır” derler ya, doğrudur. Örneğin, kadınların camilerin alt katlarında ya da cami yanındaki Kur'an kurslarında imamın hoparlördeki sesine uyarak terâvih namazını kılmaları geçerli değildir.

MİRAC

Yüce Allah buyuruyor:

O sübhân (noksan sıfatlardan münezzehe olan Allah), gecenin bir kısmında kendisine bazı âyetlerimizi gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götürdü. Kuşkusuz O (Allah), her şeyi işitendir, bilendir. (İsrâ, 1)

Son peygamber Hz. Muhammed'in en büyük mûcizelerinden biri de Mîrac olayıdır. Mîrac'ın, Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya kadar olan kısmına **İsrâ**, Kudüs'ten sonra yedi kat gökleri ve madde ötesi âlemleri kapsayan kısmına da **Mîrac** denir.

Hz. Muhammed'in gecenin bir kısmında Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya gittiği âyet-i kerîme ile sabit olduğundan, **İsrâ**yı inkâr eden dinden çıkar, kâfir olur. Kudüsten göklere ve madde ötesi âlemlere gittiği de sahih hadîs-i şeriflerle sabit olduğundan, **mîracı** inkâr eden de sapık olur.

Melekler gibi madde ötesi nurdan değil de madde âlemindeki toprak maddelerinden yaratılan Hz. Muhammed'in çekim, fizik ve biyoloji gibi fıtrat (doğa) kanunlarını ve ışık hızını aşmış yedi kat göklere ve madde ötesi âlemlere ulaşması, ancak Allah'ın kudreti ile olduğundan,

Âyet-i kerîme Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız kudretinin simgesi olan **Sübhâne** ile başlıyor, mîracın ilâhî bir mûcize olduğu vurgulanıyor ve Peygamberimiz (s.a.v.) açısından da bir seyr-i sülûk (manevi yolculuk) ve ödüllendirme olduğuna işaret ediliyor.

Mîrac olayı ne zaman ve nasıl oldu?

Nübüvvetin 10. yılında Ebû Tâlib'in ve ondan üç gün sonra da Hz. Hadîce radiyallahü anhâ'nın vefatı ile Peygamberimiz (s.a.v.) için en zorlu günlerin başlangıcı oldu. Özellikle Ebû Tâlib'in yerine Ebû Leheb Kureyş'in reisi olunca, müşrikler Mekke'de terör estirmeye ve müslümanlara korkunç işkenceler yapmaya başladılar.

Mekke'de tebliğ görevi engellenen Peygamberimiz (s.a.v.), Zeyd İbni Hârise ile Tâife gitti ve bir ay kadar onları İslâm'a davet etti. Ne yazık ki içlerinden tek bir kişi bile îman etmediği gibi üstelik Peygamberimiz (s.a.v.) ile Hz. Zeyd'e taşlar atıp hakaret ettiler.

Peygamberimiz (s.a.v.) çaresiz yine Mekke'ye döndü ve Allah yolunda her çeşit hakaretleri sineye çekerek gizlice tebliğ görevine devam etti.

Bir gün müşrikler Allah'ın (c.c.) **Habibim!** dediği Peygamberimizi (s.a.v.) çok üzmüşler ve mübarek gönlünü incitmişlerdi. Çok yorgun olan Peygamberimiz (s.a.v.) o gece Ümm-i Hâni'nin evine gitti ve hemen yatıp hafifçe uykuya daldı.

İsrâ

Allah (c.c.) Cebrâil'e: "Ya Cebrâil! Hemen dünyaya git, yorgun ve üzgün olan habibimi getir de benim mülk ve melekût âlemlerimi görüp gönlü hoş olsun" buyurdu.

Hz. Cebrâil cennetten Burak adındaki hayvanı alıp Ümm-i Hâni'nin evine geldi, Allah'ın (c.c.) davetini iletip Peygamberimizi (s.a.v.) kutladı ve birlikte Kâbe'nin yanına geldiler.

Melekler bıçaksız, kansız ve ağrısız bir şekilde Peygamberimiz (s.a.v.) in göğsünü yarıp kalbini çıkardılar ve içini zezem suyu ile yıkayıp nur ve îmanla doldurdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) cennetten getirilen Burak'a bindi, sağında Hz. Cebrâil, solunda Hz. Mîkâil, önünde ve ardında saf saf melekler olduğu halde mânevî bir merasimle Kudüs'e geldi ve Mescid-i Aksâ'nın karşısındaki bir kayaya Burak'ı bağladı. (Emevî halifelerinden Abdülmelik bin Mervan bu kayanın üzerine Kubbet-üs-sahra denilen mescidi yaptırdı).

Peygamberlerin ruhları (aleyhimü's-selâm) Mescid-i Aksâ'da Peygamberimizi karşılayıp "hoş geldin" dediler ve mihraba geçip iki rek'at namaz kıldırmasını rica ettiler. Peygamberimiz (s.a.v.), Hz. Âdem'e, Hz. Nûh'a ve Hz. İbrahim'e "siz kıldırın" diye teklif etti ama onlar "sen varken biz öne geçemeyiz" deyince, mihraba geçti ve iki rek'at namaz kıldılar.

Mîrac

Gökler arası yolculuğa Burak'ın bağlandığı kayanın üstünden başlandı. Peygamberimiz (s.a.v.) "mîrac" denilen yürüyen mânevî bir merdivenle ya da Hz. Cebrâil'in kanatları üstünde melek hızı ile birinci göğün kapısına geldiler. Hz. Cebrâil'in isteği ile görevli melek kapıyı açınca, melekler "hoş geldin" diye coşku ile karşıladılar, mîracını kutladılar ve Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek'at namaz kıldılar.

Gökler arası yolculuğa devam edildi. Peygamberimiz (s.a.v.) ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı ve yedinci kattaki melekler tarafından da aynı coşku ile karşılandı ve imam olup her gökte meleklerle birlikte ikişer rek'at namaz kıldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) ayrıca birinci gökte Hz. Âdem, ikinci gökte Hz. İsa ile Hz. Yahya, üçüncü gökte Hz. Yûsuf, dördüncü gökte Hz. İdrîs, beşinci gökte Hz. Hârûn, altıncı gökte Hz. Mûsa ve yedinci gökte Hz. İbrahim ile görüşüp sohbet etti.

Birbirinden milyonlarca ışık yılı uzaklığındaki gökler ve galaksiler arası yolculuktan sonra, madde ötesi âlemlere yolculuk başladı.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki onu (Cebrâil'i), bir defa daha (aslî suretinde) Sidretü'l-Müntehâ'nın yanında gördü. Cennet'ül-Me'vâ da onun yanındadır. (Necm, 13-14-15)

Yedi kat göklerden sonra Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Cebrâil ile birlikte, “Âlem-i gayb” (gizlilik âlemi) ile “Âlem-i şuhud'u” (görünen âlemleri) birbirinden ayıran ve Hz. Cebrâil'in de mâkamı olan Sidretü'l-Müntehâ'ya geldiler.

Sidretü'l-Müntehâ, varlıklar âleminin sonu olduğu için en son ağaç anlamında oraya Sidretü'l-Müntehâ ve ondan sonraki âlemlere de gayb (gizlilik) âlemi denir.

Cebelitârik boğazında Atlas Okyanusunun suları ile Akdeniz'in suları birbirine karışmadığı gibi,

Gayb âlemindeki varlıklar Sidretü'l-Müntehâ'ya inemez, Sidretü'l-Müntehâ'daki ve göklerdeki varlıklar da gayb âlemine çıkamazlar.

Sidre-i müntehâ'ya gelince Hz. Cebrâil aslî suretine dönüştü, Peygamberimize (s.a.v.) veda etti ve: “Ya Muhammed! Bir karış ileri geçersen yanarım!” diye mâkamını aşamayacağını haber verdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) garip garip ve hüzünlü bir şekilde Hz. Cebrâil'e bakarken, Yüce Allah “Refref” adında dünyada eşi olmayan bir cennet yatağı gönderdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) onun üzerinde Cennet'ül-Me'vâ'dan başlayarak sekiz cenneti gezdi.

Sonra?

Peygamberimiz (s.a.v.) seyr-i sülûküne (mânevî yolculuğuna) devam etti. Hiçbir peygamberin ulaşamadığı ve Hz. Cebrâil gibi kutsal bir meleğin, “ileri geçersen (mânevî feyizlere dayanamam) yanarım!” dediği gayb âleminin o kutsal mâkamlarını cezbe-i ilâhî ile aştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) beşeriyetten arınıp mânevî mâkamların zirve noktasına ulaşınca, bütün letâifleri ve hücreleri Allah Allah diye yanınca ve nûrânî perdeler de bir bir aradan kalkınca!..

“Et-tehiyyatü lillâhi ve's-salevâtü ve't-tayyibât” (söz, beden ve

mal ile yapılan bütün ibâdetler sadece Allah'a aittir. O'nun hakkıdır) diye âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) hamdü senâlar etti.

Allah (c.c.) buyurdu:

“Es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtüh” (Ey şanı yüce peygamber! Allah'ın selâmı (selâmeti), rahmeti ve bereketleri sana olsun).

Peygamberimiz (s.a.v.), Allah'ın selâmından ümmetinin de yararlanması için, **“Es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn”** (Selâm, bizim ve Allah'ın sâlih kullarının üzerine olsun) dedi.

Bunun üzerine Mele-i-A'lâ'daki melekler aşka gelip,

“Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh” dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kuluna (Muhammed'e) dilediğini vahiy ile bidirdi. (Necm, 10)

Âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) ile Peygamberimiz (s.a.v.) arasında vahiy denilen gizli, sessiz, harfsiz, kelimesiz, zamanla sınırlı olmayan ve yüzbinlerce yıllara sığmayan konuşmalar oldu ve Allah (c.c.) Peygamberimize (s.a.v.) pek çok gizli sırların şifrelerini verdi.

Dünyaya dönüş

Yüce Allah habibim! dediği sevgili Peygamberimizi iki hediye ile tekrar dünyaya, ümmetine gönderdi. Bu iki hediyeden biri Bakara Sûresinin son iki âyeti, diğeri de beş vakit namazdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) madde, zaman, mekân, sınır, yön ve ses olmayan Âlem-i gayb'dan Sidretü'l-Müntehâ'ya, Hz. Cebrâil'in yanına ve oradan Hz. Cebrâil ile birlikte önce Kudüs'e ve sonra Mekke-i Mükerrreme'deki Ümm-i Hâni'nin evine geldi.

Mele-i-A'lâ'daki melekler aşka gelip, “Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh” dediler ama,

Ne yazık ki ortaçağın da gerisinde yarı vahşi canavar hayatı yaşayan, leş yiyip, kan içen ve öz kızlarını diri diri toprağa gömen Mekke müşrikleri Peygamberimiz (s.a.v.) in mîracına inanmayıp inkâr, hatta alay ettiler.

MİSVAK VE DİŞ SAĞLIĞI

Misvak nedir?

Genelde Arabistan'da yetişen lifli erâk ağacının dallarından yapılan doğal diş fırçasına **misvak** denir. Ortaçağın karanlıklarında yarı vahşi canavar hayatı yaşayan, ölmüş hayvan leşlerini yiyip kanlarını içen ve öz kızlarını diri diri toprağa gömen toplumlara sevgili Peygamberimiz (s.a.v.):

“Temizlik îmanın yarısıdır” (Müslim-Tirmizi) buyurarak, genel temizlik seferberliğini başlattı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvak ağız (dişleri) temizleyici, Rabbin rızasına kavuşturucu ve gözlere parlaklık (canlılık) vericidir. (Nesâî-Taberânî)

Ağız ve diş temizliği için en ideal ve en sağlıklı doğal fırça misvaktır. Şöyle ki, ipek böceğinin ağzından çıkan sıvı salgı hava ile temas edince sertleşip ipek teline dönüştüğü gibi,

Misvak da tükrük bezlerinden salgılanan sıvı ile temas edince doğal antibiyotiğe dönüşür, ağız boşluğu, diş çukurları ve dişler arasında küme-lenen bakterileri öldürür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvak, ölümden başka her derde şifadır. (Deylemî)

Misvak, dişlerin sararıp çürümesini, diş etlerinin iltihaplanmasını önler, ağız kokusunu giderir, sindirimi kolaylaştırır, kalbe ferahlık verir ve psikolojik açıdan insanı rahatlatır. Peygamberimiz (s.a.v.) “ölümden başka her derde şifadır” buyurduğuna göre, kuşkusuz bugün bizim bilemediğimiz daha pek çok hastalıklara şifadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer ümmetime güçlük vereceğimden çekinmeseydim, her abdest aldıklarında misvak kullanmalarını emrederdim. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer ümmetime (ya da insanlara) güçlük vereceğimden çekinmeseydim, her namazda misvak kullanmalarını emrederdim. (Buhârî-Müslim-Tirmizî- Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan yetmiş kat daha faziletlidir. (Ahmed İbni Hanbel)

Misvak kullanmak, Peygamberimiz'in ve diğer bütün peygamberlerin aleyhimü's-selâm sünneti olduğundan, en kuvvetli sünnetlerden biridir. Bu nedenle misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan yetmiş kat daha faziletlidir.

Misvak, Hanefî'lere göre abdestin ve Şâfi'lere göre namazın sünnetidir. Buna göre abdest alırken mazmaza yapacağı (ağzını yıkayacağı) zaman dişlerini misvakla fırçalayan Hanefî'ler, bu abdestle kıldıkları her namaz için yetmiş kat sevap alırlar. Namaz kılacakları zaman dişlerini misvakla fırçalayan Şâfi'ler ise sadece bu namaz için yetmiş kat sevap alırlar. Misvakla kılınan namazın sevabından yoksun kalmamak için Hanefî'lerin her abdest alışlarında ve Şâfi'lerin de her namaz kılışlarında üşenmeden dişlerini misvakla fırçalamaları gerekmektedir.

Namazın dışında da misvak kullanmak sevap mıdır?

Huzeyfe radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) uykudan kalktığı zaman dişlerini misvakla temizlerdi.
(Buhârî-Müslim)

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Biz Resûlullah (s.a.v.) in misvakını ve abdest suyunu önceden hazırlardık. Allah onu gecenin dilediği vaktinde uyandırır. (Resûlullah uyanınca) hemen misvakla dişlerini temizler, abdest alır ve namaz kılar. (Müslim-İbni Mâce-Nesâi)

Ebû Mûsa radiyallahu anhü diyor ki:

(Bir gün) Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldim. Misvağın ucu ağzında idi. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) hazerde ve seferde yani nerede olursa olsun misvağın yanından ayırmaz ve namazın dışında da misvakla dişlerini fırçalardı.

Misvağı olmayanlar diş fırçaları ile diş fırçası olmayanlar da parmakları ile dişlerini temizlerler. Domuzun kılları sert olduğundan, kıl fırçaları genelde domuz kılından yapılır. Bu nedenle kıl fırçası yerine plastik diş fırçalarını tercih etmeli ve köpüğünden başka bir yararı olmayan diş macunlarını kullanmaktan da kaçınmalıdır.

Kadınların diş etleri genelde biraz daha zayıf olduğundan, onların misvakı doğal damla sakızdır. Kadınlar abdest aldıktan ve damla sakızını biraz çiğnedikten sonra namaza dururlarsa, namazlarını misvakla kılmış

gibi sevap alırlar. Ancak boya, aroma ve suni tatlandırıcı içeren cikletlerden kaçınmalıdır. Çünkü onları çiğnemenin dînî açıdan hiçbir yararı olmadığı gibi sağlık açısından bazı sakıncaları olabilir. Doğal damla sakızı ise diş etlerini güçlendirir, ağız kokusunu giderir, kalbe ferahlık verir ve sinir sistemini sakinleştirir.

MÛCİZE

Mûcize ne demektir?

Madde âleminde geçerli olan fizik, kimya, çekim ve biyoloji gibi fıtrat (doğa) kanunlarını aşan, akıl, mantık, bilim ve teknolojinin dar kalıplarına sığmayan ve insanları âciz bırakan olağanüstü olaylara **mûcize** denir.

Canlı ve cansız bütün varlıklar Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen, çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarına bağımlıdır. Peygamberler dahil, hiçbir varlık bu kanunların dışına çıkamaz, yapısını ve yaşam koşullarını değiştiremez. Örneğin, atomlar kimya kanununun dışına çıkıp başka atomlara ya da enerjiye dönüşemez, dünya çekim kuvvetinin dışına çıkıp güneş sisteminden kopamaz ve insan da biyoloji kanununun dışına çıkıp suda ya da uzayda yaşayamaz.

Ancak!

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.), Hz. Âdem'i, Hz. Havva'yı ve Hz. İsa'yı üreme kanunları dışında başka bir yöntemle yarattığı gibi gerçek peygamberleri tasdik için de fıtrat kanunları dışında başka yöntemlerle mûcize denilen olağanüstü şeyler yaratır ki, aradan binlerce yıl geçse de hiçbir varlık bunların benzerini yapamaz ve yaratamaz.

Bilim, teknoloji ve mûcize

Çağımızın bilim adamları hızla gelişen teknolojiinden yararlanarak önceki insanların hayalindeki bazı kurgubilimleri gerçeğe dönüştürebilirler. Ancak madde âlemindeki fıtrat (doğa) kanunlarının dışına çıkamadıkları için mûcizeleri bilimsel açıdan açıklayamaz ve benzerini yapamazlar.

Bazı peygamberlerin mûcizelerinden örnekler!

Hız. İbrahim Bâbillilerin tapındığı putları (heykelleri) kırdığı için, Bâbillilerin en acımasız ve en kanlı diktatörlerinden Nemrud tarafından cayır cayır yanan korkunç alevlerin içine atıldı. Ancak Yüce Allah “**Ey ateş! İbrahim için serinlik ve selâmet ol!**” (Enbiyâ, 69) buyurunca, o korkunç ateş Hız. İbrahim'in bir kılını bile yakamadı.

Semud kavmi Sâlih aleyhisselâm'a, “eğer şu karşığı kayanın içinden dişi ve on aylık gebe bir deve çıkarırsan sana îman ederiz” dediler. Hız. Sâlih dua edince, kaya korkunç bir şekilde infilâk edip yarıldı ve gözlerinin önünde istedikleri özellikte bir deve ortaya çıktı.

Hız. Mûsa İsrâiloğullarını alıp Mısır'dan gizlice kaçarken, Firavun da askerleri ile arkalarından yetişti. İsrâiloğullarının Kızıldeniz'de boğulma ile Firavun askerleri tarafından öldürülmeleri dışında başka seçenekleri kalmadığı anda, Yüce Allah'ın emri ile Hız. Mûsa âsası ile suya vurunca, deniz yarılıp açık bir tünel gibi yol oldu. Hız. Mûsa ve İsrâiloğulları karşı sahile geçip kurtuldu, Firavun da en güvendiği askerleri ile birlikte Kızıldeniz'de boğuldu.

Peygamberlik ve devlet başkanlığı gibi iki büyük sorumluluğu omuzlarında taşıyan Hız. Dâvud, alın teri ve el emeği ile geçimini sağlamak için zırh yaparken, çelik gibi sert demirler onun elinde pamuk gibi olur ve Hız. Dâvud onları tel haline getirip zırh yapardı.

Oğlu Hız. Süleyman da babası gibi hem peygamber hem de devlet başkanı idi. Hız. Süleyman her çeşit hayvanın dilini bilir, onlarla konuşur, emirler verir, cinlere hükmedip ağır işlerde çalıştırır ve rüzgar onun emrettiği yönlere esip ordusunu taşırdı.

Hız. Süleyman'ın isteği üzerine İsm-i A'zam'ı bilen Âsâf, Allah'ın (c.c.) izni ile Sebe Melikesi Belkıs'ın Yemen'deki tonlarca ağırlığındaki tahtını bir anda Kudüs'e getirdi. Bu nimet karşısında Hız. Süleyman: “Şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye Rabbim beni bununla sınıyor” dedi.

Hız. Yunus Allah'ın (c.c.) emrini beklemeden Ninova halkını bırakıp kaçtığı için günlerce yunus balığının karnında kaldı. Sürekli “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” diye dua, tevbe ve tesbih edince balığın karnından kurtuldu ve tekrar Ninova'ya döndü.

Allah (c.c.) her topluma peygamberler gönderdi ve her birine yaşadıkları çağın gereklerine göre mûcizeler verdi. Hız. Muhammed bilim ve teknoloji çağlarını kapsayan son peygamber olduğundan, ona verilen en büyük mûcize Kur'an'dır. Çünkü Kur'an, her çağa hitab eden Allah kelâmıdır.

Bir uyarı!

Günümüzde **mûcize** ve **yarattı** sözcüklerinin çok sık ve bilinçsizce kullanıldığını görüyoruz. Mûcize sadece peygamberlere ve yaratmak sadece Allah'a ait olduğundan evliyalardan meydana gelen olağanüstü olaylara bile mûcize değil, kerâmet denildiğini unutmayalım ve evrende Allah'tan başka yaratıcı olmadığına da cân-ı gönülden inanalım!..

MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

Hz. Muhammed'den önceki dönem

Arap Yarımadasında kâhinler, batıda papalar, papazlar, İran'da Zerdüştinancına bağlı ateşperest rahipler, Hindistan'da Buda'ya bağlı dalaylamalar, rahipler ve Çin'de Konfüçyüs'e bağlı rahipler,

Halkın inancını sömürüp lüks ve konfor içinde yaşıyor, halk da onları insan üstü varlıklar gibi algılıyordu. Dünyaya sapık inanç sistemleri egemen olmuş ve "Demokles'in kılıcı" gibi korkunç bir kâbusa dönüşmüştü.

Ancak içlerinde aslî fitratını koruyanlar ve "Veysi" (Veysel Karânî) meşrebinde olanlar da vardı. Yeryüzü hiçbir zaman evliyasız kalmadığından, kuşkusuz o dönemde de kutuplar, yediler, kırklar ve ayrıca Varaka bin Nevfel, Kus bin Sa'd ve Bahîra gibi gönlü uyanık kimseler de vardı. Onlar Hz. Mûsa'nın ve Hz. İsa'nın haber verdiği son peygamberi bekliyor, ona ümmet olmak için dua ediyor ve insanları uyarıyorlardı.

Hz. Muhammed'in nuru ve soyu

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âdem ruh ile cesed arasında iken, ben peygamberdim. (Taberânî-İbni Sa'd)

Allah (c.c.) önce Hz. Muhammed'in nurunu ve o nurdan âlemleri yarattı. Bu nedenle Hz. Âdem daha ruh ile cesed arasında iken Hz. Muhammed peygamberdi ve melekler ruhlar âleminde Hz. Muhammed'in nurunu tavaf ediyordu.

Allah (c.c.) Hz. Âdem'i yaratınca, Hz. Muhammed'in nurunu emaneten onun alnına koydu ve vakti gelince bu nuru eşin Havva'ya teslim et buyurdu.

Hız. Âdem ile Hız. Havva cennette dünya yılı ile bin yıl kadar kaldılar. Ancak cennette doğum ve ölüm olmadığından, Peygamberimiz (s.a.v.) nuru sürekli Hız. Âdem'in alnında kaldı.

Hız. Âdem ile Hız. Havva ilâhî takdirin gereği cennetten sürgün olarak dünyaya gelince, Hız. Havva ondokuz defa doğum yaptı ve her doğumunda biri kız, diğeri erkek olmak üzere hep ikiz doğurdu. Hız. Havva otuzsekiz çocuk doğurdu ama o güzelim nur hâlâ Hız. Âdem'in alnında pırıl pırıl parlıyordu.

Bir gün Hız. Cebrâil cennetten bir tabak incir getirdi ve "Ey Âdem! Bu incirleri eşin ile birlikte yiyin. Çünkü Allah size Şît adında bir evlât verecek ve onun neslinden alnındaki nurun sahibi olan Hız. Muhammed dünyaya gelecek" dedi.

Hız. Âdem ile Hız. Havva cennetten gelen incirleri yiyip yatınca Hız. Havva hamile kaldı ve Hız. Âdem'in alnındaki nur Hız. Havva'nın alnına kondu. Sonra Hız. Şît'e ve ondan da en temiz eşler aracılığı ile Hız. İdris'e, Hız. Nuh'a, Hız. İbrahim'e, Hız. İsmail'e ve ondan oğlu Kaydar'a ulaştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben, Abdullah'ın oğlu Muhammed'im. (Babam'ın babası) Abdülmuttalib, (ve dedelerimiz) Hâşim, Abdü Menaf, Kuseyy, Kilâb, Mürre, Ka'b, Lüveyy, Gâlib, Fih, Mâlik, Nadr, Kinâne, Huzeyme, Müdrike, İlyas, Mudar, Nizar, Me'ad ve Adnan. İnsanlar ne zaman iki kola ayrılrsa, Allah beni en hayırlısından kıldı. Ben, (Hız.) Âdem'den anneme ulaşınca kadar hiçbir câhiliyet ahlâksızlıklarına bulaşmadan hep nikâhli eşlerden meydana geldim. (Beyhaki)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah İsmail'in oğullarından (Kaydar'ı ve Kaydar'ın oğullarından) Kinâne'yi, Kinâne'den Kureyş'i, Kureyş'den Benî Hâşim'i ve Benî Hâşim'den beni seçti. (Müslim-Tirmizi)

Hız. Âdem'in alnındaki emanet nur, nice peygamberlerin, evliyaların ve milyonlarca temiz, iffetli erkeklerin ve kadınların alınlarında belirli bir süre dolunay gibi parladıktan sonra gerçek sahibine çok yaklaştı ve Kureyş kabilesinin reisi Abdülmuttalib'in oğlu Hız. Abdullah'ın alnına kondu.

Hız. Abdullah'ın Hız. Âmine ile evlenmesi

Hız. Abdullah evlenme çağına gelince alnındaki nura âşık olan kızlar, dullar, hatta evli kadınlar, onunla evlenmek ya da bir gece olsun birlikte kalmak için birbirleriyle yarışıyor, ancak Abdullah'tan câhiliye döneminde hiç beklemedikleri olumsuz cevabı alıyorlardı.

Abdullah'ın babası Abdülmuttalib de onu evlendirmek istiyor ve bu ne-

denle çevresindeki genç kızları soruşturuyordu. Abdülmuttalib, Mekke'nin en saygın kişisi olduğundan gerçi hangi kapıyı çalsa boş dönmez ve istediği kızı alabilirdi, ancak çevresindeki kızların hiçbirini oğluna eş olmaya, (gerçekte Peygamberimize anne olmaya) lâıyk görmediği için çekimser duruyordu.

Yer altındaki karıncaların, havada uçuşan kuşların ve denizdeki balıkların kaderini yazan Allah (c.c.), hiç kuşkusuz Peygamberimiz (s.a.v.) in babasını ve annesini de takdir etmişti. Ancak bir zamanlama meselesi vardı ve Abdülmuttalib, işte bu zaman deryasında oyalanıp duruyordu.

Bir gün Abdülmuttalib'in yanında Vehb bin Abd-i Menâf'ın kızı Âmine'den söz açıldı ve orada bulunanların hepsi, Mekke'de Âmine gibi iffetli, hayalî ve güzel bir kızın olmadığını söylediler.

Zaman deryasının kıyısına çok yaklaşan Abdülmuttalib, aniden karar verdi ve doğruca Vehb bin Abd-i Menâf'ın evine gitti. Vehb, karşısında Abdülmuttalib'i görünce çok şaşırıldı, heyecanlandı ve âdeta dili tutuldu. Sonra dedi ki: Ben bu gece rüyamda dedemiz Hz. İbrahim'i gördüm. Bana; **“Ben senin kızın Âmine'yi, Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'a nikâhladım, siz de kabul edin”**. dedi.

Abdülmuttalib ile Vehb birbirine sarılıp biz de kabul ettik dediler ve Abdullah ile Âmine'nin nikâh akdini yaptılar. O dönemde nikâh akdinin dışındada, söz, nişan, çalgı, eğlence ve gelin alması gibi tantanalar olmadığından, Abdullah ile Âmine hemen evlendiler ve Yüce Allah'ın onlara takdir ettiği görevi gerçekleştirdiler.

Hız. Âdem'den beri pek çok peygamberlerin, evliyaların ve milyonlarca temiz, iffetli erkeklerin ve kadınların nöbetleşe alınlarında taşıdıkları o kutsal nur, Hz. Abdullah'ın alnından Hz. Âmine'nin alnına intikal etti ve **Hız. Muhammed**'in bedensel yapısının temeli atıldı.

Hız. Âmine'nin hâmilelik dönemi

Mekke'de yıllardan beri devam eden kıtlık, kuraklık ve pahalılık, Peygamberimiz (s.a.v.) in ana rahmine düşmesi ile bolluk, bereket ve ucuzluğa dönüştü ve halk yoksulluktan kurtulup refaha kavuştu. Araplar o yıla “Senet-ül feth ve'l-ibtihac” (bolluk ve sevinç yılı) adını verdiler ve yıllarca o yılı, tarih başlangıcı olarak kullandılar.

Âmine hâturn diyor ki: Ben hâmile olduğumu ancak âdet görmeyince anladım. Çünkü hâmilelik dönemimde kusma ve bulantı gibi hiçbir olumsuzlukla karşılaşmadım. Bir gece rüyamda, “Âmine! Sen âlemlerin efendisine hâmilesin, doğduğu zaman adını **Muhammed** koy” dediler.

Abdülmuttalib, gelini Âmine'nin hâmile olduğunu öğrenince çok sevindi ve torunu doğunca büyük bir ziyafet vermek istedi. Mekke'de hurma yetişmediği için oğlu Abdullah'ı ticaret kervanı ile Şam'a gönderdi ve dönüşte Medine'ye uğrayıp hurma getirmesini söyledi.

Şam dönüşü Medine'ye uğrayan Abdullah, babasının dayıları olan Adî bin Neccâr oğullarının yanında hastalandı ve bir ay kadar hasta yattıktan sonra 25 yaşlarında vefat etti. Abdullah'ın ölüm haberi Mekke'ye ulaşınca, Hz. Âmine çok ağladı; çünkü kendisi genç yaşında dul ve karnındaki yavrusu yetim kalmıştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) ana karnında iken, Ebrehe komutasındaki bir ordu Kâbe'yi yıkmak için yola çıktı. Ordu Mekke'ye yaklaşınca, ordunun önünde yürüyen "Mahmûd" adındaki fil birden yere çöktü ve tüm çabalarına rağmen kalkmadı. Fili başka bir yöne çevirdikleri zaman kalkıp yürüyor, Mekke'ye çevirince derhal çöküp yatıyordu.

Onlar fille uğraşırken bir anda sürüler halinde Ebâbil (dağ kırlangıcı) kuşları geldi ve askerlerin üzerine nohut büyüklüğündeki taşları (kimyasal bombaları) atmaya başladılar. Her kuş biri ağzında ve ikisi ayak pençelerinde olmak üzere üç taş taşıyordu ve attıkları taşlar askerlerin bedenini delip karşı taraftan çıkıyordu.

Ebrehe ile birlikte çok az sayıdaki asker yaralı bir halde kaçıp Yemen'in başkenti Sana'ya kadar gitti ama onlar da orada acı içinde kıvranarak can verdi. "Fil vak'ası" denilen bu olayda ordunun tamamına yakını helâk oldu ve bu olay Arap Yarımadasında dillere destan oldu. Bu olaydan sonra bütün kabileler Kâbe'nin kutsallığını kabullendi ve Mekke halkına saygı göstermeye başladı.

H. Muhammed'in doğumu

Fil vak'ası Muharrem ayının ortalarında oldu, aradan elli küsür gün geçti ve Rebûlevvel ayının on ikinci pazartesi gecesi geldi. Bu gece farklı bir geceydi. Çünkü bütün âlemlere rahmet olan Hz. Muhammed dünyaya gelecek ve Hz. Âmine alnındaki emaneti (nuru) gerçek sahibine teslim edecekti.

Aylar, haftalar, günler geçmiş ve Hz. Muhammed'in doğumuna artık saatler kalmıştı. Dünya, ay, güneş ve yıldızlar, aşka gelmiş Allah Allah diye dönüyor, melekler âdeta nefeslerini tutmuş doğum ânını bekliyor ve yeşil ipeklere bürünen cennet hûrileri dünyadan haber bekliyordu.

H. Cebrâil cennetten getirdiği üç mânevî sancaktan birini doğuya, birini batıya ve üçüncüsünü Kâbe'nin üstüne dikti ve yeryüzündeki meleklerle doğum mesajını verdi.

Âlemlerin efendisini doğuracak olan Hz. Âmine gerçi genç yaşında dul ve garip kalmıştı ama o gece yalnız değildi. Evin içi Abdü Menâf kabilesinin kızlarına benzeyen hûri kızları ile dolmuş, çevresini melekler kuşatmış ve Hz. Meryem ile Hz. Âsiye'nin ruhları da gelmişti.

Ayrıca Abdurrahman bin Avf'ın annesi Şifâ Hâtun, Osman bin Ebu'l-Âs'ın annesi Fâtıma Hâtun ve Hz. Âmine'nin görümcesi Sâfiye Hâtun da o gece Hz. Âmine'yi yalnız bırakmamışlardı.

Mutlu an

Hz. Âmine diyor ki: Ben hâmile kaldığım zaman gebelik zahmeti çekmediğim gibi doğururken de doğum sancısı görmedim. Doğum vaktim yaklaşıncaya bir ses duydum ve ürperdim. Sonra beyaz bir kuş (melek) gelip sırtımı kanadı ile sıvazlayınca benden korku gitti.

Çok susamıştım ve içim yanıyordu. Bana hemen bir bardak dolusu su verdiler. Kardan beyaz ve baldan tatlı olan o suyu içtiğim anda içim, dışım, çevrem ve her şey nur oldu ve ben nurdan başka bir şey göremez oldum.

İşte o anda âlemlere rahmet olan yavrum Muhammed'im sünnetli ve göbeği kesilmiş olarak dünyaya geldi ve hemen secdeye kapanıp **“Lâ ilâhe illallah ve inniy Resûlullah”** (Allah'tan başka ilâh yoktur ve ben Allah'ın Resûlüyüm) diye tevhid getirdi ve ardından üç defa **ümmetim, ümmetim, ümmetim!** dedi. (Sallallahu aleyhi ve sellem)

Peygamberimiz (s.a.v.) doğarken, dedesi Abdülmuttalib Kâbe'nin yanında idi. Gizli bir ses ona: Âmine'nin oğlu oldu. Git onu gör ve adını Muhammed koy dedi. Abdülmuttalib hemen Âmine'nin evine geldi, torununu kucağına alıp sevdi ve adını Muhammed (s.a.v.) koydu.

Abdülmuttalib hem sevindi ve hem de çok duygulandı. Çünkü oğlu Abdullah bu günleri görmeden âhiret âlemine gitti ve torunu Muhammed de babasız yetim olarak dünyaya geldi. Abdülmuttalib en güzel develeri kesip üç gün ziyafetler verdi ve tüm yetimleri, yoksulları sevindirdi.

Çok önemli bir uyarı!

Peygamberimiz (s.a.v.) İslâmî aylardan Rebûlevvel ayının on ikinci gecesini doğmuştur. Bu nedenle 1.400 küsür yıldan beri yeryüzündeki bütün müslümanlar “Rebûlevvel ayının on ikinci gecesini” Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesini kutlamaktadırlar.

Perde arkasındaki gizli ellerin dayatması ile Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesini hıristiyan takvimine göre 20 Nisanda kutlayanlar ve gerekçe olarak Rebûlevvel ayının her yıl değiştiğini savunanlar, Ramazan ve hac ayları da her yıl değiştiğine göre, onları da mı hıristiyan takvimine göre düzenleyecekler?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim ki kendisine doğru yol belli olduktan sonra, peygamber'e karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız (hidâyet etmeyiz) ve cehenneme atarız, o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Asr-ı saadetten beri yeryüzündeki bütün mü'minlerin ve günümüz coğrafyasında da bütün İslâm ülkelerinin inancı, yolu ve uygulaması, Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesi 12 Rebûlevvel'dir.

Mü'minlerin yolundan ayrılanlar ve Rebûlevvel ayınının 12. gecesinde sesleri kısılanlar, 20 Nisanda şahin kesilip Peygamber havârisi oluyorlar. Ne diyelim? Allah hidayet eylesin!

H. Muhammed'in çocukluğu ve gençliği

Mekke halkı yeni doğan çocuklarını havası daha güzel olan kabilelerdeki sütannelere verdikleri için Hz. Muhammed'i de Benî Sa'd kabilesinden Halîme ismindeki bir sütanneye verdiler.

Halîme ailesi Benî Sa'd kabilesinin en fakiri iken, Hz. Muhammed'i süt evlâtlılığı olarak alınca, evlerine her taraftan bereketler yağdı ve kısa zamanda kabilenin en varlıklı kişileri oldular.

Peygamberimiz (s.a.v.) sütannesinin sağ memesini emer, sol memesini süt kardeşine bırakırdı. İki aylıkken emeklemeye, üç aylıkken ayakta durmaya, dört aylıkken bir şeye tutunup yürümeye, beş aylıkken bir şeye tutunmadan yürümeye ve altı aylık olunca rahatça yürümeye başladı.

Sekiz-dokuz aylıkken konuşmaya başladı ve ilk sözü "Lâ ilâhe illallah" oldu. "Bismillâh" demeden bir şey almaz, sol eli ile yemez ve çocuklarla oynamayı sevmezdi.

Sütanneler genelde iki yaşına kadar çocuğu emzirir, sonra Mekke'ye getirip ailesine teslim eder ve ücretini alırdı. Halîme de iki yaşına gelince Peygamberimizi Mekke'ye getirdi ama bereketleri kaçır korkusuyla çok diller döktü, yayla havasının çocuğa yaradığını söyledi ve iki yıl daha bakmak üzere Peygamberimizi alıp Benî Sa'd kabilesine götürdü.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir müddet daha sütannesinin yanında kaldı ve iki yıl sonra yani dört yaşına gelince, sütanesi Halîme onu Mekke'ye getirdi ve annesi Hz. Âmine'ye teslim etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) artık annesi Hz. Âmine'nin yanındaydı ve çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Ancak dışarıda yaşlılarının babalarına koşuştuklarını görünce bir kenara çekilip ağlıyor ve eve gelince, "Anne, benim babam yok mu?" diye soruyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) altı yaşında iken annesi ve Ümmü Eymen'le birlikte dayılarını ziyaret etmek için Medine'ye gittiler ve dönüşte babası Hz. Abdullah'ın kabrini ziyaret ettiler.

Annesi Hz. Âmine; "işte baban burada yatıyor" deyince Peygamberimiz (s.a.v.) çok duygulandı ve annesine sarılıp ağlamaya başladı. Anne ile oğul mezarın başında birbirlerine sarılıp ağlarken, Ümmü Eymen de onlarla birlikte ağladı, sonra develerine bindiler ve Mekke'ye doğru yola çıktılar.

Bir peygambere anne olma şerefi ile birlikte çilesine de katlanma zorunluluğunda olan Hz. Âmine, yolda hastalandı ve Ebvâ denilen yerde güçlkle devesinden indi ve yere yığıldı.

Babasının mezarı başında çok ağlayan ve henüz gözyaşları kurumayan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), şimdi de "Anneciğim, sende mi öleceksin? Beni kime bırakacaksın?" diye ağlıyordu.

Hız. Âmine güçlkle gözlerini açıp son kez yetim yavrusuna baktı ve "Her yeni eskir ve her yaşayan ölür. Ben de ölüyorum ama sana doydum" dedi ve temiz ruhunu Azrâil'e teslim etti.

Yetim Muhammed ağlıyordu, Ümmü Eymen ağlıyordu, yerdeki ve gökteki melekler ağlıyordu. Ancak bunlar kader çizgisini aşip kontrolden çıkan olaylar değildi ki!..

Çünkü Hz. Muhammed son peygamber olacak, sıfırdan yani Mekke müşriklerinden başlayacak ve İslâm'ı yeryüzüne egemen kılacaktı. Bu yolda önüne çıkabilecek her çeşit engelleri aşabilmesi ve olumsuzluklara katlanabilmesi için zor koşullarda yetişmesi ve sıkıntılara alışması gerekiyordu.

Ayrıca anne-baba olarak Hz. Âmine ile Hz. Abdullah'ın yavruları Muhammed'i bir peygamber olarak yetiştirmeye ve bu kutsal göreve hazırlamaya liyâkat ve yetenekleri olmadığından, Allah (c.c.) onları devre dışı bıraktı ve Hz. Muhammed'i özel gözetimine aldı.

Kervandakilerin yardımı ile Hz. Âmine Ebvâ denilen yerde defnedildi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in "Annem'den sonra ikinci annem" dediği Ümmü Eymen, yetim Muhammed'i kucaklayıp devesine bindirdi ve Mekke'ye götürüp dedesi Abdülmuttalib'e teslim etti.

Abdülmuttalib çok sevdiği ve üzerine titrediği yetim torununa sahipti, onu canı gibi korudu. Ancak iki yıl sonra o da bu fâni dünyadan geçünce, Peygamberimiz (s.a.v.) 8 yaşında iken tekrar yetimlik acısını yaşadı ve amcası Ebû Tâlib ile yengesini Fâtımâ'nın eline kaldı.

Çocukluğu yetimlik ve gözyaşları ile geçen Peygamberimiz (s.a.v.) in, gençliği de yoksulluk içinde geçti ve 25 yaşına kadar amcası Ebû Tâlib'in evinde kaldı.

Hz. Muhammed'in evliliği

Mekke'de Hadîce adında 40 yaşlarında iffetli, şerefli, varlıklı ve çok güzel bir kadın vardı. Hz. Hadîce cahiliye döneminde genç yaşında dul kaldığı halde namusunu, şerefini ve iffetini titizlikle koruduğu için Mekke halkı ona, "Hadîce-i tâhire" (tertemiz Hadîce) derlerdi.

Hz. Hadîce bir gece rüyasında, ayın gökten inip koynuna girdiğini ve sonra koltuğundan çıkıp bütün âlemleri aydınlattığını gördü ve çok etkilendi. Mekke'de en iyi rüya yorumcusu ve amcasının oğlu olan Varaka bin Nevfel'e gitti ve rüyasını ona anlattı.

Varaka, câhiliye döneminde putlara tapınmayan, hak dinleri araştıran, Allah'ın birliğine inanan, münzevî hayatı yaşayan ve keşfi açık olan bir kişiydi. Varaka: "Ey Hadîce! O ay, Hz. Mûsa'nın ve Hz. İsa'nın geleceğini haber verdiği son peygamberdir. Mekke'den çıkacak ve sonra Medine'ye hicret edecek. Ne mutlu sana ki, onun eşi olacaksın ve o senin evinde iken ona vahiy (îlâhî emir) gelecek ve bütün âlemleri aydınlatacak" dedi.

Genç yaşında dul kalan Hz. Hadîce, her açıdan ideal bir kadın olduğu için talipleri çoktu. Ancak o, evlenme konusunda isteksizdi. Bu rüyadan sonra fikrini değiştirdi ve evlenmeye karar verdi.

Ancak! Mekke'de kim peygamber olabilirdi ki!

Bir gün akşam üzeri güneşin batışını ve bu âlemleri yaratan Allah'ın kudretini tefekkür ederken, karşından Hz. Muhammed'i gördü ve işte bu peygamber olabilir dedi.

Hz. Hadîce güvenli kimselere sermaye verip ve kâr ortağı yapıp ticaret için Şam'a gönderirdi. Hz. Muhammed ile evlenmeye karar verince, onu yakından izlemek ve doğruluğunu ölçmek için sermaye verip ticaret için Şam'a göndermeye karar verdi.

Ebû Tâlib'in aracılığı ile Hz. Muhammed'e teklifini ilettili ve Hz. Muhammed teklifi kabul edince sermaye verip Şam'a gönderdi. Ayrıca Hz. Muhammed'in davranışlarını yakından izlemesi için, en güvenli kölesi Meysere'yi de onunla birlikte Şam'a gönderdi.

Kafilenin dönüş haberi Mekke'ye ulaşınca, Hz. Hadîce terasa çıkıp kafilenin gelişini izlemeye başladı. Hava çok sıcaktı ve gökyüzü açık olduğu halde, sadece kafilenin üstünde küçücük bir bulut parçası vardı. Kafile yaklaşınca o bulutun Hz. Muhammed'in başının üstünde olduğunu ve kafile durunca bulutun da durduğunu gördü.

Hız. Muhammed doğruca Hız. Hadîce'nin yanına geldi ve sermaye ile birlikte elde edilen kârları ona teslim etti. Kârlar paylaşıldı ama Hız. Hadîce'nin gönlü parada değil, Hız. Muhammed'de idi.

Hız. Hadîce kölesi Meysere'yi de dinledikten sonra kesin kararını verdi ve Hız. Muhammed'in halası Hız. Sâfiye'yi evine davet edip kararını bildirdi ve aracı olmasını rica etti.

Hız. Sâfiye'nin aracılığı ile Ebû Tâlib ve Peygamberimiz (s.a.v.) de teklifi kabul edince, Hız. Hadîce'nin evinde büyük bir ziyafet tertip edildi ve çeşitli ikramlar yapıldı. Yemekten sonra Varaka bin Nevfel nikâh akdini yaptı ve davetliler dağıldıktan sonra “ay” Hız. Hadîce'nin koynuna girdi.

Hız. Muhammed için yeni bir dönem başlamıştı. Yetimlik, yoksulluk günleri geride kalmış, artık onun da vefakâr bir eşi ve çok mutlu bir yuvası vardı. Hız. Hadîce eşine peygamber adayı gözü ile bakıyor, her isteğini derhal yerine getiriyor ve gönlünü incitmek için elinden geleni yapıyordu.

Hız. Muhammed gerçekten mutluydu ve hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu ama o sadece eş ve baba olmak ve çoluk çocuğunun ekmek parasını kazanmak için yaratılmamıştı ki!..

Okyanuslardaki yaşam koşullarına göre yaratılan balinalar göllerde tatmin olamadıkları gibi âlemlere rahmet olarak gönderilen Hız. Muhammed de sadece aile mutluluğu ile tatmin olamıyor, çünkü o ümmet aşkı ile yanıyor.

Dışarı çıkınca bulutlar onu güneşten koruyor, dağlar, taşlar, ağaçlar ve melekler “Esselâmü aleyke ya Resûlallah” diye selâm veriyor ve âdeta onu göreve davet ediyordu.

Peygamberlik dönemine geçiş

Peygamberlik dönemi yaklaştıkça gayb âleminde pencereler açılıyor, olağan üstü olaylarla karşılaşılıyor ve ara sıra bazı melekler ziyaretine geliyordu. Artık kalbi dünyadan kopmuş sürekli Allah aşkı ile yanıyor ve gönlü Allah'tan başka hiçbir şeyle tatmin olmuyordu.

Kırk yaşına yaklaşınca her gece açık ve net rüyalar görmeye ve kaderle ilgili sırları önceden öğrenmeye başladı. Ertesi günü başına ne gelecek ve ne gibi olaylarla karşılaşacaksa, hepsini açıkça rüyasında görüyor ve ertesi gün her şey noktasına, virgülüne kadar aynen meydana geliyordu. Bu hal altı ay kadar devam etti, sonra kendisine yalnızlık sevdirdi.

Ruhsal açıdan peygamberliğe geçiş dönemini yaşayan, bu nedenle iradesi elinden alınan ve doğrudan Yüce Allah tarafından yönlendirilen Peygamberimiz (s.a.v.), Mekke'nin dışında yalnız kalmak istiyordu ama bunu eşi Hız. Hadîce'ye nasıl anlatabilirdi ki!

Sıkılarak da olsa içinde bulunduğu durumu biraz açınca, Hz. Hadîce bunu olumlu karşıladı ve eli ile azığını hazırlayıp “Ya Muhammed! Dilediğin yere git ve dilediğin kadar kal. Hiç kuşum yok, sen Allah'ın özel gözetimi altındasın” dedi.

İlâhi iradeye tam teslim olan Peygamberimiz (s.a.v.), eşi ve çocukları ile vedalaşıp evinden çıktı Nur Dağına doğru yöneldi ve Hıra mağarası ona cennet gibi güzel göründü.

Allah'tan başka her şeyi unutan ve peygamberlere özel “Fena fillah” mâkamında hızla ilerleyen Hz. Muhammed, Allah Allah diye yanıyor ve peygamberliğe geçiş dönemini tamamlıyordu.

Evinden, eşinden, aşından, yavrularından ve tüm madde âleminde kopan ve Allah aşkı ile yanan Hz. Muhammed, peygamberliğe geçiş dönemini tamamlayınca ve kalbi vahyin ağırlığına dayanacak yapıya kavuşunca, Hz. Cebrâil ufukta belirdi ve gür bir sesle “Ya Muhammed!” dedi.

Sonra yaklaştı, iki eli ile kucaklayıp sıktı ve “Oku, ya Muhammed” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) “Ben okuma bilmiyorum” deyince, tekrar tekrar sıktı ve üçüncüde,

“Yaratan Rabbi'nin adı ile oku” diye başlayan Alâk sûresinin ilk beş âyetini vahyetti.

Hz. Muhammed'e 40 yaşında ilk vahiy geldi ve peygamberlik dönemi başladı. Ancak Allah'ın emirlerini tebliğ etme ve insanları İslâm'a davet etme görevi bir kaç yıl daha ertelendi.

Hz. Muhammed önceki peygamberler gibi sadece küçük bir topluma değil, yeryüzündeki bütün insanlara gönderilen son peygamber olduğundan, görevi gerçekten çok güçtü. Çünkü öncelikle görevine sıfırdan hem de Mekke müşrikleri gibi katı yürekli ve sert yapılı insanlardan başlayacak,

Arabistan çöllerini aç ve susuz deve üzerinde kabile kabile dolaşacak, sonra o dönemin süper gücü olan Bizans'a yönelecek ve Tebuk'a kadar deve üzerinde gidecekti.

Peygamberlik görevi süresince bir tek gece sabaha kadar yatıp uyumadan, üç gün peşi peşine kuru arpa ile karnını doyurmadan Allah yolunda cihad etmek ve her çeşit baskı ve zorbalıklar karşısında yılmadan sabırla göreve devam etmek, nebiy mâkamındaki peygamberlerin bile sabır ve tahammül sınırını aşacağından,

Hz. Muhammed'in Nebîlik'ten, Ulü'l-azm ve Hâtem-ül-enbiya mâkamlarına yükselinceye kadar seyr-i sülûküne (mânevî yolculuk) devam etmesi gerektiğinden, tebliğ görevi bir kaç yıl ertelendi.

Tebliğ görevinin başlaması

Hız. Muhammed bir gün Nur Dağında tefekküre dalmış ve kendinden geçmişti. Aniden çok şiddetli bir ses duyunca ürperdi, titremeye başladı ve evine gidip eşine, “Dessirûnî, dessirûnî” (beni örtün, beni örtün) dedi. İşte o anda Hız. Cebrâil geldi ve aşağıdaki âyetleri getirdi.

“Ey örtüye bürünen! (yatan!)

Kalk ve (insanları azabım ile) uyar.

Rabbini büyükle (Allahu Ekber de).

Elbiseni tertemiz tut (necasetten koru).

(günah olan her çeşit) Kötü şeylerden uzaklaş.

İyiliği (karşılığında) daha fazlasını bekleyerek yapma!

Rabbın için (baskılara) sabret”. (Müddessir, 1-7)

Hız. Cebrâil “Ey örtüye bürünen, kalk ve uyar” âyetlerini okuyunca, Peygamberimiz (s.a.v.) derhal ayağa kalktı ve “Rabbini büyükle” âyetini okuyunca da “Allahu Ekber” diye tekbir aldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanında vefakâr eşi Hız. Hadîce vardı. Hız. Hadîce gerçi Hız. Cebrâil'i görmemiş ve okunan âyetleri duymamıştı ama bir şeyler sezmiş ve çok duygulanmıştı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) ayağa kalkınca, o da kalktı ve birlikte tekbir getirdi.

Hız. Cebrâil gidince Peygamberimiz (s.a.v.) kendini izlemekte olan eşine: **“Ey Hadîce! Rabbim bana tebliğ görevime başlamamı emretti. Ben de öncelikle senden başlıyorum. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve benim Allah'ın kulu ve Resûlü olduğuma inanarak kelime-i şehadet getir de ilk müslüman sen ol”** dedi.

Yıllarca bu mutlu anı bekleyen Hız. Hadîce, cân-ı gönülden kelime-i şehadetini getirip müslüman oldu, abdest alıp Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek'at namaz kıldı ve rüyası gerçek oldu.

Hız. Hadîce'den sonra hür erkeklerden Hız. Ebû Bekir, azatlı kölelerden Hız. Zeyd ve çocuklardan Hız. Ali de müslüman olunca, Peygamberimiz (s.a.v.) in dört tane sahâbesi oldu.

Câhiliye döneminde de putlara karşı olan Hız. Ebû Bekir, huzuru İslâm'da bulunca ve her açıdan tatmin olunca, bu mutluluğunu arkadaşları ile paylaşmak istedi ve en yakın arkadaşlarından beşini İslâm'a davet edip Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına getirdi.

Hız. Ebû Bekir'in yakın arkadaşı olan Osman bin Affan, Abdurrahman bin Avf, Zübeyr bin Avam, Sa'd bin Ebî Vakkas ve Talha bin Ubeydullah, Peygamberimiz (s.a.v.) in sohbetini dinleyince, derhal kelime-i şehadet getirip müslüman oldular ve abdest alıp cemaatle iki rek'at namaz kıldılar.

Ebû Ubeyde, Ebû Seleme, Habbab, Sa'd bin Zeyd, eşi Fâtıma, Erkam bin Erkam, Osman bin Maz'ûn, Kudâme, Ubeyde bin Hâris, Abdullah bin Mes'ûd, Bilâl-i Habeşî, Suheyb-i Rûmî, Yâsir, eşi Sümeyye ve oğlu Ammar da İslâm'ı ilk kabul eden mutlu sahâbelerdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) tebliğ görevini gizlice yapıyor ve gönümlü îmana yatkın olanları İslâm'a davet ediyordu. Ancak, Yüce Allah “**Sana emrolunanı (tebliğ görevini) açıkça yap**” (Hicr, 94) buyurunca, Peygamberimiz (s.a.v.) insanları açıkça İslâm'a davet etmeye başladı ve müslümanlar için zorlu günler başladı.

Baskı, zulüm ve işkence dönemi

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar ki, hicret ettiler, (hicret etme zorunluluğunda kaldılar) yurtlarından çıkarıldılar, benim yolumda işkence gördüler, çarpıştılar ve öldürüldüler; andolsun ki onların günahlarını örteceğim (bağışlayacağım) ve onları alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyacağım. (Âl-i İmrân, 195)

Başta Peygamberimiz (s.a.v.) olmak üzere Mekke dönemini yaşayan sahâbeler, hicret ettiler, öz yurtlarından çıkarıldılar, Allah yolunda her çeşit baskı, zulüm, aşağılama, hakaret ve işkencelere sabrettiler ve gereğinde din uğrunda çarpıştılar ve öldürüldüler. Kuşkusuz Allah onların mükâfatını kat kat verecek ve onları o güzelim cennetinde ebedî konuk edecek.

Allah yolunda işkence görenler

Evrensel hukuk kurallarına göre “suçsuz ceza olmaz” diye bir kural vardır ama ne yazık ki bu kural işkenceciler için geçerli değildir. Aşağıda, sadece “Allah bir” dedikleri için işkence gören bazı sahâbelerden örnekler verelim ve Allah işkencecilerin cezasını versin diyelim!

Hız. Yâsir ile eşi Hız. Sümeyye

İlk müslümanlardan olan Hız. Yâsir ile eşi Hız. Sümeyye, Ebu Cehil'in amcası Ebû Huzeyfe'nin azatlı kölesi idiler. Ebû Cehil ile amcası bunların müslüman olduğunu öğrenince çılgına döndüler ve dinden dönmeleri için baskı yapmaya başladılar. Baskı sonuç vermeyince Hız. Yâsir ile eşi Hız. Sümeyye'yi ve oğulları Hız. Ammar'ı Mekke'nin dışında çöle götürüp işkence yapmaya başladılar.

Bazı sahâbelerine işkence yapıldığını öğrenen Peygamberimiz (s.a.v.), içi yanarak yanlarına gitti ve “Sabredin, ey Yâsir ailesi! Size vaadedilen cennettir” diye onları şehitlik ve cennetle müjdeledi.

Müşrikler günlerce aç ve susuz bıraktıkları Hz. Yâsir ile Hz. Sümeyye'yi hakaret edip dövüyor, çıırılçıplak soyup kızgın kumlara gömüyor ve üstlerine ağır taşları koyup işkence yapıyorlardı.

İmanın tadını ve cennetin kokusunu alan Hz. Yâsir ile Hz. Sümeyye, işkencelere sabrediyor ve sadece “Allah bir, Allah bir” diyorlardı. Onların Allah bir demesine tahammül edemeyen müşrikler, Hz. Yâsir'in iki ayağını iki deveye bağladılar ve develeri ters yönde çekmeye başladılar. Hz. Yâsir can acısıyla kıvrana kıvrana ve Allah Allah diyerek şehit oldu ve ruhu cennete uçup gitti.

Hz. Yâsir'in ardından eşi Hz. Sümeyye de Ebu cehil tarafından hançerle şehit edildi ve onun ruhu da eşi ile birlikte cennete uçup gitti. Allah ikisinden de razı olsun ve cennet onlara helâl olsun!..

Bilâl-ı Habeşî

İlk müslümanlardan olan Hz. Bilâl, Ümeyye bin Halef'in kölesi idi. Ümeyy, kölesinin müslüman olduğunu öğrenince çılgına döndü ve dinden dönmesi için baskı yapmaya başladı.

Hz. Bilâl baskılara boyun eğmeyince, Ümeyy ve arkadaşları onu Mekke'nin dışına götürüp kızgın kumlara gömdüler ve günlerce işkence yaptılar. Hz. Bilâl sadece “Allah bir, Allah bir” diyor, müşrikler de üstüne ağır taşlar koyup zavallı Bilâl-ı Habeşî'yi kumların üstünde sürüklüyorlardı.

İşkenceye doymayan müşrikler, bitkin bir halde olan Hz. Bilâl'in boynuna bir ip bağlayıp onu yaramaz çocukların eline teslim ettiler. Çocuklar Hz. Bilâl'i Mekke'nin sokaklarında koştururken, insanlığını yitiren büyükler de gülüp seyrediyordu.

Günlerce aç, susuz kalan ve ağır işkenceler gören Hz. Bilâl, bu koşuya dayanamayıp yere düştü ve ayağa kalkamadı. Çocuklar ipini çekerken o sadece, “Allah bir, Allah bir” diyor, kanlar içinde ve yarı baygın bir halde yerde yatıyordu.

O anda oradan geçmekte olan Hz. Ebû Bekir, zavallı Bilâl'i kanlar içinde ve yarı baygın bir halde yerde yatarken görünce içi yandı ve Ümeyye bin Halef'e, “bu köleyi bana satar mısın?” dedi. Ümeyy: “Satarım ama kölemin yerine bir köle, üstelik de on altın daha isterim” dedi.

Hz. Ebû Bekir bir müşrik köle ile on altını verip Hz. Bilâl'i aldı, elinden tutup kaldırdı, doğruca Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına getirdi ve “ya Resûlallah! Bilâl'i Allah rızası için azad ettim” dedi.

Suheyb-i Rûmî

İlk müslümanlardan olan Hz. Suheyb, Allah yolunda işkence çeken sahâbelerden biridir. Küçük yaşta annesinin yanında rumlar tarafından kaçırılan, sonra Benî Kelb kabilesine köle olarak satılan Hz. Suheyb, Mekke'de kimsesi olmayan gariplendirdi.

Hz. Suheyb'in gizlice müslüman olduğunu öğrenen müşrikler, önce tehdit edip tekme, tokat dövdüler. Sonra büyük bir ateş yakıp kızgın korlaların üzerine zavallı Suheyb'i sırt üstü yatırdılar.

Sırtı cayır cayır yanan Hz. Suheyb can acısıyla kıvrılırken, insanlığını yitiren müşrikler de üstünden bastırıyordu. Zavallı Suheyb bu korkunç işkenceye fazla dayanamadı ve sonunda bayıldı.

Kendine geldiğinde, işkenceci müşriklerin gittiğini ve ateşin söndüğünü gördü. Ancak yanan yerleri şiddetle ağrıyor ve yaralarından kanlı cerahatler akıyordu.

Etrafına bakındı! Elinden tutup ayağa kaldıracak ve yaralarını saracak bir yakını yoktu. Güçlülükle ayağa kalktı, Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına gitti ve "Bak, ya Resûlallah! Müşrikler bana ne yaptı". diye sırtını gösterdi. Peygamberimiz (s.a.v.): Sabrediniz, Allah bu dini yeryüzüne egemen kılacak ve sizin intikamınızı alacak" buyurdu.

Peygamberimize hakaret edenlerin sonu

Ebû Cehil

Mekke'deki her işkence olayında ya doğrudan ya da dolaylı olarak mutlaka Ebû Cehil'in payı ve onayı vardı. Bu nedenle müslümanlar ona, bir numaralı Allah düşmanı adını verdiler.

Ebû Cehil müşriklere, "eğer Muhammed'i namaz kılarken görürsem, secdeye gittiği anda başını taşla ezeceğim" diye Lât ve Uzza'ya (putlara) yemin etti. Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) Kâbe'nin yanında namaz kılarken Ebû Cehil onu gördü ve eline büyük bir taş alıp üzerine doğru yürüdü, ancak taşı atmadan geri döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Sebebini soran yandaşlarına, Muhammed ile aramda ateşten kocaman bir hendek ve hendeğin içinde korkunç zebâniler vardı. Bir adım daha atsaydım, zebâniler beni tutup ateşe atacaklardı dedi.

Yine bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu, Ebû Cehil de yandaşları ile karşısında oturuyordu. Ebû Cehil ve yandaşları sokağa atılan kokuşmuş bir deve işkembesini sürükleyip getirdiler ve Peygamberimiz (s.a.v.) secde ederken sırtına koydular.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeden kalkamıyor, İslâm düşmanları da kahkaha ile gülüşüyorlardı. Peygamberimiz (s.a.v.) in küçük kızı Hz. Fâtıma koşarak geldi, müşriklere “Allah'tan korkun” diye bağırdı ve kocaman deve işkembesini güçlükle çekip babasını kurtardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeden kalkınca kahkaha ile gülenlere baktı ve “Allahım! Bunları sana havale ediyorum” dedi. Ebû Cehil denilen mel'un dahil, onların hepsi Bedir'de öldürüldü ve pis bedenleri deve işkembesi gibi ayaklarından sürüklenip bir çukura atıldı.

Ebû Leheb ile oğlu Uteybe

Yüce Allah “**En yakın akrabalarını uyar**” (Şuarâ, 214) buyurunca, Peygamberimiz (s.a.v.) en yakın akrabalarını Safâ Tepesine davet etti ve onlara: “**Ey Hâşimoğulları! Ey Abdimenâfoğulları! Ben size şu dağın arkasında bir düşman ordusu var, size saldırmak üzereler dersem bana inanır mısınız?**” dedi.

“Evet inanırız, çünkü sen hiç yalan söylemedin” dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.):

“**İyi bilin ki, ben sizi önünüzdeki kıyâmet gününün azabından uarmak için görevliyim. (Kelime-i şehâdet getirip) îman edin ki, kurtuluşa eresiniz**” dedi.

Akrabalarından amcası Ebû Leheb: “Sen bizi bunun için mi davet ettin?” diye hakaret etmeye ve çirkin sözler söylemeye başladı ve eline bir taş alıp Peygamberimize (s.a.v.) atmak istedi. Bu olay üzerine, “**Ebû Leheb'in iki eli kurusun!**” diye başlayan “Tebbet Sûresi” geldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in kızlarından Rukayye, Ebû Leheb'in oğullarından Utbe'ye ve Ümmü Gülsüm de Uteybe'ye nikâhlanmış, henüz evlenmemişlerdi. Ebû Leheb Utbe ile Uteybe'ye, “gidin Muhammed'in kızlarını boşayın” diye emir verince,

Utbe ile Uteybe Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldiler ve biz senin kızlarını boşadık dediler. Ancak Uteybe işi azıtıp Peygamberimiz (s.a.v.) in yakasına yapıştı ve çekip gömleğini parçaladı. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): “**Rabbim! Canavarlarından bir canavarı buna musallat et**” diye beddua etti.

Uteybe bu olaydan sonra ticaret kervanı ile Şam'a giderken, Zerka denilen yerde ona bir aslan saldırdı ve devesinden aşağı indirip paramparça etti.

Müşrikler Bedir'de yenilgiye uğrayınca, Ebû Leheb de kahrından adese denilen bulaşıcı çiçek hastalığına yakalandı. Mekkeliler adeseden korktuk-

ları için hiç kimse yanına yaklaşmadı ve ölünce cenazesi ortada kaldı. Ancak cenazesi kokuşmaya başlayınca, götürüp bir çukura attılar.

Ukbe bin Ebî Muayt ve Übey bin Halef

Ukbe, ticaret için ara sıra Şam'a gider ve dönüşünde dostlarını davet edip evinde bir ziyafet verirdi. Bir Şam dönüşü en yakın komşusu olan Hz. Muhammed'i de davet etti, sofralar kuruldu ve konuklarına buyurun dedi. Peygamberimiz (s.a.v.): "Eğer Kelime-i şehâdet getirmezsen, ben senin yemeğini yemem" dedi. Ukbe, bir tatsızlık olmasın diye Kelime-i şehâdeti getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) de onun yemeğini yedi.

Ukbe ile Übey çok samimi dostlardı. Ukbe'nin Kelime-i şehâdet getirdiğini duyan Übey çok kızdı ve Ukbe'ye, "eğer Muhammed'in yüzüne tükürmezsen seninle konuşmam" dedi.

Übey'in hatırı için Hz. Muhammed'in yüzüne tükürmeye karar veren Ukbe, Peygamberimizi (s.a.v.) namaz kılariken görünce bu alçaklığı yaptı ve mübarek yüzüne tükürdü. Ancak o anda ters yönden bir rüzgar esti ve Ukbe'nin tükürüğünü kendi yüzüne çevirdi.

Tükürük, havadaki gazlarla temas edince zehirli kimyasal maddeye dönüştü ve Ukbe'nin yüzünü yakıp derin yaralar açtı. Ukbe elinden gelen her şeyi yaptığı halde yarası ve sancısı geçmedi ve sonuçta Bedir'de Hz. Ali tarafından başı kesilip pis suratı bir çukura atıldı.

Übey bin Halef'e gelince!

Übey'in bir atı vardı ve Peygamberimizi (s.a.v.) gördükçe, "Ben bu atı, bunun üzerinde iken seni öldürmek için besliyorum" derdi. Peygamberimiz (s.a.v.) de, "onun üzerinde iken inşaAllah ben seni öldüreceğim" derdi.

Uhud Savaşının en kritik bir ânında, Übey o atın üzerinde olduğu halde, "ya o, ya ben" diye Peygamberimize doğru geliyordu. Peygamberimiz (s.a.v.) sahâbelerine, onu bana bırakın dedi ve bir hançer atıp onu atından düşürdü. Atından düşerken boyun kemiği kırılan ve yaralanan Übey, savaştan sonra Mekke'ye dönerken öküzler gibi bağıra bağıra yolda öldü ve bir çukura gömüldü.

Peki, zulüm, baskı ve işkence devam edecek mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Kâfirler) Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Ancak kâfirler hoşlanmasa (istemese) de Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır. (Tevbe, 32)

Ebû Cehil, Ebû Leheb, Übey bin Halef, Ümeyye bin Halef, Utbe, Şeybe, Ebû Muayt ve Velid bin Mugîre gibi kâfirler istemese de hakaret, tehdit, zulüm, baskı ve işkencelerle engellemeye çalışsalar da, Allah nurunu (dini) tamamlayacak ve İslâm yeryüzüne egemen olacaktı!..

Bu bir hayal, kurgu ya da temennî değil gerçektir. Çünkü sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah'ın vaadi mutlaka gerçekleşecektir. Nitekim Mekke'ye egemen olan güçlerin tüm baskılarına rağmen, İslâm Mekke'nin dışında hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı her gün artıyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) nübüvvetin 11. yılı hac mevsiminde Akabe yakınlarında Medinelili altı kişi ile karşılaştı ve onlara, “Lütfen oturun, biraz sohbet edelim” dedi. Onlar da kabul edip oturdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) Kur'an'dan bazı âyetler okudu, kısa bir sohbet yaptı, kendisinin son peygamber olduğunu haber verdi ve onları İslâm'a davet etti.

Sohbetten çok etkilenen Medineliler, birbirlerine baktılar, aralarında gizlice konuştular, sonra Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte Kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular.

Hacdan sonra yurtlarına dönen bu altı kişinin (sahâbelerin) çalışmaları ile Medine'de İslâm yavaş yavaş yayılmaya ve müslümanların sayısı artmaya başladı.

Ertesi yıl oniki kişilik grup halinde geldiler ve Medinelilere Kur'an'ı öğretecek bir yetkili istediler.

Peygamberimiz (s.a.v.) Mus'ab bin Umeyr'i görevlendirdi ve onlarla birlikte Medine'ye gönderdi.

Ertesi yani nübüvvetin 13. yılında ikisi kadın olmak üzere 75 kişilik grup halinde geldiler ve Peygamberimizi (s.a.v.) Medine'ye davet ettiler.

Medine'ye hicret

Peygamberimiz (s.a.v.) Medine'ye önce sahâbelerini gönderdi ve ardından Hz. Ebû Bekir ile birlikte kendisi gitti.

Âlemlere rahmet olan Peygamberimiz (s.a.v.) in 53 yıllık Mekke hayatı, yetimlik, gözyaşları, yoksulluk ve din düşmanlarının zulüm ve baskısı altında geçmiş ve rahat bir gün görmemişti.

Hicret olayı ile zulüm, baskı ve işkence dönemi kapandı ve Medine'de yeni bir dönem başladı. Artık Müslümanlar hürdü ve dinlerini özgürce yaşıyordu. Çünkü ilk İslâm Devleti kuruldu, ilâhi kanunlar yürürlüğe kondu ve devletin anayasası Kur'an oldu.

Hız. Bilâl günde beş defa mescidin yanındaki en yüksek bir yere çıkıyor, sesinin çıktığı kadar bağıyor ve “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye müslümanları namaza davet ediyordu.

Ne yazık ki Mekke müşrikleri yine boş durmuyor ve Medine'ye saldırıyorlardı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) beş yıl içinde, üç büyük meydan savaşını yaşama zorunluluğunda kaldı.

Ancak!

Allah'ın takdir ettiği vakit gelmişti ve zaman İslâm'a çalışıyordu. Hicretin altıncı yılında yapılan Hudeybiye Antlaşması ile müslümanların önü açıldı ve İslâm çevre kabileler arasında hızla yayılmaya başladı. Hayber'in fethi ile fetihler dönemi başladı ve Arap Yarımadasının kalbi olan Mekke'nin fethi ile İslâm Devleti, dünya devleti oldu.

Sonsuz şükürler olsun O Yüce Allah'a ki!

Mekke'de sahâbelerine yapılan işkenceleri gören ve gözü dolup içi yanan sevgili Peygamber efendimiz (s.a.v.), Mekke'nin fethini, işkenceci müşriklerin Kâbe'nin çevresinde başlarını öne eğip haklarında verilecek kararı beklediklerini ve sonra Mekkelilerin Safâ Tepesi yanında gruplar halinde müslüman olduklarını da gördü.

Hicretin 9. yılında Peygamberimiz (s.a.v.) 30.000 kişilik bir ordu ile Bizans İmparatorluğuna meydan okuyarak Tebuk'a kadar gitti ve İslâm'ın, dünya devleti olduğunu dosta düşmana gösterdi.

Arafat'da veda

Hicretin 10. yılında 124.000 sahâbenin katılımı ile yapılan Veda Haccında İslâm güneşi zirveye ulaştı ve Peygamberimiz (s.a.v.) sıfırdan başlayıp 124.000 kişiye ulaşan sahâbelerine Arafat'da veda içeren bir konuşma yaptı.

Peygamberimiz (s.a.v.) “Vedâ hutbesi” denilen Arafat'taki konuşmasının satır aralarında önemli mesajlar verdi ve özellikle **“Ey insanlar! Sözümlü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki de bu yıldan sonra burada (Arafat'da) artık sizinle bir araya gelemeyeceğim”** diye vefatının çok yaklaştığının sinyallerini verdi.

Sahâbeler en coşkulu ve en feyizli günlerini Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte yaptıkları Veda Haccında yaşadılar ve nefeslerini keserek tarihî Vedâ hutbesini dinlediler.

Akşam üzeri Hz. Cebrâil, **“Bugün dininizi tamamladım”** âyetini getirince coşku doruğa çıktı ve bir bayram sevinci yaşandı ama Hz. Ebû Bekir ağlıyordu!

Nedenini soran Peygamberimize: “Ya Resûlallah! Din tamamlandığına göre, senin görevinin de tamamlanmış olmasından ve aramızdan ayrılmandan korkuyorum” dedi ve bütün sahâbeleri ağlattı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatı

Hz. Ebû Bekir ictihadında yanılmamıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) hac dönüşü Safer ayının sonuna doğru rahatsızlandı ve baş ağrısı ile başlayan hastalığı sonra yüksek ateşe dönüştü.

Namaz vakitlerinde mescide gelip sahâbeleri ile birlikte namazı cemaatle kılıyordu ama sohbet yapmadan evine gidiyor ve istirahat ediyordu.

Zorlu günlerin erleri olan ve Mekke'de müşriklerin işkencelerine sabreden vefakâr sahâbeleri şaşkına dönmüş, yemeden içmeden kesilmiş ve uykuları kaçmıştı. Ne yapmalı idiler? Ya da ne yapabilirlerdi ki!

Oturup ağlamaktan, yürekleri yanmaktan ve şaşkın şaşkın dolaşmaktan başka ellerinden hiçbir şey gelmiyordu ki!

Vefakâr sahâbelerinin hastalığına çok üzüldüğünü öğrenen Peygamberimiz (s.a.v.), Hz. Ali ile Hz. Fadl'ın koluna girip mescide geldi, minberin ilk basamağına oturdu ve sahâbelerine: “Benim için çok üzüldüğünüzü öğrendim. Benden önce hangi peygamber ümmeti ile ebedî kaldı ki, ben de sizinle ebedî kalayım” dedi. Sonra bazı öğütler verdi, helallâştı ve evine gidip yatağına uzandı.

Hz. Bilâl sabah ezanını erkence okurdu. Namaz vakti gelince Peygamberimiz (s.a.v.) in evine gider, “Essalâh ya Resûlallah!” diye kapıda bekler ve birlikte mescide gelirlerdi.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatına üç gün kalmıştı. Peygamber aşkıyla yanan ve o gün sabah ezanını çok duygulu okuyan Hz. Bilâl, “Essalâh ya Resûlallah, Essalâh ya Resûlallah” diye peygamber kapısında bekliyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) çok rahatsızdı ve mescide gidecek kadar gücü yoktu. Bu nedenle Hz. Âişe'ye; “**Bilâl'a söyle, Ebû Bekir imam olsun ve namazlarını kılınsınlar**” dedi.

Mekke müşriklerinin işkencelerine sabreden Hz. Bilâl, şimdi yıkılmıştı. İçi yandı, gözleri doldu, bir şey konuşamadı ve güçlülükle mescide gitti.

Mescidde Peygamberimizi (s.a.v.) bekleyen gözler, Bilâl'ı yalnız ve bitkin bir halde görünce bir şeyler sezdiler ve şaşkın şaşkın Hz. Bilâl'a bakmaya başladılar.

Hz. Bilâl doğruca Hz. Ebû Bekir'in yanına gitti, tek kelime konuşamadı. Ancak el işareti ile mihraba geçip namaz kıldırmasını anlatabildi.

Sahâbelerin hepsinin gözleri dolmuş, hepsi için için ağlıyordu. Hz. Ebû Bekir güçlkle mihraba geçti ve “Allahu Ekber” diye tekbir aldı ama ağlamaktan okuyamıyordu.

12 Rebîülevvel Pazartesi sabahı Peygamberimiz (s.a.v) yavaş yavaş mescide geldi ve Hz. Ebu Bekir'e uyup oturduğu yerde son namazını kıldı. Sonra evine gitti ve ölüm yatağına uzandı.

İnsanlığın ortak kaderi olan ölümün belirtileri başlamış, mübarek yüzü nur gibi sararmış ve alnından inci taneleri gibi terler çıkmaya başlamıştı.

Hz. Âişe, Peygamberimiz (s.a.v.) in başını göğsüne dayamış hem kendi gözyaşlarını hem de Peygamberimiz (s.a.v.) in terlerini siliyordu.

Evde, Hz. Âişe, Hz. Fâtıma, Ezvâc-ı tâhirat ve Ümmü Eymen, dışarıda sahâbeler ve gökte melekler ağlıyordu. Çünkü Allah'ın son peygamberi bu dünyadan göçüp gidiyordu.

Son defa Hz. Cebrâil geldi ve Hz. Azrâil'in de gelmekte olduğunu bildirdi. Ölüm meleği Azrâil hayatının en güç görevini yaptı ve Peygamberimiz (s.a.v.) in mübârek, mutahhar, mukaddes ruhu şerifini alıp Mele-i âlâ'ya yükseldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in evinden gelen ağlama seslerine dışarıdaki sahâbelerin ağlamaları da karşınca, Medine bir anda mahşer yerine döndü ve insanlar sokaklara döküldü.

Nefsî nefsi olmuştu. Anne kızını ve baba oğlunu görmüyordu. Çoluk, çocuk, kadın, erkek, genç, yaşlı herkes ağlıyor ve hepsinin içi yanıyor.

Hz. Osman'ın dili tutulmuş, konuşamıyordu. Hz. Ali bir duvarın dibine çökmüş ve başını iki elinin arasına almış ağlıyordu. Şuurunu kaybeden Hz. Ömer kılıcını çekmiş, sağa sola koşuyor ve

“Hz. Muhammed öldü diyenin başını keserim” diyordu.

Medine karışmış ve ortam gerilmişti. Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Acı haberi alan Hz. Ebu Bekir de ağlayarak geldi ve doğruca kızı Hz. Âişe'nin evine gitti.

Peygamberimizin üzerindeki örtüyü kaldırıp alnından öptü ve “Canım, anam, babam sana feda olsun” diye ağlamaya başladı. Hür erkeklerden ilk îman eden kendisiydi ama Peygamberimize doyamamıştı, şimdi de ağlamaya doyamıyordu.

Ancak bir şeyler yapması lâzımdı. Dışarıda kargaşa vardı ve insanlar ne yapacağını bilmiyordu. Gözyaşını silip mescide gitti ve etrafına toplananlara; “İyi bilin ki, Hz. Muhammed ölmüştür. Ancak onun Rabbi olan Allah Hayy'dır” dedi ve “**Muhammed ancak Allah'ın resûlüdür**” âyetini okudu.

Hız. Ömer bu âyeti ilk defa duyuyormuş gibi dinledi, Peygamberimiz (s.a.v.) in öldüğüne inandı ve kendinden geçip bulunduğı yere yığılıp kaldı.

Hız. Muhammed'in ölüm haberi dalga dalga bütün İslâm âlemine yayıldı, müslümanlar günlerce yandı, ağladı ve sahâbeler canlarından çok sevdikleri Peygamberimizi (s.a.v.) gözyaşları ile kara toprağı koydu!..

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Ta'zîmimi arz eyle, Resûlü's-sekaleyne.

Şâhidim arz-u semâ'dır, bütün ecrâmîle,

Âşıkım, sıdk ile ben, Hazret-i şâh-ı Resûle.

Yansa da kalbim bu hasret ile,

Tâkatı yok dilimin, halimi takrîre bile.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Selâmımı arz eyle Resûlü's-sekaleyne.

Allahümme salli ve sellim ve bârik alâ seyyidina Muhammed'in ve alâ âlihi ve sahbihi ecmeîn.

MUHARREM AYI'NIN ÖZELLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah'ın yazısına (takdirine) göre, Allah katında ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır. İşte dosdoğru din (hesap) budur. (Tevbe, 36)

Ayların adları ve yılbaşları farklı da olsa, takvimlerin hepsinde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah katında geçerli olanı, içlerinde "haram (saygın) aylar" denilen Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb aylarının bulunduğu kamerî aylardır.

Çünkü Allah (c.c.) hac ve oruç gibi farz kıldığı temel ibâdetlerin vaktini kamerî aylara göre belirlediği gibi Kadir, Mîrac, Berât, Regâib ve Mevlid

kandili gibi mübarek geceleri de kamerî aylara göre düzenlemiş ve dosdoğru olan din (hesap ve yol) budur buyurmuştur.

Muharrem, kamerî ayların birincisi, müslümanların yılbaşı ve dört saygın aydan biri olduğu için bu ayda günahlardan daha fazla sakınalım, hayırlarımızı ve ibâdetlerimizi çoğaltalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'dan sonra en faziletli oruç, Allah'ın ayı olan Muharrem orucudur. (Müslim-Tirmizî)

Kâbe'ye “Beytullah” (Allah'ın evi) denildiği gibi Muharrem ayına da “Şehrullah” (Allah'ın ayı) denildiğinden, Peygamberimiz (s.a.v.): “Ramazan'dan sonra en faziletli oruç, Allah'ın ayı olan Muharrem orucudur” buyurarak, ümmetine bu ayda oruç tutmalarını tavsiye ediyor.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e âşûrâ günü tutulan orucun fazileti soruldu?

“Geçmiş bir yılın günahlarına kefâret olur” buyurdu. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Ramazan orucu farz olmadan önce, âşûrâ günü oruç tutmak farzdı. Ramazan orucu farz olunca, âşûrâ orucunun farzı kaldırıldı. Ancak en yetkili ağızdan o gün oruç tutmanın “Geçmiş bir yılın (küçük) günahlarına kefarete olacağı bildirildi”.

Âşûrâ günü ne demektir?

Arap dilinde “aşere” on ve “âşûrâ” onuncu demektir. Bu nedenle muharrem ayının onuncu gününe “âşûrâ günü” yani onuncu gün denir. Âşûrâ kelimesinin ülkemizde her yıl Muharrem ayında yapılması âdet olan “aşûre tatlısı” ile hiçbir ilgisi yoktur.

Aşûre tatlısının, sütlâç, muhallebi, kadayıf ve baklava gibi tatlı türlerinden hiçbir farklı özelliği yoktur. Aşûre tatlısı yapmak ibâdet değil, âdet olduğundan sevap niyeti ile sadece muharrem ayında yapmak bid'attır. Muharrem ayında hayır yapmak isteyenler, gerçekte çok zahmetli olan aşûre tatlısı yerine başka tür ikramlar yapsalar, hem sevap kazanır hem de bir bid'at'ın yaygınlaşmasını önlerler.

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) âşûrâ günü oruç tuttu ve (o gün) oruç tutulmasını emretti. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Gelecek seneye kadar yaşarsam, elbette Muharrem ayının dokuzuncu günü de oruç tutarım. (Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) yahudilerin de Muharrem ayının onuncu günü oruç tuttıklarını öğrenince, müslümanların ibâdetinde bile yahudilere (ve hıristiyanlara) benzememesi için “Gelecek seneye kadar yaşarsam, elbette muharrem ayının dokuzuncu günü de oruç tutarım” buyurdu.

Ne yazık ki Peygamberimiz (s.a.v.) o yıl Rebiulevvel ayında vefat ettiği için Muharrem ayına erişemedi. Ancak “elbette” mesajı ile, Muharrem ayının sadece onuncu günü değil, dokuzuncu ile onuncu ya da onuncu ile on birinci günleri oruç tutmanın sünnet olduğunu vurguladı.

Âşûrâ gününün fazileti

Cennetteki yasaklanmış ağacın meyvesinden yediği için dünyaya sürgün olarak gönderilen Hz. Âdem'in tevbesi, o gün kabul edildi. Altı ay kadar dev dalgaların arasında dolaşan ve beşik gibi sallanan Hz. Nuh'un gemisi, o gün tûfandan kurtuldu ve Cûdî Dağının üzerinde karaya oturdu. Bâbil tapınağındaki putları kırdığı için Bâbil hükümdarı Nemrut tarafından ateşe atılan Hz. İbrahim, o gün ateşten kurtuldu. Hz. Mûsa İsrâiloğulları ile o gün Kızıldenizden karşı sahile geçip kurtuldu ve Firavun da askerleri ile o gün Kızıldenizde boğuldu. Yıllarca hasta yatan Hz. Eyyûb, o gün sağlığına kavuştu. Balığın karnında sürekli “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minezzâlîmîn” duasını okuyan Hz. Yunus, o gün balığın karnından kurtuldu. Yavrusu Hz. Yûsuf'un hasretine dayanamayıp yıllarca gözyaşı döken Hz. Yâkub, o gün Hz. Yûsuf'a kavuştu. Bu saydıklarımızın dışında daha pek çok peygamber, Muharrem ayının onuncu günü esenliğe kavuştu.

Ancak Muharrem ayının onuncu günü acı bir fâcia da yaşandı. Peygamberimiz (s.a.v.) in torunu ve Hz. Ali ile Hz. Fâtîmâ'nın yavruları olan Hz. Hüseyin o gün Kerbelâ'da vahşice şehit edildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in kucağında büyüyen Hz. Hüseyin'i ve yakınlarını Kerbelâ çöllerinde vahşice şehit edenleri içimiz yanarak kınıyor, onlara saldıranları ve özellikle Hz. Hüseyin'i şehit eden Sinan bin Enes Nehâî'yi lânetliyoruz.

Ancak!

Bu olayı istismar edenleri, gerçekte siyasî bir olay olan bu menfûr cinayeti bilinçli olarak Ehl-i sünnet'in üzerine atmaya çalışanları ve her yıl Muharrem ayının onuncu gününü “matem” adı altında kin ve intikam gösterilerine dönüştürenleri de kınıyor ve onlara üç günden fazla matem tutmanın, İslâm'da yasaklandığını hatırlatıyoruz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a ve âhiret gününe iman eden bir kadının üç gün den fazla matem tutması helâl olmaz. Sadece kocası için dört ay on gün yas tutar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Eğer İslâm'da üç günden fazla matem tutma yasağı olmasaydı, sahâbeler her yıl Rebûlevvel ayının on ikinci günü Peygamberimiz (s.a.v.) in kabri başında toplanır, sel gibi gözyaşları döker ve o günü “matem günü” olarak kabul ederlerdi.

MÜCTEHİD

Müctehid ne demektir?

Cehd kökeninden gelen ve iftiâl bâbından ism-i fâil olan müctehid, Kur'an-ı kerîmdeki ve hadîs-i şeriflerdeki anlamı kapalı hükümleri açığa çıkarabilmek için tüm gücü ile çalışıp çabalayan ve sadece Allah rızası için bu sıkıntılara katlanan en büyük fıkıh âlimlerine **müctehid** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah bir kimse hakkında (iyi niyetinden dolayı) hayır dilerse, onu fakîh (fıkıhta imam) yapar ve ona doğruyu ilham eder. (Bezzar)

Müctehidlik gerçekte ilâhî lütuf ve fitrî yeteneklere bağlı bir bilim dalıdır. Allah (c.c.) sevdiği kullarını dinde fakîh kıldığı ve onlara doğruyu ilham ettiği için müctehidler çok akıllı, süper zekâlı, duyduklarını ve ezberlediklerini hiç unutmama gibi üstün fitrî yeteneklere sahip örnek insanlardır.

Müctehidler fitrî yeteneklerin dışında sarf, nahiv, bedî, beyan, mantık, meânî ve sözlük gibi Arap dilbilgisinde, usûl-i fıkıh ve usûl-i hadîs gibi temel bilgilerde ve “Edille-i şerîyye” denilen Kur'an, sünnet, icmâ ve kıyas gibi kaynak bilgilerde en üst düzeyde dînî otoritelerdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sana Kitab'ı (Kur'an'ı) indiren O (Allah) dır. Onun âyetlerinden bazıları muhkem (anlamı açık, kesin) dir ki, onlar Kitab'ın ana (yasa) sıdır. Diğerleri de müteşâbih (örtülü anlamlar taşıyan âyet) lerdir. İşte

kalplerinde kaypaklık olanlar, fitne çıkarmak ve (sapık görüşlerine göre) yorumlamak için ondaki müteşâbihlere tabi olurlar. (Âl-i İmrân, 7)

İctihadın ana kaynağı Kur'an ve sünnet (hadîsler) dir. Ancak gerek Kur'an'da ve gerek sünnette Muhkem, Müteşâbih, Zâhir, Nâs, Müşkül, Mücmel, Nâsîh ve Mensuh gibi âyetler ve hadisler olduğu gibi ayrıca Haki-kat, Mecaz ve Kinâye anlamına gelen âyetler ve hadisler de olduğundan,

Müctehidlik her açıdan çok geniş kapsamlı bilgi ve özel fitrî yetenek-lerin dışında, sabır, sebat ve aşırı derecede uğraşı isteyen bir bilim dalı olduğundan, her fıkıh âlimi müctehid olamaz ve sadece Allah rızası için bu sıkıntılara katlanamaz.

Çağımızda da müctehidler var mı?

Gerçeği yok ama sahtesi çok! Neden mi?

İslâm'ı doğrudan Peygamberimiz (s.a.v.) den öğrenen, onunla birlikte yaşayan ve uygulayan sahâbelerin her biri, en üst düzeyde “mutlak müctehid” idiler. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ashâbım yıldızlar gibidir. Hangisine tâbi olursanız, doğru yolu bulursunuz”** buyurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) den sonra Asr-ı saadetin gölgesinde sahâbelerden feyiz alan ve onların sohbetinde yetişen tâbiin'in içinde de pek çok müctehidler vardı ve “Fukahâ-i seb'a” denilen yedi müctehid onların en ünlüleri idi. Tâbiinin yetiştirdiği tebe-i tâbiin içinde ise bu oran düşme-ye ve müctehid imamların sayısı azalmaya başladı.

İmâm-ı A'zam tâbiinden, İmâm-ı Mâlik ile İmâm-ı Şâfi tebe-i tâbiinden ve İmâm-ı Ahmed İbn-i Hanbel etbâ-i tebe-i tâbiinden idi. İmâm-ı Ahmed İbn-i Hanbel'den yani etbâ-i tebe-i tâbiin döneminden sonra, “mutlak müctehid” (mezheb İmâm-ı) derecesinde bir müctehid yetişmedi.

Çünkü insanlar Asr-ı saadetten uzaklaştıkça, Kur'an ve sünnet ile ilgili temel bilgileri doğrudan kaynağından alamayınca, ashâb-ı kiram, tâbiin ve tebe-i tâbiin gibi dinin canlı şâhitleri de âhiret âlemine göçünce, doğal olarak ictihad kapıları kapandı ve bu nedenle “mutlak müctehid” derecesinde bir fıkıh âlimi yetişmedi. Gerçi “mes'elede müctehid” kapısı kıyâmete kadar açıktır ama,

Ne yazık ki kıyâmete yakın gerçek âlimlerin ölümü ile **ilim** kalkacak ve meydan kendilerini dev aynasında gören cahillere kalacak. Ekranların başına geçen ve Allah korkusundan yoksun olan o cahiller, “tüp bebek” örneğinde olduğu gibi her konuda bilinçsizce fetvâlar verip insanları sapıtacak ve kafaları karıştıracaklar.

Müctehidlerin yetiştiği döneme baktığımızda!

Müctehidler Kur'an'ın anayasa olduğu, ilâhî kanunların uygulandığı ve İslâm'ın yeryüzüne egemen olduğu bir dönemde yaşadılar ve günümüzdeki koşullardan çok farklı bir ortamda yetiştiler.

Asr-ı saadetin, mânevî feyzi, ruhsal heyecanı ve cihad ruhu devam ediyordu. Ashâb-ı kiramın yetiştirdiği tâbiin ve tâbiin'in yetiştirdiği tebe-i tâbiin'in pek çoğu hayatta idi ve bunlar dinin canlı şâhitleri ve temel kaynakları idi.

Binlerce müfessir, muhaddis ve fukahâ'nın, yüzlerce icthad ya da icthad derecesine yakın gerçek âlimlerin yaşadığı ve ilmin en saygın olduğu bir dönemdi. Ev hanımlarının ve sokakta oynayan çocukların bile günümüzde ekranlarda fetvâ veren çağdaş din adamlarından daha bilgili olduğu bir dönemdi.

İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel gibi müctehidler, ilmin en yaygın olduğu bir dönemde güneş gibi parlamışlar ve kendilerini kanıtlamışlardır. İctihadları ile ilgili bütün kaynakları ve dayandıkları bütün şer'î delilleri açıkça tartışmışlar ve o dönemin ilmî otoriteleri tarafından kabul edilmişlerdir.

Fetvâ ve icthad

Yüce Allah buyuruyor:

Hakkında bilgin olmayan bir şeyin ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve gönül, bunların hepsi ondan sorumludur. (İsrâ, 36)

Çağımızda İmâm-ı A'zam'a, İmâm-ı Şâfi'ye ya da filân fıkıh kitabına göre diye fetvâ verilir ama icthad yapılamaz. Çünkü filân müfessire, filân hadîs şerhine, filân fukahâ'ya, filân fıkıh kitabına ve filân sözlüğe göre diye icthad olmaz. Olsa olsa montaj olur. Hem de değişik marka ve modellerden toplanan karmaşık ve acaip bir montaj!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bilmediği bir konuda fetvâ verirse, gökteki ve yerdeki melekler ona lânet eder. (İbn-i Asâkir)

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma'ya on mesele sorulsa, bazen birine cevap verir ve dokuzuna “Bilmiyorum” derdi.

İmâm-ı Mâlik'e bir sohbette otuz mesele sorulmuş, sadece üçüne cevap vermiş ve yirmi yedisine “Bilmiyorum” demiştir.

İbni Teymî'ye dînî konuda bir mesele sorulduğu zaman ağlar ve “Benden başka soracak kimse bulamadın mı? diye sitem ederdi.

Dinde duyarlı olmayanların ve ilâhî emirleri yaşamayanların, ekranların ve

internetin başına geçip din adına konuşmaları ve bilinçsizce fetvâlar vermeleri, en büyük dînî musîbet ve geleceğimiz açısından çok korkunç bir felâkettir.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse, onun doğruluğunu araştırın. (Hucûrât, 6)

Dinde duyarlı olmayıp açıkça günah işleyenlere, örneğin beş vakit namaz kılmayan ve açık saçık gezenlere **fâsık** denir. Fâsıkların fetvâları, şahitlikleri ve dînî konulardaki sözleri, görüşleri ve fetvâları geçersizdir. Çünkü Allah (c.c.) “fâsıkların getirdiği haberi araştırın ve güvenilir kimsele-re sorun” buyuruyor.

MÜ'MİNLERİN ÖZELLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz îman edip sâlih amel işleyenler, işte onlar halkın en hayırlısıdır. Onların, Rableri katındaki mükâfatları (ödülleri) alt tarafından ırmaklar akan, içinde sürekli kalacakları Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuş ve onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Bu (nimetler) Rabbinden korkan (emirlerine saygı duyan) lar içindir. (Beyyine, 7-8)

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası insan ve insanların odak noktası da mü'minlerdir. Çünkü Allah her şeyi insanlar için cenneti ise sadece mü'minler için yaratmıştır. Ancak kuşkusuz cennetin bir bedeli vardır; o da îman ve sâlih ameldir. İman edip sâlih (güzel) amel işleyenler yani ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapıp günahlardan sakınanlar, Adn cennetlerinin saraylarında yaşayacaklar, dallarında cennet kuşlarının ötüştüğü meyve ağaçlarının altında oturup Allah Allah diye akan ırmaklara bakacak ve orada sürekli kalacaklardır.

Yüce Allah buyuruyor:

O gerçek mü'minler ki, Allah'ın adı anıldığında (ilâhî aşkla) yürekleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu zaman (mânevî feyizlerle) îmanlarını arttırır ve sadece Rablerine tevekkül eder (O'na güvenir) ler.

Onlar namazlarını dosdoğru kılar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden (Allah yolunda) harcarlar.

İşte onlar gerçek mü'minlerdir. Rableri katında onlara mânevî deceler, başışlama ve tükenmez bol rızıklar vardır. (Enfâl, 2-3-4)

Müzikle yatıp müzikle kalkanlar, Kur'an okunurken canları sıkılanlar, Allah'ın adı anıldığında kalpleri duyarsız olanlar ve tevekkülden yoksun oldukları için stres içinde yaşayanlar,

Televizyonlardaki seks dizilerini ve kendilerine göre önemli maçları nefeslerini keserek saatlerce izleyenler, ancak beş vakit namaza gelince, "işlerim çok yoğun, vakit bulamıyorum" diyenler, lütfen çok düşünsünler ve gerçek mü'minlerle aralarındaki korkunç farkı görsünler!..

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. Onun üzerinde iri cüsseli, sert yapılı, Allah'ın kendilerine buyurduğu şeylere karşı gelmeyen ve emrettiği şeyleri derhal yapan melek (görevli zebânî) ler vardır. (Tahrîm, 6)

Doğumla başlayan dünya hayatımız bir gün ölümle sonuçlanacağına göre, devekuşu gibi başımızı kuma sokup gözümüzü kapamayalım ve geleceğimizi karartmayalım. Biz ölümü unutsak, hatta yok saysak bile ölüm meleği bizi unutmayacağına göre,

Lütfen yangından mal kaçırır gibi öncelikle kendimizi, eşimizi, yavrularımızı, yakınlarımızı ve din kardeşlerimizi cehennemden ateşinden ve korkunç zebânîlerin elinden kurtarmaya çalışalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşirler. O halde kardeşlerinizin arasını düzeltin (barıştırın) ve Allah'tan korkun (bana ne demeyin) ki, rahmete kavuşasınız. (Hucurât, 10)

Dünyayı, ayı, güneşi ve yıldızları "çekim gücü" ile birbirine bağlayıp evrensel denge-düzeni kuran Yüce Allah, mü'minleri de "din kardeşliği" bağı ile birbirine bağlamış ve mü'minler arası mânevî denge-düzeni kurmuştur.

Evrensel denge çekim gücüne bağlı olduğu gibi mü'minler arası denge de din kardeşliği ilkesine bağlı olduğundan, Yüce Rabbimiz: "Kardeşlerinizin arasını düzeltin (darginları barıştırın) ve Allah'tan korkun (sakın hâ! Bana ne demeyin) ki rahmete kavuşasınız" buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minler birbirlerini sevmeye, birbirlerini acımada ve birbirlerini

korumada tek bir vücut gibidirler. Vücudun bir organı rahatsızlandığı zaman, diğer organlar da bundan etkilenir, (hatta) uykuları kaçır ve (sıkıntidan) ateşli hastalığa tutulurlar. (Buhârî-Müslim)

Afganistan'ın, Irak'ın emperyalist güçler tarafından işgali, Afrika'da açlıktan ağlayan çocukların feryadı, Gazze halkına uygulanan abluka, İsrâil zindanlarında işkence gören Filistinli mücâhidlerin ve onların annelerinin, babalarının, eşlerinin ve çocuklarının gözyaşları,

Eğer uykumuzu kaçırıyor ve sıkıntidan içimiz yanıyorsa, kalben de olsa din kardeşliği görevini yerine getirmiş oluruz. Aksi halde kendimizi sorgulayalım ve gafletten kurtulmaya çalışalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, siz îman etmedikçe cennete giremezsiniz ve birbirinizi sevmedikçe de îman etmiş olamazsınız. Size bir şeyi bildireyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yaygınlaştırın. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizi)

İslâm'ın evrensel parolası ve ilâhî rahmetin simgesi olan selâm, mü'minler arası kardeşliğin, huzurun, güvenin ve mutluluğun da sigortasıdır. Bu nedenle selâmı yaygınlaştıralım, dargınları barıştıralım ve çevremizde güven ortamını sağlayalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'min erkekler ve mü'mine kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve kardeşleri) dir. Onlar iyilikleri emreder, kötülükleri engellerler; namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah'a ve Resûlüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecek (günahlarını bağışlayacak) tır. Kuşkusuz Allah azîmdir, hakîmdir. (Tevbe, 71)

Bid'atların yaygınlaşmasını önlemek ve sünnetleri ihyâ etmek için birbirimize ilâhî emirleri ve sünnetleri tavsiye edelim, bid'atları ve kötülükleri önlemeye çalışalım. Kul gayret ederse Allah (c.c.) yardım eder ve inşâAllah yalancılara muşları gibi bid'atlar da sönüp gider.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (öyle mü'minler) ki, onlara yeryüzünde iktidar versek, (yine) namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emreder ve kötülüğü önlemeye çalışırlar. (Çünkü iyi bilirler ki) her işin sonu Allah'a döner. (Hac, 41)

Allah (c.c.) gerçek mü'minlere iktidar yolunu açsa ve onları en üst mâkamlara getirirse de, onlar yine beş vakit namazlarını dosdoğru kılar, zekâtlarını verir, insanları doğru yola yönlendirir ve her çeşit kötülükleri önlemeye çalışırlar.

Dünyada en büyük sınav, büyük uğraş sonucu iktidara gelenlerin, iktidar koltuğuna oturduktan sonra da halktan biri ve Allah'ın kulu olduklarını unutmadan ibadetlerini düzenli bir şekilde yerine getirmeleri ve insanlara iyilikleri emredip kötülükleri yasaklamaya çalışmalarıdır.

İşte gerçek mü'minler bu sınavı kazanır, Allah da onlara yardım eder ve iktidar oldukları sürece ülkede bolluk, bereket ve huzur olur.

MÜNÂFIKLAR

Yüce Allah buyuruyor:

İnsanların bazısı da (kalben) inanmadıkları halde (dilleri ile) “Allah'a ve âhiret gününe inandık” derler (ve akıllarınca) Allah'ı ve mü'minleri aldatmaya çalışırlar. Gerçekte onlar sadece kendilerini aldatırlar ama bunun farkında bile olmazlar. (Bakara, 8-9)

İçî kâfir, dış görünümü müslüman olan ikiyüzlülere **münâfık** denir. İslâm'da ilk münâfıklık hareketi hicretten sonra Medine'de başladı ve bu hareketi Abdullah İbni Übey adındaki ikiyüzlü bir sapık başlattı.

Münâfıklar güçlü oldukları toplumlarda ve kâfirlerin yanında gerçek kimliklerini açıkça ortaya koyar, müslümanlara düşman gözüyle bakar ve İslâm'a asılsız bid'atler, hurâfeler sokmaya çalışırlar.

Müslümanların güçlü olduğu toplumlarda ve bilinçli müslümanların yanında ise onlara hoş görünmek, çıkar sağlamak ve bazı mâkamlara, mevkilere gelmek için inanmadıkları halde inanır gibi görünür, kendilerine müslüman görüntüsü verir, namaz kılar, iftar eder, hatta hacca giderler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz münâfıklar (içlerindeki gizleyip) Allah'a hile yapmaya kalkışırlar. Halbuki O (Allah), onların hilelerini başlarına çevirir. Onlar namaza üşene üşene kalkarlar, insanlara gösteriş yapar (gösteriş için namaz kılar) lar ve Allah'ı çok az zikir ederler. (Nisâ, 142)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münâfığın alâmeti üçtür. Konuştuğu zaman yalan söyler. Söz verince sözünde durmaz. Ona bir şey emânet edilince hıyanet eder.

(Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Müslim'in bir rivayetinde,

“Oruç tutsa, namaz kılsa ve müslüman olduğunu söylese de” (münâfıktır).

Allah'a ve âhîret gününe inanmayan ve ibâdetlerini insanlara gösteriş için yapan münâfıklar, oruç tutsalar, namaz kılsalar, hacca gitseler ve müslüman olduklarını söyleseler de, münâfıklıktan tevbe etmedikçe gerçek mü'min olamaz ve îmanın tadını alamazlar. Bu nedenle namazı üşene üşene zoraki kılar, camilerde sıkılır, din için çalışanları ve gerçek mü'minleri sevemezler.

Yüce Allah buyuruyor:

Münâfık erkekler ve münâfık kadınlar birbirinin aynıdır. Onlar kötülüğü (günahları) emreder, iyilikleri (hayırları, sevapları) engeller ve ellerini sıkır (cimrilik yapar) lar. Onlar Allah'ı unuttular, O (Allah) da onları unuttu (terk etti). Kuşkusuz münâfıklar fâsıklardır.

Allah münâfık erkeklere, münâfık kadınlara ve kâfirlere içinde sürekli kalacakları cehennem ateşini vaadetti. O (cehennem), onlara yeter! Allah onlara lânet de etti. Onlar için sürekli bir azap vardır. (Tevbe, 67-68)

İster erkek, ister kadın olsun ve ister ben de müslümanın diye dindarlık taslasın, münâfıkların hepsi kötülükleri teşvik ve iyilikleri engellemeye çalışır. Örneğin, tam tesettürlü genç kızlara, “yavrum sen daha çok gençsin, niye böyle kapandın?” diye açık saçık gezmelerini ve namaz kılan gençlere de, “yavrum sen daha çok gençsin, ileri de kılarırsın” diye namaz **kılmamalarını** teşvik ve tavsiye ederler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz münâfıklar (ın yeri) cehennemın en alt katıdır. Orada onlara hiçbir yardımcı (ve şefaâtçi) bulamazsın. (Nisâ, 145)

Gerçekte şeytanın en büyük yardımcısı ve destekçisi olan münâfıklar, müslümanların arasına karışıp İslâm'ı içeriden yıkmak istedikleri için cehennemın en alt katına atılacak ve orada cayır cayır yanarken en yakınları bile onlara yardım ve şefaât edemeyecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle insanlar vardır ki, dünya hayatı ile ilgili (çarpıtıcı) sözü senin hoşuna gider ve hatta kalbinde olana (samimiyim diye) Allah'ı şahit de tutar. Halbuki o, gerçekte (müslümanların) en azılı düşmanıdır.

O işin başına (iktidara) gelince, yeryüzünde fesad çıkarmaya, tarımı (ekonomiyi) ve nesli (gençliğin ahlâkını) bozmaya çalışır. Allah fesad çıkaranları sevmez. (Bakara, 204-205)

Gerçekte gizli ve sinsi din düşmanı olan münâfıklar, iktidara geldikleri ülkelerde açıkça din düşmanlığı yapmaya ve inananlar üzerinde baskı kurmaya başlayınca,

Âdetullah'ın gereği o ülkede bereket kalkar, ardından kıtlık, kuraklık ve tarım ürünlerinde pahalılık derken ekonomik dengeler bozulur ve insanlar huzursuz olur.

NAFAKA

Yüce Allah buyuruyor:

İmkânı geniş (geliri çok) olan, nafakayı gelirine göre versin. Rızkı daralmış (geliri az) olan da Allah'ın kendisine verdiği kadarından (nafaka) versin. Allah hiç kimseyi verdiği imkândan fazlasıyla yükümlü kılmaz. Allah, her güçlükten sonra bir kolaylık verir. (Talâk, 7)

İnsanın doğal hayatını yaşayabilmesi için gerekli olan yeme, içme, giyinme, ev, ev eşyası ve ısınma gibi şeylere **nafaka** denir. Nafakalar örf, âdet, yöre ve zamana göre farklı olabilir.

Kovandaki denge-düzenin gereği bal arılarını, **işçi arılar, erkek arılar** ve **arı beyi** şeklinde fiziksel ve organik açıdan farklı özelliklerle yaratan ve özellikleri doğrultusunda onlara farklı görevler veren Yüce Allah,

Toplumsal denge-düzenin ve üreme kanununun gereği, insanları fiziksel, organik ve psikolojik açıdan erkek-kadın şeklinde farklı özelliklerle yaratmış ve bu özellikleri doğrultusunda onlara farklı görevler vermiştir. İşte bu görevlerden biri de,

Yüce Allah buyuruyor:

Anneler çocuklarını tam iki yıl emzirirler. Bu, emzirmeyi tam yapmak isteyenler içindir. Onların (annelerin) örf ve âdete uygun bir şekilde yiyecekleri, giyecekleri çocuğun babasına aittir. Hiç kimse gücünün yetmediği bir şeyle yükümlü tutulamaz. (Bakara, 233)

Kadın, binbir zahmet çekerek doğurduğu yavrusunu kucağına alıp emzirirken ve doyasıya sevip annelik psikolojisini yaşarken, ekmek parasını düşünmeyecek ve yavrusunu kendi yetiştirecek.

Baba da eşinin ve yavrusunun nafakasını kazanmak için dışarıda çalışıp çabalayacak, her çeşit olumsuzlukları göğüsleyecek ve yuvasına içi dolu poşetlerle dönecek. İşte eşler arası sevgi, aile mutluluğu ve çocukların doğal psikolojisi, bu fıtratın korunmasına bağlıdır. Çünkü Allah erkeği ve kadını bu fıtrat üzerine yaratmıştır.

Nafaka kimlere farzdır?

Bir kadının kendine özel malı, mülkü ve geliri olsa bile onun nafakası yine kocasının üzerine farzdır. Kocasını onun malına, mülküne karışamaz ve eve katkı yapması için zorlayamaz.

Kız çocuklarının evleninceye ve erkek çocuklarının erginlik çağına gelinceye kadar nafakaları babalarının üzerine farzdır. Bedensel özürlü ya da akli dengesi bozuk erkek çocuklarının nafakası da babalarının üzerine farzdır.

Eşini ve yavrularını terk edip onları aç ve açıkta bırakan erkekler, âhiret âleminde bu korkunç vebâlin cezasını kat kat çeker ve dünyada da yaşlılıklarında sürüm sürüm sürünürler.

Durumu iyi olan çocukların fakir olan anne, baba, dede ve büyük anne gibi usül (üstsoy) larına bakmaları yani nafaka vermeleri de farzdır. Kız ve erkek çocukları bu konuda eşit olup aynı oranda katkı yaparlar.

Fakir bir kişinin nafakası, öncelikle ona en yakın olanlara farzdır. Eğer kız ve erkek çocukları gibi yakınlıkları eşit olursa, nafakaya eşit oranda katkı yaparlar. Eğer biri daha yakınsa, örneğin bir kimsenin sadece bir kızı ile bir de oğlunun oğlu (torunu) olsa, kızı birinci derecede daha yakın olduğundan, onun nafakası toruna değil kızın üzerine farz olur.

NAMAZ NASIL KILINIR

İslâm'ın yani müslüman olmanın birinci şartı, anlamını bilerek ve kalben inanarak “kelime-i şehâdet” getirmek ve ikinci şartı da bilinçli olarak ve ihlâs ile namaz kılmaktır. Çünkü kelime-i şehâdet îmanın özü, namaz da îmanın dış yapısı ve doğal ambalajı (koruyucusu) dur.

Doğal ambalajı (koruyucu kabuğu) soyulan meyveler kısa zamanda kararır bozulduğu gibi namaz kılmayanların kalpleri de zamanla kararır bozulur ve Allah korusun son nefeste âhiret âlemine îmansız gidebilirler.

Namaz îmanın doğal ambalajı (koruyucusu), dinin direği ve ruhun gıdası olduğundan Allah (c.c.), namazı hac ve zekât gibi sadece zenginlere değil, akıllı olup erginlik çağına eren kadın-erkek bütün müslümanlara farz kılmış ve herkesin bu nimetten yararlanmasını sağlamıştır.

Ancak, kıldığımız namazların Allah katında kabul olması ve mahşer yerinde **mîzanımızın** sevap bölümüne konup bizi cennete taşıması için namazın farzlarını, vâciplerini ve sünnetlerini çok iyi bilmemiz ve uygulamamız gerektiğinden,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çocuklarınız yedi yaşındayken onlara namazı emredin; on yaşına gelince kılmazlarsa (hafifçe) dövün. (Ebû Dâvûd)

Atalarımız, “Kuş yuvada gördüğünü yapar” demişler. Çocuk küçük yaşta namaz kılınan bir yuvada büyürse, annesi, babası namaz kılarken onlarla birlikte yatıp kalkarsa ve Besmeleden başlayıp bazı kısa sûreleri ve namazda okunan duaları yedi yaşına kadar öğrenirse,

Küçük yaşta namaz konusunda azımsanmayacak kadar bilgi, görgü ve deneyim sahibi olur ve yedi yaşına geldiğinde kendi kendine namaz kılacak duruma gelir.

Namazın alt yapısı

Üst düzeydeki bir devlet memurunun yanına giderken kılık kıyafetimizi gözden geçirdiğimiz gibi Allah'ın (c.c.) huzuruna girerken de kılık kıyafetimizi gözden geçirelim ve öncelikle namazın dışındaki altı şartı yerine getirelim.

1- Hadesten Tahâret: Gusül gerekiyorsa, baştan aşağı yıkanıp gusül abdesti alalım. Gusül gerekmiyorsa, sadece namaz abdesti alalım ve bedenimizin en fazla kirlenen yerlerini temizleyelim.

2- Necasetten Tahâret: Bedenimizin, iç, dış giysilerimizin ve namaz kılacağıımız yerin temiz olmasına dikkat edelim ve dînî açıdan necis olan kolonya gibi alkol içeren maddelerden sakıyalım.

3- Setr-i Avret: Dışarı çıkarken ve namazda örtülmesi “farz” ve başkalarının bakmaları haram olan yerlere “avret” ve onları örtmeye “setr-i avret” denir. Namazda erkeklerin göbekten diz kapağı altına kadar olan kısmı, kadınların ise yüzleri ile elleri dışında vücutlarının her yeri avrettir.

4- İstikbâl-i Kible: Namazda İstikbâl-i Kible yani Mekke'deki Kâbe'ye dönmek farzdır.

5- Vakit: Namazların belirli vakitleri vardır ve her namazı vaktinde kılmak farzdır. Bu nedenle Allah'a ve âhîret gününe inananlar günlük yaşamlarını namaz vakitlerine göre düzenlemeli ve zorunlu kalmadıkça bir vakit namazı kazaya bırakmamalıdır.

6- Niyet: İhlâs ile ve Allah rızası için hangi namazı kılacağını bilmesi ve gönlünden geçirmesi demektir. Örneğin, “niyet ettim Allah rızası için bugünkü öğle namazının farzını kılmaya” gibi.

Namaza giriş

Önce niyet edilir ve niyetten sonra erkekler baş parmak uçları kulağın yumuşağına değecek kadar, kadınlar da parmak uçları omuz hizasına gelecek kadar ellerini kaldırarak “**Allahu Ekber**” (en büyük Allah'tır) diye tek bir alırlar. Elleri kaldırmak sünnettir, özür nedeni ile elinin birini ya da ikisini kaldıramayanlar ellerini kaldırmadan tekbir alırlar.

Tekbirle birlikte erkekler sağ elin baş ve küçük parmaklarını halka yapıp sol elin bileğini kavrar ve ellerini göbeğin altına koyarlar. Kadınlar baş ve küçük parmaklarını halka yapmadan ellerini düz bir şekilde göğüslerinin üzerine koyarlar.

Eller bağlandıktan sonra “**Sübhâneke'llâhümme ve bi hamdik, ve tebârekesmük, ve teâlâ ceddük, ve lâ ilâhe gayrük**” (Ey Allahım! Seni tesbih, tenzih eder, Sana hamd-ü senâda bulunurum Senin adın mübârektir, Senin azametinin ve celâlin pek yücedir ve Senden başka ilâh yoktur) okunur.

Sübhâneke'den sonra “**Eûzü billâhi min'eş-şeytânirracîm**” (Allah'ın rahmetinden kovulmuş olan şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım) ve “**Bismillâhirrahmânirrahîm**” (Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adı ile) okuyorum diye “**Fâtihâ**” ile kıraate (okumaya) başlanır.

Fâtihâ'yı farz namazlarının ilk iki rek'atında ve diğer namazların her rek'atında zammi sûreden önce okumak Hanefî'de vâcib, Şâfi'de ise na-

mazların her rek'atında Besmele ile birlikte Fâtiha'yı okumak farzdır. Fâtihâ'dan sonra “**Âmin**” (duamızı kabul et) demek sünnettir.

Fâtihâ'dan sonra Hanefî'de Besmele çekmeden, Şâfi'de ise Besmele çekerek bir sûre ya da bir kaç âyet okunur ve kıraatten sonra “Allahu Ekber” diye tekbir alınıp rükû'a gidilir.

Rükû'da, erkekler parmakları açık olarak dizlerini tutar, dirseklerini bükmez, baş ve sırtları aynı hizada düz durur. Kadınlar erkekler kadar eğilmezler, dirseklerini bükerek yanlarına yapıştırırlar ve parmaklarını açmadan ellerini dizlerinin üzerine koyarlar.

Rükû'da, “**Sübhâne Rabbiyel Azîm**” (pek büyük olan Rabbimi her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim) diye üç, beş ya da yedi defa tesbih edildikten sonra “**Semi'Allahu limen hamideh**” (Allah kendisine hamd edenin hamdini kabul eder) diye rükû'dan doğrulur ve doğrulduktan sonra “**Rabbenâ leke'l-hamd**” (ey Rabbimiz, hamd ve övgü sana aittir) denir.

Rükû'dan doğrulup Yüce Allah'a hamd-ü senâ ettikten sonra “Allahu Ekber” diye secdeye gidilir. Secdeye giderken önce dizler, sonra eller, sonra alın ve burun yere konur. El parmakları bitişik ve uçları baş hizasına gelecek şekilde yere konur ve iki elin arasına secde yapılır. Ayaklar dikilir ve parmak uçları kible yönüne bükülür.

Erkekler karınlarını uyluklarına yapıştırmayıp arada boşluk bırakır ve kollarını da bileklerinden üst kısmını yerden ve iki yanlarından ayırırlar. Kadınlar daha toplu olmaları için karınlarını uyluklarına yapıştırır ve kollarını da yanlarına yaklaşıtırlar.

Secde'de, “**Sübhâne Rabbiye'l-A'lâ**” (en yüce olan Rabbimi her çeşit noksan sıfatlardan tenzih ederim) diye üç, beş ya da yedi defa tesbih ettikten sonra “Allahu Ekber” diye secdeden kalkılıp biraz oturulur, sonra tekrar “Allahu Ekber” diye ikinci secdeye gidilir. İkinci secde ile birinci rek'at tamamlanır ve “Allahu Ekber” diye ikinci rek'at için ayağa kalkılır.

İkinci rek'atta Sübhâneke ve Eûzü okunmayıp sadece Besmele ile Fâtiha ve zammi sûre okunur. Rükû ve secdeler yapıldıktan sonra oturulur ve “**Ettehiyyâtü li'llâhi ve's-salâvâtü ve't-tayyibât. Es-selâmü aleyke eyyühe'n nebiyyü ve rahmetu'llâhi ve berekâtüh. Es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdi'llâhi's-sâlihîn. Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh**”. (Dil ile beden ile ve mal ile yapılan ibâdetlerin hepsi sadece Yüce Allah'a mahsustur. Ey şanı yüce Peygamber! Selâm, Allah'ın rahmeti ve bereketleri sana olsun. Selâm, bizlere ve Allah'ın sâlih kullarına da olsun. Şehâdet ederim ki, Allah'tan başka gerçek ilâh yoktur. Ve (yine) şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Peygamberidir) okunur.

Üç ve dört rek'atlı namazlardaki ilk oturuşa “ka'de-i ûlâ” denir. Farz namazları ile vitir, öğle ve cuma namazının sünnetlerindeki ka'de-i ûlâ'da sadece “Ettehiyyâtü” okunur ve hemen üçüncü rek'ata kalkılır.

İkinci ve yatsının sünnetleri ile dört rek'atlı nâfilelerin ka'de-i ûlâ'sında (ilk oturduğunda) “Ettehiyyâtü” den sonra “Allahümme salî alâ ” ile “Allahümme bârik alâ” da okunur ve üçüncü rek'ata “Sübhâneke” ve “Eûzü” ile başlanır.

Farz namazlarının üçüncü ve dördüncü rek'atlarında sadece Fâtiha okunur. Farzların dışındaki namazların her rek'atında Fâtiha ile birlikte zammi sûre de okunur.

Namazlardaki son oturuşa “ka'de-i ahîre” denir. Ka'de-i ahîre'de “Ettehiyyâtü” den sonra “Allahümme salî alâ” ve “Allahümme bârik alâ” ile birlikte “Rabbenâ âtinâ” ve “Rabbenâğfirli” duaları da okunur ve sonra selâm verilip namazdan çıkılır.

Sevbân radıyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, selâm verip namazdan çıkınca üç defa istiğfar eder (yani “estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah” der) ve “Allahümme ente's-selâm ve minke's-selâm tebârekte yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm” (Allahım! Selâm sensin. Selâmet ve esenlik sendendir. Ey azamet ve ikram sahibi Allahım, sen hayır ve ikramı bol olansın) derdi. (Müslim-Nesâi-Ebü Dâvûd-Tirmizi)

NANKÖRLÜK

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size şöyle bildirmişti: “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, kuşkusuz azabım da çok çetindir”. (İbrahim, 7)

Nankörlük ne demektir?

Farsça, nan (ekmek) ile kör (görme özürülü) den birleşik bir kelime olan **nankör**, ekmeğe körlük eden yani nimetleri görmemezlikten gelip aşağılayan ve şikâyet eden demektir.

Şükür ve nankörlük iki karşıt kutup gibidir. Biri bolluğun, mutluluğun ve diğeri de kıtlığın ve huzursuzluğun simgesidir. Şükreden kimse gerçekte

nimetlere yani elmaya, portakala değil onları yaratana şükreder, onları yaratan Allah (c.c.) de şükreden kuluna bolluk, bereket kapılarını açar.

Bu nedenle şükreden kullar bu dünyada huzur, mutluluk, bolluk, bereket ve güven içinde yaşar ve âhret âleminde de o güzelim cennete kavuşurlar. Çünkü Allah (c.c.): “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım” buyuruyor.

Nankörlük edenler de gerçekte nimetlere değil, nimetleri yaratana karşı saygısızlık yaptıkları ve azımsayıp Allah'ın takdirine razı olmadıkları için, Allah (c.c.) de onlara bereket kapılarını kapatır.

Bu nedenle nankörlük edenler bu dünyada darlık, sıkıntı, stres ve bunalım içinde yaşar ve âhret âleminde de o korkunç cehennemde çetin bir azap çekerler. Çünkü Allah (c.c.): “Eğer nankörlük ederseniz, azabım da çok çetindir” buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki biz Lokman'a, Allah'a şükret diye hikmet (ilmini) verdik. Çünkü kim şükür ederse, gerçekte kendi yararına şükreder. Kim de nankörlük ederse, Allah ganîdir (kimsenin şükürüne ihtiyacı yoktur), her hamd'e lâyıktır. (Lokman, 12)

Göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) kuşkusuz her şeyden ganîdir, yani hiç kimsenin şükürüne ihtiyacı yoktur. Kim böbürlenip ve büyüklük taslayıp nankörlük ederse, bunun zararı kendi aleyhine olduğu gibi kim de nimeti Allah'tan bilip şükrederse, bu da onun kendi yararınadır. Çünkü bunların hepsi amel defterine yazılır ve mahşer günü sevap ya da günah olarak mîzanına konur.

Nankörlük ettikleri için helâk olan bir toplum

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Sebe (kavmi) için meskun (sâkin) oldukları yerde bir ibret vardır. Sağ ve sollarında iki (taraf)ta bahçeleri vardı. (Peygamberleri onlara dedi ki:) Rabbinizin rızından yiyin ve O'na şükredin. İşte ne güzel bir belde ve çok bağışlayan bir Rab!

Ama onlar (şükürden) yüz çevirdiler; bunun üzerine Arim selini üzerlerine gönderdik. Onların iki bahçelerini (verimli arazilerini) buruk yemişli, acı ılgınlı ve biraz da sidre ağacı olan iki (harabe) bahçeye çevirdik.

İşte nankörlük ettikleri için onları bu şekilde cezalandırdık. Biz nankörlük yapanlardan başkasını cezalandırır mıyız? (Sebe, 15-16-17)

Belkıs'ın zamanında başkent olan Yemen'deki Sebe şehrinin, sağ, solu (doğusu, batısı) her çeşit tarım ürünlerinin bol bol yetiştiği bahçelerle çevrili, havası, suyu çok güzel ve insanları sağlıklı idi.

Peygamberleri onlara dedi ki: “Rabbinizin rızkından (bol bol) yiyin ve O'na şükredin (kulluk görevinizi yapın). İşte (havası, suyu) ne güzel bir belde ve (günahları) çok bağışlayan bir Rab!”

Zamanın her çeşit meyvelerini ve sebzelerini bol bol yiyen, tertemiz havayı soluyan ve şifalı kaynak sularını içen ve bu nedenle çok sağlıklı olan Sebe kavmi (halkı), ne yazık ki şükür yerine nankörlük ettiler ve büyüklük taslayıp Allah'a isyan ettiler.

Tevbe etmeleri için Allah (c.c.) onlara zaman tanıdı ve hemen helâk etmedi. Ancak onlar tevbe yerine işi daha da azıtınca, gökten şiddetli yağmurlar yağmaya başladı ve gerçekte ilâhi nimet olan verimli arazileri sel suları altında kaldı. Şiddetli yağışların etkisiyle barajlarının duvarları da yıkılınca, o güzelim ülke nankörlüklerinden dolayı korkunç harabeye dönüştü.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün hanımlara şöyle buyurdu:

Ey kadınlar topluluğu! Sadaka veriniz ve çok istiğfar (tevbe) ediniz. Çünkü ben, cehennem ehlinin çoğunluğunun sizden olduğunu gördüm.

Oradaki kadınlardan biri: “Niçin biz cehennem ehlinin çoğunluğuyuz?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Çünkü siz çok lânet eder ve kocalarınıza karşı nankörlük edersiniz”.

(Müslim-Tirmizi)

Kuşkusuz kadınların hepsi nankör değildir ve içlerinde pek çok sâliha hanımlar vardır. Çünkü peygamberleri ve evliyaları doğuranlar da kadındır. Ne yazık ki çoğunluğu azıcık kızdığı zaman yavrusuna bile lânet eder ve eşlerine karşı da nankör davranıp gördükleri iyilikleri unuttururler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlara şükür (teşekkür) etmeyen, Allah'a da şükür etmiş olmaz.

(Ebû Dâvûd-Tirmizi)

NEFS-İ EMMÂRE VE LEVVÂME

Yüce Allah buyuruyor:

Nefsini kötülüklerden arındıran kuşkusuz felâha kavuşmuştur. Nefsinin kötülüklerini (içine) gizleyip örten de mutlaka zarara uğramış (cezasını çekecek) tir. (Şems, 9-10)

Felâh ne demektir?

Dünyada her çeşit sıkıntılardan ve gönül darlığından kurtulup ruhsal huzura kavuşmaya ve âhirette cehennem azabından kurtulup cennete kavuşmaya **felâh** denir.

İnsanın felâha kavuşması, nefsini kötü huylardan, içini ve dışını günahlardan arındırmasına yani nefsini **emmârelikten** kurtarıp en azından **levvâmeliğe** çıkarmasına bağlıdır. Bunun dışında başka bir alternatif yoktur. Bunu başarabilmek için de öncelikle nefsimizi yani kendimizi bilelim ve bu yolda gerçekten azimli, sabırlı ve kararlı olalım.

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası ve canlı varlıkların en üstünü olan insanda; hayat-ı tabii, hayat-ı nebâtî, hayat-ı hayvânî ve hayat-ı rûhânî olmak üzere dört farklı hayat vardır.

Hayat-ı tabii: Doğal hayat demektir ve bu hayatın en alt derecesidir. Bitki, hayvan ve insan gibi tüm canlı varlıkların hücrelerinde, taze tarım ürünlerinde, tohumlarda ve yumurtalarda doğal hayat vardır. Takdir olunan doğal hayatı tükenen hücreler ölür, tarım ürünleri çürür ve yumurtalar bozulur.

Hayat-ı nebâtî: Bitkisel hayat demektir ve bu doğal hayatın bir üst derecesidir. Bu hayata sahip olan bitki, hayvan ve insan türü varlıklar, bitkisel hayatları ile havayı solur, yediği, içtiği gıdaları sindirip hücreye dönüştürür ve gelişip büyürler. Takdir olunan bitkisel hayatı tükenen varlıkların tüm sistemleri durur, bitkiler kurur, hayvanlar ve insanlar ölüp aslına (toprağa) dönüşür.

Hayat-ı hayvânî: Hayvansal hayat demektir ve bu bitkisel hayatın bir üst derecesidir. Hayvansal hayat bitkilerde olmaz ve bu nedenle onlar zevk ve acı duymaz. Mikroplardan fillere ve kuşlardan balinalara kadar her çeşit hayvanda ve insanlarda hayvansal hayat vardır. Hayvansal hayata sahip olan varlıklar, şehvet ve öfke gibi nefsânî duygularının etkisi ile isteğe bağlı olarak hareket ederler. Karınları acıkınca gıdalarını arayıp bulurlar, yediklerinin tadını alırlar, eşleri ile çiftleşip ürerler, yavrularını gözetirler, düşmanları ile boğuşurlar ve

hastalanıp acı çekerler. Takdir olunan hayvansal hayatı tükenen hayvanlar ve insanlar can acısı çekerek ölür ve sonra aslına (toprağa) dönüşürler.

Hayvansal hayata “**nefis**” ve hayvansal hayatın **şehvet, öfke, onur, benlik, kin, kibir, ihtiras, ucub (böbürlenme)** ve **acelecilik** gibi özelliklerine de “**nefsânî duygular**” denir. İşte ormandaki canavarlar, denizdeki balıklar, havadaki kuşlar, cadde ve sokaklardaki kediler, köpekler, bu nefsânî duygularının etkisiyle birbirine saldırır, boğuşur ve çevrelerinde egemen olmak isterler.

Ne yazık ki, akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanlar da aynı duyguların etkisiyle birbirine saldırır, aralarında korkunç savaşlar olur, milyonlarca insan ölür, ülkeler harap olur ve sonuçta savaşı kazananlar da, kaybedenler de ölüp kara toprağa dönüşür.

Hayat-ı rûhânî: Ruhsal hayat demektir ve bu hayat, diğer hayatların çok üstündedir. Ruhsal hayat, yeryüzündeki varlıklar içinde sadece insanlarda vardır ve insanları hayvanlardan ayıran da işte bu ruhsal hayattır.

İnsanın fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılması, akıllı, bilinçli varlık olması, yeryüzüne egemen olması, kendi varlığını bilmesi, Rabbin bilinçli ibâdet etmesi ve cennete aday olması gibi tüm güzellikler, sadece ruhsal hayata sahip olduğu içindir.

Ancak!

Bir insanın ruhsal hayata sahip olması, felâha kavuşması için yeterli değildir. Çünkü bedensel açıdan olgunlaşmamız ve dünya âlemindeki yaşam koşullarına uyum sağlayacak bir yapıya kavuşmamız için, ana karnı denilen doğal laboratuvarında yaklaşık dokuz ay çeşitli kimyasal ve fiziksel işlemlerden geçmemiz gerektiği gibi,

Ruhsal açıdan olgunlaşmamız ve cennetler âlemindeki yaşam koşullarına uyum sağlayacak bir yapıya kavuşmamız için de, bu dünya laboratuvarında hayvansal hayatımızın simgesi olan nefsimizle kıyasıya cihad etmemiz ve onu en azından **emmâre** bataklığından kurtarıp **levvâme** derecesine çıkarmamız gerekmektedir.

Nefs-i emmâre nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf dedi ki:) Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü nefis şiddetle kötülüğü emreder; ancak Rabbimin koruması başka! Kuşkusuz Rabbim çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. (Yûsuf, 53)

Kölesi Hz. Yûsuf'a çılgınca âşık olan ve bu yasak aşkından dolayı âdeta cinsellik komasına giren Züleyhâ'nın, yatağa uzanıp **gel** çağrısına **hayır** diyebilen Hz. Yûsuf gibi bir Peygamberin, “Ben nefsimi temize çıkaramam” dediği nefs-i emmâre, gerçekten en tehlikeli hayvansal duygumuzdur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hiçbir gölgenin olmadığı o günde, Allah yedi sınıfı Arş'ın gölgesinde gölgelendirecektir.

(İşte bunlardan biri,)

Mevki ve servet sahibi güzel bir kadının gayr-i meşrû cinsel dâvetine, ben Allah'tan korkarım diye olumsuz yanıt verenler. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cehennem nefse hoş gelen şeylerle (eğlencelerle) perdelenmiş, cennette nefsin istemediği şeylerle (sabr, sebat ve ibâdetlerle) perdelenmiştir. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek pehlivan güreşte rakibini yenen değil, öfkeleniği zaman nefesine hâkim olan (nefsini yenen) dir. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kişi, nefesine hâkim olan ve ölümden sonrası için çalışandır.
(Tirmizî-İbni Mâce)

Ruh ile sonsuzlaştırılan, akıl ile bilinçlendirilen ve cennetin adayı olan insanın gerçek görevi, hayvansal hayat ile ruhsal hayat arasında bocalamak değil, ruhsal hayattan yana kesin tavrını koyup nefsinin **emmâre** baskılarından kurtarıp **levvâme** derecesine çıkarmak ve bunu başarınca kadar nefsi ile mücadeleyle devam etmektir.

Nefs-i levvâme nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Pişmanlık duyup) kendini çok çok kınayan nefse yemin ederim.
(Kıyâme, 2)

Mübâlağa veznindeki levvâme pişmanlık duyma, vicdan azabı çekme, kendini çok çok kınama ve ayıplama demektir. Gönlü uyanan, gerçekleri araştıran ve yapmış olduğu günahlarından dolayı içi yanıp ah diye pişman olan kimsenin, öncelikle “nasuh tevbesi” yapması ve bu kapıdan “levvâme” mâkamına giriş yapması gerekir.

Nasuh tevbesi nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Nasuh tevbesi ile Allah'a tevbe edin. Umulur ki Rabbiniz sizin seyyiât (günah) larınızı örter ve sizi alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyar. (Tahrîm, 8)

Geriye dönüşü olmayan gerçek ve samimi tevbeye **nasuh tevbesi** denir. Tevbenin nasuh yani gerçek ve samimi olması için öncelikle günahlardan kopmak, yaptıklarına pişman olmak ve ileride artık günah işlememeye kesin kararlı olmak gerekir.

Günahlardan kopmayan, yaptığına pişman olmayan ve ileride artık günah işlememeye kesin kararlı olmayanların, sadece dilleri ile “estağfirullah, estağfirullah” demeleri nasuh tevbesi değildir.

Allah dostlarından birine “Nasuh tevbesi nedir?” diye sormuşlar. “Günahlara karşı kin besleme ve hatırlayınca nefret etmedir” buyurmuş. Bu tanımlamaya göre, günahlarına karşı kin beslemeyen ve yaptıklarını hatırlayınca nefret etmeyenlerin tevbesi nasuh tevbesi değildir.

Tevbenin gerekçesi

Dev dalgalara yakalanan ve batma tehlikesi geçiren gemideki yolculara, “can yeleklerini giyin” diye uyarı yapıldığı gibi Yüce Rabimiz de sınavlarda başarılı olamayan ve nefs-i emmâre engelini aşamayıp günah bataklıklarında boğulma tehlikesi geçiren kullarına, “**Ey îman edenler! Nasuh tevbesi ile Allah'a tevbe edin**” diye uyarıyor ve kesinlik anlamında “**Umulur ki Rabbiniz sizin seyyiât (günah) larınızı örter ve sizi alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyar**” buyuruyor.

Kökeni şehvet, öfke, onur, benlik, kin ve kıskançlık gibi nefs-i emmârenin duygularına dayanan günahların baskısından, stresten, sıkıntıdan, gönül darlığından ve ruhsal bunalımdan kurtulmak ve âhirette o güzelim cennete kavuşmak için elimizde tek seçeneğimiz var. Allah'ın (c.c.) uzatmış olduğu tevbe ipine sarılalım ve geriye dönüşü olmayan **nasuh tevbesini** yapalım!..

Tevbeden sonra

Nasuh tevbesi yapıp günahlarından arınan kimse bid'atlardan kaçınıp Allah'ın (c.c.) emirlerine ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetlerine sınırsız sarılsa, ayrıca her zaman ve her yerde Allah'ı (c.c.) zikretse (hatırlasa), gönlü nurlanıp tatmin olur, îmanın tadını alır ve gerçek kimliğine kavuşur.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, gönüller ancak Allah'ın zikri ile tatmin olur. (Ra'd, 28)

Gönüllerin mânevî gıdası zikirdir. Susuz kalan çiçekler sararıp solduğu ve sonuçta öldüğü gibi mânevî gıdadan yoksun kalan gönüller de sararıp solar yani daralır, sıkılır ve sonuçta ölür. Gönlün ölümü, dinde duyarsızlık, gaflet ve ruhsal bunalım demektir.

Allah'ı unutup gaflet bataklığına batanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler ve sonuçta ruhsal bunalıma girenler, kendi geleceklerini karartıkları gibi toplumsal denge-düzeni de bozar ve her çeşit ahlâksızlığın yaygınlaşmasına neden olurlar.

Gönül darlığından, ruhsal bunalımdan ve nefis-i emmârenin kötü huylarından kurtulup nefis-i levvâme derecesine çıkmak için, ilâhî emirleri uygulayalım, yasaklarından kaçınalım, her zaman ve her yerde, **Allah Allah** ya da **Lâ ilâhe illallah** diye zikir edelim ve gâfillerden olmayalım.

Eğer geri adım atmadan, nefis, şeytan ve arkadaş engeline takılmadan yolumuza devam edersek, gafletten kurtulup îmanın tadını alır, ruhsal huzura ve gerçek kimliğimize kavuşuruz. İşte o zaman dünyamız değişir, güzel rüyalar görmeye ve gönlümüze ilhamlar gelmeye başlar.

Nefis-i emmârenin şehvet, öfke, onur, benlik, kıskançlık ve dünya sevgisi gibi kötü huylarından bir bir arındıkça, günahlardan tiksiniş nefret etmeye ve ibâdetlerin tadını almaya başlarız.

Bıkkınlık getirmeden sabırla yolumuza devam etsek, gördüğümüz güzel rüyalara ve küçük kerâmetlere takılıp kalmasak ve dînî yaşantımızdan asla tâviz vermesek, gönlümüz uyanmaya, ufkumuz açılmaya ve nefis-i levvâmeyi de aşılıp daha üst derecelere yükselmeye başlarız.

NEMRUD VE HZ. İBRAHİM

Nemrud kimdir?

Tarihin en kanlı diktatörlerinden biri olan Nemrud, Bâbil Devletinin hükümdarı ve o dönemde dünyanın en gelişmiş yöresi olan Mezopotamya bölgesinin tek hâkimi idi. Ne yazık ki mâkamına, mevkiine güvenip haddini aştı ve ilâhlık davasına kalkıştı. Çeşitli mücevherlerle süslü heykellerini ülkenin her tarafına diktirdi ve insanların bunlara saygı duruşu yapmalarını (tapınmalarını) emretti.

Bâbil halkı putperestti ve milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki yıldızlara tapınıyorlardı. Bu nedenle tapınakları ve çeşitli putları vardı ama Nemrud'un süslü püslü heykellerini de benimsediler ve saygı duruşu adı altında onlara da tapınmaya başladılar.

“Alan da memnun, satan da memnun” diye bir söz vardır. Tapanlar da memnundu, tapılan da memnundu ve şeytan hepsinden daha memnundu ama Nemrud korkulu rüyayı görünceye kadar!

Mâkamına, mevkiine ve ordusuna aşırı güvenen Nemrud, bir gece korkulu rüya görüp uyanmış ve ertesi günü ünlü rüya yorumcularını toplayıp onlara rüyasını yorumlamalarını emretmiş.

Yorumcular söz birliği ile “bu yıl bir erkek çocuk doğacak ve senin helâkın onun elinde olacak” deyince, ilk önlem olarak bir yıl doğum yasağı ilân etmiş ve ardından şehri ikiye bölüp erginlik çağındaki erkeklerle kadınları birbirinden ayırmış.

Haddini aşırıp ilâhlık taslayan, süslü püslü heykellerini belirli yerlere diktirip insanları kendisine taptıran ve Mezopotamya bölgesinin en güçlü, en kanlı diktatörü olan Nemrud, şimdi bir çocuğun doğmasından korkuyor ve önlemler üstüne önlemler alıyordu.

Peki başarılı olabildi mi?

Doğum yasağının gizlice çiğnenmemesi için iri yapılı cellâtlar kılıçlarını sallayarak halkın arasında dolaşır korku salıyor ve Nemrud, **takdir-i ilâhî** yi bozmak için **kaderle** savaşıyordu.

Nemrud tüm önlemleri almıştı ve her şey onun kontrolü altında idi ama bir gün saraydan çok önemli bir dosyanın acele getirilmesi gerektiği ve saray kadınlar bölümünde idi.

Nemrud en çok güvendiği adamı Âzer'e, "Gizlice saraya git, filân dosyayı al ve hemen gel" dedi ve "sakın evine uğrama, eşinle ve başka kadınlarla görüşme" diye tehditle karışık uyarılar da yaptı.

Nemrud'a çok bağlı olan Âzer, gizlice saraya giderken eşi onu karşından gördü ve hemen koşup geldi ve kolundan tutup zorla eve götürdü. Nemrud'un korkusundan Âzer evde fazla kalmadı ama eşi hâmile kaldı ve Nemrud, kadere karşı yaptığı savaşı kaybetti.

Hız. İbrahim'in doğumu

Âzer'in eşi hâmile kaldığını anlayınca bunu en yakınlarından bile gizledi ve yavrusunu nerede, nasıl doğuracağını düşünmeye başladı. Doğum sancısı başlayınca gizlice evden çıktı ve önceden belirlediği Urfa Kalesinin eteklerindeki yedi mağaradan Nakşin (Dergâh) mağarasına gitti ve orada yavrusu Hız. İbrahim'i doğurdu.

Mağaranın içinde Allah'ın (c.c.) ezelde Hız. İbrahim için yarattığı ve tadı zezem suyuna çok benzeyen şifalı bir kuyu vardı. Hız. İbrahim'in annesi o şifalı sudan içince, stresten kurtulup gönlü rahatladı, yavrusunu yıkayıp temizledi ve kucağına alıp emzirdi. Ancak akşam üzeri hava kararınca, o ıssız ve karanlık mağarada yavrusunu yapayalnız bırakıp evine gitme zorunluluğunda kaldı.

Evine gitti ama o gece hiç uyuyamadı ve sabahı zor bekledi. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte yine gizlice yavrusunun yanına gelirken, mağaranın kapısında iki aslanın durduğunu görünce hem korktu hem de "ah! Bunlar benim yavrumu parçalayıp yemişlerdir" diye ağlamaya başladı. Aslanlar: "Ey İbrahim'in annesi, korkma! Biz İbrahim'i korumak için burada bekliyoruz" dediler ve Hız. İbrahim'in annesi mağaraya yaklaşınca çekilip gittiler.

Annesi her gün gizlice mağaraya gelip yavrusunu emziriyor ve altını temizleyip evine gidiyordu.

Nemrud'un koymuş olduğu doğum yasağı kalkınca ve yeni doğan çocuklar biraz büyüyüp gelişince, o da yavrusunun elinden tutup eve getirdi ve Hız. İbrahim için yeni bir dönem başladı.

Hız. İbrahim'in tebliğ görevine başlaması

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Onlara İbrahim'in haberini de oku (anlat).

Hani o, babasına ve kavmine: "Neye tapıyorsunuz?" demişti.

(Kavmi:) "Putlara tapıyoruz ve tapmaya devam da edeceğiz" dediler.

(İbrahim:) "Peki, dua ettiğiniz zaman onlar sizi işitiyor mu? Ve (taptığınız zaman) size bir fayda ya da (tapmadığınız zaman) size bir zarar verebiliyorlar mı? dedi.

Hayır ama biz atalarımızı böyle tapınırken bulduk (gördük) dediler.

(Şuarâ, 69-74)

Önce dokuz ay kadar ana rahmi denilen dar ve karanlık bir yerde, sonra yıllarca ana rahmine benzeyen dar ve karanlık bir mağarada yaşama zorunluluğunda kalan Hz. İbrahim, şimdi Urfa gibi bir şehirde ve kalabalık bir toplumun arasında idi ama babası dahil toplumun hepsi putperestti.

Hız. İbrahim, “Neye tapıyorsunuz? düşündünüz mü? dua ettiğiniz zaman onlar (taş parçaları) sizi işitiyor mu? ve (taptığınız zaman) size bir fayda ya da (tapmadığınız zaman) size bir zarar verebiliyorlar mı?” gibi sorular yönelterek onları uyarmasına rağmen “Biz atalarımızı böyle tapınırken bulduk (gördük)” diyor ve bunun dışında hiçbir şey dinlemiyorlardı.

Hız. İbrahim'in babası ile mücadelesi

Yüce Allah buyuruyor:

O (İbrahim) babasına dedi ki: “Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye niçin tapıyorsun? Babacığım! Gerçekten sana gelmeyen (mânevî) bir ilim bana geldi. Şu halde bana tâbi ol da seni dosdoğru bir yola çıkarayım. (Meryem, 42-43)

Hız. İbrahim taştan ve ağaçtan putlar yapıp satan ve aşırı putçu olan babası Âzer'i, “Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye (taş ve ağaç parçalarına) niçin, niye tapıyorsun?” bunu hangi akl-ı selim (sağduyu) kabul eder diye uyardıktan sonra,

“Babacığım! Gerçekten sana gelmeyen (senin bilmediğin mânevî) bir ilim bana geldi. Şu halde (putlardan vazgeç ve) bana tâbi ol da seni dosdoğru bir yola çıkarayım” diye çok yalvardı.

(Babası:) “Ey İbrahim! Sen benim (tapındığım) ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer (onları aşağılamaktan) vazgeçmezsen, andolsun ki seni taşlarım. (Çekil karşımdan) uzun bir zaman benden uzaklaş (gözüme görünme)” dedi.

Hız. İbrahim, babacığım, babacığım diye cân-ı gönülden yalvararak onu tevhid dinine, Allah bir inancına ve cennete davet ederken, ne yazık ki babası îmana gelmediği gibi öz yavrusunu “Seni taşlarım” diye ölümle tehdit etti ve çekil karşımdan, “uzun bir zaman benden uzaklaş (gözüme görünme)” diye hakaret edip kovdu.

Hız. İbrahim'in ateşe atılması

Hak olsun, bâtil olsun her toplumun bayramları olduğu gibi Bâbillilerin de her yıl belirli bir günde kutladıkları bir bayramları vardı. Bayramları ta-

pinaktaki putlara (heykellere) saygı duruşu ile başlar, sonra şehrin dışında eğlencelerle devam eder ve dönüşte yine tapınağa gelip putlarına saygı duruşu yaparlardı.

Yine bir bayram günleri idi. Tapınaktaki saygı duruşundan çıkan Bâbilliler eğlenmek için sevinçle şehrin dışına giderlerken Hz. İbrahim arkalarından sessizce,

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'a yemin ederim ki, siz çekilip gittikten sonra elbette putlarınıza gizlice bir şey yapacağım (diye yemin etti). (Enbiyâ, 57)

Bâbil tapınağında irili ufaklı çeşitli boyutlarda 72 adet put (heykel) vardı ve en büyükleri giriş kapısının tam karşısındaydı. Hz. İbrahim elindeki balta ile putların hepsini kırıp parçaladı, sadece büyük puta dokunmadı ve balta-yı onun boynuna astı.

Bayram dönüşü saygı duruşu için koşuşup tapınağa gelen Bâbilliler, ilâhlarının paramparça edildiğini görünce çığına döndüler ve,

Yüce Allah buyuruyor:

Bunu ilâhlarımıza kim yaptı? Muhakkak ki o, zâlimlerden biridir, dediler. (Enbiyâ, 59)

Hız. İbrahim'in ilâhlarını sevmediğini bildikleri için ondan şüphelendiler ve bunu sen mi yaptın? diye sordular.

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim dedi ki:) Belki de bu işi (üzerinde suç âleti bulunan) büyükleri (kıskançlığından) yapmıştır. Onlara sorun (bakalım ama), eğer konuşurlarsa! (Enbiyâ, 63)

Hız. İbrahim, "Allah bir" inancını yaygınlaştırmak ve ilâh diye tapındıkları putların kendilerini korumaktan bile âciz olduklarını açıkça kanıtlamak için ölümü bile göze almış ve putları kırmıştı.

Yüce Allah buyuruyor:

(Nemrud'un yakınları:) Eğer bir iş yapacak (ceza uygulayacak) sanız, onu (ateşte) yakın da ilâhlarınıza yardım edin! dediler. (Enbiyâ, 68)

Nemrud, kadın-erkek herkesin odun toplayıp Urfa Kalesinin önündeki alana getirmelerini, orada büyük bir ateş yakılacağını ve Hz. İbrahim'in o ateşe atılarak yakılacağını haber verdi.

Erkek, kadın, çoluk, çocuk, genç, yaşlı, hasta ve hatta bedensel özür-lüler bile ilâhlarına yardım etmek ve Hz. İbrahim'den intikam almak için

günlerce odun taşıyıp kalenin önündeki alana yığdılar ve taşıma işi tamamlanınca her tarafından tutuşturup yaktılar.

Hız. İbrahim'i ateşin ortasına fırlatmak için kalenin üstüne büyük bir mancınık kurdular, sonra Hız. İbrahim'i çırılçıplak soyup, ellerini, ayaklarını bağladılar ve mancınığın üzerine oturtular.

Melekler ağlaşıp Hız. İbrahim'e yardım etmek için Allah'tan izin isterken, sapık Bâbilliler şarkı söyleyip dans ediyor ve Hız. İbrahim'in ateşe fırlatılmasını sabırsızlıkla bekliyordı.

Nemrud'un emri ile mancınığın yayı çekildi ve Hız. İbrahim ateşe giderken havada Hız. Cebrâil yetiştı. "İbrahiim! Benden bir isteğın var mı? Yardım edeyim mi?" dedi Hız. İbrahim "Hayır" deyince, "O halde Allah'tan iste" dedi.

Hız. İbrahim: "Allah'ın benim halimi bilmesi yeter! Hasbiyallahü ve ni'mel vekîl" deyince, Allah (c.c.): "**Ey ateş! İbrahim için serinlik ve selâmet ol**" buyurdu. Allah (c.c.): "**İbrahim için serin ve selâmet ol**" buyurunca, ateşin kimyası bozuldu ve Hız. İbrahim'in sadece el ve ayak bağlarını yakıp onu bağlardan kurtardı.

O Yüce Allah **ol** deyince neler olmaz ki! Düştüğü yer yemyeşil çimen oldu, kırmızı gül ve nergis çiçekleri ile doldu, yerden tatlı sular fışkırdı ve Hız. Cebrâil cennetten bir gömlek getirip Allah'ın "halîlim" dediğı o tevhid kahramanı Hız. İbrahim'e giydirdi.

Hız. İbrahim'in ateşten çıkması

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kendisine mülk (saltanat) verdi diye (böbürlenip azarak) Rabbi hakkında İbrahim ile tartışanı (Nemrud'u) görmedin mi? Hani İbrahim ona: "Benim Rabbim yuhî ve yümît (diriltten ve öldüren) dir" dedi. O: "Ben de diriltir ve öldürürüm" dedi. İbrahim: "Kuşkusuz Allah güneşi doğudan getiriyor; haydi sen de batıdan getir (bakalım!)" deyince, o kâfir şaşırıp kaldı. Allah zâlimler topluluğuna hidayet etmez. (Bakara, 258)

Aradan bir hafta geçmiş ve korkunç ateş kıpkızıl kızgın kor haline dönüştü. Kalenin üstündeki en yüksek kuleden Hız. İbrahim'in ateşe atıldığı yeri izleyen Nemrud, onun yanmadığını görünce şaşkına döndü ve "ey İbrahim! Ateşten çıkıp buraya gelebilir misin?" dedi.

Hız. İbrahim çıplak ayakları ile kıpkızıl kızgın korların üzerinden yürüyerek Nemrud'un yanına gelince, "Ey İbrahim! Seni ateşte yakmayan Rabbin kimdir? diye sordu.

Hız. İbrahim: “Benim Rabbim **yuhyî** ve **yümîttir**” yani ölü toprak maddelerine hayat verip diriltir, sonra onları öldürüp tekrar toprak maddelerine dönüştürendir dedi.

Nemrud: “Ben de diriltir ve öldürürüm” dedi ve aklınca bunu kanıtlamak için zindandan iki mahkumu getirtip birini öldürdü ve diğerini serbest bıraktı.

Nemrud'un beyin yapısının hayat-ölüm gerçeğini kavramadığını gören Hz. İbrahim, tartışmaya girmeyip başka bir konuya geçti ve “Kuşkusuz Allah güneşi doğudan getiriyor, haydi sen de batıdan getir yani dünyayı tersine döndür bakalım” deyince, Nemrud apışıp kaldı ve bir cevap veremedi.

Evrene oranla atomun çekirdeğindeki protonlardan milyonlarca defa daha küçük olan dünyayı tersine döndürmeye gücü yetmeyen Nemrud, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a meydan okumaya kalkıştı ve Hz. İbrahim'e, “Rabbine söyle askerlerini göndersin de onunla savaşayım” dedi.

Nemrud'un bu sözünü duyan Hz. Cebrâil secdeye kapanıp ağladı ve “Allahım! Bana izin ver de gidip onları helâk edeyim” dedi. Allah: “Sen sâkin ol, bak ben onu nasıl helâk edeceğim” buyurdu.

Savaşa hazırlanan Nemrud göğe bakıp Allah'ın askerlerini beklerken, bir anda hava karardı ve yoğun yağmur bulutları gibi zehirli sivrisinekler ortalığı kapladı. Nemrud da askerleri de helâk oldu ve Hz. İbrahim de oradan hicret etti.

Hız. İbrahim'in Filistine hicreti

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim:) “**Doğrusu ben Rabbim'e (irâde ettiği yere) gideceğim. O bana yol gösterir**” dedi. (Sâffât, 99)

Hız. İbrahim eşi Sâre ve yeğeni Hz. Lût ile birlikte önce Harrân'a gidip orada bir müddet kaldı. Sonra oradan Şam'a, Mısır'a gitti ve sonuçta Filistin'e yerleşti.

NEVRÛZ BAYRAM MI?

Evet bayram ama kimin bayramı?

Hak olsun, bâtil olsun her milletin kendilerine özel dînî bayramları vardır. Ramazan ve Kurban müslümanların, Noel ve Paskalya Hıristiyanların, Pesah ve Şavvot Yahudilerin bayramı olduğu gibi Nevruz da ateşe tapan mecûsîlerin yani putperestlerin bayramıdır.

Farsça **nev** (yeni) ile **rûz** (gün) den birleşik bir kelime olan nevrüz **yenigün** demektir ve kökeni ilk İran hükümdarı olan Ateşperest Cemşid'e dayanmaktadır.

İran halkı önceleri dağınık bir şekilde kabile hayatı yaşarken, büyük kabilelerden birinin reisi olan Cemşid bütün kabileleri birleştirip İran'da ilk defa bir devlet kurdu ve tahta çıktığı Ferverdi ayının birinci ve Roma takvimine göre Martın 21. gününü yılbaşı ve mecûsî bayramı ilân etti.

Eski İran halkı "Ahura-mazda" adını verdikleri tek ilâha inanırken, sonra Zerdüş'tün "kutsal ısı felsefesi" nin etkisinde kalarak, biri hayır ilâhı "hürmüz" ve diğeri şer ilâhı "ehrîman" olmak üzere iki ilâh inancına saptılar ve ateşi, ineği, timsahı kutsallaştırdılar.

Hürmüz'ün nur olup hayırların ve ehrîman'ın zulûmat (karanlık) olup şerlerin kaynağı olduğuna, bunların sürekli birbirleri ile savaştığına, hürmüz üstün geldiği zaman hayırların ve ehrîman üstün geldiği zaman şerlerin çoğaldığına inanan mecûsîler,

Hürmüz'ün üstün gelmesi ve hayırların çoğalması için ateşgede denen tapınaklarında hiç sönmemek üzere sürekli ateş yakmaya ve yaktıkları ateşe tapınmaya başladılar.

Her çeşit dinsel ve ideolojik sapıklıkların kökeninde, "**ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracağım**" diye yemin eden İblis ve ona bağlı cin ve insan şeytanları olduğu gibi nevrüzün kökeninde de cin ve insan şeytanları olduğundan, adı "bahar bayramı" olarak değiştirilse ve "resmî tatil" olarak kabul edilse bile, eşyanın tabiatı değişmediğinden,

Ne yazık ki her yıl 21 Mart yaklaşırken ülkemizde gerilim başlar, esnaf ve halk tedirgin olur ve güvenlik güçleri olağanüstü önlemler almaya başlar. Ancak alınan tüm önlemlere rağmen yine tatsız olaylar yaşanır, güvenlik güçlerine taş, sopa ve molotof kokteylleri ile saldırılır, mağazaların camları kırılır ve devletin (yani bizim) araçlarımız yakılıp tahrip edilir.

Peki bu tür olayları çıkaranların amacı ne?

Onların hiçbir amacı olamaz, çünkü onlar taşeron! Gerçi emniyet güçleri gece-gündüz çalışarak ve çevredeki bütün kameraları izleyerek yüzü maskeli taşeronları yakalayıp adli mâakamlara teslim ediyor ama sahneye çıkıp perde arkasındaki “Arz-ı mev'ûd” hayalcilerini ve onları destekleyenleri sorgulamaya güçleri yetmediğinden, yeni taşeronlar ortaya çıkıyor ve olayların arkası kesilmiyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Ateşe tapınan, annesi, kızı ve kız kardeşi ile evlenen mecûsîlerin nevruz bayramına katılanlar, onlarla birlikte ateşin üstünden atlayanlar ve halay çekip eğlenenler, bu dünyadan tevbesiz giderlerse mahşer günü mecûsîlerle birlikte hesaba çekilecek ve onlarla birlikte cehenneme girecekler.

NOEL BABA EFSÂNESİ

Otuz yaşında peygamber olan Hz. İsa, sadece üç yıl peygamberlik görevini yaptı ve otuz üç yaşında göğe kaldırıldı. Bu üç yıllık görevini de yahudilerin aşırı baskısından dolayı gizlilik içinde yaptığından, gerçek İncil gereği gibi yazılamadı ve ezberlenemedi.

Hız. İsa'dan sonra havârîleri (sahâbeleri) çeşitli ülkelere dağıldılar ve o dönemde hak din olan hıristiyanlığı Roma Devletinin baskısına rağmen gizlice yaymaya çalıştılar. Ancak hiçbir İncil'in tamamını ezbere bilmediğinden, onların döneminde de gerçek İncil yazılamadı ve hıristiyanlık sağlam temeller üzerine oturtulamadı.

O günün koşullarında, mahzenlerde ve karanlık yerlerde havârîlerin sohbetlerini dinleyenler ve onlardan sonra gelenler, havârîlerin her sözünü incil sanıp birbiriyle çelişkili kitaplar yazdılar ve o dönemde Roma'da yaygın olan çeşitli hikâyeleri ve efsâneleri de bunlara karıştırdılar. Örneğin;

4- Esinleme

“B. Çocuk doğuran kadınla düşman (1-6)”

Gökte ulu bir belirti görüldü. Güneşi kuşanmış bir kadın, ayaklarının altında ay. Başında oniki yıldızdan bir taç. Karnında çocuk taşıyor, doğum sancularıyla kıvranarak bağıyor.

Türkçe “Kitabı Mukaddes” denilen incil'den alıntı yaptığım ve sadece bir paragrafını aldığım bu ve buna benzer bölümler, peri masallarını da aştığı, akıl ve mantıkla bağdaşmadığı halde,

“Dünya dönüyor” dediği için Galileo'yu aforoz edip Engizisyon mahkemelerinde yargılayan papazlar tarafından incil diye kiliselerde okunuyor ve çağın fanatik hıristiyanları da onları dinliyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra, sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus, 32)

Ana sermayesini yitirip borç, kredi ve faizlerle ayakta durmaya çalışan bir tüccar, çamura batan bir araba gibidir. Sürücü gaza bastıkça patinaj yapan araba daha fazla battığı gibi borç, kredi ve faiz bataklığına batan tüccar da çırpındıkça daha fazla batır ve sonuçta iflâs eder.

Hak din de böyledir. Hak dinin ana kaynağı olan ilâhî kitabın aslını yitirip hikâye ve efsânelerle ayakta durmaya çalışan bir din de, hikâye ve efsâne bataklığına daldıkça hak dinden daha fazla uzaklaşır ve sonuçta hak din olma özelliğini yitirir.

Ve Noel Baba efsânesi

Milâdî 350 yıllarında Myra (Demre-Antalya) yöresinde yaşadığı ileri sürülen Aya Nikola yani noel baba denilen hıristiyan azizi, Hz. İsa'dan yaklaşık 300 küsur yıl sonra ortaya çıktığına göre, gerçek İncil'de Aya Nikola hakkında tek bir kelimenin olmaması doğaldır.

Roma İmparatoru Konstantin'in emriyle milâdî 325 yılında İznik'te toplanan papazlar kurulunda yüzlerce incil arasından seçilen Matta, Markos, Luka ve Yuhanna incillerinde de noel baba ile ilgili tek bir kelimenin olmaması yine doğaldır.

Ancak doğal olmayanı, akla, mantığa, bilime ve hak dine ters düşeni, çağımızdaki hıristiyanların güncel incillerde bile adı geçmeyen ve tarihsel bir bulguya dayanmayan noel baba efsânesini daha da abartıp onu kutsallaştırılmaları ve dinlerini hikâye ve efsânelerle ayakta tutmaya çalışmalarıdır.

İngiliz Durkan Başpiskoposu Dr. David Jenks ve St. Albans Başpiskoposu John Gummer gibi sağduyu sahibi hıristiyan din adamları bile, noel babanın “Bir peri masalı ve efsâne olduğunu” söylüyor ama,

Ne yazık ki gerçek İncil'den ve mânevî feyizlerden yoksun olanlara, hikâyeler, peri masalları ve efsâneler gerçeklerden daha hoş geldiği için, uyuşturucu bağımlıları gibi gerçekleri araştırmaya gerek duymuyor ve hayal duygularını tatmin etmekle yetiniyorlar.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Dinlerini bir oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan kimseleri (sen bana) bırak. (En'âm, 7)

Okun yaydan fırladığı gibi dinlerinden fırlayan ve geçici dünya hayatına aldanan hıristiyanlar, içkili gazinolarda, barlarda, pavyonlarda, gece kulüplerinde, kumarhanelerde ve plajlarda oynayıp eğlendikleri gibi,

Yılbaşı, noel baba ve noel yortularını kutlama adı altında dinlerini de oyun ve eğlenceye çevirdiklerinden, Allah (c.c.): “Ya Muhammed! Sen onları bana bırak, onların cezasını ben vereceğim” buyuruyor.

Ya hıristiyanlardan aşığı kalmayan zavallı müslümanlar!

Milâdî takvime göre hıristiyanların yılbaşı gecelerinde, kimliğini, benliğini ve dinini unutup günah işlemede hıristiyanlarla yarışanlara, içki içenlere, kumar oynayanlara, kadere îmanı unutup şansını denemek için en azından bir millî piyango bileti alanlara, o geceye özel hindi eti yiyenlere, evlerini ve mağazalarının vitrinlerini noel baba denilen üç boyutlu putlarla süsleyenlere,

Yüce Allah'ın “Ya Muhammed! Sen onları bana bırak, onların cezasını ben vereceğim” buyruğunu hatırlatır, gaflet uykusundan uyanıp hidayete ermeleri için dua eder, tecdîd-i îman ve tecdîd-i nikâh yapmalarını tavsiye ederiz.

NUR VE ZULÜMAT

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri, yeri yaratan, zulümâtı ve nûru var eden Allah'a hamdolsun.

(En'âm, 1)

Ezelî irade ve takdiri yani evrensel plan ve projesi doğrultusunda önce nur ile zulümâtı yaratan Allah, nurdan madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri ve zulümattan madde âlemindeki bitki, hayvan ve insan türü varlıkları yaratmış ve varlıklar arasında kesin bir denge-düzen kurmuştur.

Ancak madde âlemi ile madde ötesi âlemler arasında denge-düzen ve yaşam koşulları açısından çok büyük farklılıklar olduğundan, meleklerin, hayvanların ve insanların yaşam koşulları farklıdır.

Melekler

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerde şehvet, öfke, onur, benlik ve ihtiras gibi nefsânî (hayvansal) duygular olmadığından, aralarında tartışmaz ve Allah'ın emirlerine isyan etmezler. Ayrıca yemez, içmez, rızık peşinde koşmaz ve eşlenip üremezler.

Sürekli ruhsal zevkler ve mânevî feyizlerle yaşayan melekler, feyizlerinin ve ruhsal zevklerinin kesintiye uğramaması için, bizim havayı soluduğumuz gibi sürekli Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih eder ve Yüce Allah'ın emirlerini yerine getirirken en büyük mutluluğu yaşarlar.

Hayvanlar

Zulümattan yani sadece madde âlemindeki ölü atomlardan yaratılan ve madde ötesi âlemlerle ilişkisi sağlayacak duyguları olmayan hayvanlar, doğal olarak melekler gibi akıllı bilinçli ve uyumlu olamaz, mânevî feyizleri tadamaz ve ruhsal zevkleri yaşayamazlar.

Dünyada sevap ve âhirette cennet beklentileri olmayan ve ölümü bilmeden yaşayan hayvanlar, şehvet ve öfke gibi nefsânî duygularını tatmin etmek için gece-gündüz rızık peşinde koşuşur, avını yakalama ya da canını savunma amacı ile birbirleriyle boğuşur, yer, içer ve eşlenip ürerler.

İnsanlar

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Âdem'in) yaratılışını tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) anda, onun için derhal secde edin. (Sâd, 72)

İnsanı hayvanlardan ayıran, yeryüzüne halife (egemen) kılan, meleklerle secde (saygı) yaptıran ve cennete aday yapan, ölü atomlardan yaratılan bedensel yapısı değil, ilâhî bir sır olan ruhu ve kalbinin derinliklerindeki gönül denilen nurânî duygusudur.

İnsan gönül denilen nûrânî duygusu ile kendini ve kendini yaratan Rab-bini bilir ve sadece O'na yönelir. Ölümü bile bile yaşama zorunluluğunda olan insan, nefsinin ve gaflet perdelerini aşmış Rabbine yönelince ve sadece O'na kulluk edince, melekler gibi mânevî feyizler alır, tüm duyguları ile tatmin olur ve ruhsal huzura kavuşur.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, gönüller (ancak) Allah'ı anmakla tatmin olur. (Ra'd, 28)

Gözler güzel renkleri ve güzel görüntüleri, kulaklar güzel sesleri ve damaklar çeşitli tatlı şeyleri istediği gibi gönüller de Allah'ı ister ve ancak Allah'ı anmakla tatmin olur.

Her çeşit sıkıntı, bunalım ve gönül darlığından kurtulmak isteyenler, ruhsal huzuru ve mutluluğu arayanlar, tevbe edip gönüllerini günahlardan arındırsalar ve Allah Allah diye yansalar, kendilerini başka dünyalarda bulur ve huzura kavuşup her açıdan mutlu olurlar.

Günahlardan arınan ve Allah sevgisi ile dolan gönüllere gayb (gizlilik) âleminden mânevî kapılar açılır ve o kapılardan gizli sırlar gelmeye başlar. Zamanla onlar gönül ehli olur ve yapacakları her işi gönüllerine danışırlar. İşte gerçek insanlık budur, çünkü insan bu fitrat üzere yaratılmıştır.

İnsan bu fâni dünyada nurun simgesi olan ruhsal hayatı tercih ederse, sonu cennetle noktalanır. Zulûmâtın simgesi olan hayvansal hayatı tercih ederse, sonu cehennemle noktalanır!..

OBURLUK

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için, ancak israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez.

(A'râf, 31)

Yemede, içmede aşırılığa kaçmaya ve sık sık bir şeyler atıştırmaya **oburluk** denir. Oburluk, hem sağlık ve hem dîni açıdan zararlı olduğundan, âyet-i kerîme'de "Yiyin, için, ancak israf (oburluk) etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez" buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, mideyi tıka basa doldurmak (ve acıkmadan yemek) tir. (Beyhakî)

"Can boğazdan gelir" demişler. Doğrudur ama canın boğazdan çıktığını da unutmamalım ve karmaşık bir şekilde abur cubur yiyip takdir edilen rızığımızı çabuk tüketmeyelim.

Yüce Allah buyuruyor:

"Dikkat! (Hastanın canı) köprücük kemiğine (boğazına) dayandığı zaman" (Kıyâme, 26)

Oburluk edip midesini tıka basa dolduranlar, acıkmadan yemek üstüne yemek yiyenler ve canı sıkıldıkça bir şeyler atıştırıp midesini çöp kutusuna dönüştürenler, çeşitli hastalıklara dâvetiye çıkardıkları gibi Allah katında da sorumlu olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda harcayın. (Midenizi tıka basa doldurup) kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın; iyilik edin. Kuşkusuz Allah iyilik edenleri sever. (Bakara, 195)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Beş şey gelmeden önce, beş şeyin değerini bil! Ölüm gelmeden hayatın. Hastalık gelmeden sağlığın. İşlerin yoğunlaşmadan boş vaktin. Yaşlılık gelmeden gençliğin. Yoksulluk gelmeden servetin (değerini bil). (Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî)

Gece yarısı hastanelere koşmamak ve yakınlarımızı sıkıntıya sokmamak için, hastalık gelmeden önce sağlığımızın değerini bilelim ve yediğimiz gıdalara özen gösterelim. Ayrıca karnımızı tıka basa doldurup değerli enzimleri boşa tüketmeyelim ve midemize kaldıramayacağı yükü yüklemeyelim.

Midemizi birbirine zıt ve karmaşık gıdalarla tıka basa doldurduğumuzda, zahmeti sadece mide değil başta kalp ve akciğer olmak üzere bütün organlar çeker ve içimiz çöp deposuna dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Yeryüzündeki helâl ve temiz olan (doğal gıda) ları yiyin. (Harama sapıp) şeytanın izinden gitmeyin. Çünkü o sizin için açık bir düşmandır. (Bakara, 168)

İnsanın bedensel ve ruhsal sağlığı, huzuru ve mutluluğu, yediği, içtiği gıdaların helâl, temiz ve doğal olmasına bağlıdır. Çünkü Allah (c.c.) insanların dokularını, organlarını, sistemlerini, beyinsel yapılarını, yönetim merkezlerini, duygularını, genlerini ve DNA larını bu fitrat üzerine yaratmıştır.

İşte insanın aslî fitratı budur. Bu fitratı koruyanların yani **helâl, temiz** ve katkısız **doğal gıda** yiyenlerin kanları, hücreleri temiz, düşünceleri olumlu, gönülleri nurlu ve meleklerle uyumlu olur.

Tertemiz gıdaları bırakıp pis ve necis olan haramlara dalanların, içinde çeşitli katkı maddeleri bulunan hazır gıdaları tüketenlerin, genleri ve DNA ları (doğaları) değiştirilen zararlı gıdaları yiyenlerin de kanları, hücreleri kirli, düşünceleri olumsuz, gönülleri nursuz ve meleklerle uyumsuz olduğundan, bunlar zamanla kimliğini kaybeder ve şeytanların yönettiği robot insan olurlar.

İçgüdü ve hayvanlar

Hayvanlar genelde içgüdüleri gelişmiş olarak doğar ve dünyadaki doğal yaşam koşullarına çok kısa bir zamanda uyum sağlarlar. Örneğin, yeni doğan bir kedi yavrusu, gözleri kapalı olduğu halde kısa bir şaşkınlıktan sonra hemen annesinin memelerine yapışır ve emmeye başlar.

Kurbağaların ince ve tüysüz derilerinde müküs denilen yapışkan bir sıvı ile zehir bezleri vardır. Kedi ve köpek yavruları bile içgüdüleri ile kurbağada zehir olduğunu bilir ve yemezler.

Tavuk ve kuş türü kanatlı hayvanlarla yılanlar da kurbağadaki zehirden kendilerine bir zarar gelmeyeceğini içgüdüleri ile kesin bildikleri için yakaladıkları kurbağaları âfiyetle yerler.

Ya insanlar?

İçgüdü açısından hayvanların çok gerisinde olan insan, bilgi, görgü, duyum ve deneyim dışında zehirli mantarla, zehirsiz mantarı bile birbirinden ayıramaz ve obur olanlar sağlığını koruyamaz.

Günümüzde bilim ve teknolojiyi kötüye kullanan ve doğal dengeleri bozup gıda terörü estiren çağın insanı, ne yazık ki kendi eli ile kendi kuyusunu kazıyor, sonra içine düşüp bunalıma giriyor.

Yediğimiz sebze, meyve ve ekmekte, içtiğimiz gazlı, gazsız içeceklerde, sütlerde ve meyve sularında, kullandığımız parfüm, şampuan, deterjan ve ıslak mendillerde ve paketlenmiş hazır gıda ürünlerinin hepsinde çeşitli katkı maddeleri olduğuna göre, bunların hangisi helâl ve hangisi doğal?

Yerleşim alanlarından uzak dağlardaki ve ormanlardaki temiz havanın dışında, doğal olan her şey tarihe karıştı. Böyle bir dünyada ve gürültülü ortamda yaşam savaşı veren çağın insanı, ölüm şuaları saçan televizyon, bilgisayar ve cep telefonu ile de iç içe yaşama zorunluluğunda kalınca, artık beyini durdu, sinir sistemleri bozuldu, stres ve bunalımdan gerçek kimliğini unuttu.

Peki bunlar bir rastlantı mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatmaları için insanların kendi elleri ile yapacakları işler nedeni ile karada ve denizde fesad (doğal dengeler bozulmaya) başlayacak. Olur ki (tevbe edip İslâm'a) dönerler. (Rûm, 41)

Kıyâmetin alâmetlerinden biri de, karada ve denizde fesad başlayacak yani doğal dengeler ve doğal yaşam ve beslenme koşulları bozulacak. Günümüzde doğal dengeler, doğal yaşam koşulları ve doğal gıdalar hızla bozulduğu gibi genleri ve DNA ları değiştirilmeyen gıdalar da yok denecek kadar azaldığı halde,

Ne yazık ki tevbe edip İslâm'a dönenlerin sayısında bir patlama gözlenmiyor.

ORGANLARIN ŞÂHİTLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (sorguya çekilmeyeceğini) mi sanıyor?

(Kıyâme, 36)

İnsan bedensel açıdan madde âlemindeki (dünyadaki) ve ruhsal açıdan madde ötesi âlemlerdeki yaşam koşullarına bağımlı olduğundan, ölüncede sadece dünya hayatı sona erer ve berzah âlemindeki hayatı kıyâmete kadar devam eder.

Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. İsrâfil ikinci defa Sûr'a üfleyince, âhîret âlemi başlayacak ve yeniden dirilip kabirlerinden fırlayan insanlar sorgulanmak üzere mahşer yerinde toplanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün her ümmeti (korkudan) diz çökmüş görürsün. Her ümmet kitabına (amel defterine) çağırılır. (Onlara:) “Bu gün (dünyada) yaptıklarınızın karşılığını göreceksiniz” denilir.

Bu (amel defteri), size gerçeği söyleyen kitabımızdır. Çünkü biz yaptıklarınızı kayıt altına aldırıyoruz. (Câsiye, 28-29)

Mahşer yerinde önce amel defterleri dağılacak, iyilerin sağ eline ve günahkârların da sol eline verilecek. Dünyada iki görevli melek tarafından kayıt altına alınan ve mânevî bir kamera olan amel defterinde herkes, yapmış olduğu iyi ve kötü işleri sesli ve görüntülü olarak görecektir, tabii ki iyiler sevinip şükredecek, günahkârlar da çok pişman olacak. Sonra sevap ve günahları tartan adâlet terazileri kurulacak ve sorgulama başlayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dilleri, elleri ve ayakları (dünyada) yapmış olduklarına şahitlik edecek. (Nûr, 24)

İnsanlar korkudan tir tir titrerken ve pişmanlıktan kendilerini kınarken sorgulama başlayacak ve Yüce Allah'ın izni ile dilleri, elleri ve ayakları konuşup şahitlik yapacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün (mahşerde) onların ağızlarını mühürleriz; (dünyada) yaptıklarını elleri bize söyler ve ayakları da şahitlik eder. (Yâsîn, 65)

Dünyada yalana alışan diller orada da yalan söylemeye ve günahlarını inkâr etmeye kalkışınca, Allah (c.c.) dudaklarını birbirine yapıştırıp ağızlarını mühürleyecek. Sonra elleri yapmış oldukları günahları bir bir itiraf ederken, ayakları da “evet” diye buna şahitlik edecek.

Sadece eller ve ayaklar mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Nihayet oraya (mahşere) geldikleri zaman (dünyada) yapmış oldukları şeyler (günahlar) hakkında kulakları, gözleri ve derileri onların aleyhine şahitlik edecek. (Fussilet, 20)

Gaflet ve günahlarla geçen çılgınca bir yaşamdan sonra, yaşlılık, ölüm, kafen, tabut ve kabir derken, kendilerini mahşer yerinde bulanlar,

Etrafa şaşkın şaşkın bakınırken ve bir kurtarıcı ararken, kulakları, gözleri ve derileri (hücreleri) dile gelip yapmış oldukları günahları itiraf edecek ve onların aleyhine şahitlik edecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Derilerine (ve diğer organlarına): “Niçin bizim aleyhimize şahitlik ettiniz?” derler. Onlar da: “Her şeyi konuşuran Allah, bizi de konuşturdu. İlk defa sizi O yaratmıştı. (Bakın!) Yine O'na döndürüldünüz” derler. (Fussilet, 21)

Bilim ve teknoloji açısından, çağımızdaki yaşam koşulları ile binlerce yıl önceki insanların yaşam koşulları arasında hayal edilemeyecek derecede çok büyük farklılıklar olduğu gibi çağımızın yaşam koşulları ile mahşerdeki yaşam koşulları arasında da hayal edilemeyecek derecede çok büyük farklılıklar olacak ve bugün hayal diye algıladığımız şeyler orada gerçek olacak.

Günümüzde küçücük gizli kameralarla çekilen görüntüler ve ses kayıtları kişinin kendi aleyhine şahitlik yaptığı gibi mahşer yerinde de kişinin kendi organları tarafından çekilen görüntüler ve ses kayıtları da kendi aleyhine şahitlik yapacak. Organlarına, “Niçin bizim aleyhimize şahitlik ettiniz” dediklerinde, “Her şeyi konuşuran Allah, bizi de konuşturdu” diyecekler.

Organların konuşması mecaz mı hakikat mı?

Fizik, kimya, yerçekimi ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarının sadece dünyada geçerli olduğunu, kabirde ve mahşerde farklı fıtrat kanunlarının olduğunu bilmeyenler, organlar konuşur mu? ya da mecaz mı, hakikat mı? diye bunun yanıtını hayal dünyalarında ararken,

Bu konuya Allah'ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudreti açısından bakanlar ve Allah'ın (c.c.) her âlem için hatta karalar ve denizler için farklı fıtrat ka-

nunlarını yürürlüğe koyduğunu bilenler, hayal dünyasından kurtulup gerçeğe ulaşır ve gönülleri tevhid nuru ile aydınlanır.

Hız. Muhammed'in elindeki ölü atom yığınlarından oluşan çakıl taşlarını konuşuran ve onlara, "Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh" dedirten ve yine ölü atom yığınlarından oluşan dağları, taşları Hız. Dâvud ile birlikte tesbih (zikir) ettiren Allah (c.c.),

Mahşer yerinde canlı hücre yığınlarından oluşan organları da konuşuracak ve onları günahkârların aleyhinde şâhitlik yaptıracak.

Nakledilen organlar, kimin aleyhine şâhitlik edecek?

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz hiçbir günahkâr, başkasının günahını yüklenmez. (Necm, 38)

Hiç kimse başkasının günahını yüklenmeyeceğine göre, bir kişiden diğer bir kişiye nakledilen bir organ örneğinin bir göz, mahşer yerinde ikisinin aleyhinde nasıl şâhitlik yapacak? Acaba önce birinin aleyhinde şâhitlik yaptıktan sonra yuvasından çıkarılıp diğerine mi nakledilecek? Mahşerde organ nakli mi yapılacak? Bunun yanıtı gerçekten çok güç ama sabredersek orada görürüz.

Organ nakli, gerçekten çok ilginç bir konu. Gerçi 1979 yılında çıkan 2238 sayılı kanunla sadece dünyada geçerli olmak üzere "organ nakli" ile ilgili bazı hukuksal düzenlemeler yapıldı. Ancak bu kanuna âhîret âlemi ile ilgili ek maddeler konmadığı için, bir de İslâm hukuku açısından bakalım.

Ne yazık ki, organ nakli konusunda konuşanların, "can kurtarma" gibi yuvarlak lâflar etmenin dışında, İslâm hukuku açısından hiçbir ilmî araştırma yapmadıklarını görüyoruz.

Fıkıh kitaplarındaki alış-veriş, hibe ve vasiyet gibi bölümleri kısaca incelediğimizde, İslâm hukukuna göre hiç kimse iç ya da dış organlarından birini satamaz, hibe edemez ve ben öldükten sonra gözlerimi filâna, kalbimi filâna ve böbreklerimi filâna verin diye vasiyet yapamaz.

Ya yaparsa!

Yüce Allah buyuruyor:

Kim de vasiyet edenin haksızlık etmesinden ya da günaha girmesinden korkar da (İslâm'a uygun bir şekilde tarafların) arasını düzeltirse, ona hiçbir vebal yoktur. Kuşkusuz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir. (Bakara, 182)

Bir kimse eğer ben ölürsem kızımın ya da oğlumun düğününü sazlıcazlı düğün salonunda veya içkili bir gazinoda yapın diye günah olan bir şeyi vasiyet ederse, vârisleri bu tür vasiyetleri yerine getirmeyip, aksine İslâm'a uygun olanı yapmaları gerekir.

Yine bir kimse gerçek malı, mülkü olmayan yani dilediği gibi tasarruf etme hak ve yetkisine sahip olmadığı bir şeyi hibe ya da vasiyet ederse, bu tür hibe ve vasiyetler de geçersiz olduğundan vârisleri tarafından yerine getirilmez.

Bir kimsenin bedeni ve organları onun gerçek malı, mülkü müdür? Bedeninde ve organlarında dilediği gibi tasarruf etme yani dilediği an kendini silahla yaralama, öldürme ya da Hz. Azrâil'e karşı direnme hak ve yetkisine sahip midir?

Mîrasçılar ölenin yaşam boyu çalışıp kazandığı malını, mülkünü aralarında taksim ettikleri gibi kalbini, böbreklerini, ciğerlerini ve gözlerini de aralarında taksim edebilirler mi? Bu konuda aralarında anlaşamazlarsa mahkemeye gidebilirler mi? Sahip olmadıkları bir şeyi başkalarına satış ya da hibe edebilirler mi?

Organ nakli gerçekten çok ilginç ve çok önemli bir konudur. Günümüzde müctehid derecesinde bir fıkıh âlimi olmadığından, akademik ünvanı ya da resmî görevi ne olursa olsun hiç kimse bu konuya son noktayı koyamaz ve verdikleri fetvâlar bağlayıcı olamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ilimsiz (derinlemesine bilgisi olmadığı bir konuda) fetvâ verir-se, gökteki ve yerdeki melekler ona lânet eder. (Râmûz'ül-ehâdis)

ORUÇLA İLGİLİ KONULAR

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beş temel ilke üzerine kuruldu. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve resûlü olduğuna şehâdet etmek (kelime-i şehâdet getirmek), namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan'da oruç tutmak. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Bedensel sağlığımız **karbonhidratlara, yağlara, proteinlere, minerallere ve vitaminlere** yani bu beş temel gıdayı belirli zamanlarda ve düzenli bir şekilde almamıza bağlıdır. Aksi halde sağlığımız bozulur ve acı reçeteleri uygulama zorunluluğunda kalırız.

Ruhsal sağlığımız da **kelime-i şehâdete, namaza, zekâta, hacca ve oruca** yani İslâm'ın bu beş temel ilkesini belirli zamanlarda ve düzenli bir şekilde yerine getirmemize bağlıdır. Aksi halde ruhsal sağlığımız bozulur ve bu fâni dünyada ruhsal bunalıma girip gönül darlığı ile sıkıntılı bir şekilde yaşama ve âhirette de pişmanlık ateşi ile cehennem ateşi arasında yanma zorunluluğunda kalırız.

Oruç ve ruh-nefis dengesi

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Olur ki (oruçla) takvâyâ erersiniz. (Farz olan oruç) sayılı günlerdir. Sizden kim (o günlerde) hasta ya da yolcu olursa, (tutamadığı günler) sayısınca diğer günlerde tutar. (Yaşlılık ya da sürekli hastalıktan dolayı) oruç tutmaya gücü yetmeyenlere (her gün) bir yoksulu doyuracak kadar fidye gerekir. Kim de gönlünden doğarak fidyeyi artırırsa, bu onun için daha hayırlıdır. Eğer bilerseniz (zor da olsa) oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır. (Bakara, 182)

Vakti, süreci ve niteliği farklı olmakla birlikte bizden öncekilere farz kılınan oruç, hicretten on sekiz ay sonra Şaban ayının onuncu günü Medine'de bize de farz kılındı ve Allah (c.c.) orucun hikmeti hakkında, **“Olur ki (oruçla) takvâyâ erersiniz”** buyurdu.

Yeme, içme ve cinsel duygularımızı kontrol altına alıp düzenleyen, irade gücümüzü ve sinir sistemimizi güçlendiren, günahlara karşı nefsimizin isteklerini frenleyen **oruç**, ruhsal yönümüzü güçlendirerek bizi takvâlık derecesine ulaştıran mânevî bir araçtır.

Takvâlık, Allah korkusu demektir. Takvâlık derecesine ulaşanlar yani Allah'tan gerçek anlamda korkup ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, kuşkusuz her çeşit günahlardan sakınıp dünyada huzura ve âhiret âleminde de cehennemden kurtulup o güzelim cennete kavuşurlar.

Farz olan oruç sürekli değil, sayılı günler yani sadece Ramazan ayıdır. Kim, Ramazan'da oruç tutamayacak derecede hasta olur ya da zorlu bir yolculuk nedeni ile oruç tutamazsa, bayramdan sonra tutamadığı günler sayısınca kaza orucu tutar ve borcunu öder.

Yaşlılık ya da tıbben iyi olma ümidi olmayan sürekli hastalıktan dolayı oruç tutamayanlar da, her gün sabah-akşam bir yoksulu doyuracak kadar bir fidye (fitre) verirler. Gönül hoşluğu ile bu fidyeyi fazlası ile vermek tabii ki daha iyidir.

Ancak hastalık ya da yolculuk nedeni ile orucu kazaya bırakmaktan, yaşlılık ve sürekli hastalık nedeni ile oruç tutmayı fidye vermekten, biraz zorlansalar da gücü yetenlerin Ramazan ayında oruç tutmaları çok daha hayırlıdır. Çünkü sevabı kat kat daha fazladır.

Oruç tutmanın fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah buyurdu ki: Âdemoğlunun her ameli kendisi içindir (nefsinin bir payı vardır). Ancak oruç (sadece) benim içindir, mükâfatını da ben vereceğim.

Oruç (dünyada günahlardan, âhirette ateşten koruyan) kalkandır. Sizden biriniz oruç tuttuğu gün çirkin söz söylemesin ve bağırıp çağırmasın. Eğer biri ona kötü söz söyler ya da çatarsa: “Ben oruçluyum” desin (ona uymasın).

Muhammed'in canı kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, oruçlunun ağız kokusu, Allah katında misk kokusundan daha güzeldir.

Oruçlunun mutlu olacağı iki sevinç anı vardır. Biri iftar ettiği an, diğeri de orucunun sevabı ile Rabbine kavuştuğu andır. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennette bir kapı vardır, ona “Reyyan” denir. Kıyâmet günü ondan sadece oruçlular girecek, onlardan başka hiç kimse giremeyecektir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim, farziyetine inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek Ramazan orucunu (ihlâs ve samimiyetle) tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda bir gün oruç tutanın yüzünü, Allah bu bir günlük orucu nedeniyle ateşten (cehennemden) yetmiş yıl uzaklaştırır. (Buhârî-

Müslim-Nesâî-Tirmizî-Ibni Mâce)

Orucun çeşitleri

Akıllı olup erginlik çağına eren ve Ramazan ayına erişen kadın-erkek her müslümana Ramazan ayında oruç tutmaları farzdır. Ramazan ayında oruç tutamayanların, bayramdan sonra tutamadıkları günler sayısınca (gününe gün) kaza orucu tutmaları da farzdır. Geçerli bir özürleri olmadığı halde kasden orucu bozanların da biri kaza ve altmış kefaret olmak üzere altmış bir gün oruç tutmaları farzdır.

Ramazan ayı dışında Allah rızası için belirli bir günde oruç tutmayı adayanların, adadıkları günde oruç tutmaları vâcibdir. Bu işim olursa şu kadar gün oruç tutacağım diye oruç adayanların da işleri olunca adadıkları gün kadar oruç tutmaları vâcibdir. Nâfile oruç tutarken orucu bozulan ya da kendi istekleri ile bozanların da gününe gün tutmaları vâcibdir.

Muharrem ayının dokuzuncu günü ile birlikte onuncu ya da onuncu günü ile birlikte on birinci günü oruç tutmak sünnet; her ayın on üçüncü, on dördüncü ve on beşinci günleri ile Şevval ayında altı gün oruç tutmak müstehab; pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmak da menduptur.

Ramazan bayramının birinci günü ile Kurban bayramının dört gününde yani yılda beş gün oruç tutmak haram, Muharrem'in sadece onuncu günü ile cuma günleri tek tutmak da mekruhtur.

Ramazan orucuna nasıl başlanır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan hilâlini (ayı) görünce oruca başlayın. Şevval hilâlini görünce de oruca son verin. Eğer Ramazan'ın başlangıcı bulutlu bir güne rastlarsa (hilâli göremezseniz), Şaban'ı otuz güne tamamlayın.

(Buhârî-Müslim-Ibni Mâce-Nesâî-Tirmizî)

Ramazan ayı, Şaban ayının yirmi dokuzuncu ya da otuzuncu günü akşam üzeri güneşin battığı yerde hilâlin incecik yay şeklinde görülmesi ile başlar ve Şevval hilâlinin görülmesi ile sona erer.

İster erkek, ister kadın olsun akıllı olup erginlik çağına eren her müslümanın, hilâli gördüğü an İslâm hukukunun uygulandığı yerlerde derhal kadiya gidip, **ben hilâli gördüm** diye şahitlik yapması vâciptir. Kadı, şahitlerin âdil olduğuna (açıkça günah işlemediğine) karar verirse, derhal Ramazan'ı ilân eder. Kadı resmen Ramazan'ı ilân edince, âdet ve nifas halindeki ka-

dınların dışında akıllı olup erginlik çağına eren erkek-kadın bütün müslümanlara oruç tutmak farz olur.

İmsak ve sahur

Sözlükte imsak, tutmak demektir. Tanyerinin ağarması yani fecr-i sâdik denilen beyazlığın doğu ufkunda belirmesi ile gece sona erer ve imsak vakti girer. İmsak vaktinin girmesi ile yeme, içme ve cinsel ilişki gibi oruçla ilgili yasaklar başladığından bu vakte **imsak** ve seher vaktinde yenilen yemeğe de **sahur** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sahur yapınız, çünkü sahurda bereket vardır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Örfî vakitlere göre, akşam güneşin batışı ile sabah güneşin doğuşu arasına gece denir. Şer'î vakitlere göre ise akşam güneşin batışı ile imsak vakti arasına **gece** ve gecenin altıda birinin son bölümüne de **seher** vakti denir.

Seher vakti, tevbelerin kabul edildiği, günahların bağışlandığı, ilâhî rahmetin, maddî ve mânevî bereketlerin saçıldığı bir zaman olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) "Sahur yapınız" yani seher vaktinde az çok bir şeyler yiyin "Çünkü sahurda bereket vardır" buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gündüz orucu için sahur yemeğinden, gece namazı için de kavlûleden (öğle uykusundan) yararlanın. (İbni Mâce-Hâkim)

Seher vakti kalkıp az çok bir şeyler yiyenler ve "Bâd-ı sabâ" denilen seher vakti doğudan esen yeli soluyanlar, ruhsal ve bedensel açıdan daha sağlıklı olacakları için Peygamberimiz (s.a.v.), "Gündüz orucu için sahur yemeğinden yararlanın" buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bizim orucumuz ile ehl-i kitabın orucu arasındaki fark, sahur yemeğidir. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-Nesâî)

Hıristiyanlara, yahudilere benzememek ve aramıza kalın bir çizgi çekmek için seher vaktinde kalkıp sahur yemeğini yiyelim ve seher vaktinin maddî, mânevî bereketinden yararlanalım!

İftar ve hurma

Sözlükte iftar, açmak demektir. Akşam üzeri güneşin batı ufkunda batması ile gündüz sona erer ve oruçla ilgili yasaklar kalkıp orucu açma vakti

girer. Bu nedenle orucu açmaya **iftar** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz orucunu açacağı zaman hurma ile iftar etsin. Eğer hurma bulamazsa, su ile iftar etsin; çünkü su temizdir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallâllahü aleyhi ve sellem akşam namazını kılmadan önce birkaç taze hurma ile orucunu açardı. Eğer taze hurma bulamazsa, kuru bir hurmacıkla iftar ederdi. Kuru bir hurma da bulamazsa, birkaç yudum su ile iftar ederdi. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in **halamız** dediği hurma, babamız Hz. Âdem'in arta kalan çamurundan yani aynı elementlerden yaratıldığı için insanın tabiatına en yakın ve en uyumlu bir besindir. Meyve şekeri, B grubu vitaminleri ve demir açısından zengin olan hurma, enerji ve şifa kaynağıdır.

Aç karnına yenildiğinde, hurmadaki meyve şekeri kısa zamanda kana karışıp düşen kan şekerini dengeler ve bedene zindelik verir. Ayrıca zararlı bakterileri öldürüp mide ve bağırsakları temizler ve gerekli enzimleri uyarıp mide ve bağırsakları sindirime hazırlar.

Aç karnına içilen su da vücut ısısına ulaştıktan sonra hemen mideden bağırsaklara iner ve alt sindirim sistemini çalıştırıp temizler.

Oruç ve niyet

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ameller (işler) ancak niyetlere göre değerlendirilir. Herkes yaptığı amelin karşılığını niyetine göre alır. (Buhârî-Müslim)

Yapılan ibâdetler ve her çeşit hayırlı işler, insanın gönlündeki niyetine göre değerlendirilir ve karşılığı (sevabı), bununla orantılı bir şekilde verilir. Oruçlarımızı sadece Allah rızası için turalım, karşılığını sadece O'ndan bekleyelim ve sadece O'nun rızasını talep edelim. Niyetler halis olunca ve kulun amacı sadece Allah rızası olunca, her işi kolaylaştır ve Allah onun yardımcısı olur.

Bir işe kesin niyet etmek, gerçekte o işi planlayıp ve programlayıp kalın çizgilerle beyne yüklemek demektir. Kaderle örtüşme koşulu ile beyin yüklenen her programı aynen uygular ve insan rahatlar. Bu nedenle büyüklerimiz, “Niyet, işin yarısıdır” demişler.

Örneğin, özel arabası ile yola çıkan ve 100 km.lik bir yere gitmeyi niyet eden kimse, gerçekte bunu programlayıp kalın çizgilerle beynine yüklediği için 100 km.lik yere hiç sıkılmadan rahatça gider. Ancak program dışı biraz

daha ileri gitmesi gerekirse, işte bu ona güç gelir ve gönlü daralır.

Açlığa hiç dayanamayan ve ara sıra bir şeyler atıştıran ya da günde 1-2 paket sigara içen kimse, Allah rızası için oruç tutmaya kesin niyet edince, fazla zorlanmadan iftar vaktine kadar sabreder. Ancak iftar vakti gelince yani beynine yüklenen program sona erince, hemen sigarayı yakar ya da bir şeyler atıştırmaya başlar.

Değerli okurlarım!

Ramazan ayı yazın en uzun ve sıcak günlere gelince, yaklaşık 16 saat nasıl aç ve susuz dururum diye endişe etmeyelim. Çünkü "Niyet, işin yarısı" olduğuna göre öncelikle oruç tutmaya kesin niyet edip 16 saati 8 saate indirelim ve diğer yarısını da programlayıp beynimize yükleyelim.

Unutmayalım! Bir gün biz de kefeni giyip kabir denilen bir çukura gömüleceğiz ve o korkunç mahşer güneşinin altında dikilip sorguya çekileceğiz. Dünyada oruç tutmayanların susuzluktan orada ağızları kuruyup dilleri sarkarken ve ciğerleri yanıp nefesleri pis kokarken,

Yazın en uzun ve sıcak günlerinde Allah rızası için oruç tutanlar, orada bal gibi tatlı ve buz gibi soğuk suları içip Allah'a şükredecek ve Arşın gölgesinde gölgelenecekler!

Oruçla ilgili bazı hadis-i şerifler

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz Ramazan ayını bir gün ya da iki gün öncesinden oruç tutarak karşılamasın. Ancak belirli günlerde oruç tutmayı âdet edinen kimse, o gün orucunu tutsun. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şeyin bir kapısı vardır. İbâdetin kapısı da oruçtur. (İbni Mübârek)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim yalan söz söylemeyi ve yalancılıkla iş yapmayı terk etmezse, o kimsenin yemeyi, içmeyi terk etmesinin Allah katında bir değeri yoktur. (Buhârî-İbni Mâce-Ebü Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir oruçluya iftar ettirirse, onun kadar sevap kazanır. Oruçlunun sevabından da hiçbir şey eksilmez. (Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanınızda (sofranızda) oruçlular iftar etsin, yemeğinizi ebrar (iyi

kimseler) yesin ve melekler de size dua etsin. (Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Oruçlunun yanında bir şey yiyenler (içenler), yemeyi (içmeyi) bırakmaya kadar melekler o oruçluya dua ederler. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz (oruçlu olduğunu) unutarak bir şey yer ya da içerse, orucuna devam etsin. Çünkü onu Allah yedirmiş ve içirmiştir. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kime kuma galebe eder (kendiliğinden gelir) se, ona kaza gerekmez (orucu bozulmaz). Kim de kasden kusarsa, (orucu bozulduğu için) kaza etsin. (Hâkim-Müstedrek)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kendiliğinden) kusanın, rüyada ihtilâm (cünüb) olanın ve hacâmat yaptıranın (başından kan aldıranın) orucu bozulmaz. (Ebû Dâvûd-Dâre Kutnî)

Sağlık açısından oruç

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Oruç tutun, sağlıklı olursunuz. (Ebû Nuaym)

İnsan vücudu modern bir fabrika, kalp bu fabrikanın motoru, dolaşım, solunum ve sindirim sistemleri bölümleri, organlar makineleri, sinir sistemi yöneticileri ve beyin de müdürüdür.

Elimizi vicdanımıza koyup azıcık insafla düşünelim! Gece-gündüz demeden on bir ay tam kapasite çalışan bu fabrikanın, yılda sadece bir ay işi biraz yavaşlatıp genel bakım yapma, zararlı maddelerden ve kimyasal atıklardan kendini temizleme hakkı yok mu?

Bilim ve teknolojinin dünyayı aşip uzaya fırladığı çağda, insanlar en modern fabrikalarda ve en modern laboratuvarlarda bir damla kan ve bir tek canlı hücre üretmezken ve sıkıştıkları zaman, “acele taze kan aranıyor” diye anons ederken,

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Yüce Allah'ın toprak maddelerinden yarattığı doğal vücut fabrikası, ağız yolu ile gelen ham maddeleri bazı kimyasal ve fiziksel işlemler sonucu kısa zamanda kana ve hücreye çevirip kendini yeniliyor. Ayrıca erkek ve dişi üreme hücreleri de üretip yeni doğal fabrikaların temelini de atıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şey için bir zekât vardır. Bedenin zekâtı da oruçtur. (İbni Mâce-Taberânî-Beyhâkî)

On bir ay boyunca bilinçsizce tükettiğimiz ve karnımızı tıka basa doldurduğumuz birbirine zıt ve karmaşık gıdaların çoğu mide ve bağırsaklarda sindirilmeden çürüyüp kokuşur ve zehirli gazlar oluşur. Çürüyüp kokuşan ve vücut için tehlikeli olan bu zararlı atıkların ve zehirli gazların bir kısmı dışkılama ile dışarı atılırken,

Diğer bir kısmı da kana karışıp vücuttaki bütün organlara, hücrelere taşınır, karaciğerde, safra kesesinde, böbreklerde, eklemlerde ve diğer organlarda depolanır. Zamanla depolar dolunca kanda kalıp damarların kireçlenmesine, daralmasına neden olur ve çeşitli hastalıklara davetiye çıkarır.

Mide ve bağırsaklarda sindirilip kana karışan ve dokularda kullanılmayan gıdaların fazlası da yağlara dönüşüp vücudun belirli yerlerinde depolanır ve insan istemese de kilo almaya başlar.

Yararlı gıdaların fazlası da zamanla insanın başına dert olur ve pis boğazlığın cezasını başta kalp olmak üzere bütün organlarla birlikte ruh ve gönül de çeker.

İşte! Bu nedenlerle Ramazan ayını sabırsızlıkla bekleyelim ve denize düşen kişinin can simidine sarıldığı gibi biz de oruca sarılalım. Ancak iftar sofrasında ölçüyü kaçırap yine midemizi tıka basa doldurursak ve mübârek seher vaktinde kalkmamak için sahur yemeğini yiyip yatarsak,

Zararlı atıkları ve fazla yağları atmadığımız yani “**Bedenin zekâtını vermediğimiz**” için oruç ibâdetinden gereği gibi yararlanamaz ve gerçekte ibâdet ayı olan Ramazan ayını, Allah korusun! Oyun ve eğlence ayına dönüştürürüz.

OTUZ ÜÇER DEFA TESBİH, HAMD VE TEKBİR

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Muhâcirlerin fakirleri Resûlüllah sallallahu aleyhi ve selleme geldiler ve dediler ki:

Varlıklı (müslüman) lar yüksek derecelere ve sonsuz nîmetlere erişip gittiler. (Çünkü) biz namaz kıldığımız gibi onlar da kılıyorlar ve biz oruç tuttuğumuz gibi onlar da tutuyorlar. (Ancak) onların fazla malları olduğundan, hac ve umre yapıyorlar, cihad ediyorlar ve sadaka da veriyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) onlara:

“Sizden önde gidenlere erişebileceğiniz, sizden sonra gelenleri geçebileceğiniz ve sizin yaptığınızı yapanların dışında hiç kimsenin sizden daha üstün olamayacağı bir şeyi haber vereyim mi?” buyurdu.

Sahâbeler evet, ey Allah'ın Resûlü deyince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Her namazın ardından otuz üçer defa tesbih (sübhânallah), hamd (elhamdülillâh) ve tekbir getirirsiniz (Allahu Ekber) dersiniz”. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Medine'nin yerli halkına “ensâr” ve Mekke'den Medine'ye hicret edenlere de “muhâcir” ve çoğul olarak “muhâcirîn” denir. Muhâcirler içinde Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman ve Hz. Abdurrahman bin Avf gibi varlıklı kişiler de vardı ama genelde çoğunluğu fakirdi ve en fakirleri bu hadîs-i şerîfin râvîsi Hz. Ebu Hureyre'nin de içinde bulunduğu “Ashâb-ı Suffe” denilen muhâcirlerdi.

Ashâb-ı Suffe'den bir grup sahâbe, ya Resûlallah! Varlıklı müslümanlar Allah katında yüksek derecelere ve cennetteki sonsuz nimetlere eriştiler. Çünkü onlar da bizim gibi namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar, ayrıca hac, umre, cihad ve sadaka gibi ibâdetleri de yapıyorlar. Bu nedenle biz onların derecesine ulaşamayız diye yakındılar.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) onlara: Her namazın ardından 33 defa **sübhânallah**, 33 defa **elhamdülillâh** ve 33 defa **Allahu Ekber** demelerini tavsiye etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim her namazın ardından otuz üç defa Allah'ı tesbih eder (sübhânallah der), otuz üç defa Allah'ı hamd eder (elhamdülillâh der),

otuz üç defa Allah'ı tekbir eder (Allahu Ekber der) ve yüzü tamamlamak için de, lâ ilâhe illâllahü vahdehü lâ şerike leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr derse, günahları deniz köpüğü kadar çok olsa bile bağışlanır. (Müslim-Nesâî)

Kim beş vakit namazın ardından yavaş yavaş ve tane tane 33 defa **sübhânallah sübhânallah**, 33 defa **elhamdülillâh elhamdülillâh**, 33 defa **Allahu Ekber Allahu Ekber** der ve sonunda yüzü tamamlamak için bir defa da, **lâ ilâhe illâllahü vahdehü lâ şerike leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr** derse, deniz köpükleri kadar günahları olsa bile bağışlanır.

Bu tesbihatlar namaza dahil değil, namazın dışında çok yüksek ücretli mânevî mesailerdir. Kim namazdan sonra mesâiye kalıp bu tesbihatları yaparsa, deniz köpükleri kadar küçük günahları olsa bile onlardan arınır, gönlü nurlanır ve amel defterine bol bol sevap yazılır.

Hanefî'ye göre bu tesbihatların namazın son sünnetlerinden sonra, Şâfi ve Mâlikî'ye göre de, farzların ardından ve son sünnetten önce yapılması sünnettir.

Asr-ı Saadette, Hulefâ-i Râşidîn (dört halife) döneminde ve günümüzde Türkiye hâriç, dünyanın hiçbir yerinde bu tesbihat cemaat halinde ve müezzinlerin komutu ile yapılmadığı için bizim de bu kurala uymamız ve tesbihatı kendi kendimize yapmamız sünnete daha uygundur.

Peygamberimiz (s.a.v.) ve sahâbelerin hiçbiri tesbih kullanmadılar. Sa-dece yaşlı kadınlardan bazıları, 33 sayısından az ya da fazla yapmamak ve sünnete tam uymak için yanlarında 33 er adet hurma çekirdeği bulundurur ve tesbih olarak onları kullanırlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) onları gördüğü halde men etmediği (yasaklamadığı) için günümüzde cicili bicili tesbihlerin kullanılmasına bid'at ya da mekruh denilemez. Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) kadınlara bir gün şöyle buyurdu:

Tesbih (sübhânallah), tehliil (lâ ilâhe illâllah) ve takdîs (sübbûhün kuddûs'ün) zikrine devam edin ve parmak uçlarınızla sayın. Çünkü onlar kıyâmet günü (mahşer yerinde) konuşup sizin için şâhitlik yapacaklar. (Tirmizî-Hâkim)

ÖFKE VE ŞEYTAN

Öfke nedir?

Melekler hariç, insan, cin ve hayvan türü canlı varlıklarda bulunan ve irade gücü üzerinde açık etkisi olan nefsanî duyguya **öfke** denir. Bu duygu daha ana karnında gelişmeye başlar, yaşam boyu devam eder ve insanın ölümü ile sona erer. Küçük bebeklerin acıkınca kızıp ağlamaları ve yatağa bağımlı yaşlıların gereken ilgiyi görmeyince gücenip sinirlenmeleri, öfke duygusunun belirtileridir.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (o takvâ kullar) ki, bollukta da darlıkta da (Allah yolunda) harcarlar, öfkelerini yutarlar ve insanları (n suçunu) bağışlarlar. Allah iyilik yapanları sever. (Âl-i İmrân, 134)

Öfke duygusu ile doğan, öfke duygusu ile yaşayan ve ölünceye kadar bu duyguyu taşıyacak olan insanın, hiç kızmaması ve öfkelenmemesi eşyanın tabiatına ters düştüğünden, Allah (c.c.):

Onlar hiç öfkelenmezler yerine, “öfkelerini yutarlar ve insanların suçunu bağışlarlar” buyurarak, bağırıp çağırmadan öfkeyi yutmanın ve bağışlamanın takvâlık alâmeti olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek yiğit, güreşte rakibini yenen değil, öfkelendiği zaman nefesine hâkim olan (ve öfkesini yutan) kimsedir. (Buhârî-Müslim)

Aşırı derecede kızan ve sinirlenen bir kimsenin öfkesini yutup nefesine hâkim olması yani nefsini yenmesi, güreşte en zorlu rakibini yenmesinden daha güç olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): “Gerçek yiğit, güreşte rakibini yenen değil, öfkelendiği zaman nefesine hâkim olan kimsedir” buyuruyor ve bunların gerçek yiğit olduğunu vurguluyor.

Öfke şecaat, tehevür ve cübün olmak üzere üç kısımdır;

Şecaat: Dinin, aklın ve mantığın gereği öfkelenilmesi gereken yerde bilinçli olarak öfkelenmeye ve gereken tepkiyi göstermeye **şecaat** (yiğitlik) ve bunun aksine korkaklık denir. Eğer sahâbeler şecaatlı davranmayıp korkak ve pasif olsalardı, müşriklere karşı tepki gösterip dini savunamaz, Allah yolunda cihad edemez ve İslâmı bu günlere taşıyamazlardı.

Tehevvür: Olur olmaz her şeye kızmaya, bağırıp çağırmaya ve sonunu düşünmeden gereksiz yere kabadayılık taslamaya **tehevvür** (aniden parlama) denir. İşte yuvaları yıkan, çocukları yetim bırakan, cezaevlerini dolduran, terör estiren ve dünyayı kana boyayan olayların kökeninde tehevvür yani sonunu düşünmeden gereksiz yere kabadayılık taslama ve aniden parlama vardır.

Cübün: Tepki göstermesi gereken yerlerde, gerekli tepkiyi gösteremeyecek derecede duyarsız olmaya, ailesinin namusunu ve düşmanlara karşı dinini savunamayacak derecede korkak, ürkek ve pasif olmaya da **cübün** (korkaklık ve evhama dayanan çekingenlik) denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her işin hayırlısı ortasıdır. (Beyhaki)

Dinimizde her işin hayırlısı ortası olduğundan, iki aşırı uç olan tehevvür (aniden parlama) ile cübün (korkaklık ve evhama dayanan çekingenlik) yasaklanmış ve ortası olan şecaat övülmüştür.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (gerçek mü'minler), büyük günahlardan, hayasızlıktan kaçınırlar ve kızdıkları zaman da (öfkelerini yutup) bağışlarlar. (Şûrâ, 37)

İşte gerçek mü'minler, öncelikle büyük günahlardan, hayasızlıktan yani her çeşit çirkin söz ve davranışlardan kaçınırlar, kızdıkları zaman da aniden parlamayıp öfkelerini yutarlar ve kendilerine haksızlık edenleri bile bağışlarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim intikam almaya gücü yettiği halde öfkesini yutarsa (sabrederse), Allahu Teâlâ o kimseyi kıyâmet günü herkesin gözü önünde (bir yere) davet eder ve hûriler arasından dilediğini seçmede serbest bırakır. (Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Ne yazık ki her dönemde şecaatlı müslümanlar azınlıkta olup tehevvürlü insanlar çoğunlukta olduğundan, Kur'an-ı kerîmde ve hadîs-i şeriflerde "kızdıkları zaman öfkesini yutanlar" övülmüş ve tehevvürlü olanlar da yerilmiştir.

Öfke-şeytan ilişkisi

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke, insanın kalbinde (her an parlamaya hazır) bir ateştir. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, şeytan ise ateşten (ısıdan) yaratıldı. (Ebû Dâvûd)

Allah'ın zikri ile nurlanan gönüller, nurdan yaratılan meleklerle uyum sağladıkları ve onlardan sürekli ilhamlar aldıkları gibi her an patlamaya hazır bir ateş olan öfke duygusu da, kendisi gibi ateşten yaratılan şeytanlarla uyum sağlar ve onlardan sürekli dürtüler alır.

Her insanın kalbinde öfke duygusu denilen ve her an patlamaya hazır bir ateş (bomba) vardır ve ne yazık ki bu bombanın kumandası da genelde şeytanın elindedir. Ancak Allah'a sonsuz şükürler olsun ki, bizim elimizde şeytanın kumandasını etkisiz hale getirecek daha güçlü bir kumanda vardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şeytan seni dürtükleyecek olursa, hemen Allah'a sığın. Kuşkusuz O, her şeyi işitendir, bilendir. (Fussilet, 36)

Şeytandan dürtüler ve kışkırtmalar yani öfke bombamızı patlacak sinyaller gelmeye başlayınca, hemen “Eûzü billâhi mine’ş-şeytânirracîm” diye Allah'a sığınalım, şeytana muhatab olmayalım. Kuşkusuz her şeyi işiten ve her şeyi bilen Allah bizi korur ve şeytanın sinyallerini boşa çıkarır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, sizden biriniz öfkelendiği zaman ayakta ise hemen otursun, oturuyorsa yatsın, uzansın. (Râmüzü'l-ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, şeytan ateşten yaratıldı, ateşi ancak su söndürür. (Bu nedenle) sizden biriniz öfkelendiği zaman (ılık su ile) gusül abdesti alsın. (İbni Asâkir)

ÖĞLE NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin kararmasına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vakitlerinde) namaz kıl ve sabah namazını da (vaktinde) kıl. Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şâhitlidir. (İsrâ, 78)

Hac ömrî (ömürde bir defa), oruç ve zekât ise **senevî** (yıllık) ibâdetlerdir ve bunların kamerî aylara göre belirli ay ve günlerde yapılması farzdır. Belirli hac aylarında ömründe bir defa hacca giden ve Zilhicce ayının 9. günü Arafatta vakfe yapan kimse, üzerine farz olan hac ibâdetini yerine getirmiş olur. Her yıl Ramazan ayında oruç tutan ve yılda bir defa malının zekâtını tam veren kimse de üzerine farz olan oruç ve zekât ibâdetlerini yerine getirmiş olur ve âhirette karşılığını alır.

Namaz ise **yevmî** (günlük) bir ibâdetdir ve namaz vakitleri güneş ile bağlantılıdır. Bu nedenle âyet-i kerîmede “Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin kararmasına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vakitlerinde) namaz kıl ve sabah namazını da (vaktinde) kıl. Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şâhitlidir” buyuruluyor.

Yüce Allah'ın koymuş olduğu evrensel denge ve düzenin gereği, dünya kendi ekseninde saatte 1666 km. hızla döner ve bu dönüşü ile gece-gündüz ve namaz vakitleri ortaya çıkar. Dünya batıdan doğuya doğru döndüğü için güneş doğu ufuklarından doğar ve yavaş yavaş yükselmeye başlar. Güneş, günün tam ortasında tepe noktaya gelince bir an durup batı tarafına kayar ve işte o zaman öğle namazının ilk vakti başlar.

İnsan hücreleri dışarıdan aldıkları ısı ve ışık enerjileri ile çalışan birer motorcuk olduklarından, güneşin 24 saat içinde dünyaya farklı şekillerde yansımından çok etkilenirler ve bu nedenle bazı vakitlerde durgun ve bazı vakitlerde aktif olurlar.

Kutup bölgeleri hâriç, dünyanın her tarafında gece-gündüz 24 saattir ve bu 24 saatin içinde psikolojik, biyolojik ve mânevî açıdan hücrelerin en aktif olduğu vakitler **sabah, öğle, ikindi, akşam** ve **yatsı** namazının evvel vakitleridir.

Abdullah İbnü's-Sâib radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah sallâllahü aleyhi ve sellem zeval vaktinden (güneşin batıya kaymasından) sonra (yani) öğle namazının farzından önce dört rek'at namaz kılar ve buyururdu ki:

“Bu vakit, gök kapılarının açıldığı bir zamandır. O anda benim amel-i sâlihim'in de huzura çıkmasını severim”. (Tirmizî-İbni Mâce)

Zeval vakti denilen güneşin batıya kaydığı vakit yani öğle namazının vakti, gök kapılarının açıldığı, ilâhî rahmetlerin saçıldığı, duaların kabul edildiği ve amel-i sâlih (güzel, ihlâslı amel) lerin kabul edilip gökyüzüne çıktığı çok değerli bir zaman dilimi olduğundan,

Bizler de gök kapılarının açık olduğu bu zamanı değerlendirelim ve öğle namazını sünnetleri ile birlikte kılıp âhirete yatırım yapalım. Bu değerli vakitte öğle yemeğini yemeye, çay, sigara içmeye ve futbol sahalarında terör estiren fanatikleri tartışmaya vakit bulanlar,

İşlerin yoğunluğundan öğle namazını kılmaya vakit bulamıyorum diyenler, öldükleri zaman o beyaz kefeni nasıl giyeceklerini ve Allah'ın huzuruna hangi yüzle çıkacaklarını düşünmüyorlar mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim öğlenin farzından önce dört rek'at kılsa, o günkü günahları bağışlanır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim öğlenin farzından önce dört rek'at (sünnet) kılsa, İsmailoğullarından bir köle âzad etmiş gibi sevap kazanır. (Taberânî)

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Nebiyi Ekrem (Peygamberimiz) sallâllahu aleyhi ve sellem, öğle namazının farzından önce dört rek'at namaz kılmayı asla ihmal etmezdi. (Buhârî-Nesâî-Ebû Dâvûd)

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Nebiyi Ekrem (Peygamberimiz) sallâllahu aleyhi ve sellem, öğle namazının farzından önce dört rek'atı (sünneti) kılamadığı zaman, onları farzdan sonra kıları. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Kim öğle namazının farzından önce dört rek'at (sünnet) ve farzından sonra da (son sünneti) devamlı olarak dört rek'at olarak kılsa, Allah o kimseyi cehenneme haram kılar. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce-Nesâî)

Öğle namazının son sünnetini dört rek'at kılanlar, ilk oturuşta Ettehiyyatü'den sonra Allahümme salli alâ Muhammed ile Allahümme bârik alâ Muhammed'i de okuyup ayağa kalkar ve üçüncü rek'ata Sübhâneke, Eûzü ve Besmele ile başlar.

ÖLÜM VE DOĞUM

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlı ölümü tadacaktır. Bir sınama olarak sizi (bazen) şer ile, (bazen) de hayır ile imtihan ederiz. (Sonuçta) ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiyâ, 35)

İnsanın ana karnındaki hayatının sona erip dünya hayatının başlama-sına **doğum**, dünya hayatının sona erip berzah (kabir) hayatının başlama-sına da **ölüm** denir.

Ana karnındaki hayatın sona ermesi, insanın sonu olmayıp dünya ha-yatı denilen yeni ve farklı bir hayatın başlangıcı olduğu gibi dünya hayatının sona ermesi de insanın sonu olmayıp berzah hayatı denilen yeni ve farklı bir hayatın başlangıcıdır.

Her toplumda genelde doğumlar hoş karşılanır ve insanlar birbirini teb-rik edip sevinir. Ancak doğumun olmadığı yerde ölüm ve ölümün olmadığı yerde doğum olmayacağından, doğumu da ölümü de doğal karşılayalım ve “Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler” diye birine sevinirken, diğerine de sabır etmeye çalışalım.

Yüce Mevlâmızın koymuş olduğu “Her canlı ölümü tadacaktır” kanunu-nu değiştirecek bir güç olmadığından, bizden öncekiler ölümü tattıkları gibi bizler de tadacağız ve bizden sonra gelenler de tadacak ve bu uygulama kıyâmete kadar geçerli olacak.

Üreme kanunu gereği ana karnı denilen doğal laboratuvarında döllen-en ve embriyon adını alan yavrucuklar, yaklaşık dokuz ay orada çeşitli kim-yasal, fiziksel ve biyolojik işlemlerden (sınavlardan) geçtikleri ve dünyaya binbir zahmetle geldikleri gibi,

Âhiret âleminin bir sınav salonu konumunda olan dünyada da her in-san, bazen hüznün, sıkıntı, hastalık ve maddî sıkıntılarla, bazen de sağlık, varlık, huzur ve mutluluklarla sınava tâbi tutulur ve sonuçta bunların hepsi bir gün hayal olur ve insan kendini berzah âleminde bulur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin dünyadan çıkışı (ölümü) bebeğin ana karnı gibi dar ve karanlık yerden aydınlık dünyaya çıkması gibidir. (Tirmizî)

Ana karnı gibi dar, karanlık ve sıkıntılı bir yerde yaklaşık dokuz ay ka-lan bir yavrunun, sonra şiddetli doğum sancıları ile dünyaya gelmesi, gerçi

hem anne hem de bebek için zahmetli olsa da doğum gerçekleşince tüm sıkıntılar sona erer ve farklı bir yaşam süreci başlar.

Bazı kimselerin dünya hayatı da dar, karanlık ve sıkıntılı geçer. Küçük yaşta yetim kalanlar, başlarını okşayacak bir şefkat elinden yoksun olanlar, ömürleri hastalık ve yoksullukla geçenler, haksız yere zindanlarda çürüyenler ve bir an mutluluğu yaşamadan ölüp gidenler,

Eğer dosdoğru yolu bulup sabretmiş ve Allah'ın (c.c.) emirleri doğrultusunda yaşamaya gayret etmişlerse, öldükleri an bütün sıkıntıları sona erer ve ardından farklı ve çok mutlu bir yaşam süreci başlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz ölen kimse, kendini kimlerin taşıdığını, kimlerin yıkadığını ve kimlerin kabrine indirdiğini bilir. (Ahmed İbni Hanbel)

Ölen kimsenin adı cenaze de olsa ve bedeni kokuşup çürümeye de başlasa, insanın gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhu ölümsüz olduğundan, bedenden ayrılan ruh daha bilinçli olur ve bizim göremediğimiz şeyleri o daha iyi görür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölen kimse tabuta konulup da (kabre götürmek üzere) insanlar omuzlarına aldıkları zaman, eğer sâlih (iyi) bir kişi ise “Beni çabuk götürün, beni çabuk götürün” diye yalvarır. Eğer gayr-i sâlih (kötü kişi) ise “Eyvah! Bunu (tabutumu) nereye götürüyorsunuz?” der. Onun sesini insan hariç her şey duyar. Eğer insan onu duysaydı, (korkudan) bayılırdı. (Buhârî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabir, âhiret menzillerinin (konaklamalarının) ilkidir. Kim orada kurtulursa, sonrası kolay olur. Kim de (meleklerle cevap veremeyip) orada kurtulamazsa, sonrası daha şiddetli olur. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce-Hâkim-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölenlerinizi sâlih (iyi) kimselerin arasına gömünüz. Çünkü hayat-takiler kötü komşulardan rahatsız oldukları gibi ölenler de kötü komşulardan rahatsız olurlar. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir dostunu kabrinde ziyaret edip selâm verse ve yanında biraz otursa, o kimse kalkıp gidinceye kadar dostu onunla huzur bulur. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse ölürken üzerinde hangi giysileri varsa, kabrinden o giysileri ile kaldırılır (ve berzah âleminde o giysileri ile dolaşır). (Ebû Dâvûd-Hâkim-Beyhakî)

ÖLÜMÜ HATIRLAMA

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm var ya, o sizi (bir gün) mutlaka bulacaktır. Sonra, gizliyi de, açığı da bilene (Allah'a) döndürüleceksiniz. O size yaptıklarınızın hepsini haber verecek (hesaba çekecek) tir. (Cuma, 8)

Ölümden kaçıp kurtulmak isteyenler, en modern hastanelerde gözetim altında olsalar, en güçlü askerî birlikler tarafından korunsalar, nükleer denizaltılarla okyanusların derin sularına dalsalar ya da dünyayı aşırıp uzay aracı ile gezegenler arasında dolaşsalar,

Takdir edilen sayılı nefesleri tükenince ve Allah (c.c.) emir verince, ölüm meleği Azrâil (a.s.) aniden karşılıklarına dikilip tatlı canlarını alır. Sonra gizliyi de açığı da yani her şeyi bilen Allah'a (c.c.) döndürülür ve mahşer yerinde hesaba çekilirler.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun ve herkes yarına (ölümden sonrasına) ne hazırladığına baksın! (Haşr, 18)

“Ölümden korkmanın ecele faydası yok” derler, doğrudur. Ölümden korkmanın ecele faydası olmadığına göre ölümden değil Allah'tan korkalım ve yarına, mezara, mahşere sevap-günah olarak neleri hazırladığımızı bakalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Nefsânî) zevkleri keseni (ölümü) çok hatırlayın! (Tirmizî-İbni Mâce-Nesâî)

Nefsimizin şehvet, öfke, onur, benlik, kin ve kibir gibi duygularını frenlemek ve aşırı dünya tutkusundan kurtulmak için ölümü çok hatırlayalım. Bir gün teneşir üstünde yıkanacağımızı, beyaz kefeni giyeceğimizi, tabuta binip mezar denilen bir çukura gömüleceğimizi ve dostlarımızın bizi yalnız bırakıp döneceğini unutmayalım!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öğüt verici olarak insana ölüm yeter! (Taberânî-Beyhakî)

“Ârife bir işâret yeter” yani fazla söze gerek yok derler. Gerçekten her gün en yakınlarını, dost, arkadaş ve komşularını bir bir toprağa gömenlere, öğüt verici ve ibret alıcı olarak ölüm yeter.

Ne yazık ki bazı kimseler sevdiklerini bir bir kara toprağa teslim ettikleri, üzerini toprakla örttükleri ve onları yapayalnız bırakıp döndükleri halde,

Bir gün kendisinin de aynı şekilde öleceğini, aynı kara toprağa gömüleceğini ve dostlarının kendisini de yapayalnız bırakıp döneceğini düşünmedikleri için ölenlerden ibret alamıyor ve ölüme hazırlıksız yakalanıyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer hayvanlar ölüm konusunda sizin bildiklerinizi bilselerdi, onlardan semiz (besli, lezzetli) et yiyemezsiniz. (Beyhaki)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kimse, nefsini sorgulayan ve ölümden sonrası için çalışandır. Âciz kişi de, nefsini isteklerine tâbi kılan ve boş yere Allah'tan dileklerde bulunandır. (Tirmizî-İbni Mâce)

Aklın görevi geleceğini düşünmek ve gereken önlemleri almaktır. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Akıllı kimse, nefsini sorgulayan ve ölümden sonrası için çalışandır” buyuruyor.

Ne yazık ki bazı kimseler servetine güvenip hasta olsam dış ülkelere gider ve orada tedavi olurum yani ölümden kurtulurum diyor. Bazıları da mâkam, mevki ve yetkisine güvenip kendini dev aynasında görüyor ve ölümlü anmak bile istemiyor. Bazıları da çağdaşlık kaprisine kapılıp ölümden ürüyor ve bu çağda ölümün lâfı mı olur? diyor. Bazıları da işlerin yoğunluğundan ölümü hatırlamaya, namaz kılmaya ve ölümden sonrası için çalışmaya vaktimiz yok ki diyor.

Sonuç!

Servetine güvenip hasta olsam dış ülkelere giderim diyenler, mâkam, mevki ve yetkisine güvenip kendini dev aynasında görenler ve ölümü anmak bile istemeyenler, çağdaşlık kaprisine kapılıp ölümden ürkenler ve bu çağda ölümün lâfı mı olur? diyenler, işlerin yoğunluğundan ölümü hatırlamaya, namaz kılmaya ve ölümden sonrası için çalışmaya vaktimiz yok ki diyenler de,

Takdir edilen vakit gelince, mal, mülk, mâkam, mevki hayal oluyor, çağdaşlık kaprisleri serab oluyor, bilim ve teknoloji çaresiz kalıyor ve Azrâil (a.s.) canlarını alınca adları cenaze oluyor.

Abdullah İbni Ömer radiyallahu anhüma diyor ki:

Bir gün ensârdan biri Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına gelip selâm verdi ve sonra,

“Ya Resûlallah! Hangi mü'min daha zekidir? diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonrası için en iyi hazırlık yapandır”. (İbni Mâce)

Dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, uzayda hızla bir sona doğru giderken, kıyâmet de aynı hızla bize doğru geliyor ve ölüm meleği bizi göz-lüyor. Gerçekte ana karnından dünyaya geldiğimiz anda geriye sayım işle-mimiz başlamış ve âhiret yolculuğumuz başlamıştı bile. Her an, her saniye hızla bu geçici dünyadan uzaklaşıyor ve âhirete yaklaşıyoruz. Mezarımız-da rahat yatmak ve âhiret âleminde ebedî mutlu yaşamak için **ölümü çok hatırlayalım ve ölümden sonrasına en güzel bir şekilde hazırlanalım!..**

ÖMÜR UZAYIP KISALIR MI?

Yüce Allah buyuruyor:

Ecelleri gelince ne bir saat (an) geri kalabilir (ölümü erteleyebilir) ler, ne de bir saat ileri gidebilir (öne alabilir) ler. (Nahl, 61)

Evrensel denge-düzeni kuran, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah bir'dir ve ondan başka ilâh yoktur. En küçük varlıklar olan atomlar, elektronlar, protonlar, nötronlar, hücreler, kromozomlar, genler ve DNA lar, O'nun emir ve iradesinin dışına çıkamadığı gibi,

En büyük varlıklar olan dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler de O'nun emir ve iradesinin dışına çıkamaz, yerlerini, yönlerini, hızlarını ve yürüngelerini değiştiremezler.

Çünkü yoktan var edip yaratan, ölü atomları canlı hücrelere ve canlı hücreleri ölü atomlara dönüştüren O'dur. Yaratmak ve öldürmek yani yarattığı varlıkların ecelini takdir etmek sadece O'na aittir. Bu nedenle hiçbir varlık O'nun takdir ettiği ecelini (ölümünü) bir saniye erteleyemez ve öne de alamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın izni olmadan hiç kimseye ölüm yoktur. (Çünkü ölüm) vâdesiyle yazılmıştır. (Âl-i İmrân, 145)

Allah (c.c.) yüce irâdesi ile kıyâmete kadar yaratacağı bütün varlıkların doğum ve ölümlerini takdir etmiş ve bunlar kudret kalemi denilen melek tarafından Levh-i mahfûz'a yazılmıştır.

Yüce Allah'ın takdirini ertelemeye ve Levh-i mahfûz'daki yazıyı değiş-

tirmeye hiçbir varlığın gücü yetmediğinden, Kârûn gibi zenginler, Nemrûd ve Firavûn gibi ilâhlık taslayan diktatörler, küresel üne sahip doktorlar ve en modern hastanelerin başhekimleri de Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği karşılıklarına dikilince, ecellerini bir an erteleyebildiler mi?

Peki, ömür uzayıp kısalır mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ömrü uzun olanın ömrünün uzatılması da, ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (Levh-i mahfûz'da yazılı) dır. Kuşkusuz bunlar Allah'a göre çok kolaydır. (Fâtr. 11)

Öncelikle çok önemli bir konuyu belirtelim! Allah (c.c.) yarattığı varlıkların ecelini, yıl, ay, gün, saat, dakika ve saniye gibi zaman birimleri ile değil, alıp verecekleri nefes sayısı ile takdir etmiş ve tüm canlıların alıp verecekleri nefeslerinin sayısı Levh-i mahfûz'a yazılmıştır.

Şöyle ki; sağlıklı bir insan istirahat halinde ve normal şartlarda solunum yaparken, nefes alması iki saniye ve nefes vermesi de üç saniye olmak üzere her beş saniyede bir defa nefes alıp verir. Buna göre sağlıklı bir insan istirahat halinde ve normal şartlarda dakikada 12 ve saatte 720 defa olmak üzere günde ortalama 17.280 defa nefes alıp vermektedir.

Aşırı yorgun, aceleci, telâşlı, sinirli, heyecanlı, stresli ve psikolojik sorunları olanlar ile alkol ve kumar gibi kötü alışkanlıkları olanlar, daha sık nefes alıp verdikleri için kuşkusuz sayılı nefesleri daha çabuk tüketir ve dolayısıyla ömürleri de kısalır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rızkının bol ve ömrünün uzun (bereketli) olmasını isteyen kimse, akrabalarını ziyaret edip gözetin. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akrabayı gözetip kollamak, güzel ahlâk sahibi olmak ve komşularla iyi geçinmek, ömrü arttırır. (Ahmed İbni Hanbel, Beyhakî)

Akrabalarını gözetip koruyanlar, güzel ahlâk sahibi yani güler yüzlü ve tatlı sözlü olanlar, aynı çatı altında ya da yan yana birlikte yaşadıkları komşuları ile güzel geçinenler ve insanlara karşı hoşgörülü olanlar, genelde sâkin yapılı, huzurlu ve mutlu olup sayılı nefeslerini çabuk tüketmedikleri için rızıkları bol, bereketli ve ömürleri de uzun ve hayırlı olur.

ÖRF VE ÂDET

Yüce Allah buyuruyor:

(Hani İbrahim) babasına ve kavmine: “Sizin karşısına dikilip tapındığınız (saygı duruşu yaptığınız) şu heykeller de nedir ki?” demişti. (Kavmi) dediler ki: “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk”. (İbrahim:) “Andolsun ki, siz de, babalarınız da açık bir sapıklık içindesiniz” dedi. (Enbiyâ, 52-53-54)

İnsanların kendilerine özel farklı alışkanlıkları olduğu gibi toplumların da yaşadıkları çağlara, ülkelere ve yörelere göre farklı alışkanlıkları vardır. İşte bunlara **örf** ve **âdet** denir.

Genelde saygın kişiler tarafından başlatılan, sonra topluma yansiyip yaygınlaşan ve tekrarlıya tekrarlıya alışkanlık haline gelen örf ve âdetler, câhil toplumlarda tehlikeli boyutlara ulaşır ve zamanla dînî kuralların yerini alır.

Bu nedenle peygamberlere karşı en çetin direnişler, din karşıtı örf ve âdetlerine katı bir şekilde bağlı olan toplumlardan gelmiş ve “Biz babalarımızı böyle bulduk” diye putlaştırdıkları katı örf ve âdetlerinden kopup îman edememişlerdir.

İşte bu toplumlardan biri de Hz. İbrahim'in kavmidir. Tevhidin simgesi olan Hz. İbrahim gibi bir peygamber onlara: “Sizin karşısına dikilip tapındığınız (saygı duruşu yaptığınız) şu heykeller de nedir ki” deyince, “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk” dediler ve putlaştırdıkları heykellerden kopup îman edemediler.

Hz. İbrahim'in kavmi “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk” diye putlaştırdıkları heykellerden ve ilkelerden kopup îman edemedikleri gibi,

Günümüzde de söz, nişan ve evlenme cemiyeti gibi en çok karşılaştığımız konularda bile Allah'ın (c.c.) emirleri ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetleri unutuluyor ve beş vakit namazı kılan hatta Kâbe'ye yüz süren müslümanlar bile “Bizim âdetimiz ve geleneklerimiz böyle” diye, dine ters düşen âdet ve gelenekleri savunuyor ve onlardan kopup gerçeği kabullenemiyor.

Müslümanların bu duruma düşmemeleri için dinimizi iyi bilmeleri ve Allah'ın (c.c.) emirleri ile örf ve âdetler çatıştığında, derhal ve hiç tereddütsüz Allah'ın emirleri tercih edilmelidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (müşrikler) câhiliye (döneminin İslâm öncesi) hükmünü mü istiyorlar? Kesin inanan bir toplum için, hükmü Allah'tan daha güzel olan kim vardır? (Mâide, 50)

Kendi örf ve âdetlerini İslâmî kurallara tercih edenler ve yanışta direnenler, müşrikler gibi İslâm öncesi câhiliye hükmünün uygulanmasını mı istiyorlar?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölenin arkasından yüzünü tırmalayan, yakasını yırtıp parçalayan ve câhiliye insanı gibi bağıra bağıra ağıtlar yakıp kendisine beddua eden, bizden (yoluma tâbi olanlardan) değildir. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

ÖŞÜR

Yüce Allah buyuruyor:

Çardaklı ve çardaksız bahçeleri (bağları), tatları çeşit çeşit hurmaları, tarım ürünlerini, birbirine benzeyen ve benzemeyen zeytin ve narları yaratan O'dur. (Bunlar olgunlaşır) meyve verince, meyvesinden yiyin. Biçilip toplandığı günde de hakkını (öşürünü) verin; sakın israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez. (En'âm, 141)

Dünya gezegeni de güneş ve yıldızlar gibi kızgın bir gaz kütesi halinde iken, onu insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve toprak maddelerinden (atomlardan) çeşitli meyve, sebze ve tarım ürünlerini yaratan Allah (c.c.) "(Ekinler) biçilip (meyveler) toplandığı günde (fakirin) hakkını (öşrü) verin" buyuruyor.

Topraktan çıkan tarım ürünlerinin zekâtına **öşür** denir. Öşür de zekât gibi farzdır ve borcu olanın da öşür vermesi gerekir. Öşür, Arap dilinde onda bir demektir. Yağmur ya da dere suları ile sulanan yerlerde yetişen toprak mahsullerinin zekâtı onda bir yani %10 dur.

Yılın tamamında ya da yılın yarısından fazlasında büyük kovalarla, hayvanların döndüğü dolap kovaları ve motor gücü ile sulanan yerlerde yetişenlerin zekâtı da yirmide bir yani % 5 dir.

İster onda bir, ister yirmide bir oranında olsun tarım ürünlerinin zekâti olan öşür, tohum, işçi ve gübre giderleri ile hayvan (traktör) için yapılan harcamalar düşülmeden verilir.

İmâm-ı Ebû Hanîfe'ye göre, öşürde zekât gibi belirli bir nisab şartı yoktur. Bu nedenle az da olsa çok da olsa, toprakta yetişen buğday, arpa, sebze ve meyve türü her çeşit tarım ürünlerinin öşrünün verilmesi gerekir. Ancak bir sa'dan, yaklaşık 3,5 kg.dan az olan ürünlerle, evlerin bahçelerinde yetiştirilen her çeşit sebze ve meyve türü ürünler öşre tâbi değildir.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre ise öşürde de zekât gibi nisab şarttır ve öşrünün nisabı 5 vesk'tir. Vesk, içine 60 sa' arpa ya da buğday alan bir hacim ölçüsüdür. Bir örfî sa', 3 bin 333 gr., 60 sa', 199 bin 980 gr. ve 5 vesk yaklaşık 1 tondur.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre, 5 vesk'ten yani bir tondan az olan tarım ürünleri ile doğal koşullarda bir yıl kadar dayanıksız olan sebze ve meyveler için öşür gerekmez.

Hanefî'de, öşür olarak toprakta yetişen tarım ürünleri aynen verildiği gibi bunların yerine kıymetleri değerinde para da verilebilir. Şâfi'de ise toprakta yetişen tarım ürünlerinin aynen verilmesi şart olduğundan, bunların yerine kıymetleri değerinde para verilemez.

Öşrü verilmeyen tarım ürünlerini yemek helâl olmadığından, öşrünün acele verilmesi ve öşrü verilmeden önce yenilen gıdaların da öşrünün verilmesi gerekir.

Dünya penceresinden baktığımızda!

Zekât adı altında çalışıp kazandığımız malları, paraları ve öşür adı altında alın teri dökerek elde ettiğimiz tarım ürünlerini yoksullara vermek gerçekten çok güç. Ancak atalarımız "Tavuk gelen yerden, yumurta esirgenmez" demişler. Zekât ve öşür adı altında yoksulların elleri ile âhiret âlemine küçücük yumurtacıklar gönderirsek, hiç kuşkusuz orada develerden, fillerden daha büyük tavuklar alacağımızı unutmayalım ve sevdiğimiz malların bir kısmını âhirete postalayalım.

ÖZÜR SAHİBİ

Özür sahibi ne demektir?

Hastalık, ameliyat ya da yaralanma nedeni ile idrar, yellenme, kanama ve irin gibi abdesti bozan şeylerin sürekli gelmesine **özür** ve özürlü olan kimseye de **özür sahibi** denir.

Aklı başında ve bilinci yerinde olan bir müslümanın özür sahibi de olsa namazı vaktinde kılması farz ve ertelenmesi yani kazaya bırakması haram olduğundan, özür sahibi olmak namaza engel değil, aksine bazı kolaylıklardan yararlanma demektir.

Yarasından, çıbanından ya da ameliyat olduğu yerden kan ve irin gibi akıntısı olanların, idrarı kaçırانların sık sık yellenenlerin ve normal âdet günlerinin dışında kanaması devam eden kızların ve kadınların özür sahibi olabilmeleri ve bazı kolaylıklardan yararlanabilmeleri için,

İlk başlangıçta bu akıntılarının sürekli gelmesi ve bir namaz vaktinin içinde abdest alıp o vaktin namazını kılacak kadar hiç durmadan kesintisiz devam etmesi gerekir.

Daha sonraki vakitlerde akıntılarının sürekli ve kesintisiz gelmesi şart değildir. Eğer her namaz vaktinde sadece bir defa da gelse, özürsüzlük halleri devam eder.

Özür sahibi olanlar her vaktin girişinde (ezan okunmaya başlayınca), akıntıları devam etse bile abdestlerini alırlar ve Hanefi'ye göre bu abdestleriyle o vaktin içinde diledikleri kadar farz, vâcib, sünnet ve kaza namazı kılar, Kur'an okur ve Kâbe'yi tavaf ederler.

Aldıkları abdest vaktin çıkması yani öğle vaktinde özürlü olarak aldıkları abdest, öğle namazı vaktinin çıkması (ikinci namazı vaktinin girmesi) ile bozulur ve ikinci namazını kılmak için tekrar abdest almaları gerekir.

Şâfi'ye göre ise özür sahibinin her namaz için ayrı ayrı abdest alması gerekir ve hangi namaz için abdest almışsa, o namazı kılınca abdesti geçersiz olur.

Özür sahibi olanın, özrünün dışında başka bir yerinden örneğin, sağ burun deliğinden sürekli kan geldiği için özür sahibi olanın sol burun deliğinden kan gelse ya da sürekli idrar akıntısından dolayı özür sahibi olanın bir parmağı kanarsa, derhal abdesti bozulur.

Eğer akıntı bir vaktin tamamında örneğin, öğle ile ikinci ya da akşam ile yatsı arasında bir damla gelmeksizin kesilirse, kişi özür sahibi olmaktan çıkar ve diğer vakitlerde abdest alırken ya da namaz kılarken aynı yerden tekrar bir damla akıntı gelirse, hem abdesti hem de namazı bozulur.

Akıntıları ara sıra durduğu için namaz kılarken de akıntılarının duracağı kanısında olanlar ve kirli çamaşırlarını değiştirme imkanı olanlar, namaz kılacakları zaman çamaşırlarını değiştirmeleri ve fazla akıntı gelmeden namazını da biraz acele kılması gerekir.

Namaz kılarken akıntının devam edeceği kuşkusunda olanlar ya da kirli çamaşırları değiştirme imkanı olmayanlar, kanlı, kirli çamaşırları ile namazı vaktinde kılar. Kesinlikle şeytanın dürtülerine kanıp iyileşince ve yıkayıp temizlenince sonra kılarım diye bir vakit namazı kazaya bırakmasınlar.

PAZARTESİ VE PERŞEMBE GÜNLERİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah ağaçları (bitkileri) pazartesi günü yarattı. (Müslim)

Dünya gezegeni bir zamanlar kızgın gaz kütleli halinde idi ve üzerinde sadece ateşten yaratılan cinler yaşıyordu. Allah (c.c.) ezelî takdirinin gereği bitki, hayvan ve insan türü varlıkları yaratmayı dileyince, yer kabuğunu canlı varlıkların yaşam koşullarına göre düzenledi ve bir pazartesi günü ilk önce ağaçları (basit bitki türlerini) yaratarak yeryüzünde canlı varlıklar dönemini başlattı.

Ebû Katâde radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallâllahü aleyhi ve sellem'e pazartesi günü oruç tutmanın önemi sorulunca, şöyle buyurdu:

“O gün benim doğduğum, Peygamber olduğum (ya da vahiy geldiği) gündür”. (Müslim)

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz (s.a.v.), Rebûlevvel ayının 12 inci Pazartesi günü ana karnından dünyaya teşrif buyurdu. Kırk yaşına gelince yine Rebûlevvel ayının 12 inci Pazartesi günü Nûr Dağında Hz. Cebrâil gelip ilk vahyi **“Oku ya Muhammed!”** âyetini getirdi ve Allah (c.c.) tarafından peygamberlik görevine atandığını bildirdi.

Hicretin 11 inci yılı Rebûlevvel ayının 12 inci Pazartesi günü Peygamberimiz (s.a.v.) hasta yatağında yatıyordu. Bu defa ölüm meleği Hz. Azrâil geldi ve “Eğer izin verirsen ruhunu alıp seni sevgili Rabbine kavuşturacağım. Eğer izin vermezsen sadece ziyaret edip gideceğim” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.): “Gel Azrâil gel, görevini yap ve beni sevgili Rabbime kavuştur” deyince, Hz. Azrâil hayatının en güç görevini yaptı ve son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) in mübârek ve kutsal ruhunu alıp Mele-i a'lâ'ya götürdü ve sevgili Rabbine kavuşturdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ameller (ibâdetler) pazartesi ve perşembe günleri (Allah'a) arz olunur. Ben, oruçlu iken amellerimin (Allah'a) arz olunmasını isterim. (Tirmizî)

Ka'b İbni Mâlik radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamber (imiz) sallâllahu aleyhi ve sellem Tebuk Harbine perşembe günü çıktı. Gerçekte perşembe günleri yolculuğa çıkmayı severdi. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Pazartesi ve perşembe günleri cennetin kapıları açılır. Din kardeşi ile aralarında düşmanlık, dargınlık bulunan kişi hâriç, Allah'a ortak koşmayan her kulun günahları bağışlanır. (Meleklerle) denir ki: Siz şu iki kişiyi barışincaya kadar erteleyin, siz şu iki kişiyi barışincaya kadar erteleyin! (Müslim-Ebü Dâvûd)

Çağımızda elektronların atomun çekirdeği etrafındaki dönüşünü, dünyanın, ayın, güneşin, yıldızların ve galaksilerin belirli bir merkezin etrafındaki dönüşünü izliyoruz. Ancak bu evrensel olayın perde arkasını ve mânevî yönünü bilemediğimiz için,

Peygamberimiz (s.a.v.) in saygı gösterdiği ve ibâdetlerle değerlendirdiği günlere, aylara ve kutsal gecelere bizler de saygı gösterelim, ibâdetlerle değerlendirelim ve ölüm gelmeden önce âhiret âlemine yatırım yapalım!..

PEYGAMBERLERE İMAN

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmrân ailesini birbirinden gelme bir nesil olarak âlemler üzerine seçkin kıldı (soylarından peygamberler gönderdi). Allah her şeyi işiten ve her şeyi bilendir. (Âl-i İmrân, 33-34)

Peygamber, Farsça sözlükte haber verici demektir. Arapça aslı ise nebî ve resuldür. Nebî, ilâhî emirleri tebliğ eden, resul ise Yüce Allah tarafından insanlara gönderilen mânevî elçi demektir.

İmanın temel ilkelerinden biri de peygamberlere îmandır. İlk peygamber Hz. Âdem ve son peygamber Hz Muhammed'dir. Bu ikisinin arasında sayılarını ancak Allah'ın (c.c.) bildiği pek çok peygamberler gelip geçmiş ve her topluma mutlaka bir peygamber gelmiştir.

Peygamberler, gerçekte aynı soydan gelen ve ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen mânevî liderler oldukları için aralarında hiçbir ayırım yapmadan hepsine inanmak farz, içlerinden birini ya da bazılarını inkâr etmek ise küfür yani dinden çıkma nedenidir.

Peygamberlerin özellikleri

Yüce Allah buyuruyor:

Hiç kuşkusuz, ben size gönderilen emin (güvenli) bir peygamberim. Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Bu görevime karşılık sizden bir ücret istemiyorum, benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine (Allah'a) aittir. (Şuarâ, 107-108-109)

Peygamberlerin hepsi Allah (c.c.) tarafından mûcizelerle kanıtlanan gerçek ve güvenli kişilerdir. Bu nedenle hiç kimseden çekinmeden ve bir beklenti içinde olmadan görevlerini Allah rızası için yapar ve çektikleri çilelerin karşılığını sadece Allah'tan beklerler. Bu ortak temel ilkelerin dışında daha pek çok özellikleri vardır ve onlardan bazıları şunlardır;

Fetânet: Süper zekâ demektir. Her açıdan en akıllı ve en bilinçli insanlar olan peygamberler fizik, kimya, tıp, biyoloji, insan psikolojisi, astronomi ve astrofizik gibi bütün bilim dallarını bilir ve ümmetlerini her açıdan eğitirler.

İsmet: Açık ve gizli her çeşit günahlardan korunmuş demektir. Ruhsal açıdan meleklerden üstün olan peygamberler, irhâsat denilen peygamberlikten önceki dönemlerinde de yüz kızartıcı suçları işlemez ve kesinlikle ilâhî emirlerin dışına çıkamazlar.

Sıdk: Söзде, işte ve özde doğruluk demektir. Peygamberler halkla ilişkilerinde doğru oldukları gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de canları pahasına doğruluktan ayrılmazlar.

Emânet: Her açıdan güvenli demektir. Peygamberler çocukluk ve gençlik dönemlerinde bile, yaşadıkları toplumlarda en emin ve en güvenli kişiler olarak ün yapmışlardır. Örneğin, Mekke müşrikleri peygamberimize (s.a.v.) gençliğinde “Muhammed'ül-emîn” dedikleri gibi.

Adâlet: Peygamberlerin hepsi âdildir. Peygamberlikten önceki dönemlerinde adâleti gözettikleri gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de herkese eşit davranırlar ve yakınları ile düşmanları arasında hiçbir ayırım yapmazlar.

Her topluma peygamber geldi mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki biz, “Allah'a kulluk edin ve tâğuttan (putlardan ve putlaştırılan insanlardan) kaçının” diye her topluma (insanları uyarmaları için) bir peygamber gönderdik. (Nahl, 36)

İlk insan ve ilk peygamber olan Hz. Âdem'in yaşadığı dönemdeki dünyanın yapısı ile bugünkü dünyanın yapısı arasında fiziksel açıdan çok büyük farklılıklar vardır. Şöyle ki;

Hız. Âdem cennetten sürgün olarak dünyaya gönderildiğinde, Serendib (Sri Lanka) ya indirildi. Günümüzde Hindistan'ın güneydoğu sahilinden yaklaşık 35 km. uzaklıkta ve Hint Okyanusunda büyük bir ada olan Sri Lanka, o dönemde Hindistan topraklarının bir parçası idi.

14 Kasım 1981 de uzaydaki yörüngesinden radar dalgaları ile çekimler yapan Columbia uzay mekiğinin çektiği resimler analiz edilince, bilim adamları şaşkına dönmüştü. Çünkü “kuş uçmaz ve kervan geçmez” denilen aşırı kızgın sahra kuşlarının altında, eski dönemlere ait nehir yataklarının bulunduğu tespit edilmişti.

Ertesi yıl Mısır çölünde yapılan bir kazıda, gerçekten bir nehir yatağı ortaya çıkmış ve içinde çok eski dönemlere ait bazı âletler ya da silahlar bulunmuştu.

İlkçağ denilen tarihten önceki o farklı dünyada iletişim, ulaşım ve haberleşmenin çok güç olduğu dönemlerde insanlar küçük topluluklar halinde kabile hayatı yaşıyor ve her toplum sadece kendi kabilesini ve çevresini biliyordu.

İşte o dönemlerde Allah (c.c.) her kabileye içlerinden birini peygamber olarak görevlendiriyor ve o peygamber de sadece kendi kabilesini îmana davet etmekle yükümlü oluyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte (havası, suyu, doğası) tertemiz bir memleket ve çok bağışlayan bir Rab! (Sebe, 15)

Çok bağışlayıcı olan Rablerinin emirleri doğrultusunda yaşayanlar ve peygambere tâbi olup her çeşit günahlardan kaçınanlar, eşleri, yavruları, yakınları ve dostları ile birlikte havası, suyu, gıdası ve doğası tertemiz ülkelerinde bolluk, bereket ve refah içinde yaşarken,

Yüce Allah buyuruyor:

İşte onlardan (günahkâr toplumlardan) her birini, günahı sebebiyle cezalandırdık. Bir kısmının üzerine taşları savuran kasırgalar gönderdik, kimini korkunç bir ses yakaladı, kimini yerin dibine batırdık, kimini de suda boğduk. (Ankebût, 40)

Zamanla insanlar çoğaldı, büyük topluluklar oluştu ve güçlü kabile reisleri iktidar oldu. Ancak ne yazık ki bazı toplumlar şükür yerine nankörlük ve Allah'a, peygambere itaat yerine isyan edince, ilâhî gazaba uğrayıp helâk oldular.

“El-cezâ'ü mislü'l-amel” kuralınca, Allah (c.c.) günahkâr toplumları yaptıkları günahları ile orantılı bir şekilde cezalandırdı. Bazı toplumlarda sadece insanları cezalandırırken, Lût Kavmi ve Pompei halkı gibi fuhuş ve cinsel sapıklıkta aşırı giden toplumları, ülkeleri ile birlikte yerin dibine batırdı. İşte o güzelim yemyeşil Afrika kıtası da cehennemî kızgın bir çöle dönüştü.

Dünya coğrafyası fiziksel açıdan binlerce defa değişti. Kıtalar yerinden oynadı, batan ülkelerin yerlerinde büyük göller, denizler ve adalar meydana geldi ve insanlar birbirinden kopuk yaşadı.

1492 yılında Kristof Colomb, dünyanın ikinci büyük kıtası olan Amerika'yı ve 1769 yılında İngiliz kaptan James Cook dünyanın en küçük kıtası olan Avustralya'yı keşfettiği zaman, her iki kıtada da oranın yerli halkı denilen insanlar yaşıyordu.

İşin ilginç yönü, Amerika ve Avustralya'da yaşayanlar dünyada başka kıtaların olduğunu ve o kıtalarda insanların yaşadığını bilmiyordu. Asya, Avrupa ve Afrika'da yaşayanlar da dünyada başka kıtaların olduğunu ve o kıtalarda insanların yaşadığını bilmiyordu.

Peygamberlerin sayısı

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Andolsun ki, senden önce de (çok) peygamberler gönderdik. Onlardan bir kısmının kıssalarını (anılarını) sana bildirdik ve bir kısmını da bildirmedik. (Mü'min, 78)

İlk peygamber Hz. Âdem aleyhisselâm ve son peygamber Hz. Muhammed aleyhisselâmdir. Bu ikisinin arasında pek çok peygamberler gelip geçmiş ve hepsi tebliğ görevini yerine getirmiştir.

Bazı zayıf hadîs-i şeriflerde, peygamberlerin sayısı 124.000 ya da 224.000 olarak haber verilmiş ve bunlardan 313 ünün resul olduğu bildirilmiştir. Gerçi bu sayı kesin olmamakla birlikte abartı da değildir. Çünkü Allah (c.c.), tarihten önceki dönemler de her topluma peygamberler göndermiştir.

Kur'an'da anıları bildirilen peygamberler

Âdem, İdrîs, Nuh, Hûd, Sâlih, İbrahim, Lût, İsmâil, İshak, Yâkûb, Yûsuf, Eyyub, Şuayb, Mûsa, Hârun, Dâvûd, Süleyman, İlyâs, Elyesâ, Zülkifl, Yûnus, Zekeriyya, Yahyâ, İsa ve Muhammed'dir. Aleyhimü's-salâtü ve's-selâm (Salât ve selâm onların üzerine olsun).

Üzeyr, Lokman ve Zülkarneyn aleyhimüsselâm'ın anıları da Kur'an'da geçmekle birlikte, bunların peygamber mi ya da veli mi oldukları kesin olarak bilinmemektedir.

Peygamberlerin dereceleri

Yüce Allah buyuruyor:

İşte peygamberlerden bir kısmını, diğerlerinden üstün kıldık. Allah onlardan bir kısmı ile (vasitasız) konuştu, bir kısmının da derecelerini yükseltti. (Bakara, 253)

Peygamberler **Nebî**, **Resul**, **Ulül'azm** ve **Hâtemü'l-enbiyâ** olmak üzere dört kısımdır;

Nebî: Kendisine kitab ve yeni bir şeriat (dînî hükümler) verilmeyip, önceki peygamberin kitab ve şeriatına tâbi olan ve onları tebliğ etmekle görevli olanlara “nebî” denir, çoğulu enbiyâdır.

Resül: Önceki peygamberlere tâbi olmayıp, kendisine kitab ya da yeni bir şeriat verilenlere “resül” denir ve çoğulu rüsül'dür.

Ulül'azm: Resüller içinden en seçkin altı peygambere Hz. Âdem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Mûsa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'e “ulül'azm” denir.

Hâtemü'l-enbiyâ: Peygamberlerin son halkası ve en üstünü olan Hz. Muhammed sallâlahü aleyhi ve selleme “hâtemü'l-enbiyâ” denir.

Hâtemü'l-enbiyâ'nın diğer peygamberlerden farkı

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Nûh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 25)

Âd kavmine de kardeşleri Hûd'u (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 50)

Semûd kavmine de kardeşleri Sâlih'i (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 61)

Diğer peygamberler sadece kendi kavimlerine (toplumlarına) peygamber olarak gönderilirken ve sadece kendi kavimlerinden sorumlu olurken,

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz seni bütün insanlara, ancak (rahmetimi) müjdeleyici ve (azabım ile) uyarıcı (bir peygamber) olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler. (Sebe, 28)

(Ya Muhammed!) Biz seni (bütün) âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik. (Enbiyâ, 107)

Hâtemü'l-enbiyâ yani son peygamber olan Hz. Muhammed, önceki peygamberler gibi sadece bir kabileye (Kureyş'e) değil, kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı bir peygamber olarak gönderildiğinden,

Hz. Muhammed'i peygamber olarak kabul etmeyenler ve ona indirilen Kur'an'ın Allah kelâmı olduğuna inanmayanlar, Allah katında mü'min değildir.

Peygamberlerin cinsiyeti

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz senden önce de, kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını (peygamber olarak) göndermedik. (Enbiyâ, 7)

Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, her türlü koşullarda, hatta zaman geldi diktatörlerin emrindeki eli kanlı cellâtların karşısında ve idam sehplarının gölgesinde bile hiç kimseden çekinmeden ilâhî emirleri tebliğ ettiler ve Nemrûd, Firavun gibi kanlı diktatörleri îmana davet ettiler.

Bu tür ağır koşullarda ve kelle koltukta tebliğ görevini yapmak her bayiğidin yapacağı bir iş olmadığından, Allah (c.c.) peygamberlik görevini sadece erkeklere verdi.

Ayrıca erkeklerin bulunduğu yerlerde kadınların yüksek sesle konuşmaları, konferans vermeleri, Kur'an okumaları, radyo ve televizyonlarda sohbet yapmaları dînî açıdan sakıncalı olduğundan, Allah (c.c.) hiçbir kavme (topluma) kadınları peygamber olarak göndermedi.

Peygamberlerin konuştuğu dil

Yüce Allah buyuruyor:

Biz her peygamberi, (ilâhî emirleri halka) apaçık anlatsın diye, ancak kendi kavminin dili ile gönderdik. (İbrahim, 4)

Türkçenin dışında başka dil bilenler, o dili bilenlerle genel konuları rahatça konuşup anlaşılır. Ancak uzmanlık alanına giren bilimsel, dinsel ve teknolojik konuları rahatça konuşamaz, ayrıntılara giremez ve görüşlerini tam anlatamazlar. Eğer bazı kelimeleri tam telaffuz edemeyip yarım yamalak konuşurlarsa, gülünç duruma düşer ve dinleyiciler üzerinde etkili olamazlar.

İşte bu nedenle Allah (c.c.), her topluma içlerinden birini ve o dili en iyi bilenleri peygamber olarak göndermiş ve peygamberler de halkın dili ile konuşup insanları îmana davet etmişlerdir.

Mûcize

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamberler, Allah'ın izni olmadan bir âyet (mûcize) getiremez. (Mû'min, 78)

Hız. Sâlih'in sert kayanın içinden canlı bir deve çıkarması, Hız. İbrahim'i ateşin yakmaması, Hız. Mûsa'nın elindeki âsâ'nın (değneğin) canlı bir yılan olması ve Hız. Muhammed'in milyarlarca ışık yılı uzaklığındaki yerlere kısa bir zamanda gidip gelmesi gibi olağanüstü olaylara **mûcize** denir.

Ancak hiçbir peygamber kendiliğinden bir mûcize gösteremez ve kendisi de dilediği an mûcize denilen olağanüstü güçten yararlanamaz. Çünkü peygamberler de insandır ve onlar da Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fitrat kanunlarına uyma zorunluluğundadır.

Peygamberlere itaat

Yüce Allah buyuruyor:

Biz peygamberleri, Allah'ın izni (emri) ile ancak itaat olunmaları için gönderdik. (Nisâ, 64)

Allah (c.c.) peygamberleri, olağanüstü mûcizeler gösterip insanları eğlendirmek için değil, ilâhî emirleri tebliğ edip insanları uyarması için gönderdiğinden, peygamberlere itaat farzdır. Çünkü Allah (c.c.) onları ancak itaat olunmaları için göndermiştir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim peygambere itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Devletin güvenlik güçlerine itaat edenler, gerçekte devlete itaat etmiş ve devletin güvenlik güçlerine isyan edenler de, gerçekte devlete isyan etmiş oldukları gibi,

Allah'ın peygamberine itaat edenler de, gerçekte Allah'a itaat etmiş ve Allah'ın peygamberine isyan edenler de, gerçekte Allah'a isyan etmiş ve dolayısıyla günahkâr olmuş olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayan ve merhamet edendir. (Â-i İmrân, 31)

Allah'ı (c.c.) sevenlerin ve günahlarının bağışlanmasını isteyenlerin tek seçeneği vardır. O da Peygamberimize (s.a.v.) uyup izinden gitmek ve bid'atlardan kaçınıp sünnetine sınımsız sarılmaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamber size ne verdiyse (emrettiyse) onu alın (uygulayın), size neyi yasakladıysa ondan da kaçının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir. (Haşr, 7)

İçgüdü ve hayvanlar

İçgüdü açısından insanlardan çok üstün olan hayvanlar, hiçbir eğitim görmeden ve başkalarının bilgi, görgü ve deneyimlerinden yararlanmadan, kısa zamanda dünyadaki doğal yaşam koşullarına uyum sağlar ve ibâdetlerini de düzenli bir şekilde yaparlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Görmez misin? Göklerde ve yerde bulunanlar ve havada saf saf (dizi dizi) uçuşan kuşlar, Allah'ı tesbih eder (sübhânallah der) ve her biri namazını (duasını), tesbihini bilir. (Nûr, 41)

Göçebe kuşları takvim, saat, pusula ve radar gibi cihazları olmadığı ve hava tahmin raporlarını dinlemedikleri halde, içgüdüleri ile göçün zamanlamasını, rüzgârların yönünü ve izleyecekleri rotayı çok iyi bildikleri gibi tüm hayvan türleri içgüdüleri ile görevlerini, doğal yaşam koşullarını ve ibâdetlerinin zamanlamasını bilir ve aksatmadan yerine getirirler.

İnsanlara gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah'ın Resûlünde sizin için en güzel bir örnek vardır. (Bu) Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman (kesin inanan) ve Allah'ı çok zikir edenler içindir. (Ahzâb, 21)

İçgüdü (doğal bilgi) açısından hayvanların çok gerisinde olan insanlar, aylarca ana sütü ve özel mamalarla beslendikten ve yıllarca ana kucağında taşındıktan sonra yavaş yavaş dünyadaki yaşam koşullarına uyum sağlamaya başlar ve her şeyi sorup öğrenmek isterler.

Sonra anaokulu, ilkokul, ortaokul, lise üniversite ve uzmanlık derken, hayatının en az dörtte biri eğitimle geçer ve bu eğitim süreci içinde yüzlerce hocadan yararlanır.

Sonu ölüm olan bu dünyada bir iş-güç sahibi olmak ve ekmek parası kazanmak için yıllarca sınav heyecanı yaşayan, stresle yatıp, stresle kalın ve başarılı olamayınca bunalıma giren insanın,

Sonsuzluk âlemi olan âhiret sınavını kazanması ve o güzelim cennette ebedî mutlu yaşaması için daha fazla çalışıp çabalaması gerekmez mi?

En basit dünya işleri bile bilinçsiz, eğitimsiz ve hocasız olmadığı gibi mânevî eğitim de hocasız olmayacağından, Allah (c.c.) bizlere Hz. Muhammed gibi bir peygamberi göndermiş ve onun “Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman (kesin inanan) ve Allah'ı çok zikir edenler için bir örnek olduğunu” vurgulamıştır.

Hz. Muhammed gibi Hâtemü'l-enbiyâ olan bir peygambere ümmet olmanın zevkini yaşamayan, ibâdetin tadını almayan ve en çirkin günahları işleyip dışarıda çırılçıplak gezenler,

Ölüm meleği Hz. Azrâil hiç beklemedikleri bir anda ansızın karşılına dikilince çok pişman olacaklar ama ne yazık ki iş işten geçmiş olacak ve Hz. Azrâil onlara “**geç kaldınız**” diyecek.

Allahım! Hz. Azrâil ansızın karşımıza dikilince, kefeni giyip karanlık kabre girince ve dostlar gidip kabrimizde yapayalnız kalınca, bize merhamet eyle. Annemizi, babamızı, yakınlarımızı ve bütün din kardeşlerimizi af eyle. Âmîn, velhamdü'lillâhi Rabbi'l-âlemîn...

PEYGAMBERİ DIŞLAYANLAR

Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus, 32)

Sapıklığın karşıtı olan **hak**, Allah katında tek gerçek demektir. Bu nedenle hak'kın dışındaki her çeşit ideolojik görüşlere ve inanç sistemlerine **sapıklık** denir. Hak ve sapıklık, gerçekte Hz. Âdem ile iblis arasındaki mücâdelenin devamı ve ruh ile nefis arasındaki gizli savaşın dışı yansımasıdır.

Hz. Âdem'in yanında duranlar ve ruhları nefislerinin üzerinde egemen olanlar, her zaman ve her yerde hakkın yanında olur ve hakkı savunurlar.

İblisin yanında duranlar ve nefisleri ruhlarının üzerinde egemen olanlar da, her zaman ve her yerde sapıklığın yanında olur ve sapıklığı savunurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru yol açıkça belli olduktan sonra peygambere karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve (sonra) cehenneme atarız. O ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Nemrûd ve Firavun gibi kanlı diktatörler açıkça ve bazı diktatörler de, ilâhî kanunları kaldırıp yerine kendi kanunlarını koyarak örtülü bir şekilde ilâhlık davasına kalkıştıkları gibi,

Peygamberimiz (s.a.v.) in son yılında Yemâme'de Müseylemetü'l-kezzab, Necd'de Tüleyha ve Yemen'de Esvedü'l-Ansî gibi sapıklar da, açıkça peygamberlik davasına kalkıştılar. Bunlar kendilerine binlerce taraftar buldular ve Hz. Ebû Bekir'in halifeliği döneminde kanlı savaflara neden oldular.

Ancak!

Hz. Âdem ile iblis arasında başlayan hak-bâtıl mücâdelesini kıyâmete kadar devam edeceğinden, içlerinde sahte peygamberlik özentisi olanlar her dönemde mü'minlerin yolundan ayrılıp ve sevgili Peygamberimizi dışlayıp örtülü bir şekilde de olsa peygamberlik taslamış ve mü'minlerin arasına fitne, fesad tohumlarını saçmışlardır.

Hindistan'dan ithal edilen “**Kur'an'a göre İslâm**” adındaki sahte peygamberlik hareketi de, içlerinde peygamberlik özentisi olanlar tarafından ülkemizde gündeme taşınmaya çalışılıyor ve her çeşit sapıklıklara alışı tutan belirli kanallar da onlara destek verip ekranlarına taşıyor.

Ruh ile nefis arasındaki gizli savaş tüm şiddeti ile devam ettiğinden, Müseylemetü'l-kezzab gibi yalancı peygamberler, Asr-ı saadetin gölgesinde bile kendilerine binlerce taraftar buldukları gibi günümüzde bu tür sapıklar kendilerine daha çok taraftar bulurlar. Çünkü nefisleri ruhları üzerinde egemen olanlar, onların görüşünü derhal desteklerler.

Peki bunların amacı ne?

İslâmî bilgilerin kaynağı Kitab (Kur'an), sünnet (hadîs-i şerifler), icmâ-i ümmet ve kıyas-ı fukahâ'dır. “Kur'an'a göre İslâm” adında sonradan ortaya çıkan sapıklığı savunanların amacı,

Öncelikle âlemlere rahmet olarak gönderilen ve her açıdan bizlere en güzel örnek olan sevgili Peygamberimizi dışlamak ve Ashâb-ı kiramın sevgili Peygamberimizden bize aktardıkları hadîs-i şerifleri yok saymaktır.

Sonra Selef-i sâlihîn denilen sahâbelerin, tâbiinin ve bir asırda yaşayan müctehidlerin üzerinde ittifak ettikleri ve “İcmâ-i ümmet” denilen dînî hükümlerle, ictihad derecesindeki fıkıh âlimlerinin Kur'an'dan ve sünnetten kıyas yolu ile çıkardıkları dînî hükümleri yok saymaktır.

Allah korusun eğer bunda başarılı olurlarsa, yani o konu Kur'an'da yok, bu konu Kur'an'da yok diye İslâmî kuralların dörtte üçünü yok sayıp uygulamadan kaldırırlarsa, gerisi onlar için kolay!..

Çünkü Peygamberimizi (s.a.v.) ve İslâm'ın canlı şâhitleri olan sahâbelerin sonradan gelenlere aktardıkları hadîs-i şerîfleri yani Kur'an'ın uygulamalarını yok sayanlar, zamanla Kur'an-ı Kerimdeki pek çok âyetleri de yok sayar ve kalanları da diledikleri gibi yorumlayıp, sahte bir din ortaya atarlar.

PİŞMANLIK YASASI

Yüce Allah buyuruyor:

Allah katında (geçerli olan) tevbe, ancak câhillikle bir kötülük (günah) işleyip de sonra hemen (pişmanlık duyup) tevbe edenlerin tevbesidir. İşte Allah bunların tevbesini kabul eder. (Çünkü) Allah her şeyi bilendir, hikmet sahibidir. (Nisâ, 17)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Pişmanlık (duymak), tevbedir. (İbni Mâce-Hâkim-Ebû Dâvûd-Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî)

İster câhillik, ister gaflet, ister nefsin baskısı, ister şeytanın dürtüleri ve ister çevrenin etkisi ile olsun, kötü yollara düşen ve en çirkin günahları işleyen kimse, eğer bu dünyada günahlarından arınmak ve âhîret âlemine tertemiz gitmek isterse,

Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanabilmesi için öncelikle günahlardan kopup tevbe etmeli, pişmanlık duyup vicdan azabı çekmeli ve sonra günah işlememeye nasuh tevbesi etmelidir. Eğer dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmadan ölürse,

Yüce Allah buyuruyor:

Günahlara (inatla) devam ederken onlardan birine ölüm (aniden) gelince, “ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyenler ile kâfir olarak ölenlerin tevbeleri kabul edilmez. İşte onlar için (cehennemde) acıklı bir azap hazırlanmıştır. (Nisâ,18)

Ölümü unutup inatla günahlara dalanlar ve bu fâni dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmayanlar, ölüme karşı tüm güçleri ile direnseler ve sağlık açısından her çeşit önlemleri alsalar bile ölüm meleği Hz. Azrâil bir gün aniden karşılıklarına dikilince,

Eyvah! “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyecekler ve gerçekten tevbe edecekler ama o anda günahkârların ve kâfirlerin tevbeleri kabul edilmeyecek ve günahlarını yüklenip âhirete gidecekler.

Fuhuş yaparken depremde göçük altında kalıp ölenler, alkollü araç kullanırken trafik kazasında ölenler, plajlarda kadın-erkek çıplak yüzerken boğulup ölenler, kumar masasında her şeyini kaybedince kalp krizinden ölenler, sazlı-cazalı düğün salonlarında gülüp oynarken ölenler ya da çağdaşlık taslayıp dışarıda yarı çıplak gezinirken ölenler,

Günahları ile âhirete gidince ve karanlık kabirlerinde yalnız kalınca, kim bilir cân-ı gönülden nasıl tevbe ediyorlar ama keşke ölmeden önce tevbe etselerdi ve âhirete tertemiz gitselerdi.

1
Günah işleyen kişi,
Akıt gözünden yaşı,
Kurtarırsın sen başı,
Tevbeye gel, tevbeye.

2
Alt çenen çekilmeden,
Kefenin biçilmeden,
Gül suyun serpilmeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

3
Tabutuna konmadan,
Musallâ'ya varmadan,
Namazın kılınmadan,
Tevbeye gel, tevbeye.

4
Münker, Nekir gelmeden,
Rabbin kimdir? demeden,
Yılan, çıyan yemeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

5
Sırata yetişmeden,
Kebab gibi pişmeden,
Cehenneme düşmeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

6
Zebâniler tutmadan,
Cehenneme atmadan,
Ateş seni yakmadan,
Tevbeye gel, tevbeye!..

RABBİMİZ ALLAH

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk (emirlerine itaat) ediniz. Umulur ki takvâya erenlerden (korunanlardan) olursunuz.

O (Rabbiniz) ki, yeryüzünü sizin için bir döşek (yerleşim alanı), göğü de (sizi kuşatan) bir tavan yaptı. Gökten (atmosferden) su indirip onunla size rızık olmak üzere (yerden) çeşitli ürünler çıkardı. Artık siz de bu gerçekleri bile bile Allah'a ortak koşmayın. (Bakara, 21-22)

Bizi, bizden öncekileri ve bütün âlemleri yoktan var edip yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren Rabbimiz birdir. Dünyada takvâliğa ve âhirette kurtuluşa ermemiz için sadece O'na kul (teslim) olalım ve emirlerine itaat edip yasaklarından kaçınalım.

Dünya gezegeni kızgın gaz kütleleri halinde iken, yüzeyini bizim yaşam koşullarımıza göre rahat bir döşek gibi düzenleyen O'dur. Gökyüzünü ay, güneş, yıldızlar ve galaksilerle donatan, her birini belirli yörüngelerine oturtan ve evrensel dengeyi kuran O'dur.

Koymuş olduğu çevrim kanunu ile denizlerdeki suları buharlaştırıp atmosferde depolayan, sonra dilediği an onları havadaki gazlarla kimyasal açıdan birleştirip tekrar yeryüzüne indiren ve o su ile ölü topraklara (elementlere) hayat verip, bizim için yerden çeşitli ürünleri çıkaran O'dur.

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yörüngelerine oturtup evrensel düzeni kuran ve bütün varlıkları egemenliği altına alan Rabbimiz birdir ve O'ndan başka rab yoktur. Bu gerçekler karşısında O'na ortak koşmak ve taşlara saygı duruşu yapmak, sapıklığın da ötesinde çılgınlıktır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Kuşkusuz benim namazım, (hac, umre, kurban gibi) ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun (eşi, dengi) ortağı yoktur. Ben böylece emrolundum ve ben (bu ümmette) müslümanların ilkiyim. (En'âm, 162-163)

Yüce Allah buyuruyor:

İşte Rabbiniz olan Allah O'dur. O'ndan başka ilâh yoktur. Her şeyi yaratan O'dur. Sadece O'na kulluk (ibâdet) edin. O her şeye vekildir (güvenilecek) ancak O'dur. (En'âm, 102)

İşte böyle bir Rabbimiz varken, dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, O'nun koymuş olduğu evrensel çekim kanununa kayıtsız şartsız boyun eğerken,

Ne yazık! Rabbimizin koymuş olduğu kanunları tanımayıp, elleri ile yaptıkları heykellere tapan ve onların önünde saygı ile eğilen ortaçağ müşriklerine.

Ne yazık! Rabbimizin koymuş olduğu kanunlara çağdışı diyen ve ortaçağ müşrikleri gibi elleri ile yaptıkları heykellere tapan ve onların önünde saygı duruşu yapan uzay çağı müşriklerine.

Ne mutlu! Rabbimiz Allah diyenlere ve Rabbimizin koymuş olduğu kanunlar doğrultusunda yaşayıp, dininden tâviz vermeyenlere.

Yüce Allah buyuruyor:

Hiç kuşkusuz “Rabbimiz Allah'tır” deyip de, sonra istikamet üzere olanların üzerine (rahmet) melekleri iner ve onlara: “Korkmayın, mahzun da olmayın, size vaad olunan cennetle sevinin” derler. (Fussilet, 30)

Rabbim Allah'tır diye, sadece Rablerine kulluk edenler ve dinlerinde tâviz vermeden istikamet üzere yaşayanlar, dünya hayatları sona erip ecel terleri dökmeye başladıkları zaman, dostları gidip kabirlerinde tek başlarına yapayalnız kaldıkları ve yeniden diriltilip yattıkları kabirlerinden kalkarken,

Sevimli, güler yüzlü ve tatlı dilli rahmet melekleri yanlarına gelecek ve onlara, “Korkmayın, mahzun da olmayın, size vaad olunan cennetle sevinin” diye onları kutlayacaklar.

RAHMET AYI RAMAZAN

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Ramazan'ın gelmesiyle sevinirse, Allah o kimsenin bedenini cehenneme haram kılar. (Dürretü'l-vâizîn)

Kim gurbetteki evlâdının gelmesini beklediği gibi Ramazan'ın gelmesini bekler ve Ramazan'ın gelmesiyle de gerçekten sevinip neşelenirse, Allah (c.c.) o kimsenin bedenini cehenneme haram kılar. Yani o kimse cehenneme girmez ve cehennem de onu yakamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayının evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden âzad'tır. (İbni Asâkîr)

Ramazan ayının ilk on gününde oruç tutanların üzerine ilâhî rahmetler saçılır. İkinci on gününde oruç tutanların günahları bağışlanır ve üçüncü on gününde de oruç tutanlar cehennemden âzad edilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanında adım anıldığı zaman bana salâtü selâm getirmeyen kimse sürünsün. Ramazan ayına erişip de, bu ay çıkmadan kendini Allah'a bağışlatamayan kimse sürünsün. Annesi ve babası yaşlılık günlerini yanında geçirdiği halde (onların duasını alarak) cennete giremeyen kimse de sürünsün. (Tirmizî-Hâkim)

Gerçek îmanın alâmetlerinden biri de peygamber sevgisidir. Peygamber sevgisinden yoksun olanlar ve bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) in adı anıldığı zaman salâvât-ı şerîfe getirmeyenler, diğer dinsel konularda da duyarsız olacaklarından, sonlarının iyi olmayacağına bir işarettir.

Mübârek Ramazan ayı ilâhî rahmetin saçıldığı, günahların bağışlandığı, meleklerin mü'minlere dua ettiği ve sevapların katlandığı bir ay olduğu halde, Ramazan ayında bile tevbe edip Allah'tan (c.c.) af dilemeyen ve genel aftan yararlanamayanların da sonlarının iyi olmayacağı bir gerçektir.

Cennet annelerin ayağı (rızası) altında olduğu halde, yaşlılık günlerini yanında geçiren anne ve babasının dualarını alıp cennete giremeyen kimselere de gerçekten **yuuh** olsun!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Receb Allah'ın ayı, Şaban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) doğduğu anda secdeye kapanıp “**Ümmetim! Ümmetim!**” dedi. Yaşam boyu **ümmet** sevdasıyla yandı ve ölürlen de son sözü “**Ümmetim! Ümmetim!**” oldu.

İşte mübârek Ramazan, Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetinin yani bizim ayımız. Lütfen bu ayın değerini bilelim ve bu ayda saçılan ilâhî rahmetten yararlanalım. Özellikle orucu cân-ı gönülden isteyerek tutalım, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılalım, her çeşit günahlardan kaçınalım ve terâvih namazını da Ramazan ayına yakışır bir şekilde yavaş yavaş kılalım.

Oruç ve takvâlik

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Oruç, sizden önceki (ümme) lere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Olur ki (oruç ile) takvâliğe erişirsiniz. (Bakara, 183)

Abur cubur yeme alışkanlığını ve aşırı cinsel istekleri kontrol altına alıp dengeleyen oruç, günah işleme alışkanlığını da frenlediğinden, âyette “Olur ki (oruç ile) takvâliğe erişirsiniz” buyuruluyor.

Ramazan ve Kur'an

Yüce Allah buyuruyor:

O Ramazan ayı ki, insanlara yol gösterici, doğru yolun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak onda (Ramazan ayında) Kur'an indirildi. (Bakara, 185)

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Cebrâil aleyhisselâm, Ramazan'ın her gecesinde Peygamberimiz (s.a.v.) ile bir araya gelir ve (karşılıklı oturup) Kur'an'ın müzâkeresini yaparlardı. (Buhârî-Müslim)

Son ilâhî kitab olan Kur'an-ı kerîm mübârek Ramazan ayında indirildiğinden, Hz. Cebrâil ile Peygamberimiz (s.a.v.), Ramazan'ın her gecesinde bir araya gelip “mukâbele” yani karşılıklı oturup Kur'an'ı okudukları ve içeriğini müzâkere ettikleri gibi,

Allah'a (c.c.) şükürler olsun, bin 400 küsür yıldan beri her yıl Ramazan ayında âdeta bir Kur'an seferberliği başlıyor ve camilerin pek çoğunda mukâbeleler okunuyor. Ayrıca evlerde de genelde hanımlar bir araya gelip kendi aralarında mukâbeleler okuyor ve binlerce hatim duaları yapılıyor.

Ramazan ve Kadir gecesi

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadir gecesini, Ramazan'ın son on günündeki tek gecelerde (21, 23, 25, 27) arayın. (Buhârî)

Yüce Allah buyuruyor:

Kadir gecesi, bin aydan hayırlıdır. (el-Kadr, 3)

Bin ayı yani 83 yıl 4 ayı sürekli ibâdetle geçirebilmek için, en azından yüzlerce yıllık bir ömre gerek var ama bin aydan hayırlı olan bir Kadir gecesini ibâdetle geçirebilmek için ise sadece 8-10 saatlik bir zaman yeterlidir.

Ramazan'da cennet kapıları açılır

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayı geldiğinde cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır (etkisiz hâle getirilir). (Buhârî-Müslim)

Terâvih namazı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ size Ramazan orucunu farz kıldı. Ben de kıyâmını (terâvih namazını) sünnet kıldım. Kim îmanla, ihlâsla orucunu tutar ve terâvih namazını kılarsa, annesinden doğduğu gün gibi günahlarından arınır. (Nesâî-İbni Mâce)

Ramazan'da cömertlik

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) insanların en cömerdiydi. Özellikle Ramazan'da Cebrâil'in (a.s.) kendisi ile buluştuğu anlar, en cömert olduğu zamanlardı. (Buhârî-Müslim)

İnsanların en cömerdi olan ve Ramazan ayında daha da cömert davranan Peygamberimiz (s.a.v.) in bu güzel ahlâkı, Allah'a (c.c.) şükürler olsun ümmetine de yansdığından,

Her yıl Ramazan ayında tüm İslâm ülkelerinde, dünyada eşi, benzeri görülmeyen bir cömertlik ve sosyal yardımlaşma yarışı başlıyor ve İslâm ülkelerinde tek bir kimse aç ve açıkta kalmıyor.

Ramazan ve umre

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'da yapılan umre (nin sevabı) bir hac gibidir. (Buhârî-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'da yapılan umre, benimle hac yapmış gibidir. (Menâvî)

Allah'a (c.c.) şükürler olsun, maddî durumu iyi olan müslümanlar dünyanın her tarafından kutsal topraklara gidip, "Ramazan umresi" yapıyor ve müslümanların kurtuluşu için dua ediyor.

* * *

Ramazan eğlence mi, ibâdet ayı mı?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan kimseleri (sapıkları, bana) bırak. (En'am, 70)

On bir ayda bir defa gelen ve gerçekte ibâdet ayı olan Ramazan'da bile, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmayanlar ve camilere erkence gidip Kur'an ve sohbet dinlemekten sıkılanlar,

"Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan kimseler (sapıklar)" gibi mübârek Ramazan ayını da "**Ramazan eğlence-**

leri” adı altında oyun ve eğlenceye çevirmek ve son hak din olan İslâm'ı önceki dinler gibi amacından saptırmak istiyorlar.

İslâm karşıtı her çeşit sapıklık hareketlerini ekranlarına taşıyan belirli medya kuruluşlarını ve içlerinde hıristiyanlık özentisi olanları Allah'a bırakıyoruz. Çünkü Allah (c.c.), kesinlikle onları sorgulayacak ve gereken cezalarını verecektir.

Ancak belediyenin kasasından iftar çadırları kuran ve müslümanlar terâvih namazını kılarken, “Ramazan eğlenceleri” adı altında dinimizi oyun ve eğlenceye dönüştürenlere ne diyelim?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Sizden önce kendilerine kitab verilenlerden dininizi eğlence (aşışılama) ve oyun edinenleri dost edinmeyin. Eğer gerçek mü'minlerden iseniz, Allah'tan korkun (dininizi eğlence ve oyuna dönüştürmeyin)! (Mâide, 57)

“Ârife bir işâret yeter” derler. Allah (c.c.) hepimizi gaflet uykusundan uyandırsın, kalplerimize Asr-ı saadetin heyecanını tattırsın ve biz âcizleri kutsal dinimize hâdim (hizmetkâr) eylesin!..

RECEB AYI VE REGÂİB GECESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yarattığı günde Allah'ın yazısına göre, Allah katında ayların sayısı on ikidir. Bunlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram aylardır. (Tevbe, 36)

Kuşkusuz dünyada birbirinden farklı pek çok takvimler vardır ve bunların her birinde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah katında geçerli olanı, içlerinde Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb gibi kamerî ayların bulunduğu takvimdir.

Kamerî aylardan dördüne haram (saygın) aylar denir ve bunlardan biri de Receb ayıdır. Receb ayı Ramazan'ın müjdecisi olan üç ayların da başlangıcı olduğundan, gerçekten çok değerli bir aydır.

Ancak Receb ayının ilk cuma gecesinde Allah'ın (c.c.) mü'min kullarına ihsanı ve ikramı çok bol olduğundan, o geceye **Regâib Gecesi** denir.

Regâib Gecesi de diğer mübârek geceler gibi cân-ı gönülden tevbe edip günahlardan arınma ve mânevî açıdan üst derecelere fırlama rampasıdır. Bu nedenle Regâib Gecisini oyun, eğlence ve gafletle geçirmeyelim, aksine mânevî fırlama rampasından üst derecelere yükselmeye çalışalım.

Bu mübârek gecelerin mânevî feyzinden yararlanmak için öncelikle sonradan ortaya çıkan her çeşit bid'atlardan kaçınalım ve Allah katında geçerli olan ibâdetleri yapmaya özen gösterelim.

Örneğin, Regâib Gecesi ile ilgili özel bir namaz yoktur ve bu bağlamda rivayet edilen hadisler, hadis ilminin uzmanları olan muhaddislere göre, "hadîs-i mevdû" yani uydurma hadislerdir.

Bu nedenle Regâib Gecesinde de, diğer kandil gecelerinde olduğu gibi öncelikle çok tevbe edip günahlardan arınmaya çalışalım ve onları mezara taşımayalım. Sonra kaza namazı kılıp sırtımızdaki borç yükünü hafifletelim. Ayrıca Kur'an okuyarak ve zikir ederek kalplerimizi parlatalım ve salâvât-ı şerîfe getirip sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kuralım.

Regâib Gecesinin bir diğer özelliği de kesinliği kanıtlanamayan rivâyete göre Peygamberimiz (s.a.v.) in babası Hz. Abdullah ile annesi Hz. Âmine'nin evlendiği ve Peygamberimiz (s.a.v.) in, son peygamber olarak dünyaya teşrif etmek üzere ana rahmine intikal ettiği gecedir.

RIDVAN BİATI VE SONUÇLARI

Hiçbir peygamber rahat etmek, lüks ve konfor içinde yaşamak ve bir köşeye çekilip kendisine tâbi olanlardan saygı ve iltifatlar görüp el öptürmek için bu dünyaya gelmediği gibi Peygamberimiz (s.a.v.) de rahat etmek ve gülüp eğlenmek için bu fâni dünyaya gelmedi.

Âlemlere rahmet olan Peygamberimiz (s.a.v.) in çocukluğu yetimlik, gözyaşları ve gençliği yoksulluk ile geçti. 25 yaşında Hz. Hadîce ile evlenince mutlu bir yuvaya kavuştu ama 40 yaşında peygamber olunca hayatının

en zorlu günleri başladı. Tam on üç yıl yarı vahşi Mekke müşriklerinin en acımasız zulüm, baskı ve hakaretlerine sabretti ve onları İslâm'a davet etti.

Sonra kılıçların gölgesinde yapılan zorlu bir hicret olayı ile Medine'de yeni bir dönem başladı ve ilk İslâm Devleti kuruldu. Bilâl-i Habeşî ezan okuyor, beş vakit namaz cemaatle kılınıyor ve ruhlara feyizler saçan sohbetler yapılıyordu ama İslâm düşmanları da boş durmuyordu ki!

Bu nedenle yeni kurulan İslâm Devletinin beş yılı savaşa geçti. Peygamberimiz (s.a.v.) ve onun seçkin sahâbeleri bu beş yıl içinde bir yanda Bedir, Uhud ve Hendek'te müşriklerle savaşırken, diğer yanda Medine'nin yakınındaki Benî Nadîr, Benî Kurayza ve Benî Kaynuka gibi yahudi kabileleri ile de savaşma zorunluluğunda kaldılar.

Son olarak Mekke müşriklerinin başını çektiği 10.000 kişilik müşrik ordusu, Hendek Savaşında Allah'ın (c.c.) yardımı ile tam bozguna uğrayınca, Mekke müşriklerinin artık Medine'ye saldıracak güçleri, moralleri kalmadı ve müslümanlar için yeni ufuklar açıldı.

* * *

Peygamberimiz (s.a.v.) hicretin 6. yılının Zilkâde ayında, Kâbe'yi tavaf etmek ve umre yapmak için yaklaşık bin 500 kişilik Ashâb-ı kirâmı ile birlikte Mekke'ye doğru yola çıktı. Zul-Huleyfe denilen mîkat yerine gelince ihramları giyip umreye niyet ettiler ve kurbanlık develeri işaretdiler.

Mekke yakınındaki Hudeybiye'ye yaklaşınca Peygamberimiz (s.a.v.) in Kusvâ adındaki devesi birden yere çöktü ve sahâbelerin tüm çabalarına rağmen ayağa kalkmayınca Peygamberimiz (s.a.v.): **“Onun böyle çökme âdeti yoktu. Fili Mekke'ye sokmayan Rabbim, şimdi bunu çöktürdü”** buyurdu.

Gerçekten Rabbimiz deveyi çöktürmüştü. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) in kalabalık bir ordu ile Mekke'ye doğru yola çıktığını haber alan Mekke müşrikleri, diğer müşrik kabileleri de toplayıp Hudeybiye'nin girişinde mevzilenmişler, müslümanlara aniden saldırmak için fırsat bekliyorlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) devesi Kusvâ'ya “kalk” deyince hemen kalktı. Ancak yönünü değiştirdi ve başka bir yola yönelip Hudeybiye'nin sonundaki susuz bir kuyunun yanında yere çöktü.

Kusvâ susuz bir kuyunun yanında çöktü ama sahâbeler ve develer susuzdu ve yanlarında hiç suları kalmamıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) kuyunun içine bir ok atınca, susuz kuyu bir anda ağzına kadar su ile doldu, sahâbeler ve develer bol bol içip suya kandı.

Peygamberimiz (s.a.v.) savaş için değil, sadece umre yapmak için Mekke'ye geldiklerini haber vermek üzere Haraş İbni Ümeyye'yi müşriklere elçi olarak gönderdi. Müşrikler Hz. Haraş'ı daha dinlemeden öldürmeye kalkışınca, Hz. Haraş geri dönüp geldi ve durumu anlattı.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) müşriklere elçi olarak Hz. Osman'ı gönderdi. Müşrikler Hz. Osman'ı hoş karşıladılar ve Kâbe'yi tavaf etmesine izin verdiler. Ancak Hz. Osman, "Resûlullah Kâbe'yi tavaf etmeden, ben tavaf edemem" deyince kızdılar ve onu tutukladılar.

Hz. Osman'ın geri gelmesi gecikince ve üstelik müşrikler tarafından şehit edildiği söylentileri yayılınca, ortam çok gerildi ve savaşmanın dışında başka bir alternatif kalmadığı görüldü.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) sırtını Semüre ağacına yaslayıp oturdu ve sahâbelerin her birinden teker teker "Düşman karşısında asla geri dönmek ve şehit oluncaya kadar Allah yolunda savaşmak üzere" biat (kesin söz) aldı. İşte bu sözleşmeye **Rıdvan biatı** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, (Hudeybiye'de) o ağacın altında sana biat ederlerken Allah o mü'minlerden razı oldu. Kalplerindeki (doğruluğu) bildiği için onlara huzur, güven (duygusu) verdi ve onları yakın bir fetih (Hayber'in fethi) ile ödüllendirdi. (Fetih, 18)

Müşrikler, sahâbelerin din konusundaki bu olağanüstü duyarlılığını, Peygambere itaatini ve kesin sözleşmeyi görünce, ürküp derhal Hz. Osman'ı geri gönderdiler ve karşılıklı saldırmazlık anlaşması yapmayı kabul ettiler.

Hudeybiye'de müslümanlarla müşrikler arasında yapılan bu sözleşmeye **Hudeybiye Anlaşması** denir. Bu anlaşma ile müşriklerin üzerindeki kabile baskısı kalkınca ve müslümanlarla daha sık görüşmeye başlayınca, İslâm'ı yakından tanıyan müşrikler hızla müslüman olmaya başladı ve kısa zamanda müslümanların sayısı ikiye katladı.

Diğer yandan Medinelilerin Şam yolu üzerindeki Hayber'de toplanan yahudiler, müslümanlar için bir tehlike olmaya başlamıştı. Ancak daha tehlikeli ve daha güçlü olan birleşik müşrik orduları ile uğraşan Peygamberimiz (s.a.v.), ikinci bir cephe açmamak için Hayber meselesini erteliyordu.

Hudeybiye Anlaşması ile müşrik ordularının Medine'ye saldırmaları önlenince, Peygamberimiz (s.a.v.) Hayber meselesine yöneldi ve hicretin 7. yılında Hayber'deki kaleler tek tek fethedildi.

RIZKI VEREN ALLAH'TIR

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz er-Rezzâk (rızkı veren), güç ve kudret sahibi olan ancak Allah'tır. (Zâriyât, 58)

Esmâ-i Hüsnâ'dan olan **er-Rezzâk**, mübâlâğa vezninde bütün canlıların rızkını veren demektir. Ana karnındaki yavruları, yuvadaki yavru kuşları ve yatağa bağımlı kimsesiz garip hastaları gören, bilen, gözeten ve rızıklarını veren Allah (c.c.), kuşkusuz bütün canlı varlıkların rızkını verir. Çünkü O sonsuz, sınırsız güç ve kudret sahibidir.

Rızık nedir?

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerin rızık, doğal olarak madde ötesi mânevî enerji (mânevî feyizler) ve ruhsal zevklerdir. Bu nedenle bizim havayı soluduğumuz gibi melekler de sürekli Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih eder, "Sübhânallahi ve bi-hamdihî" der ve bundan aldıkları mânevî enerji ve ruhsal zevklerle yaşarlar.

Madde âlemindeki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardan yaratılan insanların ve diğer canlıların rızık da doğal olarak yine yaratıldıkları maddelerdir. Yani Yüce Allah'ın koymuş olduğu kimyasal ve fiziksel işlemler sonucu bitkisel ürünlere dönüşen katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardır.

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yaratıp yörüngelerine oturtan, evrensel dengeyi kuran ve onları çekim kanununa boyun eğdiren Allah (c.c.),

Yerdeki ve gökteki katı, sıvı ve gaz halindeki atomları da kimya, fizik ve biyoloji kanunlarına boyun eğdiriyor, dilediği an onları çeşitli bitkisel ürünlere dönüştürüyor ve canlıların damak tatlarıyla uyumlu rızıklar yaratıyor.

İşte er-Rezzâk olan Allah'ın (c.c.), bizim için yaratmış olduğu gıdaların mide ve bağırsaklarda sindirildikten sonra emilip dokularda kullanılacak hâle gelenlerine **rızık** denir.

Mide ve bağırsaklarda sindirilmeden çürüyüp mayalanan, karaciğerde, kanda, safra kesesinde ve diğer organlarda depolanan zehirli ve asitli atıklar ise rızık değil dert ve hastalıktır.

Rızık konusu evrensel boyutlarda bir olay mı?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? (Yûnus, 31)

Çayırdaki otların bitmesi, kırdaki çiçeklerin açması, yağmurların yağması, rüzgârların esmesi ve denizlerin dalgalanması gibi olaylar evrensel boyutlarda olduğu gibi rızık konusu da dünyayı aşan evrensel boyutlarda bir olaydır.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.), madde ötesi âlemlerde her şeyi sadece bir **kûn** (ol) emri ile bir anda yaratır ve yarattığı her şey aradan milyarlarca yıl geçse de hep aynı halde kalır.

Madde âlemini yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomları birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda yaratan ve bu kurallar doğrultusunda yöneten Allah (c.c.), rızık konusunu da aynı kurallar doğrultusunda yönettiğinden...

Öncelikle “çevrim kanunu” ile denizleri güneş enerjisi ile ısıtıp buharlaştırıyor ve havadan hafif olan su buharını atmosferde depoluyor. Sonra dilediği an atmosferdeki hava akımları (rüzgârlar) ile su buharlarını bir araya toplayıp yoğunlaştırıyor ve onları yağmur bulutlarına dönüştürüyor.

Ancak yağmur bulutlarının tekrar aynı denizlere değil de başka bölgelere de taşınması ve özellikle ormanların, yaylaların, ovaların, tarlaların, bağların ve bahçelerin sulanması gerektiğinden,

Göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) güneş enerjisini dengeleyip, atmosferde karşılıklı alçak ve yüksek basınçlar oluşturuyor ve hava yüksek basınçtan alçak basınca doğru hızla hareket ederken, yağmur yüklü bulutları da Allah'ın (c.c.) takdir ettiği yönlere sevk ediyor.

Ayrıca Allah (c.c.) dilediği an, negatif ve pozitif elektrik yüklü bulutları zıt kutuplar halinde karşı karşıya getiriyor ve zıt kutupların birbirine boşanması ile ortaya çıkan yüksek enerjinin etkisi (şimşeklerin çakması) ile atmosferi derhal doğal “nükleer enerji santralına” dönüştürüyor.

Atmosfer “nükleer enerji santralına” dönüşünce ve faaliyete başlayınca, öncelikle havadaki azot gazları parçalanıp ve oksijen gazları ile kimyaca birleşip azot monoksit gazına dönüşür. Bu gaz havada serbest halde kalamadığından tekrar oksijen gazı ile birleşir ve azot dioksit'e dönüşür.

Bunun dışında daha pek çok karmaşık kimyasal ve biyolojik işlemler olur ve bu işlemler sonucu çeşitli gazlar ve su buharı kimyaca parçalanıp ve başka gazlarla birleşip yağmurla birlikte yeryüzüne iner.

Yeryüzüne inen bu çeşitli gazlar ve kimyasal tuzlar topraktaki elementlerle birleşip doğal gübre (bitkilere mama) olur ve ardından insanlar ve hayvanlar için çeşitli rızıklar topraktan fıskırır.

Yüce Allah buyuruyor.

Yeryüzünde hareket eden her canlının rızkı, ancak Allah'a aittir. (Hûd, 6)

Bu açık gerçekler karşısında cân-ı gönülden inanıyor ve îman ediyoruz ki, bakterilerden fillere ve denizdeki balıklardan havada uçan kuşlara kadar bütün canlıların rızkı sadece Allah'a (c.c.) aittir. Çünkü O'ndan başka hiç kimsenin göklere, yere, güneşe ve atmosfere sözü geçmez ve gücü yetmez.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kullarından dilediğine bol rızık verir, dilediğine de daraltır. (Çünkü) Allah kesinlikle her şeyi bilendir. (Ankebût, 62)

Hiç kuşku yok, rızıkı bollaştırmak da, daraltmak da sadece Allah'a aittir. Çünkü Allah (c.c.) kime bol rızık verirse, o kimseye gereken imkânı, iştahı ve sindirim kolaylığını da verir. Kimin de rızıkını daraltırsa, o kimseye gereken imkânı vermez, iştahını keser ve sindirim sisteminde zorluklar verir.

Osmanlı Padişahlarından İkinci Sultan Mahmud bir kişiye çok ikramlar yapmış ve çok altınlar vermiş ama o kişi saf olduğundan bunlardan yararlanamamış. Bunun üzerine Sultan Mahmud, “Vermezse Ma'bûd (Allah), neylesin Mahmud” demiş.

Gerçekten öyledir. Çünkü nice zengin kimseler vardır ki, iki kaşık et suyunu yalvara yalvara çocuğuna zorla içirir. Nice fakir çocukları da vardır ki kuru ekmeği iki avucuna alıp iştahla yer ve zenginin çocuğu gibi doktor kontrolünde olmadığı halde ondan daha sağlıklı olur.

Atalarımız “Allah'ın hikmetinden sual olunmaz” ve “Kul ile Allah arasına girilmez” demişler. Bizim görevimiz Allah'ın (c.c.) işine karışmak değil, bize verdiği rızka razı olup şükretmektir.

Rızık ve servet

Rızık ile servet farklı şeylerdir ve biri diğerine bağlı değildir. Çünkü servet sahibi öyle zenginler vardır ki, yağsız-tuzsuz haşlama patatesten başka hiçbir şey yiyemez. Öyle fakirler de vardır ki, yarım tencere kuru fasulyeyi bir öğünde yer ve ardından da doyasıya tuzlu ayrıntı içer.

Yüksek tansiyon, şeker, kalp yetmezliği, damar sertliği ve mide ülseri gibi rahatsızlıklar rızıkı kısıtlayan değil, gerçekte Allah'ın (c.c.) takdir ettiği rızıkı dengeleyen sebeplerdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Nice canlı (varlıklar) var ki, rızkını (yanında) taşıyor. Onlara da size de rızkı veren Allah'tır. O her şeyi işitendir, bilendir. (Ankebût, 60)

Bizler beş-on km. uzaklıktaki bir pikniğe gideceğimiz zaman, önceden hazırlığımızı yapar ve yanımızda çeşitli yiyecekleri götürürüz ama yine de eyvah şunu şunu unuttuk diye hüzünleniriz.

Ya göçebe kuşları? Yüzlerce km. uzaklıktaki yolculuğa çıkacakları zaman önceden bir hazırlık yapıyorlar mı? Ya da yanlarında bir avuç buğday ile bir şişecik su götürüyorlar mı?

Rızık konusunda insanın farklı özelliği

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Âdemoğlunu (insanı) saygın, üstün kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik, onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık ve yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık. (İsrâ, 70)

Nurdan yaratılan ve milyarlarca yıl ibâdet eden meleklerin Hz. Âdem'in kişiliğinde insana saygı yapması, insanın Allah katındaki değerinin açık göstergesidir.

Hayvanların bir kısmı dört ayağı, bir kısmı iki ayağı üzerinde ve bir kısmı da yerde sürünerek yürürken, ilkçağda yaşayan insanlar bile karada deve, at, katır ve merkeplerin üzerinde, dere ve göllerde de ağaç kütüklerini birbirine bağlayıp ilkel sandalların üzerinde yolculuk yapmışlar.

Ahırlarda bağlı hayvanlar dışarı çıkıp bir tur atamazken ve sürekli aynı yemi yerken, tavuklar çöplüklerde, ördekler bataklıklarda, kediler, köpekler çöp bidonlarında rızkını ararken, etçil hayvanlar da yakaladıkları avlarını ya da buldukları kokuşmuş kanlı leşleri çiğ çiğ yerken!..

İnsanlar gıdaların en temizini, en lezzetlisini ve en güzelini bıçakla kesip doğradıktan ve yıkayıp pişirdikten sonra, tertemiz tabaklarda âfiyetle yemektedir.

Peki, bunun bir bedeli yok mu?

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, hiç şüphesiz azabım da çetindir. (İbrahim, 7)

İşte bunun bedeli şükürdür. Kim Allah'ın verdiği nimetleri yiyip Allah'a şükür ve itaat ederse, elbette Allah (c.c.) o kimseye daha fazlasını verir ve o kimse malının hayrını görür.

Kim de Allah'ın nimetlerini yiyip şükür yerine nankörlük ve itaat yerine isyan eder (günah işler) se, kuşkusuz Allah (c.c.) verdiği nimetleri geri alır ve o kimse nankörlüğünün cezasını çeker.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rızkının bol ve ömrünün uzun (bereketli, yararlı) olmasını isteyen, akrabaları ile ilgileysin (onları gözetsin). (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ecel insanı aradığı (ve bulduğu) gibi rızık insanı daha şiddetli arar (ve bulur). (Menâvî)

Ecel, hedefini şaşırıp yanlışlıkla başkasına konmadığı gibi rızık da ke-sinlikle hedefini şaşırıp başkasına konmaz, yani hiç kimse başkasının rız-kını yiyemez.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder ve ona hiç beklemediği yerden rızık verir. (Talâk, 2-3)

Kim Allah'tan korkup günahlardan sakınır ve emirlerini yerine getirirse, daraldığı zaman Allah (c.c.) ona mutlaka bir çıkış yolu lütfeder ve onu hiç tahmin etmediği yerlerden rızıklandırır.

RİYÂKÂRLIK

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a ve âhîret gününe inanmadığı halde malını gösteriş için harcayan kimse gibi başa kakarak ve kalp kırarak (yaptı-ğınız) iyilikleri boşa çıkarmayın. (Bakara, 264)

Bir işi sadece Allah rızası için yapmaya **ihlâs** ve insanlara gösteriş için yapmaya da **riyâkârlık** denir. Riyâkârlık gerçekte örtülü bir şirk, yani Allah'a (c.c.) ortak koşma anlamında olduğundan İslâm'da şiddetle yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Allah'ın varlığına, birliğine, O'ndan başka ilâh olmadığına ve âhîret gü-nüne yani mahşer yerinde sorguya çekileceklerine inanmayanlar, mallarını sadece insanlara gösteriş için harcadıklarından,

Allah (c.c.), “**Ey îman edenler! Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde malını gösteriş için harcayan kimse gibi**” olmayın diye bizi uyarıyor ve riyâkârlıktan sakınmamızı vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim azîz ve celîl olan Allah'ın rızasını talep etmek için öğrenilmesi gereken bir ilmi, sadece dünyalık elde etmek için öğrenirse, kıyâmet günü cennetin kokusunu bile duymaz. (İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Başta farzlar, vâcipler ve sünnetler olmak üzere her çeşit İslâmî ilimleri sadece Allah'ın (c.c.) rızasını kazanmak, emirlerini yerine getirmek ve yasaklarından kaçınmak için öğrenmek gerekirken,

Kim bunları dünyalık elde etmek, yani belirli bir göreve gelmek, para kazanmak, şan ve şöhret sahibi olmak için öğrenirse, âhirette cennetin kokusunu bile duyamayacak!..

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Ben Resûlullah (s.a.v.) den işittim, şöyle buyurdu:

Kıyâmet günü insanlardan ilk hesabı görülecek kimse, şehit olarak ölmüş bir kişi (mîzan başına) getirilir. Allah ona verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar. Bunun üzerine Allah:

- **Peki, bunlara karşı ne yaptın?** diye sorar.

- **Şehit oluncaya kadar senin için savaştım, der. Allah:**

- **Yalan söylüyorsun. Sen, “kahraman kişi” desinler diye savaştın, o da (dünyada) denildi, der.**

Sonra (zebânilere) emrolunur da, o kişi yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır.

Sonra ilim öğrenmiş (başkalarına) öğretmiş ve Kur'an okumuş bir kimse (mîzan başına) getirilir.

Allah ona da verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar. Allah:

- **Peki, bu nimetlere karşı ne yaptın?** diye sorar.

- **İlim öğrendim, (başkalarına) öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum, der. Allah:**

- **Yalan söylüyorsun. Sen, “âlim desinler” diye ilim öğrendin, “ne güzel okuyor” desinler diye Kur'an okudun, (bunlarda dünyada) denildi, buyurur.**

Sonra (zebânilere) emrolunur ve o da yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır.

Sonra Allah'ın kendisine her çeşit mal ve bolluk verdiği kimse (mîzan başına) getirilir. Allah o kişiye de verdiği nimetleri hatırlatır ve o da hatırlar. Allah:

- **Peki, sen bu nimetlere karşı ne yaptın?** der.

- Verilmesini sevdiğin yerlerden hepsine sadece senin rızan için verdim, der. Allah:

- **Yalan söylüyorsun. Gerçekte sen bunları, “ne cömert” (eli açık, yardımsever) desinler diye yaptın. Bunlar da (dünyada) denildi, buyurur.**

Sonra (zebânilere) emrolunur, o da yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır. (Müslim)

Bu hadîs-i şerîf, riyâkârlığın ne derece çirkin ve iğrenç bir şey olduğunu ve riyâkârlıkla yapılan amellerin ve her çeşit hayırlı işlerin âhîret âleminde hiçbir şeye yaramadığını açıkça gösteriyor.

Bu nedenle atalarımız, “İhlâsla verilen bir lira, riyâkârlıkla (gösteriş için) verilen binlerce liradan hayırlıdır” demişler. Gerçekten de hak olanı, doğru olanı budur.

Çünkü Allah rızası için değil de gösteriş için savaşa katılan ve düşmanla çarpışırken ölen kimse, “Şehit oluncaya kadar senin için savaştım” diye mahşer yerinde yalancı şehitliğine güvenirken, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Sen, kahraman kişi desinler diye savaştın, o da (dünyada) denildi”, buyuracak. Riyâkârlığı kendisine huy edinen kimsenin diğer amelleri ve yaptığı hayırlar da geçersiz olunca, Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” diyecek.

“İlim öğrendim, (başkalarına) öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum” diye, gösteriş için yaptığı amellerine güvenen kimseye de, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Sen, âlim desinler diye ilim öğrendin, ne güzel Kur'an okuyor desinler (insanlar beğensin) diye Kur'an okudun, bunlarda (dünyada) denildi” buyuracak. Gösteriş için yaptığı diğer amelleri de geçersiz olunca Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu da yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” diyecek.

Sonra, “Verilmesini sevdiğin yerlerden hepsine sadece senin rızan için verdim” diye gösteriş için yaptığı harcamalarına güvenen servet sahibine de, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Gerçekte sen bunları ne cömert (eli açık, yardımsever) desinler diye yaptın, bunlarda (dünyada) denildi” buyuracak. Bu kimsenin gösteriş için yaptığı diğer amelleri de geçersiz olunca Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu da yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” buyuracak.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ben de sizin gibi ancak bir insanım. (Bir farkla ki:) Bana İlâhınızın bir tek İlâh olduğu vahyediliyor. Kim Rab-

bine (gerçek mü'min olarak) kavuşmak istiyorsa, sâlih amel işlesin (ihlâsla ibâdet etsin) ve Rabbine ibâdetinde hiçbir şeyi O'na ortak koşmasın (gösteriş yapmasın). (Kehf, 110)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin için en çok korktuğum şey, küçük (gizli) şirktir. (Sahâbeler:)
Ya Resûlallah! Küçük şirk nedir? dediler. Buyurdu ki:

Riyâdır. Azîz ve celîl olan Allah kıyâmet günü ihlâs ile amel eden kullarına mükâfatlarını verdiği zaman, gösteriş için amel edenlere diyecek ki: Dünyada gösteriş yaptığınız kimselere gidin de, mükâfatınızı onlardan alın. (Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî-Taberânî)

RUH VE HAYAT

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbin meleklere buyurmuştu ki: Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Onun yaratılışını (organlarını) tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) zaman, onun için derhal secde (saygı) yapın. (Sâd, 71-72)

Çamurun özünden yani oksijen, karbon, azot, hidrojen, kalsiyum, potasyum, fosfor, sodyum, klor, kükürt, magnezyum ve demir gibi elementlerden yaratılan, iç ve dış organları ile dolaşım, solunum, sindirim ve sinir sistemleri düzenlenen Hz. Âdem'in ruhsuz bedeni kuru bir çamur yığını halinde yerde yatıyordu.

Allah (c.c.) Hz. Âdem'in kupkuru çamur yığını halindeki cansız bedene ilâhî bir sır ve hayatın kaynağı olan emrindeki ruhtan üfleyince, yani cansız bedeni ruh ile birleşince,

Düğmesine basılan tam otomatik bir makinenin çarkları gibi tüm organları ve tüm sistemleri derhal çalışmaya başladı ve Hz. Âdem ilk insan olarak evrendeki saygın varlıklar arasına katıldı.

Hz. Âdem kupkuru bir çamur yığını halinde yerde yatarken, henüz insan bile değildi ve mânevî açıdan da hiçbir değeri yoktu. Bu nedenle Allah

(c.c.) akıllı ve bilinçli varlıklar olan melekleri, Hz. Âdem'in kuru çamur yığını halindeki ruhsuz bedenine değil,

“(Emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) zaman, onun için derhal secde (saygı) yapın” buyurarak, gerçek ve kalıcı kişiliği olan ruhuna secde ettirdi.

İşte insanın gerçek kalıtsal kişiliği, saygınlığı, akıllı ve bilinçli bir varlık olması ve bunların da ötesinde o güzelim cennete aday ve Cemâlullah'a tâlip olması, sadece ruhsal kişiliğine bağlıdır.

Ya ruh bedenden tekrar ayrılınca!

Ruh bedenden ayrıldığı an ölüm dediğimiz olay gerçekleşir, insanın dünya hayatı sona erer ve mâkamı, mevkii ne olursa olsun adı **cenaze** olur. Sonra çürüme olayı başlar ve insanın bedeni tekrar aslına, yani oksijen, karbon, azot, hidrojen, kalsiyum, potasyum, fosfor, sodyum, kükürt, klor, demir ve magnezyum gibi elementlere dönüşür.

Ancak ilâhî bir sır olan ve niteliği bilinmeyen ruh, ölümsüz olduğundan bedeninin ölümü ile ölmez ve bedeninin çürümesi ile çürümez. Dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda ya cennet bahçesine dönüşen kabrinde huzur içinde yatar ya da cehennem çukuruna dönüşen kabrinde hak ettiği azabı çeker.

Peki, ruh nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana ruhtan soruyorlar. De ki: Ruh, Rabbimin (ol) emrindedir ve size (ruh konusunda) ancak “az” ilim verilmiştir. (İsrâ, 85)

Mekke müşriklerinin ruh ile ilgili soruları üzerine Allah (c.c.), Ruhun “Emr-i Rabbânî” yani ilâhî bir emir olduğunu ve bu nedenle insanlara bu konuda az ilim (bilgi) verildiğini bildirdi.

İnsanlar ilk çağlardan beri bedensel yapımızı oluşturan bilinçsiz et, kan ve kemik yığınlarının ötesinde, hayat kaynağı olan ve adına “ruh” denilen bir gücün varlığını sezmişler ve hatta farklı dönemlerde yaşayan bilim adamları bu konuda araştırmalar da yapmışlar ama...

Sadece zanna (varsayıma) dayanan görüşleri Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu **az** sınırını aşmadığı için ruh konusundaki bilgileri **az** ile sınırlı kalmış ve daha ileri gidememişlerdir.

Çağımıza gelince!..

Çağımızda üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda hü-

releri, hücrelerin iç yapısını, çekirdeğini ve çekirdeğindeki kromozomları, genleri ve DNA moleküllerini didik didik araştıran bilim adamları,

Melekler gibi madde ötesi olan ruhu, görüntülü cihazlarında izleyemedikleri için **az** sınırını aşamadılar ve hatta mânevî açıdan yetenezsiz olduklarından, eski çağların da gerisinde kaldılar.

Diğer yandan ilk çağlardan beri ruh konusunda sadece varsayıma ya da efsâne, hurâfe, hayal ve hikâyelere dayanan asılsız görüşler de ortaya atılmış ve bazı sapıklar daha da ileri giderek ruhları çağırdıklarını ve onlarla görüştüklarini ileri sürmüş ve insanların kafasını karıştırmışlardır.

Ruh konusunu en iyi bilenler kimlerdir?

Başta peygamberler olmak üzere nefisini aşan ve ruhsal mâkama ulaşan büyük evliyaların ruh konusundaki bilgileri, gerçi Allah'ın (c.c.) ilmine oranla **az** kapsamında olsa da!

Ruh-nefis çatışmasında ruhsal üstünlüğü sağlamayı başaranların, sürekli zikir ile keşifleri (kalp gözleri) açılanların ve ruhsal varlıklara daha yakın olanların ruh konusundaki bilgileri, hiç kuşkusuz bizim bilgilerimiz ile kıyaslanamayacak boyutlardadır.

İşte keşfi açık evliyalar tasavvuf kitaplarında ve ehli sünnet âlimleri akâid kitaplarında ruh konusunda genel olarak **Huve**, **Cevherun**, **Basiytun** ve **Mücerredün** demişler ve bunların açıklamalarını ayrıntılı bir şekilde yapmışlardır. Bu açıklamaları kısaca özetlediğimizde!..

1- Huve: Gâib zamiridir ve “o” yani ruh demektir.

2- Cevherun: Madde ve madde ötesi bütün varlıklar ya cevher ya da arazdır.

Cevher; başka varlıklara bağımlı olmadan, kendi varlığını kendi kendine sürdürebilen madde ve madde ötesi tüm varlıklara **cevher** denir.

Araz; kendi varlığını, kendi kendine sürdüremeyen ve başka varlıklara bağımlı olan renk, koku ve tat gibi özelliklere **araz** denir.

Ehli sünnet inancına göre **RUH** cevherdir. Çünkü ruhun varlığını sürdürebilmesi, Hallâk-ı âlem olan (bütün âlemleri yaratan) Allah'tan (c.c.) başka hiçbir varlığa ve dolayısıyla beden denilen et ve kemik yığına kesinlikle bağı ve bağımlı değildir.

Bu nedenle bedenler ölüp çürüse ve dağılıp aslına yani toprak maddelerine dönüşse de insanın aslı, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhlar aynı halde kalır ve berzah âleminde varlığını sürdürür.

3- Basiytun: Mürekkebin (bileşiğin) karşıtı olan cism-i basiyt (**saf cism**) demektir.

Katı, sıvı ve gaz halindeki atomlarla ısının (güneş enerjisinin), geçici kimyasal birleşiminden yaratılan bedensel yapımızın, ölmesi ve ölünce çürüyüp dağılması ve tekrar aslına yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomlara dönüşmesi, ne derece doğal ve hatta zorunlu ise!..

Cism-i basiyt (saf cisim) olan ruhumuzun da ölümsüz olması, aynı halde kalması ve çürüyüp dağılmaması da aynı derecede doğal ve hatta zorunludur.

4- Mücerredün: Maddeden arınmış, madde ötesi bir varlık demektir.

Melekler gibi madde ötesi bir varlık olan ruhumuz, madde ötesi âlemlerdeki kanun ve kurallara tâbi olduğundan, doğal olarak bedenlerimiz gibi madde âlemindeki denge, düzen, çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarına tâbi ve bağımlı değildir.

Madde âlemindeki **Kevnü'l-fesad** (oluşma-bozulma) kanunlarına tâbi olan bedenlerimiz, sürekli değişim sürecinden geçerken, aslımız ve kalıtsal kişiliğimiz olan ruhumuzda hiçbir değişiklik olmaz, hatta kanımız, böbreğimiz va kalbimiz değişse de gerçek kimliğimiz değişmez.

Ölüm meleği Azrâil ruhla bedenimizi birbirinden ayırdığı, et ve kemik yığınınına dönüşen ruhsuz bedenimiz cenaze adını aldığı ve o güzelim bedenimiz yer altında kokuşup, çürümeye başladığı ve korkunç bir görüntüye dönüştüğü zaman,

Ruhumuz, evi yıkılan ve malı, mülkü dağılıp yapayalnız kalan bir garip gibi bunları izler, geçici dünya hayatına aldanmışsa ah diye şoka girer, sonra dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda,

Ya cennet bahçesine dönüşen kabrinde, mânevî feyizler ve ruhsal zevklerle ya da cehennem çukuruna dönüşen kabrinde çeşitli azaplarla kıyâmetin kopmasını bekler.

RUHSAL DENGE

Yüce Allah buyuruyor:

Göğü O (Allah) yüceltti ve (her şey için bir) ölçü (denge) koydu. Sakın ölçüde taşkınlık etmeyin (dengeyi bozmayın). (Rahmân, 7-8)

Atomun çekirdeği etrafında dönen elektronlardan, belirli bir merkezin etrafında dönen yıldızlara ve galaksilere kadar her şey için genel bir denge koyan Allah (c.c.), akıllı ve bilinçli varlıklar için de ruhsal dengeler kurmuş ve “**Sakın ölçüde taşkınlık etmeyin (dengeyi bozmayın)**” buyruğu ile ruhsal dengenin korunmasını emretmiştir.

Ruhsal dengeyi korumanın önemi

Yüce Allah buyuruyor:

Kim azgınlık eder (günahlara dalıp ruhsal dengeyi bozar) ve dünya hayatını âhirete tercih ederse, kuşkusuz onun varacağı yer alevli ateş (cehennem) dir.

Kim de Rabbinin mâkamından (hesap vermekten) korkar ve nefisini kötü isteklerinden engeller (ruhsal dengeyi korur) sa, kuşkusuz onun varacağı yer de cennettir. (Nâzi'ât, 37-41)

Azgınlık edip ilâhî emirlerin dışına çıkanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler ve dünya ile âhiret yararı çatışınca, geçici dünya hayatını âhirete tercih edip **ruhsal dengesini** bozanlar, mahşer yerindeki sorgulamadan sonra alevli ateşlere (cehenneme) atılacak ve orada cezalarını çekecekler.

Mahşer yerinde Allah'ın huzurunda dikilip hesap vermekten korkanlar ve bu nedenle dünyada nefislerinin harama yönelik isteklerine direnip engelleyenler de mahşer yerindeki sorgulamadan sonra o güzelim cennetlere girecek ve orada sürekli mutlu yaşayacaklar.

Ruhsal denge bozulursa ne olur?

Melekler gibi Allah'ın (c.c.) sadece bir **OL** emri ile yaratılan, insanların gerçek, kalıtsal kişiliği ve bedenlerin hayat kaynağı olan **Ruh** irade gücü üzerinde egemen olursa,

Dünyadaki tüm insanlar, melekler gibi sakin, uyumlu, huzurlu, mutlu olur ve dünya hayatı âdeta cennet hayatına dönüşür.

Ne yazık ki bedensel yapımızdaki öfke, şehvet, onur ve benlik gibi duygulardan oluşan ve adına nefis denilen güç, ruhun egemenliğini tanımayıp onunla kıyasıya mücadele eder ve irade gücü üzerinde egemen olmaya çalışır.

Nefis denilen güç, eğer irade gücü üzerinde egemen olursa, insanlar ruhsal hayattan hayvansal hayata düşer, birbiriyle boğuşur, denge-düzen bozulur ve dünya adeta cehennem hayatına dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf dedi ki:) Ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü Rabbimin esirgemesi hâriç, nefis şiddetle kötülüğü emreder. Kuşkusuz Rabbim çok bağışlayıcı, çok merhametlidir. (Yusuf, 53)

Ruhsal denge bozulunca ve şiddetle kötülüğü emreden nefis irade gücü üzerinde egemen olunca, şehvet (cinsellik), öfke, onur, benlik, kin, kibir, kıskançlık, aşırı dünya sevgisi, gaflet, boş konuşma, gereksiz yere tartışma, kavga, dövüş, kaos, kargaşa, terör ve savaş gibi olaylar, topluma yansır ve dünya gerçekten korkunç bir cehenneme dönüşür.

Örneğin, cinsel dürtülerle ve müstehcen yayınlarla şehvet duygusu aşırı derecede uyarılan ve nefsi irade gücü üzerinde tam egemen olan bir kimse, neler yapmaz ki! Öz kız kardeşi ile gayr-i meşrû cinsel ilişkilerde bulunmaz mı? Eşini aldatıp başka kadınlarla ya da başka erkeklerle cinsel ilişkide bulunmaz mı? Çocukları kandırıp ve ırzlarına geçip, sonra onları öldürüp gizlice bir yere atmaz mı?

Değerli okurlarım!

Bir yanda her çeşit kötülüğü şiddetle emreden ve tüm insanî dengeleri bozan nefis, diğer yanda Allah'tan başka hiçbir şeyle tatmin olmayan ruh ve ikisinin arasında bocalayan insan. İşte insan olmanın, akıllı, bilinçli bir varlık olmanın ve cennete aday olmanın bedeli!

Peki, bu bedel nasıl ödenecek?

Yüce Allah buyuruyor:

Onu (nefsini kötü huylarından arındırıp) tertemiz yapan kişi mutlaka kurtuluşa ermiştir. Onu (kötülükleri ile) örten kişi de mutlaka zarara uğramıştır. (Şems, 9-10)

Nefsini öfke, şehvet, kin, kibir, haset, onur ve benlik gibi kötü huylarından arındırıp tertemiz yapan kişi mutlaka kurtuluşa ermiş, nefsinin kötü huyları ile örtüp kötü huylarından arındırmayan kişi de mutlaka zarara uğramış ve cehenneme girmeyi hak etmiş demektir.

İnsan kötü huylarından arınabilir mi?

İnsanlar tarafından eğitilen en vahşi hayvanlar sirklerde çeşitli akrobasi gösterileri yaparken, özel eğitilmiş köpekler ustaca gizlenmiş uyuşturucuların yakalanmasında polise yardımcı olurken ve eğitilmiş yunus balıkları akrobatik hareketlerle sıçrayarak çemberlerin içinden geçerken,

Evrendeki en akıllı ve en bilinçli varlıklardan biri olan ve en vahşi hayvanları eğiten insan, kendini eğitemez mi? Örneğin, öfkesini hoşgörüye, kinini sevgiye, benlik tutkusunu tevâzuya (alçak gönüllülüğe) ve cimrilliğini cömertliğe dönüştüremez mi?

Yeter ki bunun için öncelikle içinde bir irade oluşsun, nefisini kötü huylarından arındırmadan dünyada huzura ve âhirette cennete kavuşamaya çağına inansın ve gereken gayreti gösterebilir!..

Yüce Allah buyuruyor:

Kim (nefsinle) cihad ederse, gerçekte kendi (yararı) için cihad etmiş olur. Kuşkusuz Allah âlemlerden müstağnîdir (hiçbir şeye ihtiyacı yoktur). (Ankebût, 6)

Peygamberimiz (s.a.v.), “Ceyşü'l-usre” (güçlük ordusu) denilen son ve en zorlu seferi olan Tebuk'tan dönüşünde, “Cihad-ı asgardan (küçük cihaddan), cihad-ı ekbere (büyük cihada) döndük” buyurarak, ümmetini uyarılmış ve nefisle cihadın gerçekten çok güç olduğunu vurgulamıştır.

Çünkü düşmanla cihad, gerekli durumlarda yapılır ve sonu anlaşma ile sonuçlanabilir. Nefisle cihad ise havayı soluma gibi her an ve her yerde hiç kesintisiz yapılması gerektiğinden ve son nefese kadar devam edeceğinden, gerçekten çok güçtür ama havayı soluma gibi zorunludur. Çünkü insanın dünyadaki huzuru ve âhiret âlemindeki ebedî mutluluğu buna bağlıdır.

Nefisleri ile cihad edenlerle etmeyenlerin farkı

Nefisleri ile cihad etmeyenler yani nefislerinin her isteğini yerine getirenler, namaz kılıp oruç tutsalar, her yıl umreye gitseler, hacı ve hoca da olsalar, nefisleri emmâre olduğundan ibâdetlerden tat, feyiz alamaz, İslâm'ı takvâca yaşayamaz ve gönül ehli olamazlar.

Genelde sadece kendilerini beğenir, başkalarını kınar ve sürekli başkalarının kusurlarını ararlar. İslâm'ın yüzeyinde kaldıkları ve ibâdetlerden tat alamadıkları için huzuru yanlış adreslerde arar ve her çeşit sapık görüşlere açık olurlar.

Ya İslâm'ı yaşamayanlar! Onların durumu gerçekten korkunç. Çünkü onlar ekmeden biçmek, çalışmadan kazanmak ve vermeden almak isterler. Tepeden tırnağa kadar günahlara battıkları halde, sadece “Allah kerîm” der ve Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu hiç anmazlar.

Ancak!

Tevbe kapısı kıyâmete kadar açık olduğundan, ölüm meleği yakalarına yapışmadan önce gaflet uykusundan uyananlar ve İslâm'ı takvâca yaşayıp

nefisleri ile cihad etmeye başlayanlar, kendilerini başka dünyalarda bulur ve tevbe onların can simidi olur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Pişmanlık duyup) kendini kınayan nefse (nefs-i levvâme'ye) yemin ederim. (Kıyâme, 2)

Önce başkalarını kusurlu görüp sadece kendilerini beğenenler, şimdi herkesi iyi görüp sadece kendilerini kınar ve sadece kendi kusur ve günahlarını araştırırlar.

Ölümü, kefeni, tabutu ve mezarı sık sık hatırlayıp, nefislerinin aşırı isteklerini frenler ve az yiyip az içip midelerini çeşitli yiyecek ve çeşitli içeceklerle tıka basa doldurmazlar.

Geçmişteki günahlarını hatırlayınca, pişmanlıktan içleri yanar, gözleri ağlar ve cân-ı gönülden tevbe edip Allah'ın (c.c.) af ve mağfiretine sığınır ve Allah'ı çok çok zikir ederler.

Allah Allah diye zikir ettikçe kalpleri nurlanıp sıkıntılardan kurtulur, mânevî feyizler ve ruhsal zevklerle gönülleri huzur bulur ve ibâdetler onlar için artık mânevi bir gıda olur. Uykuları tatlı, hafif, dinlendirici, rüyaları gerçek ve melekler onlara yardımcı olur.

Usanç ve bıkkınlık yapmadan ve geri adım atmadan seyr-i sülûk denilen nefisleri ile cihada (mânevî yolculuğa) devam edenler, nefs-i emmâre bataklığından kurtulup sürekli kendini kınama ve yaptığı ibâdetleri yetersiz görme mâkamı olan nefs-i levvâme'ye ulaşırlar.

Sonra!

Kendilerini kınaya kınaya ve nefisleri ile kıyasıya cihad ede ede nefs-i emmâre'nin kin, kibir, öfke, onur, benlik, ucub, kıskançlık ve dünya sevgisi gibi çirkin huylarının çoğundan arınanlar,

Gördükleri güzel rüyalara ve ufak çaplı kerâmetlere takılıp kalmadan, ölümü, kefeni, tabutu ve mezarı unutmadan Allah Allah ya da Lâ ilâhe illâAllah diye zikre devam etseler, nefs-i levvâme'yi de aşip çok tatlı ve çok feyizli olan nefs-i mülhime mâkamına ulaşırlar.

Nefsi-i mülhime, melekler aracılığı ile değil doğrudan Allah'tan (c.c.) ilham alma mâkamı olduğundan, aşk, cezbe ve ilhamlarla gizli sırların yavaş yavaş açıldığı ve olağanüstü hallerin sık sık yaşandığı bir mâkamdır.

Nefs-i mülhime mâkamındaki olağanüstü hallere ve keşfolunan gizli sırlara takılıp kalmadan Yunus Emre gibi "Bana Mevlâ gerek, Mevlâ" diye mânevî yolculuğuna devam edenler,

Nefs-i emmâre'nin bütün çirkin huylarından arınıp evliyâlık mâkâmı olan nefs-i mutmeinne mâkamına ulaşır ve Allah dostlarına katılırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi biliniz ki! Allah dostlarına (dünyada, kabirde ve mahşerde) korku yoktur ve onlar hüznülenmezler de... (Yunus, 62)

Allah dostlarına katılmak, dünyada ve âhirette her çeşit korkulardan kurtulup ebedî mutluluğa kavuşmak, kuşkusuz hepimizin hayal ettiği en yüce ve en kutsal bir mâkamdır.

Ancak!

Bu mâkama kavuşmak için öncelikle dinimizi iyi öğrenmemiz ve özellikle farzları, vâcipleri, sünnetleri, müstehabları, bid'atları, mekruhları, müfsidleri ve haramları çok iyi bilip uygulamamız ve hiç tâviz vermeden takvâca yaşamamız gerekir. Sonra,

Midemizi haram lokmadan, gözümüzü harama bakmaktan, kulaklarımızı çirkin söz, müzik ve müzikli ilâhileri dinlemekten, dilimizi yalandan, dedikodudan, gereksiz yere fazla konuşmaktan ve elimizi harama el sürmekten ve haksız yere insanlara vurmaktan sakınmamız zorunludur.

RÜŞVET HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarınızı aranızda haksız yollarla yemeyin. İnsanların mallarından bir kısmını bile bile haksız yollardan yemek için, o malları (n bir kısmını da) hâkimlere (rüşvet olarak) vermeyin. (Bakara, 188)

İslâm'da her insanın canının, namusunun, şerefının, malının ve mülkünün dokunulmazlık hakları vardır. Bu nedenle Allah (c.c.) “Mallarınızı aranızda haksız yollarla yemeyin” buyuruyor.

Bir kimsenin malını bâtil bir yolla yani hırsızlık, gasp, kumar, rüşvet, emanete ihanet, aldatma ve dolandırıcılık gibi haksız bir şekilde almak haramdır. Bu tür günahlar kul hakkı kapsamına da girdiğinden, ayrıca helâllik alma zorunluluğu da vardır.

Ayrıca Allah (c.c.), "İnsanların mallarından bir kısmını bile bile haksız yollardan yemek için o malları (n bir kısmını da) hâkimlere (rüşvet olarak) vermeyin" buyurarak,

Hırsızlık, gasp, kumar, aldatma, dolandırıcılık, yol kesicilik, oyun ve müzik âletleri gibi gayr-i meşrû yollarla haksız kazanç sağlamayı yasakladığı gibi rüşvet almayı ve vermeyi de yasaklıyor.

İnsanlara örnek olması gereken devlet memurlarının ve insanların arasında adâletle hükmetmesi gereken hâkimlerin rüşvet olayına karışmaları daha tehlikeli olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Memurun hediye (diye rüşvet) alması haram, hâkimin (doğrudan) rüşvet kabul etmesi ise küfürdür (kâfirliğe yakın günahdır). (Ahmed İbni Hanbel)

Devlet memurlarının görevleri olan bir işi yapma ya da o işe öncelik tanıma karşılığında, hediye adı altında bir şey almaları haram, hâkimlerin bir dava ile ilgili rüşvet kabul etmeleri ise küfre yani kâfirliğe kadar uzanan korkunç bozularda bir günahdır.

Hâkimlerin ve savcılarının hukuk açısından haklı olan kimselerden, dâvâlarını lehlerine karar verme karşılığında rüşvet almaları haramdır ve büyük günahlardandır.

Hukuk açısından haksız olan kimselerden, davalarını lehlerine karar verme karşılığında rüşvet almaları ise haksızlık, zulüm ve kul hakkına tecavüz olduğundan kat kat daha büyük günahdır.

Hâkim ve savcılarının Allah'ın haram kıldığı rüşveti, vicdanları sızlamadan helâl diye almaları ise küfürdür yani dinden çıkma nedenidir.

Günümüzde trafik kazalarında, trafik memurlarının aldığı rüşvet de karşı tarafın haksızlığa uğramasına neden olduğundan ve kul hakkı kapsamına girdiğinden, hâkimlerin rüşvet alması gibi kat kat daha günahdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'mine (açıkça) zarar veren ya da aldatan kimse mel'undur. (Tirmizi)

Rüşvet, sadece alanlara mı haramdır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüşveti veren de, alan da cehennemdedir. (Taberânî)

Rüşveti vermek de, almak gibi haramdır. Bir kimse rüşvet vererek haksız olduğu bir davayı kazanırsa ya da rüşvet yoluyla haksız bir kazanç ve menfaat sağlarsa, bunlar kul hakkı kapsamına girdiğinden daha büyük günahdır.

Rüşveti alanlar da, verenler de, eğer tevbe etmeden ve haksızlığa uğrayan kimselerden helâllik almadan ölürlerse, günahları kadar yanmak üzere cehenneme atılır ve orada cayır cayır yanarlar.

Dünyada rüşvet günahından arınma

Kul hakkı içermeyen konularda rüşvet alanlar, eğer sonradan pişmanlık duyup tevbe eder ve aldıkları rüşvetlerin tamamını hak sahiplerine ve sahiplerini bulamadıkları zaman onların adına fakirlere verirlerse, bu dünyada rüşvet alma günahından arınır ve sorumluluğundan kurtulurlar.

Kul hakkı içeren konularda rüşvet alanlar ise pişmanlık duyup tevbe ettikten sonra, aldıkları rüşvetlerin tamamını hak sahiplerine vermeleri ve ayrıca helâllik almaları gerekir.

Eğer hak sahipleri ölmüşse vârislerine, vârisleri yoksa ya da onları bulma ümitleri yoksa, hak sahipleri adına aldıkları rüşvetlerin tamamını gerçek fakirlere verir ve ayrıca hak sahiplerinin haklarını helâl etmeleri için dua ederler.

Bunları uygulamak tabii ki çok güç! Gerçekten güç ama o korkunç cehennemde yanmak ve güçlü zebâni melekleri tarafından aşağılanmak ise kuşkusuz çok daha güç!..

RÜYA VE ÇEŞİTLERİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Gerçek) mü'minin rüyası, peygamberliğin kırk altı cüzünden (bölümünden) biridir. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) kırk yaşına yaklaşınca her gece sabahın aydınlığı gibi açık ve net rüyalar görmeye başladı ve bu hal altı ay devam etti. Rüya-yı sâdika denilen bu gerçek rüyalar ertesi günü açık bir şekilde ortaya çıkıyor ve Peygamberimiz (s.a.v.) rüyasında gördüğü olayları yaşıyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) 23 yıl peygamberlik yaptı ve bunun altı ayı yani kırk altıda biri rüya-yı sâdika ile geçtiğinden, gerçek mü'minlerin rüyaları da peygamberliğin kırk altı cüzünden biridir.

Rüya nedir?

Arapça'da görme anlamında olan rüya ile rü'yet aynı kökenden gelmekle birlikte, uyku ya da bayılma gibi hallerde görülenlere **rüya** ve uyanıklık halinde görülenlere **rü'yet** denir. Örneğin, uyanıklık halinde ayı görmeye "rü'yet-i hilâl" ve uyku halinde ayı görmeye de "rüya" denir.

Bazı kimseler daha sık ve bazı kimseler daha seyrek olmakla birlikte, çocuklar dahil her insan mutlaka rüya görür. Ancak hiç kimse istediği zaman, istediği rüyayı göremez. Özellikle güzel ve mânevî rüyaları görmek sadece Allah'ın (c.c.) bir lütfudur; çünkü onlar peygamberliğin bir cüzüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin en doğru rüya göreniniz, sözü en doğru olanınızdır. (Müslim)

Yalan konuşanın ve dili doğru olmayanın özü (gönlü) de doğru olmadığından, en güzel ve en doğru rüyaları ancak sözü ve özü en doğru olanlar görür.

Rüya nasıl görülür?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uyku, ölümün kardeşidir. (Taberânî-Beyhakî)

Başta solunum ve dolaşım sistemleri olmak üzere tüm organların hayatî faaliyetlerinin bir daha geri gelmemek üzere durmasına **ölüm**, sadece beş duyu ile bu duyuların beyindeki merkezlerinin faaliyetinin geçici olarak durmasına da **uyku** denir.

Uykuya daldığımız anda görme ve işitme duyularımızın faaliyeti durduğu için, rüya âlemindeki görüntü ve sesleri bu gözlerimiz ile göremez ve bu kulaklarımız ile işitemeyiz. Eğer rüyadaki görüntü ve sesleri bu gözlerimiz ile görüp bu kulaklarımız ile işitseydik, yanımızdakilerin de aynı görüntüleri görmeleri ve aynı sesleri işitmeleri gerekirdi.

Ancak biz uyurken beş duyumuzun dışındaki organlarımız faaliyetine devam ettiği gibi çoğulu evham olan beyindeki "vehim" gücü ile "muhayyile" (hayal gücü) ve mânevî duyumuz olan gönül faaliyetine devam ettiğinden,

İşte rüyadaki görüntü ve sesleri bu üç duyumuz ile görür, bu üç duyumuz ile işitir ve bu üç duyumuz ile algılarız.

Rüyanın çeşitleri

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüya üç kısımdır. Birincisi Allah'tan müjdelere (sâlih rüyalar)dır. İkincisi "hadîs-ün-nefs" denilen (bilinçaltı) rüyalardır. Üçüncüsü şeytandan kaynaklanan korkulu rüyalardır. Sizden biriniz hoşuna giden

(güzel bir) rüya gördüğü zaman, dilerse bunu (iyi kişilere) anlatsın. Hoşuna gitmeyen rüya gördüğünde de, bunu hiç kimseye anlatmasın; ancak kalkıp hemen (iki rek'at) namaz kılsın. (Tirmizî-İbni Mâce)

1- Allah'tan müjdeler olan sâlih rüyalar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Nübüvvetten sonra, sadece mübeşşirât kalmıştır”

(Sahâbeler:) Mübeşşirât nedir? diye sordular. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Rüya-yı sâlihâ (gerçek ve güzel) rüyadır” buyurdu. (Buhârî-Müslim-İbni

Mâce-Ebü Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Son peygamber olan Hz. Muhammed'in (s.a.v.) vefatı ile nübüvvet yani peygamberlik ve vahiy dönemi kapandığından, geriye sadece peygamberliğin bir cüzü (bölümü) olan ve “mübeşşirât” denilen gerçek mü'minleri müjdeleyici güzel ve doğru rüyalar kalmıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşuna giden bir rüya gördüğü zaman Allah'a hamd etsin; çünkü o Allahu Teâlâ'dandır. O rüyayı (sevdiği iyi kimselere de) anlatsın. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Karmaşık ve fazla uzun olmayıp, açık ve net bir şekilde görülen ve insanın gönlüne ruhsal zevkler veren rüyalara, rüyâ-yı sâlihâ (güzel rüyalar) denir. Bu tür hoş ve güzel rüyaları görenler, uyanınca Allah'a (c.c.) çok hamd etmeli ve bu rüyalarını sevdiği din kardeşleri ile paylaşmalıdır.

İşte mübeşşirât denilen rüyalar bunlardır ve bunlar gerçek olduğu için sadece bunların yorumu yapılır. Allah (c.c.) bu tür rüyalarla gerçek mü'minlere bazen müjdeler verir, bazen uyarır ve bazen de çok değerli mânevî mesajlar verir.

Bu tür rüyaları dinleyenler de bunun mânevî zevkenden yararlandığı için Peygamberimiz (s.a.v.), bu tür rüyaları sevdiğiniz iyi kişilere anlatın ve mânevî zevkini onlarla birlikte paylaşın buyuruyor.

Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

En büyük yalan, kişinin görmediği bir rüyâyı gördüm diye gözlerini iftira etmesidir. (Buhârî)

Genelde kendine mânevî bir kişilik görüntüsü vermek, evlilik taslamak ve başkalarını etkilemek için yalan rüyâlar uydurmak ve görmediği halde gördüm diye yalan söylemek, en büyük bir yalan olduğu gibi ayrıca iftira kapsamına da girdiğinden, gerçekten çok korkunç bir günahdır.

Rüyâ-yı sâlihâ (gerçek rüya) peygamberliğin bir cüzü (bölümü) olduğundan yalandan rüyalar uydurmak, yalancı peygamberliğe kalkışmak gibi tehlikelidir. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): “En büyük yalan, kişinin görmediği bir rüyâyı gördüm diye gözlerine iftira etmesidir” buyuruyor.

Güzel rüyâların, en güzeli

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüyâda beni gören kimse, gerçekten beni görmüştür. Çünkü şeytan, bana benzeyen bir şekle (benim sûretime) giremez. (Buhârî-Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

On binlerce kişi sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) aynı anda rüyâlarında görseler, her biri îmanları, yaşantıları, mânevî dereceleri ve muhabbetleri ile orantılı olarak sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) farklı şekillerde görürler. Ancak bunların hepsi haktır ve hepsi gerçekten Peygamberimizi (s.a.v.) görmüşlerdir. Çünkü şeytan, Peygamberimize (s.a.v.) benzeyen bir şekle giremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüyada beni gören kimse, uyanırken de aynen görecektir. -Ya da beni sanki uyanırken görmüş gibidir-. Çünkü şeytan bana benzeyen bir şekle giremez. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd)

Asr-ı saadette Peygamberimizi (s.a.v.) rüyâda görenler, genelde ya Medine'ye hicret ederek ya da ziyarete gelerek sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) uyanırken de görür, sohbetinde bulunup sahâbe mâkamına ve sahâbeliğin ruhsal zevkine erişirlerdi.

Asr-ı saadetten sonra Peygamberimizi (s.a.v.) rüyasında görenler, eğer bu dünyada evlialık derecesine ulaşırlarsa, Peygamberimizi (s.a.v.) uyanırken de mânevî keşf ile görüp ona mânevî sahâbe olur ve mânevî sahâbeliğin ruhsal zevkini yaşarlar.

Peygamberimizi (s.a.v.) rüyada gördükleri halde gevşek davrananlar ve nefsi ile kıyasıya cihad edip evlialık derecesine ulaşamayanlar da inşâAllah âhîret âleminde Peygamberimizi (s.a.v.) görür ve onun şefaâtı ile cehennemden kurtulup cennete kavuşurlar.

2- Hadîs-ün-nefs denilen bilinçaltı rüyalar

Beynimizdeki vehim ve hayal, gece-gündüz durmadan çalışan en faal duyularımızdır. Eğer bu iki duyumuza yeni bir program yüklemesek, onlar bilinçaltındaki eski bilgileri karmaşık bir şekilde gündeme getirir ve beynimizi boş yere yorarlar.

Uyanırken gezip gördüğümüz yerleri, konuştuğumuz sözleri, bellediğimiz bilgileri ve uzun süre yaptığımız işleri, biz uyurken karmaşık bir şekilde hayal duygumuzun ekranına getirip görüntüler ve bize rüya diye yuttururlar.

İşte “edgâs-ı ahlâm” denilen uzun, düzensiz ve karmaşık bir şekilde görülen bu tür rüyâların aslı olmadığından bunlar hiç kimseye anlatılmaz, üzerinde durulmaz ve yorumu yapılmaz.

3- Şeytandan kaynaklanan korkulu rüyalar

Toplumdan kopuk, içe kapanık, aşırı duyarlı, çekingen ve endişeli kişiler, vehim güçlerinin karanlıkta gördükleri karartılara hayâlî şekiller verip onlardan korktukları ve bilinçaltlarındaki olumsuz olayları hatırlayınca karamsarlığa kapılıp ürperdikleri gibi,

Uyku halinde iken de şeytanın onların vehim duyuları üzerine yaptığı çirkin ve korkulu dürtüler, hayal duyusunun ekranına çirkin ve korkunç şekillerde yansıyınca, zavallılar uyandıkları zaman başlarına bir kötülük gelmesinden korkar ve gereksiz yere evham yaparlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşlanmadığı bir rüya gördüğü zaman, sol tarafına üç defa tükürsün; şeytanın şerrinden üç defa Allah'a sığınsın ve yattığı tarafından diğer yanına dönsün. (Müslim-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

İnsan bazen korkulu rüyalar görüp uyanır ve uyandığı zaman da “oh rüyaymış” diye sevinir. Korkulu ve çirkin rüya gören kimse uyandığı zaman hemen sol tarafına üç defa tükürür gibi üflese, sonra üç defa “Eûzü billâhi mine'ş-şeytânirracîm” diye şeytanın şerrinden Allah'a sığınsa ve yattığı tarafından öbür tarafına dönse,

Allah (c.c.) o kimseyi şeytanın şerrinden, dürtülerinden, rüyada gördüğü korkunç görüntülerden ve en önemlisi evham hastalığından korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşuna giden bir rüyâ gördüğü zaman Allah'a hamd etsin: çünkü o Allahu Teâlâ'dandır ve o rüyâyı (sevdiği iyi kişilere) anlatsın.

Bir diğer rivâyette de,

O rüyâyı sadece sevdiği kişilere anlatsın. Eğer hoşlanmadığı bir rüyâ görürse, o da ancak şeytandandır. Bu nedenle onun şerrinden Allah'a sığınsın ve onu hiç kimseye anlatmasın. O zaman, o rüya kendisine bir zarar veremez. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Ünlü rüyâ yorumcularından İbni Sîrîn hazretleri diyor ki:

“Sen uyanırken Allah'tan kork, rüyâda gördüklerine aldırma! Çünkü rüyâda gördüklerin sana hiçbir zarar veremezler”.

RÜYA YORUMU

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf:) Rabbim! Sen bana mülk (saltanat) verdin ve bana rüya yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Sen benim dünyada da, âhirette de velimsin (dostum, yardımcısın). Müslüman olarak canımı al ve beni sâlih (mü'min) ler arasına kat. (Yusuf, 101)

Hız. İbrahim'in soyundan gelen, babası, dedesi ve büyük dedesi peygamber olan ve Kur'an-ı kerîmdeki uzunca bir sûreye damgasını vuran Hz. Yusuf gibi bir peygamberin, “**Rabbim! Sen bana mülk (saltanat) verdin ve bana rüya yorumunu öğrettin**” buyurması, rüya yorumunun gerçekten ilâhî bir lütuf olduğunu vurgulamaktadır.

Bazıları gördüğüm rüyanın yorumunu birkaç hocaya sordum ama dedikleri gibi çıkmadı diye yakınır ve hocalar hakkında kötü düşüncelere sahip olur.

Öncelikle altını çizerek bir gerçeği belirtelim! Rüyaları yorumlamak kesinlikle hoca veya psikolog işi değil, ilâhî lütuf meselesidir. Rüya yorumu konusunda ilâhî lütuftan yoksun olanlar hacı, hoca, hâfız, bilim adamı ve psikoloji uzmanı da olsalar, kendi rüyalarını bile yorumlayamaz, ancak zanna (varsayıma) dayalı bazı tahminlerde bulunabilirler.

İlâhî lütuf ne demektir?

Fizik, kimya ve biyoloji kurallarına göre de hiçbir varlık kendiliğinden var olamaz ve kendi isteği ile dilediği yeteneklere sahip olamaz. Örneğin, insanlar kuşlar gibi havada uçmayı severler ama ilâhî lütuftan ve maddî yeteneklerden yoksun oldukları için uçamazlar.

Kuşların havada uçmaları, uçarken kanat çırpmaları ve bilinçli bir şekilde belirli yerlere yuvalar yapmaları ilâhî bir lütuftur. Göçebe kuşlarının göçün zamanlamasını, hava koşullarını ve yönünü hiç yanılığa düşmeden bilmeleri sadece ilâhî lütuftur.

Yarasaların uçarken kanat çırparak ses çıkarmaları, ses-yankı sistemiyle cisimlerin uzaklığını, yakınlığını, hareket halinde mi, sabit mi olduğunu bilmeleri, ayrıca avları ile düşmanlarını tanıyıp birbirinden ayırt etmeleri, sadece ilâhî lütuf değil de nedir?

Rüya yorumuna gelince!

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insanlarda gönül denilen mânevî bir duygu vardır. Hayvanların içgüdüleri irâde gücü üzerinde etkili olduğu gibi insanların gönlü de irâde gücü üzerinde etkili olduğundan, atalarımız “Gönül ferman dinlemez” demişlerdir.

Ferman dinlemeyen ve madde ötesi âlemlere açılan tek penceremiz olan gönül, gerçekte parlak ve tertemiz bir ayna gibidir ve bir yüzü evrensel sırların yazılı olduğu Levh-i mahfûz'a dönüktür.

Gönlün bu doğasını koruyanlar, yani Allah'tan korkup günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar uykuya dalınca ve beş duyuları devre dışı kalınca, Levh-i mahfûz'daki evrensel sırlar tertemiz gönüllerine yansımaya yani “rüya-yı sâliha” denilen güzel ve gerçek rüyaları görmeye başlarlar.

Ancak!

Levh-i mahfûz'daki yazılar harf ve kelime gibi belirli şekiller halinde olmayıp, bilim adamlarının ve hâfızların beyinlerindeki bilgiler gibi yazısız ve şekilsiz saf anlamlar olduğundan,

Levh-i mahfûz'dan gönül aynasına yansıyan anlamlar, vehim gücü tarafından derhal anlamlarına uygun şekillere dönüştürülüp hayal gücündeki ekrana taşınır ve insan uyanınca aklında sadece bu şekiller kalır.

İşte bu şekiller arasında bağlantı kurup gerçeğe ulaşmak ve rüyayı yorumlamak, ilâhî lütfâ ve mânevî yeteneğe sahip olmaya bağlı olduğundan, herkes rüya yorumu yapamaz ve yorumlarsa da gerçeği yansıtmaz.

Hiz. Yusuf'un rüyası

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Yusuf bir zaman babasına: “Babacığım! Ben (rüyamda) on bir yıldızla güneşi ve ayı gördüm ki, onlar bana secde ediyorlardı” demişti.

(Babası:) “Ey yavrucuğum! Sakın rüyayı kardeşlerine anlatma; sonra (şeytana uyup) sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan insana apaçık bir düşmandır. (Yusuf, 4-5)

Hiz. Yusuf on iki yaşlarında iken bir cuma gecesi babası Hiz. Yakub ile birlikte yatıyordu. Aniden uyandı ve “Babacığım! Rüyamda etrafında yemyeşil ağaçlar ve akarsular bulunan yüksek bir dağın zirvesinde kendimi gördüm. Etrafıma bakınırken, gökten on bir yıldızla güneş ve ay yere indi ve bana secde ettiler” dedi.

Hız. Yakub rüyanın yorumunu hemen anladı. Hız. Yusuf'un yüksek bir dağın zirvesine çıkması ileride çok yüksek bir mâkama çıkacağına, etrafında yemyeşil ağaçların ve akarsuların olması bolluk ve refaha kavuşacağına, gökten inen on bir yıldızla güneşin ve ayın ona secde yapmaları da kendisinin eşi ve on bir oğlu ile uzaktan gelip ona saygı yapacaklarına işaretti.

Bu nedenle Hız. Yakub: "Ey yavrucuğum! Sakın rüyanı kardeşlerine anlatma; sonra (şeytana uyup) sana bir tuzak kurar (kötülük yaparlar)" dedi.

Peki, rüya gerçekleşti mi?

Aradan kırk yıl geçti ve bu kırk yıl içinde, Hız. Yusuf kardeşleri tarafından kuyuya atıldı, yoldan geçen bir kervan tarafından canlı olarak kuyudan çıkarıldı ve Mısır'a götürülüp maliye bakanına köle olarak satıldı.

Mâliye bakanının eşi Züleyhâ, genç ve çok güzel olan Hız. Yusuf'a aşık oldu ve onunla gayr-i meşrû cinsel ilişkide bulunmak istedi. Hız. Yusuf buna yanaşmayınca, iftira edip onu zindana attırdı ve Hız. Yusuf yedi yıl zindanda kaldı.

Sonra Mısır hükümdarı rüyasını yorumlaması için onu zindandan çıkardı ve daha önce ölmüş olan mâliye bakanının yerine onu atadı ve Hız. Yusuf Mısır'ın ikinci adamı oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

(Yakub eşi ve oğulları ile) Yusuf'un yanına vardıklarında, babasını, annesini kucakladı ve "Allah'ın izniyle güven içinde Mısır'a girin" dedi.

Babasını ve annesini tahtın üzerine çıkarıp oturttu ve hepsi onun (ona kavuştukları) için secdeye kapandılar. (Yusuf:) "Ey babacığım! İşte bu (kırk yıl önceki) rüyamın yorumudur; Rabbim onu gerçekleştirdi" dedi. (Yusuf, 99-100)

Hız. Yakub yavrusu Yusuf'u kaybedince hasretine dayanamayıp yıllarca ağladı, hiç gözünün yaşı dinmedi ve hatta gözleri görmez oldu. Sonunda Allah (c.c.) onu sevdiği yavrusuna kavuşturdu ve yavrusu Hız. Yusuf'un yanında yirmi dört yıl kadar yaşadıkdan sonra bu fâni dünyadan göçüp gitti.

Hız. Muhammed'in rüyası

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah Resûlüne o rüyayı hak olarak gerçekleştirdi. İnşâAllah güven içinde (kiminiz) başlarınızı tıraş etmiş ve (kiminiz) saçlarını kısaltmış olarak korkmadan Mescid-i Haram'a girecek (umre yapacak) sınızdır. (Fetih, 27)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hudeybiye yolculuğuna çıkmadan önce rüyasında, sahâbeleri ile birlikte Mekke'ye gidip güven içinde umre yaptıklarını görmüş ve bunu sahâbelerine haber vermişti.

Mîkat yerinde Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte ihrama giren sahâbeler umre yapmak niyeti ile ve sevinçle Mekke'ye giderken, Hudeybiye'de müşrikler tarafından engellenince ve umre yapmadan Hudeybiye Antlaşmasını yapıp geri dönme zorunluluğunda kalınca,

Âdeta şok olan sahâbelerden bazıları “Ya Resûlallah! Sen bize güven içinde umre yaptığımızı gördüm demedin mi?” dediler. Peygamberimiz (s.a.v.): “Evet dedim ama hemen bu yıl demedim, inşâAllah gelecek yıl yaparız” buyurdu. Gerçekten öyle oldu ve ertesi yıl Peygamberimiz (s.a.v.) in rüyasında gördüğü gibi güven içinde umre yaptılar ve üç gün Mekke'de kaldılar.

Hız Yusuf'un rüyası kırk yıl ve Peygamberimiz (s.a.v.) in rüyası bir yıl sonra gerçekleştiğine göre güzel rüya görenler acele etmemeli sabır ve sebatla sonucu beklemelidir.

Her yorumcuya güvenilir mi?

Fıkıh âlimlerinin yedinci tabakasından olup Emevî Camii imamlığı ve Şam müftülüğü yapmış olan İbn-i Âbidîn hazretleri bir gece rüyasında,

Hız Osman'ın öldüğünü, cenazesinin Emevî Camiine getirildiğini ve cemaatin içinde çok değerli âlimler ve veliler olduğu halde, kendisine cenaze namazını “sen kıldır” denildiğini görmüş.

Çok açık ve net bir şekilde gördüğü bu rüyanın, rüya-yı sâdikâ (gerçek rüya) olduğunu bilmiş, ancak gönlünü tatmin edecek şekilde yorumunu yapamayınca, mânevî hocası ve zamanın müceddidi (kutuplardan üstün) olan Mevlânâ Halid-i Bağdâdî rahmetullâhi aleyh hazretlerine gidip rüyasını anlatmış ve yorumunu yapmasını rica etmiş.

Mevlânâ Halid-i Bağdâdî hazretleri buyurmuş ki: O cenaze benim ve benim cenaze namazımı sen kıldıracaksın. Çünkü ben Hız Osman'ın soyundanım ve onun torunlarındam.

Gerçekten Mevlânâ Halid-i Bağdâdî hazretleri kısa bir zaman sonra vefat etmiş, cenazesi Emevî Camiine getirilmiş ve cenaze namazını İbn-i Âbidîn hazretleri kıldırmış.

Fıkıh ilminin son halkalarından ve müslümanlar arasında saygın bir din âlimi olan İbn-i Âbidîn, kendi yorumuna güvenemediğine göre, kuşkusuz her yorumcuya güvenilemez.

İbn-i Sîrîn'den yorumlar

Fıkıhta müctehid-i mutlak, hadis'te imam (300.000 binden fazla hadis-i şerifi metin ve senetleri ile ezbere bilen) ve rüya yorumunda zamanın yıldız-

zı olan İbn-i Sîrîn hazretlerine bir gün biri gelmiş ve: “Ben ara sıra rüyamda zeytinyağını, zeytin ağacının köküne döktüğümü görüyorum” demiş ve rüyasını yorumlamasını rica etmiş.

İbn-i Sîrîn hazretleri biraz düşündükten sonra, “sen öz annenle zina ediyorsun” demiş. Şaşkına dönen adam hemen evine gitmiş ve cinsel ilişkide bulunduğu cariyesini (köle kadını) karşısına alıp öz geçmişini sorgulamaya başlamış.

Kadın ağlayarak: “Yeni evliydim, çok mutluydum ve ilk çocuğumu yeni doğurmuştum. Bir gece eşim evde yokken üç kişi eve baskın yaptılar ve ellerimi, ayaklarımı bağlayıp beni kaçırdılar; sonra uzak bir yere götürüp esir pazarında köle diye sattılar” demiş.

Bunun üzerine kadına, kocasının, çocuğunun, kayın pederinin, kayın vâlidesinin ve yakın komşuları ile akrabalarının isimlerini sormuş ve hepsine olumlu yanıt alınca, kadının boynuna sarılmış ve “sen benim annemsin” diye doyasıya ağlamış.

Sonra hemen İbn-i Sîrîn'e gidip yorumun doğru çıktı ama bunu nasıl anladın diye sormuş. İbn-i Sîrîn: Zeytinyağı, zeytinden ve zeytin de zeytin ağacından olur. Rüyada senin zeytinyağını tekrar zeytin ağacının köküne dökmen, doğduğun yere suyunu dökmen anlamına gelir demiş.

Yine bir gün İbn-i Sîrîn hazretlerine biri gelmiş ve ben rüyamda erkeklerin ve kadınların ağızları ile edep yerlerine mühür vurduğumu görüyorum demiş ve rüyasının yorumunu rica etmiş.

İbn-i Sîrîn: Sen her halde müezzinlik yapıyorsun ve Ramazan'da sabah ezanını erken okuyorsun demiş. Adam, evet doğru ama bunu nasıl bildin deyince, İbn-i Sîrîn demiş ki: Bir şeyi mühürlemek, oraya girişi, çıkışı yasaklamak demektir. Sen de Ramazan'da sabah ezanını erken okumakla, yemeyi, içmeyi ve cinsel ilişkiyi vaktinden önce yasaklıyorsun demiş.

İmâm-ı A'zam Ebû Hanife genç yaşında ticaretle uğraşırken, bir gece rüyasında Peygamberimiz (s.a.v.) in mübarek kabrini elleri ile eşeleyip karıştırdığını görmüş ve uyanınca haddimi aştım ve edebe aykırı bir davranışta buldum diye çok korkmuş.

O zaman rüyasını kendi kendine yorumlama yeteneğine sahip olmadığından, çaresiz İbn-i Sîrîn hazretlerine gitmiş ve utanarak rüyasını anlatmış. İbn-i Sîrîn demiş ki: Sen Peygamberimiz (s.a.v.) in şerîatını ve sünnetlerini titizlikle araştırıp ortaya çıkaracaksın ve onun dinini yaygınlaştırmak için çok çalışacaksın demiş.

Bir genç kız evlenme konusunda istihâre namazı kılmış ve Allah'ım! Eğer hayırlı ise rüyamda bana beyaz bir renk, eğer hayırlı değilse kara bir renk göster diye dua etmiş.

Rüyasında her tarafı bembeyaz karlara bürünmüş bir halde görünce, her halde hayırlı ama bir de herkesin Allah dostu diye sevdiği komşu teyze sorayım demiş.

Rüyasını anlatınca komşu teyze: Kızım beyaz renk görmeyi iyi ama karın tabiatı soğuk olduğu gibi sana tâlip olan gencin de huyu, tabiatı soğuktur yani uyumlu ve sıcak kanlı değildir demiş.

SABAH NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin karanlığına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vaktinde) namaz kıl; sabah namazını da (özellikle kıl). Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şahitlidir. (İsrâ, 78)

Güneş doğu ufkunun sıfır noktasından doğar, yavaş yavaş yükselişe geçer ve günün ortasında tam tepe noktasına gelir. Sonra hafifçe batıya kayar ve yavaş yavaş inişe geçer.

Güneşin tepe noktasından kaymasına zeval vakti denir. Zeval vakti ile gecenin koyu karanlığı arasında dört vakit namaz yani öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarını vakitlerinde kılmak farzdır.

Sabah namazına gelince! Âyet-i kerîmede bu dört vaktin dışında “vâv-ı âtîf” ile “Ve Kur'âne'l-fecri” (fecir Kur'an'ı) buyurularak, Kur'an ile sabah namazı arasında bir bağlantı kuruluyor.

Sabah namazının önemi

Özellikle kısa gecelerde ve uykunun en tatlı anında sadece sabah namazını kılmak için kalkmak, gerçekten kolay değildir. Gerçekte uykudan daha hayırlı ve daha tatlı olan sabah namazına kalkmak için öncelikle çok kuvvetli bir îmana, sonra nefisle ve şeytanla pençe pençeye boğuşmaya

gerek olduğundan, sabah namazına kalkmak her babayığidin başarabileceği bir iş değildir.

Dünyada 5-10 dakikacık elektrikler kesildiği zaman hemen oflayıp puf-lamaya başlar ve telefona sarılıp derhal arızayı ararız ama kabirde kime telefon eder ve sesimizi kimlere duyurabiliriz ki!

Bizi sabah namazına kaldıramayan zayıf ve duyarsız bir îmanla âhiret âlemine gitmemek için kabrimizin aydınlık, mahşerde sorgumuzun hafif ve Sırat Köprüsünde önümüzün, sağımızın nur olması için, bâd-i sabâ'nın (sabâ yelinin) estiği sabah namazı vaktinde devekuşu gibi gözümüzü kapayıp başımızı yorgana gömmeyelim.

Bismillâhırahmânırahîm diye yataktan fırlayalım, abdest alıp gün doğmadan sabah namazını vaktinde kılalım ve üzerimizdeki miskinliği, stresi ve psikolojik sorunları atalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güneş doğmadan önce (sabah namazını) ve güneş batmadan önce (ikindi) namazını kılan kimse, elbette cehenneme girmez. (Müslim-Ebü Dâvûd)

Yazın kısa gecelerde tatlı uykularını ve kışın sıcak yataklarını terk edip güneş doğmadan önce sabah namazını ve gündüz dünya işlerinin en yoğun olduğu vakitlerde ikindi namazını kılanlar, diğer namazları çok daha kolay kılacaklarından,

Kuşkusuz Allah (c.c.) onları alınları secde görmeyen günahkârlarla eşit tutmaz, aynı yerde azap etmez ve bu nedenle cehenneme atmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim iki serinlik (sabah ve ikindi) namazını kılsa, cennete girer. (Buhârî-Müslim)

Sabah ve ikindi namazı ile diğer namazları da vaktinde ve düzenli bir şekilde kılanlar, başka günahlarından dolayı mahşerde ve sıratında biraz sıkıntı çekseler de, sonunda mutlaka cennete girer ve orada dostları, yakınları ile ebedî mutlu olurlar.

Sabah namazını cemaatle kılmanın fazileti!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Görevli) bir grup melek gece ve bir grup melek de gündüz birbiri ardınca gelip sizinle bir arada bulunurlar. Bunlar sabah namazı ile ikindi namazında (mescidde) bir araya gelir, sonra aranızda gecelemiş olanlar gökyüzüne çıkarlar. Allah (c.c.) kullarının durumunu en iyi bildiği halde, meleklerle:

- "Kullarımı ne halde bıraktınız?" diye sorar. Melekler:

- **“Onların yanına namaz kılariken varmıştık ve onları namaz kılariken de bıraktık” derler.** (Buhâri-Müslim-Nesâi)

İşî, gücü, sağlığı ve görevi müsait olup da sabah namazı ile ikinci namazını camilerde cemaatle kılanlar, cemaat sevabının dışında meleklerle birlikte olmanın mânevî feyzini yaşar ve melekler tek tek onların adını anıp Allah katında şâhitlik yaparlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. (Aynı gece) sabah namazını da cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Ümmetim) eğer yatsı namazı ile sabah namazındaki fazileti bilselerdi, emekleyerek bile olsa mutlaka cemaate gelirlerdi. (Buhâri-Müslim-Nesâi-Tirmizi)

Sabah namazının sünneti

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Peygamber (s.a.v.) sabah namazının iki rek'at sünnetine, diğer nafîle namazlardan daha fazla önem verirdi. (Buhâri- Müslim-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabah namazının iki rek'at sünneti, dünyadan ve dünyadaki her şeyden (maldan, mülkten) daha hayırlıdır. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Sabah namazının sünneti) bana bütün dünyadan daha sevimlidir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizi atlı (düşman) lar kovalasa bile sakın sabah namazının iki rek'at sünnetini terk etmeyin. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Dâvûd)

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sabah namazının ezanı ile kameti arasında hafifçe (kısaca) iki rek'at namaz kılardı. (Buhâri-Müslim)

Hafsa radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) tan yeri ağardığı (sabah namazının vakti girdiği) zaman, hafifçe iki rek'atın (sabah namazını sünnetinin) dışında başka namaz kılmazdı. (Müslim-Nesâi)

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sabah namazının sünnetinin iki rek'atında Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okurdu. (Müslim-İbni Mâce-Ebû Dâvûd-Nesâi)

SABIR

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, sizi biraz korku, açlık ve (biraz da) mallardan, canlardan ve ürünlerden azaltma (kıtlık) ile imtihan edeceğiz. (Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele! (Bakara, 155)

Dünya, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu kevnü'l-fesad (oluşma-dağılma) yani çevrim kanununa tâbi olduğundan hiçbir şey aynı halde kalmaz, sürekli değişim sürecinden geçer.

Zaman gelir yeller eser, korkunç fırtınalar olur ve evlerin çatıları uçar. Zaman gelir gök gürler, şimşekler çakar, dereler taşar ve evleri sel suları basar. Zaman gelir yeryüzünde bolluk, bereket ve huzur olur. Zaman gelir kuraklık, kıtlık ve aşırı kıtlık olur.

Zaman gelir korkunç savaşlar olur ve insanlar vahşi canavarlar gibi birbirine saldırır. Zaman gelir insan hakları savunucuları bir kişiyi kurtarmak için dünyayı ayağa kaldırır.

Ana karnından bir bebek şeklinde dünyaya gelen insan da aynı kurallara tâbi olduğundan, yaşam boyu çeşitli süreçlerden geçer. Sonra bebeklik, çocukluk ve gençlik derken gün gelir yaşlı bir dede ya da nine olur ve bu dünyadan göçüp gider.

Sabır freni

Hızla yokuş aşağı inerken freni patlayan bir arabanın, nerede duracağı ve ne gibi kazalara neden olacağı bilinmediği ve genelde sürücünün bunun bedelini ya hayatı ya da yaralanma ile ödediği gibi,

Aşırı öfkelenildiği zaman sabır freni patlayan kimsenin de, ne yapacağı ve ne gibi olaylara neden olacağı bilinemez. Sonuçta bunun bedelini ya hayatı ile ya da uzun yıllar cezaevinde yatarak öder. Ancak sorumluluğu âhîret âlemine sarkar ve orada bunun vebâlini çeker.

Sorumluluğu dünyayı aşır âhîret âlemine de uzanan bu tür çirkin olaylara meydan vermemek ve sabır frenini sürekli kontrol altında tutabilmek için, hiçbir zaman ilâhî emirlerin dışına çıkmamalı ve takvâca bilinçli olarak İslâm'ı yaşmalıdır.

Özellikle Allah'ın (c.c.) **“(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele!”** buyurduğu seçkin kulların arasına katılmak, dünyada ve âhirette mutlu olmak için de, sınav gereği kişinin canına, malına ve yakınlarına gelen her çeşit olumsuzlukları ve üzücü olayları sineye çekmeye çalışmalı ve **sabır** denilen mânevî frene gerçekten sımsıkı sarılmalıdır.

Allah korusun! Sabır freni patlayıp ilâhî emirlerin dışına çıkanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler, canlarına, mallarına ve yakınlarına bir olumsuzluk geldiği zaman da isyan edip bağırıp çağırınlar ve çirkin ağıtlar yakanlar,

“(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele” kapsamının dışında kaldıkları için, dünya hayatları gönül darlığı, sıkıntılı ve stresli geçtiği gibi âhiretteki azapları kuşkusuz kat kat daha beter olur.

Değerli okurlarım!

Çağlar değişse de ve insanlar dev uzay araçları ile gezegenler arasında yolculuk yapsalar bile ölüm ve yaşlanma gibi fitrat kanunlarını ve evrensel denge-düzeni değiştirmeye hiç kimsenin gücü yetmediğine göre,

Karşılaştığımız üzücü ve olumsuz olaylara sadece maddî açıdan değil, biraz da mânevî açıdan ve gönül penceresinden bakalım ve âşık Yunus Emre gibi **“Lütfunda hoş, kahrında hoş”** diye **sabır** frenine sımsıkı sarılalım ve Erzurumlu İbrahim Hakkı gibi **“Görelim Mevlâ neyler, neylerse güzel eyler”** diye, o güzel Mevlâya teslim olalım!..

Aksi halde dünya dertleri bitmez ki! Çünkü insan âhiret âlemine oranla mikrosaniye kadar bile olmayan bu kısacık dünya hayatında her an nelerle karşılaşmaz ki! Bir yandan doğum haberi gelir sevinir, diğer yandan ölüm haberi gelir üzülür.

Zaman gelir en sevdiği yemekleri zevkle yer, zaman gelir en sevmediği acı ilâçları yüzünü buruşturarak içer. Zaman gelir ağzını açıp güler, zaman gelir ağzını kapayıp için için ağlar.

Zaman gelir merdivenleri hızla çıkıp yükselir ve en üst mâkamlara gelip mal, mülk edinir. Zaman gelir üst mâkamlardan yaka paça atılıp yargılanır ve yolsuzluk yaptın diye zindana atılır. Bazen yargıç olur, başkalarını yargılar, bazen de sanık olur, onu başkaları yargılar.

İşte kevnü'l-fesad denilen dünya hayatı budur ve mutluluk denilen şey de hiç durmadan daldan dala konan bir kuştur. Yaz-kış ve gece-gündüz gibi zaman gelir her şey karşıtı ile yer değiştirir ve insan denilen zavallı âciz varlık da, boşu boşuna **ben!** diye böbürlenip öğünür.

Âyet-i kerîmeye baktığımızda, Allah (c.c.) **“Sizi biraz korku, açlık ve (biraz da) canlardan, mallardan ve ürünlerden azaltma (kıtlık) ile imtihan edeceğiz”** buyuruyor ve sonuç olarak **“(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele”** buyruğu ile dünyada ve âhirette gerçek mutluluğun **sabır** sınavına bağlı olduğunu vurguluyor.

Sabır sınavını kazanmak için ne yapalım?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım isteyin. Çünkü Allah mutlaka sabredenlerle beraberdir. (Bakara, 153)

Madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri mânevî cezbe ile dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri çekim kanunu ile emrine boyun eğdiren ve akıl duygusundan yoksun olan hayvanları da yuva yapma, çiftleşme, yavrulama ve göçlerinin zamanlaması gibi tüm yaşam koşullarını içgüdü denilen programla beyinlerine yükleyen Allah (c.c.),

Ruhsal varlıklar olan meleklerin ve sadece geçici dünya hayatı için yaratılan hayvanların cennet beklentileri olmadığından, âyet-i kerîmede **“Ey îman edenler!”** diye ilâhî emirlerin doğrultusunda yaşamaya çalışan, ancak nefis, şeytan ve dünya üçgeninde bocalayan insanlar uyarılıyor, **“Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım isteyin”** buyuruluyor.

Güvenlik güçleri yetersiz kalınca takviye güçler istedikleri gibi bizler de beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmada, bağımlılık haline gelen günahlardan sakınmada ve felâketler karşısında sabretmede yetersiz kaldığımızda, Allah'tan (c.c.) yardım isteyelim ve mânevî açıdan Allah (c.c.) ile beraber olalım. Çünkü âyetin sonunda **“Allah mutlaka sabredenlerle beraberdir”** buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sevabın büyüklüğü, imtihanın (belânın) büyüklüğü ile orantılıdır. Allah sevdiği topluluğu belâlarla imtihan eder. Kim başına gelene (sabredip) rıza gösterirse, Allah da ondan râzı olur. Kim de (başına gelene) kızarsa, Allah da ona gazab eder. (Tirmizi-İbni Mâce)

Hastanın durumuna ve hastalığın seyrine göre ilacın dozu artırıldığı ya da azaltıldığı gibi kulun durumuna (ihlâsına) ve başına gelen imtihanın (hastalığın, felâketin) seyrine (büyüklüğüne) göre de sevabı artırılır ya da azaltılır.

Kim kendisinin ya da yakınlarının başına gelen hastalıklar ve felâketler karşısında gerekeni yapmakla birlikte, bunları sabırla karşılayıp rıza gösterirse, Allah da ondan râzı olur ve o kimse iki cihanda (dünyada-âhirette) mutlu olur.

Kim de kendisinin ya da yakınlarının başına gelen hastalıklar ve felâketler karşısında sabır yerine bağırp çağırırsa ve rıza yerine isyan ederse, Allah'ın (c.c.) gazabına uğrar, dünyada belâsı ve âhirette azabı artar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabır üç kısımdır. Birincisi musîbetlere (hastalıklara, felâketlere) sabretmektir. İkincisi ibâdetlerde (namazda, oruçta) sabırdır. Üçüncüsü günah işlemek için sabretmektir.

Kim musîbetlere sabreder ve onu hoş karşılarsa, Allah o kimseye üç yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yer ile gök kadardır.

Kim ibâdetde (zahmetine katlanıp) sabrederse, Allah o kimseye altı yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yerin merkezinden yüzeyine kadardır.

Kim (nefsini frenleyip) günahlara karşı sabrederse, Allah o kimseye altı yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yerin merkezinden Arş'a kadardır. (Camiü's-sağır)

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz sallâllahü aleyhi ve sellem, (çocuğunun) mezarı başında (ağitlar yakarak ve bağırp çağırarak) ağlayan bir kadının yanından geçerken, ona:

- **“Allah'tan kork ve sabret”** dedi.

Kadın:

- **“Sen başımdan git; çünkü benim başıma gelen felâket, senin başına gelmemiştir”** dedi.

Kadın (kendi derdinden) Peygamberi tanıyamamıştı. Kadına onun Peygamber (s.a.v.) olduğunu söylediler. Bunun üzerine hemen Peygamber (s.a.v.) in kapısına geldi, orada kapıcılar yoktu.

- (Kadın özür dileyerek) **“Seni tanıyamadım”** (ya Resûlallah!) dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.):

- **“Gerçek sabır, felâketle karşılaştığın ilk andaki davranışındır”** buyurdu. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabır, îmanın yarısıdır. (Beyhakî)

Sabır îmanın yarısı olduğundan, gerçek sabır, kişinin bir felâket karşısındaki ilk davranışı ve ilk tepkisidir. Çünkü bu ilk davranış ve ilk tepki, kişinin kalbindeki îmanın dışı yansıyan apaçık bir göstergesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Felâketler karşısında) sabredenlere, mükâfatları hesapsız ödenecektir. (Zümer, 10)

Sabır acı ama meyvesi dünyada bile tatlıdır, âhiretteki mükâfatı ise sınırsız ve hesapsızdır.

SADAKA VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Sizden birinize ölüm (ün belirtileri) geldiğinde: “Rabbim! Beni yakın bir süreye kadar ertelesen de sadaka versem ve iyilerden olsam!” demeden önce, size verdiğimiz rızıktan infak edin (yoksullara sadaka verin). (Münâfikûn, 10)

Ölüm meleği Azrâil (a.s.) karşısına dikilip de gözlerinden perde kaldırıldığı ve hayatta iken inanması gereken şeyleri gözleri ile açıkça gördüğü zaman, pişmanlıktan içi yanar, kendini şiddetle kınar ve **“Rabbim! (Ne olur) beni yakın bir süreye kadar ertelesen (hemen canımı almasan) da sadaka versem ve iyilerden olsam”** der ama çok geç ve iş işten geçtikten sonra!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sadakanın en üstünü, sağlıklı olup da aşırı mala düşkün ve zengin olmaya istekli olduğun zaman ki verdiğin sadakadır. Sakın ha! Can boğaza dayandığı zaman, filâna şu kadar, filâna bu kadar verin diyecek zamana erteleme! Çünkü (o zaman malın) zaten filânların oldu ki!
(Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Nesâî-Ahmed İbni Hanbel)

Ölümün belirtileri gelip de hayattan ümidini kesen kimse, gece-gündüz ve helâl-haram demeden hırsıyla çalışıp kazandığı mallarının artık kendisine hiçbir yararı olmayacağını ve özellikle arkasından sevmediği varislerine kalacağını anlayınca,

Derin bir ah çekip, filân kimseye şu kadar para verin, filân kimselere şu eşyalarımı verin ve filân yerlere de şu kadar mal verin diye içi yana yana vasiyet eder ama vasiyet etmese de öldüğü an tüm malı, mülkü zaten başkalarının oldu ki!

Yukarıda geçen âyet-i kerîmede ve hadîs-i şerifde belirtildiği gibi sadakanın en güzeli, kişi sağlığı yerinde ve yaşama ümidi varken kendi eliyle verdiği çeşitli hayırlar ve sadakalardır.

Sadaka vermekle mal eksilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Kuşkusuz Rabbim kullarından dilediğine rızık yayar (bol rızık verir) ve (dilediğine de) kısar. Siz (hayır yolunda) ne harcarsanız, Allah onun yerine başkasını (daha iyisini) verir. (Çünkü) O rızık verenlerin en hayırlısıdır. (Sebe, 39)

Zekât ve sadaka vermek, meyve ağaçlarını budamaya benzer. Budanan ağaçlar daha bol ve daha kaliteli meyveler verdikleri gibi zekâtı ve sadakası verilen malların yerine de kuşkusuz Allah (c.c.) daha iyi ve daha güzel mallar verir, ayrıca onları mânevî sigorta ile koruma altına alır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kulların sabahladığı her gün (yeryüzüne) iki melek iner. Bunlardan biri: Allahım! İnfak edene (sadak verene) yenisini ver! Diye dua eder. Diğeri de: Allahım! Cimrilik edenin malını helâk et! Diye beddua eder. (Buhârî-Müslim)

Sadaka nedir?

Hiçbir baskı ve zorlama olmadan ve insanlara gösteriş yapmadan sadece Allah rızası için ve gönül hoşluğu ile yapılan her çeşit harcamalara **sadaka** denir.

Bu kurallar doğrultusunda helâl mal ile yapılan her çeşit sadakalar Allah (c.c.) katında geçerli olmakla birlikte sadakaların en üstünü, kişinin en çok sevdiği şeylerden bir kısmını Allah rızası için infak etmesi, yani sadaka olarak yoksullara vermesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sevdiğiniz şeylerden (bir kısmını) infak etmedikçe (sadaka vermedikçe), asla birre (iyiliğe ve takvâliğe) eremezsiniz. Her neyi infak ederseniz, kuşkusuz Allah onu bilir. (Âl-i İmrân, 92)

Bir kimsenin giymediği giysileri, sevmediği yiyecekleri ve kullanmadığı eski ev eşyalarını sadaka olarak yoksullara vermesi de kuşkusuz sadaka kapsamına dâhil olmakla birlikte,

Bu tür sadakalar herkesin yapabileceği ve nefse çok kolay gelen uygulamalar olduğundan, Allah (c.c.) **“Sevdiğiniz şeylerden (bir kısmını) infak etmedikçe (sadaka vermedikçe), asla birre (iyiliğe ve takvâliğe) eremezsiniz”** buyuruyor.

Gerçekte bizim aşırı mal sevgisinden ve nefsimizin cimrilik tutkusundan kurtulup âhîret âlemine yatırım yapmamız için Allah (c.c.), bedensel ibâdetler gibi parasal ibâdetleri de farz kılmış, ayrıca zekâtın dışında en güzel ve en sevdiğimiz mallardan bazılarını da sadaka olarak vererek “birre” mâkamına ulaşmamızı tavsiye etmiştir.

Atalarımız, “Mal, canın yongasıdır” demişler. Doğrudur ve gerçekten mal canın yongası yani bir parçasıdır. Çünkü zaman gelir, insan malını kurtarmak için canını verir ve yine zaman gelir insan canını kurtarmak için bütün malını ve servetini verir.

Allah yolunda, din uğrunda harcama

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarını Allah yolunda (din uğrunda) harcayanların örneği, yedi başak bitiren ve her başağında yüz tane (buğday) bulunan bir tek tane (tohum) gibidir. Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir. Allah, rahmeti geniştir ve her şeyi bilendir. (Bakara, 261)

Din kaygısı taşıma, dinde duyarlı olma ve sadece Allah rızası için din uğrunda çalışma, gerçek îmanın göstergesi ve Allah'ın (c.c.) seçkin kulları olan peygamberlerin görevidir.

Çıkar sağlamak için dini ya da dinsizliği istismar etmek, Allah katında en çirkin ve en büyük bir günah olduğu gibi sadece Allah rızası ve dini ege-men kılmak için çalışmak ve müslümanları uyarmak da Allah katında en güzel ve en büyük sevap olduğundan,

Bir tanecik buğday tohumundan sapı, samanı hâriç, yedi başak çıkaran ve her başakta yüzer tane buğday olmak üzere toplam yedi yüz tane buğday yaratan Allah (c.c.), ihlâs ve samimiyetle Allah yolunda ve din uğrunda yapılan her çeşit harcamalara da, bire yedi yüz hatta dilediğine daha fazla sevap vereceğini haber veriyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin infak ettiği paraların en faziletlisi ailesinin geçimine harcadığı para, Allah yolunda cihad etmek için beslediği atına (aracına) harcadığı para ve birlikte Allah yolunda cihad ettiği arkadaşları için harcadığı paradır. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Ya parası olmayanlar?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar, güneşin doğduğu her gün her bir eklemleri için sadaka vermeleri gerekir.

Adâletle hükmederek iki kişinin arasını bulman (barıştıрман) sadakadır.

Bir kimseye hayvanına (arabasına) binerken yardımcı olman ya da eşyasını yüklemesine yardım etmen sadakadır.

(Müslüman kardeşine) güzel bir söz söylemek sadakadır.

Namaza giderken attığın her adım için bir sadaka sevabı vardır.

(İnsanlara) zarar veren bir şeyi yoldan alıp atman bir sadakadır.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sübhânallah demek bir sadakadır. Elhamdülillah demek bir sadakadır. Lâ ilâhe illâallah demek bir sadakadır. Allahu Ekber demek bir sadakadır.

Emr-i bil-ma'rûf ve nehy-i anil-münker yapmak (iyiliği emredip, kötülüğü men etmek) sadakadır.

İnsanın kuşluk vaktinde kılacağı iki rek'at ise bunlara bedeldir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin bir müslüman kardeşinden öğrendiği ilmi, başkalarına öğretmesi sadakaların en faziletlisidir. (İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah katında hakkı tebliğ etmekten daha sevimli bir sadaka yoktur. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sadaka sahibini kabir hararetinden (sıkıntılarından) korur ve mü'minler kıyâmet günü (mahşerde) sadakalarının gölgesinde gölgelenir. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yarım hurmacık (sadaka) ile de olsa, kendinizi cehennemden koruyun. Onu da bulamayanlar, kelime-i tayyibe (güzel ve tatlı bir söz) ile korusunlar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kelime-i tayyibe sadakadır. (Buhârî-Müslim)

Sadaka gerçekte parasal bir ibâdetdir. Ancak bir kimsenin parası olmasa ya da fakirlerin bulunmadığı bir yerde kelime-i tayyibe gibi zikirler de sadaka yerine geçerlidir.

SAĞDAN BAŞLAMAK

Yüce Allah buyuruyor:

(Mahşerde) kitabı sağ tarafından verilen der ki: “Alın, kitabımı okuyun!” (Hâkka, 19)

Dünyada sevapları yazan melek sağımızda ve günahları yazan melek solumuzda olduğu gibi mahşerde de sevabı çok olanların kitabı sağından ve günahı çok olanların kitabı solundan verilecek.

Kitabı sağ eline verilenler dostlarına, “Alın, kitabımı okuyun!” Diye sevinirken, kitabı sol eline verilenler de, “**Ah! Keşke bana kitabım verilmeseydi, hesabımın ne olduğunu bilmeseydim!**” (Hâkka, 25-26) diye kahrolup, pişmanlıktan kendini kınayacak.

Sevapları yazan meleklerin sağda ve sevapları çok olanların kitaplarının sağdan verilmesi, hiç kuşkusuz sağ tarafın daha kutsal ve daha mübârek olduğunun kanıtıdır.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Rasûlullah (s.a.v.) temizlenmeye, (saçını, sakalını) taranmaya ve ayakkabısını giymeye kadar her işe sağdan başlamayı severdi. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Nesâî-Tirmizî-Ibni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) temizlenirken yani abdest, gusûl alırken, saçını, sakalını tararken, misvak kullanırken (dişlerini fırçalarken), elbiselerini, çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken sağdan başlamayı sevdiği ve sağdan başladığı için her çeşit hayırlı işlere sağdan başlamak ve bir toplumda sağda bulunanlara öncelik hakkı tanımak sünnettir.

Atalarımız da sol tarafı uğursuzluk alâmeti saydıklarından, sağ elleri ile verir, sağ elleri ile alır, sağ yanlarına yatar ve işi ters giden yakınlarına, “Sol tarafından mı kalktın?” diye sitem ederlerdi.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Rasûlullah (s.a.v.) sağ elini temizlik ve yemek için, sol elini de tuvalet ve (burun temizliği gibi) benzeri işler için kullanırdı. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir şey giydiğiniz ve abdest aldığınız zaman sağ tarafınızdan başlayınız. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Kilot, şalvar, etek, pantolon, gömlek, ceket, pardesü, çorap ve ayakkabı gibi bir şeyleri giyerken ve abdest, gusül, teyemmüm alırken, önce sağ taraftan başlamak sünnettir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz ayakkabısını giyeceği zaman önce sağ ayağından ve ayakkabısını çıkaracağı zaman da önce sol ayağından başlasın. Böylece, sağ ayak ilk önce giyilen ve en sonra çıkarılan ayak olsun.

(Buhârî- Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

İster ayakkabı, ister çorap ve ister başka tür giysiler olsun, her şeyi giyerken sağdan başlamak ve çıkarırken de soldan başlamak sünnet olduğu gibi,

Cami, mescid, Kur'an kursu ve türbe gibi yerlere girerken de, sağ ayakla girmek ve sağ ayak içeride olduğu halde dışarıya sol ayakla çıkmak da sünnettir.

Tuvalet, banyo, içkili lokanta, gazino, banka ve çalgılı düğün salonları gibi yerlere de, sol ayakla girip, sağ ayakla çıkmak sünnettir.

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) (Müzdelife'den) Mina'ya gelince hemen cemreye (şeytan taşlama yerine) gitti ve taşları attı. Sonra Mina'daki menzile (kurban kesme) yerine gidip kurbanını kesti. Daha sonra berbere (Ma'mer İbni Abdullah'a) önce başının sağ tarafını, sonra sol tarafını göstererek:

"Buralardan al!" buyurdu. *Sonra saçlarını insanlara dağıttı.* (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd)

Belirli her konuda sağdan başlamayı seven Peygamberimiz (s.a.v.), Veda haccı dönüşünde Mina'da tıraş olacağı zaman da, önce mübârek yüzünü Kâbe'ye dönmüş ve sonra berberi Ma'mer İbni Abdullah'a: Başının önce sağ, sonra sol tarafını tıraş etmesini söylemiş ve vefâkâr sahâbelerine hatıra olarak mübârek saçlarını dağıtmış.

Ömer İbni Ebû Seleme radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) (yemek yerken) bana dedi ki:

"Besmele çek! Sağ elinle ye! Hem de önünden ye!" (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

SAĞLIĞA ZARARLI ŞEYLER HARAMDIR

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Beş şey gelmeden önce, beş şeyin değerini bil! Ölüm gelmeden hayatın, hastalık gelmeden sağlığın, işlerin yoğunlaşmadan boş vaktin, yaşlılık gelmeden gençliğin ve yoksulluk gelmeden varlığın değerini bil! (Beyhakî-Ahmed İbni Hanbel-Ebû Nuaym)

Hayat, sağlık, boş vakit, gençlik ve varlık. Genelde elden çıkmadan önce hiç kimsenin değerini bilemediği beş büyük nîmet. İşte bu beş büyük nîmetten biri de, “ölüm gelmeden önce sağlığın değerini bilmek” yani sağlığı korumak ve sağlığa zararlı şeylerden sakınmaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda (mallarınızı) harcayın, kendi ellerinizle (kendinizi) tehlikeye atmayın ve iyilik edin. Çünkü Allah iyilik edenleri sever. (Bakara, 195)

Âyet-i kerîmede öncelikle, “**Allah yolunda (mallarınızı) harcayın**” buyruluyor. Çünkü hangi toplum malını Allah yolunda harcar ve dinini ege-men kılmak için çalışırsa, dinini özgürce yaşama hakkına kavuşur, yavrularının geleceğini aydınlatır, dünyada ve âhirette mutlu olur.

Sonra, “**Kendi ellerinizle (kendinizi) tehlikeye atmayın**” yani dininize, sağlığınıza zararlı olan şeyleri yapmayın buyruluyor. Bir kimsenin bir anlık öfkenin etkisiyle hemen silaha sarılması ve sonuçta yıllarca cezaevinde yatması çılgınlık ve günah olduğu gibi sağlığa zararlı olan şeyleri yemek, içmek ve kullanmak da çılgınlık ve günahtır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kendinizi öldürmeyin. Çünkü Allah size karşı çok merhametlidir. (Nisâ, 29)

Çok merhametli olan Allah (c.c.) “**Kendinizi öldürmeyin**” emri ile insanların kendilerini öldürmelerini kesinlikle yasaklıyor ve haram kılıyor. İnsanların kendilerini öldürmeleri, biri intihar ve diğeri tedricî olmak üzere iki kısımdır;

1- İntihar: Allah korusun! Bir kimsenin başına kurşun sıkarak, kendini asarak, suya atlayarak ya da şiddetli zehir içerek ilâhî emanet olan tatlı canına kıymasına **intihar** denir. İntihar en büyük ve en korkunç günahlar kapsamında olduğundan,

Allah'a ve âhîret gününe inanan bir kimse, her ne kadar acı, ızdırap ve sıkıntılara dayanamayıp ruhsal bunalıma girse bile asla intihar edemez, hatta intihar etmek aklına bile gelmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (bıçak ve silah gibi) bir demir parçası ile kendini öldürür (intihar eder) se, cehennem ateşinde kızdırılan bir demir sürekli karnına batırılarak azap edilecek.

Kim zehir içerek kendini öldürürse, cehennem ateşinde kaynayan zehirli sular içirilerek azap edilecek ve acısından (yerlere yatıp) kıvranacak.

Kim bir dağın tepesinden (ya da yüksek bir yerden) kendini atıp intihar ederse, cehennemde yüksek yerlerden uçurumlara atılıp azap edilecek. (Buhâri-Müslim-Tirmizî-Nesâî-Ebû Dâvûd)

2- Tedricî ölüm: Sağlığına zararlı olduğu için haram kılınan, ancak intihar gibi bir anda değil de, yavaş yavaş insanı ölüme doğru sürükleyen zararlı şeyleri yemeye, içmeye ve kullanmaya da **tedricî ölüm** denir.

Allah'ın (c.c.) haram kıldığı şeyleri yiyip, içip kendi elleri ile sağlığını bozanlar da suçlarının bir kısmını dünyada çeşitli hastalıklarla ve eğer tevbeye etmeden ölürlerse, diğer kısmını da âhirette o korkunç cehennemde yanarak çekerler.

Sağlığa zararlı olan şeylerden örnekler!

Alkollü içkiler: İçkilerdeki etilalkol, hiçbir işleme tâbi olmadan bir kısmı mideden ve geri kalan kısmı da ince bağırsaklardan kana karışır. Karaciğerde etilalkolden daha tehlikeli olan asetaldehide dönüşür ve oradan vücuttaki bütün dokulara taşınır.

Alkolden en çok zarar gören beyindir. Kısa zamanda beyin sıvısına ve beyin hücrelerine karışan alkol, beyindeki kontrol merkezlerini çöktürmeye ve zavallı insan da kontrolü kaybetmeye başlar. Az miktarda alınan alkol bile binlerce beyin hücresini tahrip etmeye yeter.

Karaciğer iltihabına ve siroza neden olan alkol, ayrıca midedeki asit salgısını arttırarak mide ve onikiparmak ülserine de neden olur. Zamanla pankreas iltihabı da başlayınca, yağ, karbonhidrat ve protein gibi besinlerin sindirimi, emilimi zorlaşır ve beslenme dengesi bozulur.

Allah'ı anmak, namaz kılmak ve Kur'an okumak gibi mânevî gıdalardan da insanları yoksun bırakan ve ruhsal bunalıma neden olan alkol, insanlığın geleceğini de kararttığı için yasaklanmış ve içenler lânetlenmiştir.

Kumar: Fitraten medenî yaratılan insanın yetenekleri doğrultusunda ve helâl kazanç sınırları içinde çalışıp çabalaması ve toplumsal denge-düzene bir katkıda bulunması zorunludur. Çünkü çalışıp çabalamadan ve elini taşın altına koymadan sadece şans, talih kavramları ile ve gayr-i meşrû yollarla para kazanmaya kalkışmak **açıkgozlülük** değil, **açgozlülük** ve nankörlüktür.

Kumar da insan sağlığı açısından alkollü içkiler gibi hatta daha da zararlıdır. Çünkü kazanma hırsı ile kaybetme korkusu arasında bir gerilimle kumara başlayanlar, ümitlerini sadece şans denilen hayalî bir kavrama bağlayanlar ve kaybedince aşığılık duygusuna kapılıp tüm servetlerini, hatta eşlerinin ve kızlarının namusunu ortaya koyanlar,

Son kuruşuna kadar servetlerini ve insanlığın onuru olan namuslarını da kaybedince, toplumdan kopup bunalıma girenler ve intihar edip tatlı canlarına kıyanlar, azımsanmayacak kadar çoktur.

Kaybedenlerle kazananlar arasına kin, nefret ve düşmanlık tohumlarını saçan, namus kavramını ortadan kaldıran ve insanların dünyasını, âhretini karartan kumar da yasaklanıp haram kılınmıştır.

Uyuşturucular: Çocuk yaştaki gençler alkole bira ile başladıkları gibi uyuşturucu kullanımına da genelde esrarla başlarlar. Bu nedenle esrara uyuşturucunun birası denilmiştir.

Esrar başlangıçta tatlı hayal görme ile başlar, sonra baş dönmesi, do-laşım bozukluğu, göz bebeği büyümesi, işiğa duyarsızlık ve uyuşukluk derken insan miskinleşir.

Esrar beyindeki merkezî sinir sistemini tahrip ettiğinden, düşünme yeteneği gider ve sonuçta beyin kontrolü kaybeder. Beyin kontrolü kaybedince, din, örf, âdet, utanma ve acıma gibi insancıl duygular da gider ve bu nedenle esrar bağımlıları saldırgan olup her çeşit suçları acımasızca işler. Üstüne gidilse patlayıp cinnet geçirir, polise askere saldırır ve korkunç terör havası estirir.

Sonra şuur kaybı, zihin bulanıklığı, depresyon (ruhsal bunalım) ve uyuşukluk derken, beyin ve bütün organlar vaktinden önce yıpranır ve genç yaşında dünya hayatı ölümlle noktalanır.

Morfin ve eroin gibi daha pahalı olan uyuşturucular kuşkusuz esrardan çok daha tehlikelidir ve ne yazık ki bunları genelde çağdaşlık taslayan sos-yeteler kullanmaktadır.

Sigara: Belirli bir dalda uzman olan ve müslüman olup İslâm'ı yaşayan **iki doktor** bir hastaya, sağlığı açısından oruç tutmasının tehlikeli olduğunu söyleyince, o hastanın oruç **tutmaması** mübah (helâl) ve oruç **tutması** ise sakıncalı olur.

Yine müslüman olup İslâm'ı yaşayan ve dalında uzman olan iki doktor bir hastaya, sağlığı açısından bazı şeyleri yemesinin ve içmesinin tehlikeli olduğunu söyleyince, onlardan sakınması gerekir. Aksi halde mânevî açıdan sorumlu olur.

Sigaranın sağlığa zararlı olduğunu iki değil, binlerce müslüman doktor ve yine binlerce küresel üne sahip tıp otoriteleri söylediği ve dünyanın pek çok ülkesinde sigara paketinin üstünde “Sağlığa zararlıdır” yazısı bulunduğu halde,

Sağlığını hiçe sayıp ve hayatını tehlikeye atıp sigara içenler, âhiret âleminde bunun cezasını çekecekleri gibi dünyada da aksırarak, öksürerek ve nefes darlığı çekerek bunun bedelini öderler.

Tütünde başta nikotin, katran, siyon asidi, amonyak, kükürt ve egzoz gazındaki zehirler olmak üzere yüzlerce zehirli maddeler vardır ve her biri insan sağlığı açısından çok tehlikelidir.

Bir sigaradaki nikotin insanın deri altına şırınga edilse, insan derhal ölür. Nikotin, çok yüksek düzeyde öldürücü bir zehir olduğundan ilâç sanayinde kullanılmayıp sadece tarımda zararlı böceklere karşı kullanılır.

Akıl duygusundan, bilim, teknoloji ve modern laboratuvarlardan yoksun oldukları halde, sadece içgüdüleri ile tütünün sağlık açısından çok tehlikeli olduğunu algılayan hayvanlar, aç kaldıkları zaman bile bir tek tütün yaprağını yemezken,

Akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanların, mutfak masrafından ve çocukların okul harçlığından kısarak en pahalı sigaraları almaları, sigaranın dumanındaki zehirleri ve kanser yapan maddeleri en değerli organları olan akciğerlerinde depolamaları akıl ve mantıkla bağdaşmayan bir davranıştır.

Müzik ve gürültü: Tüm sistemlerimiz, organlarımız ve gözümüzü açıp kapamaya kadar en küçük hareketlerimiz bile beyindeki merkezler tarafından yönetildiğinden, Allah (c.c.) beynimizi kemikten sağlam bir kale içinde koruma altına almış, ayrıca üç kat beyin zarı ile bu korumayı güçlendirmiş ve bize sağlam, sağlıklı bir beyni emanet etmiştir.

Genelde değerini bilmediğimiz ve çoğunlukla gereksiz yere ve boşuna beynimizi çalıştırdığımız için en çok yorulan ve en fazla yıpranan organlarımızdan biri de beyindir. Beynimizin yıpranması, gerçekte bizim yıpranmamız ve beynimizdeki merkezlerin çöküşü, gerçekte bizim yani kişiliğimizin çöküşü anlamına geldiğinden, beynimizin sağlığını korumak en öncelikli görevlerimizden biridir.

İşe gidiş-gelişinde korna seslerinden ve yoğun trafikten bunalan ve iş yerinde de gürültülü bir ortamda çalışan beyin, eve gelince sâkin ve sessiz bir ortamda oh diye biraz dinlenmeyi beklerken,

Ne yazık ki evde de ona bu fırsatı vermiyoruz. Müzik dinleme bahanesiyle televizyonun sesini sonuna kadar açıp zavallı beyni âdeta ses bombardımanına tutuyoruz. Yazık! Gerçekten yazık!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müzik dinleyenlere cennette rûhânîlerin sesini dinlemelerine izin verilmeyecek. (Tirmizî)

Dünyada sürekli müzik dinleyenler ve müzikle yatıp müzikle kalkanlar, cennete girseler bile rûhânîlerin sohbetinden ve mânevî zevklerinden yoksun kalacak, tabii çok pişman olacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şarkı söyleyen bir kadını dinlerse, (cehennemde) iki kulağına da erimiş bakır dökülecek. (İbn-i Asâkir)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Su ekinleri geliştirdiği gibi müzik de kalp de nifakı (münâfıklığı) geliştirir. (Beyhakî)

Ruhun gıdası olan zikirten, Kur'an'dan nefis sıkıldığı gibi nefsin gıdası olan müzikten de doğal olarak ruh sıkılır ve beyin tepki gösterir. Özellikle müzik aletleri eşliğinde söylenen şarkı ve türküler nefsin çok hoşuna gider ama farkına varmadan kalbinde nifak tohumları biter ve dinden uzaklaşır.

Aşırı yeme:

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için, ancak israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez. (A'râf, 31)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, acıkmadan tok karnına yemektir. (Dârekutnî)

Acıkmadan yani önceki sindirim işlemi tamamlanmadan yenilen ve atıştırılan şeyler, midedeki sindirim sürecini bozar. Çünkü midede sindirim işlemi devam ederken atıştırılan şeyler az da olsa öncekilerle birlikte sindirilemediği için mayalanıp çürür ve önceki yarı sindirilmiş gıdaları da bozar. Sonuç, midede yanma, ekşime, gaz ve şişkinlik olur ve vücut bunlardan yararlanamaz.

Fazla çeşitli, karışık ve özellikle birbirine zıt yemekler de zararlıdır. Çünkü bunların hepsine farklı enzimler gerektiğinden ve bazı enzimler birbirini yok ettiğinden, bunlar da sindirilmeden çürüyüp mayalanır ve artıklar bağırsağı zehirleyip kana karışır.

Normal yemede kalp fazla zorlanmaz. Ancak fazla yemede bunların sindirimi, bir kısmının dışarı atılması ve fazlalıkların vücutta depolanması işlemi, kalbi de diğer organları da yorar, yıpratır ve insan çabuk yaşlanır.

Yemeği yavaş yavaş ve güzelce çiğneyerek yemek sünnettir. Karbonhidratların (nişasta, şeker) sindirim işlemi tükrük bezleri enzimleri ile ağızda başladığından, yemek yerken zorunlu olmadıkça fazla su içmek iyi değildir. Yemekte fazla su içme alışkanlığı tükrük üretimini azaltıp dozunu zayıflatığından, ağızda gereken sindirim işlemi olmaz, mide, bağırsak ve karaciğerin işi zorlaşır. Yemekten hemen sonra içilen su da enzimlerin dozunu zayıflattığından, sindirim işlemi zorlaşır ve midede şişkinliğe neden olur.

SAHÂBE, TÂBİİN VE TEBE-İ TÂBİİN

Yüce Allah buyuruyor:

(İslâm'a girmede) ne geçen muhacirler ve ensâr ile güzel bir şekilde onlara tâbi olanlar, Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Onlara alt tarafından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler hazırladı. İşte bu en büyük kurtuluştur. (Tevbe, 100)

Muhâcirlerden yani Mekkelilerden Eb Bekir, Hadıce, Ali, Zeyd, Osman, Abdurrahman bin Avf, Sa'd bin Ebî Vakkas, Zübeyr bin Avam ve Talhâ bin Ubeydullah (radiyallahu anhüm) İslâm'a girmede ne geçtikleri ve ilk müslümanlardan oldukları gibi,

Ensâr'dan yani Medine'lilerden de Es'ad bin Zrâre, Râfi bin Mâlik, Avf bin Hâris, Kutbe bin Âmir, Utbe bin Âmir ve Hâris bin Abdullah (radiyallahu anhüm) İslâm'a girmede ne geçtiler ve ilk müslümanlardan oldular.

Zorlu günlerin erleri, İslâm'ın öncüleri ve dinin temel taşları olan muhâcirler ile ensârdan Allah (c.c.) razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular, dünyada ve âhirette en büyük kurtuluşa erdiler.

z kızlarını diri diri toprağa gmecek kadar insanlıktan yoksun olan müşriklerin tam egemen oldukları ve inananlara her çeşit baskı, zulüm ve işkenceyi yaptıkları dönemde, bütün putları yok sayıp ve “kelime-i şehâdet” getirip müslüman olmak, her babayığidin göze alabileceği bir iş değildir.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanların en hayırlısı benim asımda olanlardır. (Müslim)

Sahâbeler

Peygamberimiz (s.a.v.) in peygamber olarak yaşadığı 23 yıllık o mutlu döneme “Asr-ı saadet” denir. İnsanların en hayırlıları Asr-ı saadette yaşayıp Peygamberimizi (s.a.v.) gözleri ile görüp îman eden ve sohbetinde bulunup sahâbe olma mutluluğuna eren kimselerdir. İşte Peygamberimizi (s.a.v.) gözleri ile görüp îman eden, sohbetinde bulunan ve dinden dönmeden îman ile ölenlere **sahâbî** denir. Çoğulu **ashâb** ve **sahâbe**'dir.

Görme özürü olanlar da îman edip Peygamberimiz (s.a.v.) ile konuşunca ve sohbetinde bulunup sesini duyunca sahâbe olurlar. Örneğin, gözleri hiç görmeyen Abdullah İbni Ümmi Mektûm gibi.

Ancak her nimetin bir bedeli olduğu gibi hiç kuşkusuz sahâbe olmanında bir bedeli vardı. İşte sahâbeler müşriklerin tüm baskılarına rağmen îman ederek, her çeşit işkencelerine sabrederek, mallarını, mülklerini terk edip gurbetlere hicret ederek ve canlarıyla, mallarıyla Allah yolunda cihad ederek bu bedeli ödediler ki, “Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular”.

Sahâbeler muhâcir, ensâr ve diğerleri olmak üzere üç kısımdır

Yüce Allah buyuruyor:

İman edip Allah yolunda hicret ve cihad edenler, (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte gerçek mü'minler onlardır. Onlar için mağfiret ve bol rızık vardır. (Enfâl, 74)

1- Muhâcirler: Mekke'nin fethinden önce, Mekke'den ve diğer kabilelerden sadece Allah rızası, Peygambere kavuşma arzusu ve dine yardım etme amacı ile mallarını, mülklerini, yakınlarını ve doğup büyüdükleri yurtlarını terk edip Medine'ye gelenlere, **Muhâcir** (göçmen) denir.

2- Ensâr: Medine'nin çevresinde üç yahudi kabilesi ile merkezinde de Evs ve Hazrec adında iki büyük Arap kabilesi vardı. Evs ve Hazrec kabilesinden müslüman olup muhâcirlere sahip çıkan ve yardım edenlere **Ensâr** (yardım eden) denir.

Muhâcirler sadece Allah rızası, Peygambere kavuşma arzusu ve dine yardım etme amacı ile her şeylerini terk edip ve ölümü göze alıp Medine'ye hicret ettikleri ve Medine'ye geldikten sonra da yan gelip yatmayıp ve boş oturmayıp Allah yolunda müşriklerle cihad ettikleri gibi,

Ensâr da yurtlarını terk edip kendilerine sığınan din kardeşlerine sahip çıktılar ve gurbette onları yalnız bırakmadılar. İki evi olan bir evini, sadece iki odası olan bir odasını, iki kat çamaşırı olan bir katını, iki hasırını olan bir hasırını, iki devesi olan bir devesini, iki altını olan bir altınını yani neleri varsa hepsini tam ortadan kardeşçe paylaştılar ve muhâcirlerle birlikte Allah yolunda cihad ettiler.

3- Diğer sahâbeler: Mekke'nin fethinden önce Medine'ye hicret etmek farzdı. Hicretin sekizinci yılında Mekke fethedilince ve orası da İslâm Ülkesi olunca, Medine'ye hicretin anlamı kalmadı. Bu nedenle fetihden sonra Medine'ye gelen müslümanlar sahâbe olmakla birlikte,

Muhâcirlerin çektiği çileleri çekmedikleri ve ensâr'ın yaptığı fedakârlıkları yapmadıkları için, muhâcirîn ve ensârîn kapsamının dışında kaldılar ve onların derecelerine ulaşamadılar.

Sahâbelerin dereceleri

Ehl-i sünnet inancına göre sahâbenin en üstünü, “Hulefâ-i Râşidîn” denen dört halifedir. Bu dört halifenin aralarındaki üstünlükleri de, halifelik sırasına göre Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'dir (radiyallahu anhüm).

Dört halifeden sonra sahâbenin en üstünü, “Aşere-i mübeşşere” yani cennetle müjdelenen on kişiden diğer altısı Hz. Talhâ, Hz. Zübeyr, Hz. Abdurrahman bin Avf, Hz. Saîd bin Zeyd, Hz. Sa'd bin Ebî Vakkas ve Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrah'dır (radiyallahu anhüm).

Aşere-i mübeşşere'den sonra sahâbenin en üstünü, birincisi Hz. Ebû Bekir ve kırkıncısı Hz. Ömer olmak üzere, Mekke'de ilk îman eden kırk sahâbe yani ilk kırklardır (radiyallahu anhüm).

Bunlardan sonra sırasıyla Bedir savaşında hazır bulunanlar, Uhud savaşında hazır bulunanlar ve Hudeybiye'de Semure ağacının altında yapılan Biat-ı Rıdvan'da hazır bulunan sahâbelerdir (radiyallahu anhüm ecmeîn) “Allah hepsinden razı olsun”.

İşte sahâbelerin en üstünleri bunlardır. Çünkü bunlar en zorlu günlerde îman etmiş, din uğrunda, Allah yolunda çok çileler çekmiş, evlerini, yurtlarını terk edip gurbetlere gitmiş ve İslâm'ın egemen olması için canlarıyla, mallarıyla sadece Allah rızası için cihad etmişlerdir.

Biat-ı Rıdvan'dan sonra ve Mekke'nin fethinden önce îman edip Medine'ye hicret eden ve kendisine Peygamberimiz (s.a.v.) tarafından “Seyfullah” (Allah'ın kılıcı) ünvanı verilen Hz. Halid bin Velid, bir gün aşere-i mübeşşere'den Hz. Abdurrahman bin Avf'ı gücendirince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Ey Halid! Ehl-i Bedir'den (Bedir savaşına katılan) bir kimseyi sakın gücendirme! Çünkü sen Uhud Dağı kadar sadaka versen, onun derecesine ulaşamazsın. (Hâkim-İbni Asâkîr)

İslâm'ı egemen kılmak için hayatı savaş meydanlarında geçen Halid bin Velid gibi bir mücâhid sahâbe, Uhud Dağı kadar sadaka verse bile, Bedir gazilerinin derecesine ulaşamayacağına göre,

Lütfen haddimizi bilelim, onların yanında bir hiç olduğumuzu unutmayalım, aralarında ayırım yapmadan sahâbelerin hepsini sevelim ve kesinlikle onları eleştirmeye kalkışmayalım!..

Tâbiin

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin en hayırlısı benim asrımda olanlar (Sahâbeler), sonra onların ardından gelenler (tâbiin) ve sonra onların ardından gelenler (tebe-i tâbiin) dir. (Buhârî)

Bu ümmetin en hayırlısı ve İslâm'ın canlı şâhitleri olan sahâbeler, ilâhî emirleri tebliğ etmek ve insanları uyarmak için, Peygamberimiz (s.a.v.) in vefâtından sonra çeşitli yerlere dağıldılar ve gittikleri yerlerdeki insanlara,

Asr-ı saadeti, Peygamberimizi (s.a.v.) ve Peygamberimiz (s.a.v.) den duyduklarını, gördüklerini ve birlikte yaşayıp uyguladıklarını ayrıntıları ile anlatıp uyarmaya çalıştılar.

Îman edip en azından bir sahâbeyi gören ve onun sohbetinde bulunanlara **tâbiin** denir. İşte bu ümmetin sahâbelerden sonra en hayırlı olanları bunlardır.

Bazıları dünyaya biraz geç geldikleri için bazıları da Yemen, Tâif, Umman ve Habeşistan gibi uzak ülkelerde yaşadıkları için Medine'ye gelip Peygamberimizi (s.a.v.) görme ve sohbetini dinleme fırsatını bulamayanlar ya da bugün giderim, yarın giderim diye ihmal edenler,

İçleri yanarak Peygamberimizi (s.a.v.) gören gözleri gördüler ve sahâbelerin sohbetinde Asr-ı saadetin mânevî güzelliğini hayalen yaşayıp olgunlaşip **tâbiin** derecesine ulaştılar.

Tâbiinin dereceleri

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tâbiinin en hayırlısı Üveys (Veysel Karânî) dir. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz tâbiinin hayırlısı Üveys (Veysel Karânî) denilen kimse-dir. Onun (yaşlı) bir annesi vardır, alaca hastalığı geçirmiştir. (Onu görünce) sizin için istiğfar etmesini isteyin. (Müslim)

Üveys (Veysel Karânî) den sonra tâbiinin üstünleri,

1- Aşere-i mübeşşereden olan sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

2- İlk muhâcirîn ile ensârdan olan sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

3- Diğer sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

Sahâbelerin sohbetleri ile tâbiinden Kur'an ve hadis ilminde imamlar, fıkıh ilminde müctehidler, ahlâk, fazilet ve tasavvufta pek çok evliyalar yetişti. İşte onlardan bazıları şunlardır;

Hasan-ı Basrî, Kâsım bin Muhammed bin Ebî Bekir, Saîd bin Müseyyeb, Urve bin Zübeyr, Sa'd bin Cübeyr, Hârice bin Zeyd bin Sâbit, Seleme bin Abdurrahman, Süleyman bin Yesar, İbn-i Sîrîn, Alkame bin Kays, Mesrûk bin Ecdâ, İmâm-ı Ebû Hanîfe, İbrahim bin Edhem ve İbn-i Kesîr (rahmetullâhi aleyhim) gibi.

Tebe-i tâbiin

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın hayırlı kulları ki, onlar Allah'ı kullarına sevdirebilirler, kulları da Allah'a sevdirebilirler ve yeryüzünde öğüt vererek, insanları Allah'a davet ederek dolaşırlar. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) 23 yıllık Asr-ı saadet döneminde geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak zorlu günlerin erleri olan sahâbelerini yetiştirdiği ve âhiret âlemine irtihâl ederken İslâm'ı, Kur'an'ı onlara teslim ettiği gibi,

Sahâbeler de geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak kendilerinden sonra insanların en hayırlısı olan tâbiini yetiştirdiler ve âhiret âlemine irtihâl ederken, emaneti onlara teslim ettiler.

Sahâbelerin âhiret âlemine irtihali ile görev artık tâbiinlere kalmıştı. Ümmet onlara emanetti, Kur'an onlara emanetti ve din onlara emanetti. Tâbiinler de geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak emaneti teslim edecekleri tebe-i tâbiini en güzel bir şekilde yetiştirmeye gayret ettiler.

Tâbiinin sohbetleri ile tebe-i tâbiinde de Kur'an ve hadis ilminde imamlar, fıkıh ilminde müctehidler, ahlâk, fazilet ve tasavvufta pek çok evliyalar yetişti. İşte onlardan bazıları şunlardır;

İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi, Süfyan-ı Sevrî, Süfyan bin Uyeyne, Yahya bin Saîd el-Kattan, Şû'be bin Haccac, Leys bin Sa'd, Evzâî ve kadın evliyalardan Rabia-ı Adaviyye (rahmetullâhi aleyhim) gibi.

Sahâbe ve tâbiinden sonra Allah'ın (c.c.) en hayırlı kulları olan tebe-i tâbiin de, Allah'ı kullarına (insanlara) sevdirmek ve kulları da Allah'a sevdirmek ve öğüt verip insanları dine davet etmek için yeryüzünde dolaşırlar ve onlar da gerçekten görevlerini yaptılar.

İnsanların en hayırlısı olan ve **Selef-i sâlihîn** denilen sahâbeleri, tâbiini ve tebe-i tâbiini sevmek ve onların icthadı üzere amel edip İslâmî hükümleri uygulamak, bizim üzerimize vâciptir.

Peki, biz ne yapıyoruz?

Allah'ı kullarına ve kulları Allah'a sevdirmek, öğüt vermek ve insanlara İslâm'ı anlatmak için sahâbeler, tâbiin ve tebe-i tâbiin kapı kapı dolaşırken, **biz ne yapıyoruz?**

Gençler futbol sahalılarında goal diye bağırırken ve birbirlerine taşla sopayla saldırırken, genç kızlarımız ve hanımlarımız da dışarıda yarı çıplak dolaşıp cinsel dengeleri bozarken ve kutsal aile yuvaları çatır çatır yıkılırken, **biz ne yapıyoruz?**

İlkokulun alt sınıflarında okuyan öğrenciler, paketin üzerindeki “sağlığa zararlıdır” yazısına baka baka sigaranın dumanını akciğerlerine çekerken, ilkokulun üst sınıflarında okuyan öğrenciler de, önce bira ve sonra alkollü içkileri içerken ve liselerde okuyan erkek-kız öğrenciler uyuşturucu bağımlısı olurken, **biz ne yapıyoruz?**

Her hafta cuma namazından sonra “camiye yardım” adı altında paralar toplanırken ve camiler süslenip püslenirken, ancak sabah namazında yarım saf cemaat olmazken, **biz ne yapıyoruz?**

Bir yanda misyonerler tahrif edilmiş yalancı incilleri ülkemizde pazarlarken, açıkça hıristiyanlık propagandası yaparken ve gençlerimizi Avrupa'da iş bulma vaadiyle aldatıp hıristiyan yapmaya çalışırken, **biz ne yapıyoruz?**

Diğer yanda Selef-i sâlihîni yani sahâbeleri, tâbiini, tebe-i tâbiini ve İmâm-ı A'zam, İmâm-ı Şâfi gibi müctehidler dışlayarak, sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) yok sayarak ve Kur'an'ı diledikleri gibi yorumlayarak, “Kur'an'da bu yok, şu yok” diye dinimizi içten yıkmaya çalışanlar belirli kânullarda sapık fetvâlar verirken, **biz ne yapıyoruz?**

Biz nerede! Zorlu günlerin erleri olan sahâbeler, tâbiin ve tebe-i tâbiin nerede? Allah onlardan razı olsun, cennet mekânları olsun ve Rabbim biz günahkâr kullarını onların hürmetine affedip bağışlasın, Âmîn!..

SALÂVÂT-I ŞERÎFE

Yüce Allah buyuruyor:

Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygambere salât ederler. Ey mü'minler! Siz de ona salât edin ve tam bir teslimiyet ile selâm verin. (Ahzâb, 56)

Sözlükte salât, dua demektir. Âyet-i kerîmede Allah'ın ve meleklerin Peygambere salât ettiği bildiriliyor. Ancak Allah'ın salâtı bizim gibi dua değil, lütuf ve rahmeti ile Peygamberimiz (s.a.v.) in derecesini sürekli yüceltmek ve meleklerin salâtı da istiğfar etmektir.

Ayrıca âyet-i kerîmede emir sigasıyla, ”**sallû aleyhi**” (ona salât edin) ve yine emir sigasıyla “ve sellimû” (selâm da edin) buyurulduğundan, erkek-kadın her müslümanın Peygamberimize (s.a.v.) salâtü selâm etmesi yani salâvat-ı şerîfe getirmesi farzdır.

Salâtü selâm getirmek ne zaman farzdır?

Şâfi'ye göre, her namazın son oturuşunda “Etthiyyâtü” den sonra salâtü selâm getirmek farzdır.

Hanefî'ye göre “sallû” ve “sellimû” emirleri hac gibi ömrîdir. Yani bir kimse ömründe bir defa salâtü selâm getirirse, bu farzı yerine getirmiş olur. Ayrıca bir yerde Peygamberimiz (s.a.v.) in mübârek adı ilk defa anıldığında salâtü selâm getirmek vâcib, aynı yerde tekrar tekrar anıldığında ise her defasında salâtü selâm getirmek müstehabdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimse sürünsün. (Tirmizî)

Peygamber sevgisi îmanın belirtisi olduğundan, yanında Peygamberimiz (s.a.v.) in adı anıldığı halde duyarsız olanlar, diğer îmanî konularda da duyarsız olacaklarından sürünmeleri doğaldır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek cimri, yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimsedir. (Tirmizî)

Salâvat-ı şerîfe getirmenin fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kiyâmet gününde (mahşer yerinde) insanların bana en yakın olanı, bana en çok salâtü selâm getirendir. (Tirmizî)

Kıyâmet gününde yani insanlar yeniden diriltilip kabirlerinden kaldırıldıkları o dehşetli günde Peygamberimize (s.a.v.) en yakın olanlar, dünyada en çok salâvât-ı şerîfe getirenler olacak.

Salâvât-ı şerîfelerin çok çeşitleri vardır ve en kısası sadece “Allahümme salli alâ Muhammed”, “Allahümme salli alâ Muhammed'in ve alâ âli Muhammed” ya da “sallallâhü aleyhi ve sellem” demektir.

Salâvât-ı şerîfe okumak, gerçekte sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kurmak, râbita yapmak ve mânevî derecesinin daha yücelmesi için dua etmek anlamında olduğundan, gerçek müslümanlar her zaman ve her yerde çok çok salâvât-ı şerîfe getirmeye özen göstermelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana bir defa salât eder (salâvât-ı şerîfe getirir) se, Allah ona 10 salât (rahmet) eder, 10 günahını siler ve derecesini 10 kat artırır.

(Nesâî-Hâkim-Ahmed İbni Hanbel)

Salâvât-ı şerîfeyi çokça getirenler, gerçekte Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kurup ona ümmet olmanın hazzını yaşıyorlar. Ayrıca Allah onlara on katı rahmet ediyor, on günahlarını siliyor ve mânevî derecelerini on kat artırıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bana salât ettiğî (salâvât-ı şerîf) getirdiğî sürece, melekler de ona salât (istiğfar ve dua) ederler. Dileyen salâtı azaltsın ve dileyen çoğaltsın. (Ahmed İbni Hanbel-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz en faziletli gününüz cuma günüdür. Bu nedenle o gün bana daha çok salâtü selâm getiriniz. Çünkü sizin salâtü selâmlarınız bana arz olunur (sunulur). Dediler ki:

Ey Allah'ın Resûlü! Vefat ettiğın ve çürüyüp toprak olduğun zaman salâtü selâmımız sana nasıl arz olunur? Buyurdu ki:

Allah kesinlikle peygamberlerin bedenini çürütmeyi toprağa haram kıldı. (Ebû Dâvûd-Nesâî-İbni Mâce)

Bütün peygamberlerin, dini egemen kılmak için Allah yolunda şehit olanların ve tüm letâifleri, hücreleri Allah'ı (c.c.) zikir eden velilerin bedenleri çürümez ve güzel nurlu görüntüleri değişmez.

Ebû Muhammed Ka'b İbni Ucre radiyallahu anhü diyor ki:

Bir gün Peygamber (s.a.v.) yanımıza gelince,

Ya Resûlallah! Sana nasıl selâm vereceğimizi bildik ama sana salâvât-ı nasıl getirelim? diye sorduk. Buyurdu ki:

“Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed, kemâ salleyte alâ İbrâhîme (ve alâ âli İbrâhîme) inneke hamîdün mecîd.

Allahümme bârik alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed, kemâ bârekte alâ İbrâhîme (ve alâ âli İbrâhîme) inneke hamîdün mecîd”.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî- İbni Mâce)

Salât-ı tefriciye ve salât-ı tuncîna gibi daha pek çok salâvât-i şerîfeler vardır. Ancak âlimlerin ittifakı (söz birliği) ile en faziletli salâvât-ı şerife bunlardır. Bu nedenle 15 defa “Allahümme salli alâ” ve 15 defa da “Allahümme bârik alâ” olmak üzere her gün beş vakit namazda tam 30 defa bu salâvât-ı şerîfeler okunmaktadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana kabrimin yanında salâtü selâm eder “Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!” derse, onu kendim işitirim. Kim de uzaktan salâtü selâm ederse, o da bana ulaştırılır. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) kabri şerifinde diri olduğu için ziyarete gelenleri görür, getirilen salâtü selâmlarını işitir ve “sana da salâtü selâm olsun” diye dua eder. Uzaklardan getirilen salâvât-ı şerifeleri de görevli melekler anında ona ulaştırır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi sakın bayram (piknik ve eğlence) yerine çevirmeyiniz: bana salâvât-ı şerife getiriniz. Çünkü nerede olursanız olunuz, sizin salâtü selâmınız bana ulaşır. (Ebû Dâvûd)

Hac, umre ya da başka nedenlerle Medine'ye gidenler ve Peygamberimiz (s.a.v.) in kabri şerifini ziyaret edenler, çok edepli, duyarlı olmalı ve buldukları kutsal yerlere lââyık olmaya çalışmalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) in huzurunda sağa sola bakınmadan edeple başını öne eğmeli, “Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!” diye selâm verirken kendisini gördüğünü, sesini işittiğini bilmeli ve sonra, ya Resûlallah! Sana lââyık ümmet olamadım diye hüznle oradan ayrılmalıdır.

SAPIKLİK HAREKETLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan) dedi ki: Ey Rabbim! Beni azgın bırakmana (lânetlenleyip cennetten kovmana) karşılık, yemin ederim ki, ben de onlara (âhireti unutturup) yeryüzünü süsleyeceğim ve ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracam. (Hicr, 39-40)

Zâhirde (görünümde) Hz. Âdem'e secde yapmadığı, gerçekte ise Allah'ın (c.c.) emrine isyan ettiği için lânetlenen ve cennetten kovulan şeytan, “ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracam” diye yemin etti ve ilk sapıklık hareketini başlattı.

Şeytanın ilk başarısı

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan:) Rabbiniz size melek olursunuz ya da (cennette) ebedî kalanlardan olursunuz diye bu ağacı (meyvesini) yasakladı dedi. Ve onlara: (Âdem ile Havva'ya) gerçekten ben, sizin için öğüt verenlerdenim diye yemin etti. (A'râf, 20-21)

Çok akıllı ve çok bilinçli bir varlık olan şeytan, ölümsüz bir hayata kavuşmanın ve cennette ebedî kalmanın dışında hiçbir beklentileri olmayan Hz. Âdem ile eşi Havva'ya bu açıdan yaklaştı; Allah adına yemin etti ve ilk başarısını sağlayıp içindeki kin ve nefret duygularını tatmin etti.

Şeytanın cennetin kapısında başlattığı bu sapıklık hareketi, sonra dünyaya taşındı, isim, şekil ve yöntem değiştirerek kesintisiz günümüze kadar geldi ve kıyâmete kadar devam edecektir.

Asr-ı saadetteki sapıklık hareketleri

Müşrikler: Putlara (heykellere) tapınan, öz kızlarını diri diri toprağa gömen, aşırı şarap içen, ölmüş hayvan leşlerini yiyip kanlarını içen ve yarı vahşi canavar hayatı yaşayan müşrikler,

Putçuluğa dayanan sapık rejimlerini korumak için İslâm'a karşı inatla direndiler ve Ebû Cehil'in önderliğinde, özellikle garip ve kimsesiz müslümanlara yıllarca baskı, zulüm ve işkenceler yaptılar.

Münâfıklar: Medine'de Abdullah bin Ubey bin Selül'ün başını çektiği münâfıklar Uhud, Hendek ve Tebûk savaşı gibi müslümanların zorlu, sıkın-

tılı günlerinde açıkça ve diğer zamanlarda Mekke müşrikleri ve yahudilerle gizlice işbirliği yaparak müslümanların aleyhinde çalıştılar.

Müseylemet-ül-Kezzab: Önce Medine'ye gelip müslüman oldu ve Peygamberimize (s.a.v.): “Eğer senden sonra yerine beni halife seçersen sana tâbi olurum” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) in elinde kuru bir hurma dalı vardı, onu göstererek, “**Bu hurma dalını istesen bile vermem**” dedi.

Yemâme'ye dönünce, “Muhammed Hicaz'ın, ben de Yemâme'nin peygamberiyim” diye, yalancı peygamberlik davâsına kalkıştı ve benim şeriatımda namaz, oruç, zekât gibi ibâdetler yok ve zina da helâl kılındı diye, nefsânî duygularının tutsağı olan binlerce kişiyi saptırdı.

Müseylemet-ül- Kezzab işi azıtınca ve taraftarları her gün çoğalınca, Hz. Ebû Bekir'in halifeliği döneminde Halid bin Velîd komutasında bir ordu Yemâme'ye gönderildi.

Çıkan çatışmada yetmiş kurrâ (hâfız) olmak üzere yüzlerce sahâbe ve binden fazla tâbiin şehit olurken, karşı taraftan da 20.000 kişi öldürüldü. Hz. Vahşi, Hz. Hamza'yı Uhud'da şehit ettiği aynı hançerle Müseylemet-ül-Kezzab denilen sapığı öldürünce savaş sona erdi.

Hulefâ-i-Râşidîn dönemindeki sapıklık hareketleri

Hz. Ebû Bekir Dönemi: Peygamberimiz (s.a.v.) in ölüm haberi kabileler arasında yayılınca, münâfıklar bundan yararlanmaya kalkıştı ve “Muhammed peygamber olsaydı ölmezdi” gibi sözlerle insanları dinden dönmeye teşvik etmeye başladılar.

Her çeşit sapıklık hareketleri taraftar bulduğu gibi münâfıkların bu sözleri de taraftar buldu ve bazı kabileler dinden dönüp mürted olmaya başladı. Bazı kabileler de sadece namaz kılar, zekât filân tanımamız diye diretince, İslâm Devleti bölünüp parçalanma noktasına geldi.

Hz. Ebû Bekir halifeliğinin ilk döneminde çok zorlu günler yaşadı ve bu tür sapıklık hareketleri ile uğraşma zorunluluğunda kaldı. İrtidad (dinden dönme) olaylarını bastırıp içeride İslâm birliğini sağlayınca, Peygamberimiz (s.a.v.) in vaadettiği yerlerin fetih hazırlığına başladı (Radiyallahu anhü).

Hz. Ömer Dönemi: Adâletin eşsiz simgesi olan Hz. Ömer döneminde insanlar İslâm'a koştı, her tarafta bolluk bereket oldu ve yeryüzünde İslâm tek süper güç oldu. Ancak bundan rahatsız olanlar da vardı ve onların amacı bir suikastla Hz. Ömer'in ortadan kaldırılmasıydı.

Hz. Ömer önce safları kontrol edip düzeltir, sonra mihraba geçip namaz kıldırırdı. Yine bir gün safları düzelttikten sonra sabah namazını kıl-

dırmak için mihraba geçti ve tekbir aldığı anda, Ebû Lü'lü Firuz adında gayr-i müslim bir köle arkasından saldırıp altı yerinden hançerle yaraladı. Hz. Ömer aldığı yaraların etkisiyle yere düşünce, Abdurrahman bin Avf'ı mihraba geçirdi.

Namazdan sonra Hz. Ömer: “Beni kim vurdu?” diye sordu. Ebû Lü'lü'nün vurduğunu öğrenince, “Allah'a şükür beni bir müslüman vurmamış” diye sevindi ve üç gün sona şehit olarak Mevlâsına kavuştu ve Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defnedildi (Radıyallahu anhü).

Hz. Osman Dönemi: Hz. Ömer'den sonra da fetihler devam edince ve İslâm ordularının karşısına çıkacak bir güç kalmayınca, yahudilerin başını çektiği şer odakları İslâm'ı içinden yıkmaya karar verdiler ve bu iş için Abdullah bin Sebe adındaki yahudiyi görevlendirdiler.

Medine'ye gelip müslüman olduğunu söyleyen Abdullah bin Sebe'nin gizlice bölücülük yaptığı anlaşılınca, merkezden uzaklaştırılıp sürgüne gönderildi. Ancak Abdullah bin Sebe,

Halifelik Hz. Ali'nin hakkı iken, Ebû Bekir, Ömer ve Osman onu zorla gasp edip zâlim oldular, bu nedenle Osman'ın halifelikten azledilmesi farz oldu diye gittiği her yerde gizlice halkı isyana teşvik etmeye başladı.

Halkın psikolojisini çok iyi bildiği ve etkili konuştuğu için ektiği fitne tohumları çabuk yeşerdi, Mısır'dan ve Irak'tan yola çıkan silahlı taraftarları Medine'ye gidip halifenin sarayını bastılar ve Hz. Osman'ı Kur'an okurken şehit ettiler (Radıyallahu anhü).

Hz. Ali Dönemi: Hz. Osman'dan sonra halife seçilen Hz. Ali'nin, Hz. Osman'ın katillerini hemen cezalandırması gerekiyordu. Ancak Hz. Osman'ı şehit eden silahlı isyancıların Medine'de terör estirdiği bir ortamda halife seçilen Hz. Ali, henüz devlet otoritesini sağlayamadığı ve isyancıları kontrol altına alamadığı için, Hz. Osman'ın katillerini cezalandırmayı ertelemişti.

Ne yazık ki, Abdullah bin Sebe'nin tutuşturduğu fitne ateşi bacayı sarmış ve dünyanın tek süper gücü olan İslâm Devleti kaosa sürüklenmişti. İki taraf da istemediği halde Cemel ve Sıffîn olayları yaşandı ve müslümanlar fütuhâtı bırakıp birbiriyle uğraşma zorunluluğunda kaldı.

Hz. Ali, Cemel ve Sıffîn olayları dışında hem Abdullah bin Sebe'nin taraftarları hem de “hâricî” denilen sapıklarla mücadele etti ve sonuçta, sabah namazını kıldırmak üzere mescide giderken İbni Mülcem adında bir hâricî tarafından başına kılıçla vurularak şehit edildi (Radıyallahu anhü).

Çağımızdaki sapıklık hareketleri

“Tarih, tekerrürden ibarettir” derler ya, gerçekten doğrudur. Çünkü Asr-ı saadette ve Hulefâ-i Râşidîn döneminde yaşanan sapıklık hareketlerin hepsi çağımızda da yaşanmış ve yaşanmaktadır.

1- Müşrikler: Tören ya da saygı duruşu adı altında putlara (heykelle-re) tapınan çağın müşrikleri de, ithal malı lâiklik adı altında İslâm karıştılgı yaptılar ve yıllarca müslümanlara baskı uyguladılar.

2- Münâfıklar: İçleri kâfir ve dış görünüşleri müslüman olan çağın münâfıkları, cennet mekân İkinci Abdülhamid Han'dan sonra meydanı boş bulunca, içlerindeki küfrü kustular ve açıkça din düşmanlığı yapmaya başladılar.

3- Müseylemet-ül-Kezzablar: “Kur'an müslümanlığı” adı altında, Peygamberimizi (s.a.v.) dışlayarak, dinin temel taşları olan sahâbeleri, selef-i sâlihîni, müctehidleri, icmâ-i ümmeti ve hadîs-i şerifleri yok sayarak ve Kur'an'ı alkolik kafalarına göre yorumlayarak, sapık bir din oluşturmaya çalışan ve belirli kanallarda boy gösteren onlarca Müseylemet-ül-Kezzablar!

4- İrtidad (dinden dönme) olayları: Abdestsiz, gusülsüz gezenler, alınları secde görmeyenler, Ramazan'da açıkça alkollü içkileri içenler, çıplaklığı savunup baş örtüsüne karşı olanlar, çağımızda fâiz haram olur mu? diye çağdaşlık taslayanlar ve namaza, zekata karşı olanlar,

Sonra tüm mallarını, mülklerini ve çağdaş giysilerini bırakıp beyaz kefeni giyenler ve ilkel tabuta binip kuzu kuzu kabre gidenler. Ah! Çağımızda da Ebû Bekirler olsa da bunlara gerçekleri anlatsa ve bunları İslâm'a kazandırsa!

5- Ebû Lü'lü Firuzlar: Çıkarları zedelenenler, yan gelip yemeye alışanlar, halkı aşağı görüp tepeden bakanlar, yetkilerini aşır inananlara baskı yapanlar ve adâleti içlerine sindiremeyenler,

Allah için, din için ve millet için çalışanlara, Ebû Lü'lü Firuzlar gibi suikastler düzenleyenler ya da uydurma mahkemelerde yargılayıp idam eden çağdaşlar ve onları alkışlayan yandaşlar.

6- Abdullah bin Sebe: Özel eğitim gören ve çok etkili konuşma gücüne sahip olan yahudi asıllı Abdullah bin Sebe, etkili konuşması ile halkı kandırıp sapık görüşlerini aşıladığı ve fitneler, isyanlar çıkarıp dünyanın tek süper gücü olan İslâm Devletini içinden bölüp parçaladığı gibi,

Gerçekte haham olan ve Sabatayistliğin (dönmeliğin) kurucusu olan yahudi asıllı Sabatay Sevi de, müslüman olduğunu söyleyip İzmir'de ortaya çıkmış, çok yerleri gezip sapık görüşlerini gizlice yaymış, sonra Selânik'e yerleşip orasını gizli karargâh edinmiş.

Sabatay Sevi'nin yetiştirdiği yahudi asıllı dönmeler çok gizli örgütsel çalışma ile devletin üst kademelerine sızmış, siyaset, ekonomi ve basın gibi kuruluşlarda söz sahibi olmuş ve İslâm'ın son hâmisî olan İkinci Abdülhamid Han'ın azledilip Selânik'e sürülmesinde çok etkili olmuşlar.

Dönmelerden olan Ahmed Emin Yalman'ın sahibi ve başyazarı olduğu Vatan Gazetesinde sürekli din düşmanlığı yapmasını, düzensiz bir hayat yaşayan ve üç defa alkol komasına giren Neyzen Tefik bile içine sindirememiş ve Ahmed Emin Yalman hakkında aşağıdaki şiiri yazıp bestelemiş.

Şu bizim **dönme** dolap Ahmed Emin,
Milletin inancına çatmaktadır.
Vallahi başım ağırmaz etsem yemin,
Vatanı on kuruşa satmaktadır. (Vatan Gazetesinin fiyatı on kuruştur)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Siz (üzerinize düşen görevi yapıp) kendinize bakın. Siz doğru yolda olduğunuz sürece, sapan kimseler size bir zarar veremez. (Unutmayın!) Hepinizin dönüşü Allah'adır. O yaptıklarınızı size haber verecek (sorgulayacak) tır. (Mâide, 105)

Her dönemde olduğu gibi günümüzde de sapıklık hareketleri olacağından, biz üzerimize düşen görevimizi yapalım, Allah için, din için çalışalım ve din kardeşlerimize yardımcı olmaya çalışalım. Çünkü sonuçta herkes Allah'a dönecek ve dünyada ne ekmişse, âhirette onları biçecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Dünya hayatını âhirete tercih edenler, (insanları) Allah yolundan alıkoyanlar ve din de eğriliği (sapıklığı) savunanlar. İşte onlar (haktan) uzak sapıklık içindedirler. (İbrahim, 3)

Geçici dünya hayatını âhîret âlemine tercih edenler, Allah korkusu, din kaygısı taşımayanlar ve ekranların başına geçince sapıklığı savunup insanları Allah yolundan alıkoyanlar. İşte onlar yani geçmişten kopup kitapsız fetvâ verenler, haktan çok uzak sapıklık içindedirler.

Ya onlara uyanlar!

Yüce Allah buyuruyor:

(Cehennemde) yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: “Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere itaat etseydik” diyecekler.

Ve (yine) diyecekler ki: Ey Rabbimiz biz önderlerimize ve liderlerimize uyduk, onlar da bizi (hak) yoldan saptırdılar.

Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları (en) büyük lânetle lânetle! (Ahzâb, 66-67-68)

Asr-ı saadetten beri her çağda ve tüm İslâm ülkelerinde milyonlarca müslümanlar tarafından uygulanan ve her biri mutlaka Kur'an, sünnet, icmâ ya da kıyasa dayanan dînî hükümleri yok sayıp kendilerini peygamber yerine koyan sapıklara uyanlar,

Uydukları sapıklarla birlikte cehenneme atılınca ve cehennem onları yakmaya başlayınca, kim bilir nasıl pişman olacaklar ve ellerinden gelse belki de o sapıkları parçalayacaklar ama “**Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları (en) büyük lânetle lânetle!**” demekten ve ah vah edip keşke demekten başka ellerinden hiçbir şey gelmeyecek ki!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah, benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez. O halde büyük çoğunluğa tâbi olunuz; çünkü Allah'ın yardımı (büyük) cemaatin üzerindedir. (Tirmizî-Hâkim)

Şeytanın yemin ederek başlattığı, isim, şekil ve yöntem değiştirerek günümüze kadar gelen her çeşit sapıklıktan kurtulmamız için, ilmi ile amel eden (İslâm'ı yaşayan) din âlimlerinin peşinden gidip büyük çoğunluğa tâbi olalım, kesinlikle üç beş sapığın peşine takılmayalım!..

SARIMSAK SOĞAN

Yüce Allah buyuruyor:

İbrahim ve İsmail'e: Tavaf edenler, ibâdete çekilenler, rukû ve secde edenler için Beytim'i (Kâbe'yi) temiz tutun diye emretmiştik. (Bakara, 125)

Allah (c.c.) izâfet-i teşrîfiyye ile (adı ile şerefendirerek) Beytim (evim) dediği Kâbe'yi, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail gibi insanların en seçkini iki Peygambere yaptırdı ve sonra onlara: Beytim'i her çeşit pis şeylerden ve pis kokulardan temiz tutun buyurdu.

Ya diğer mescidler!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Mescide her gidişinizde temiz (güzel) elbiselerinizi giyiniz. (A'râf, 31)

İçinde namaz kılmak ve Kur'an okumak gibi sadece ibâdet amacı ile yapılan her mescide izâfet-i teşrîfiyye ile "Beytullah" denildiğinden, nerede olursak olalım ve hangi mescide gidersek gidelim Allah (c.c.): "**Mescide her gidişinizde temiz (güzel) elbiselerinizi giyiniz**" buyurduğundan,

Başta Mescid-i Haram olmak üzere bütün mescidleri temiz turalım. Kirli elbiselerle, ter kokan çoraplarla ve cemaati rahatsız eden soğan ve sarımsak gibi şeyleri yiyerek mescidlere gitmeyelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şu bitkiden (sarımsaktan) yemişe, mescidimize yaklaşmasın.

(Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarımsak ya da soğan yiyen kimse, bizden ve mescidimizden ayrılınsın. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Sarımsak ve soğan kokusuna karşı aşırı duyarlı olanları camiden, cemaatten soğutmamak ve namazlarını huzurla kılmalarına engel olmamak için, sarımsak ve soğan yiyen kimselerin mescidlere, dînî toplantılara ve sohbetlere gitmeleri mekruhtur. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): "Sarımsak ya da soğan yiyen kimse, bizden ve mescidimizden ayrılınsın" namazını evinde kılsın buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim soğan, sarımsak ve pırasa (yı çiğ) yerse, mescidimize yaklaşmasın. Çünkü Âdemoğlunun (insanın) rahatsız olduğu şeyden melekler de rahatsız olur. (Müslim)

Soğan, sarımsak ve pırasa gibi şeyleri çiğ olarak yiyenler ve bunların kokusu geçmeden mescide gidenler, Peygamberimiz (s.a.v.) in "mescidimize yaklaşmasın" emrine uymadıkları için mekruh işlemiş, insanları rahatsız ettikleri için kul hakkına girmiş ve melekleri de incitmiş olurlar.

Ömer radiyallahu anhü bir gün cuma hutbesinde şöyle dedi:

(Hamdele ve besmeleden) sonra ey insanlar! Siz, kokusu hoş olmadığını bildiğim şu iki bitkiyi (soğanı, sarımsağı) yiyorsunuz. Ben gerçekten Resûlallahı (s.a.v.), mescidde bir kimsede bunların kokusunu duyduğu zaman emredip o kişiyi Bâki kabristanına kadar çıkardığımı gördüm. Bununla birlikte kim bunları yiyecekse, pişirerek kokusunu gidersin. (Müslim-Ibni Mâce-Ebû Dâvûd)

Sarımsak yemek günah mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz sarımsak yiyin, eğer meleklerle sohbet etmeseydim ben de yerdim. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) sarımsak yemeyi yasaklamıyor, aksine “Siz sarımsak yiyin, eğer meleklerle sohbet etmeseydim ben de yerdim” buyurarak, sarımsak yemeyi tavsiye bile ediyor.

Ancak sarımsak, soğan yiyenlerin mescidlere gitmelerini ise cemaati rahatsız etmemeleri için yasaklıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarımsak yiyin ve onunla tedavi de olun; çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. Eğer melekler bana gelmeseydi, ben de yerdim. (Beyhakî)

Sarımsağın birleşiminde şekerler, A, B1, B2, C vitaminleri, kükürtlü uçucu yağ, karbonhidratlar, garlisin (antibiyotik madde), allisin (antiseptik madde) ve bol miktarda allil sülfür vardır. İşte sarımsağın tadı ve hoş olma-yan ağır kokusu bu allil sülfürden kaynaklanır.

Sarımsak hem gıda hem de deva (şifa) olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): “Sarımsak yiyin ve onunla tedavi olun” buyuruyor. Ayrıca “Onda (sarımsakta) yetmiş derde şifa vardır” buyuruyor. Hadîs-i şerifteki yetmiş adedi kesretten (çokluktan) kinâye değil hakikattir yani gerçektir.

Antibiyotiklerin virüslere bağlı enfeksiyon hastalıklarına karşı yararlı olmadığı, aksine bazı zararlı bakterilerin ve mantarların çoğalmasına neden oldukları, yine bazı antibiyotiklerin de vücudumuzda vitamin sağlayan yararlı bakterileri yok ettiği kesinlik kazanmıştır.

Bu nedenle zararlı bakterileri ve mantarları çoğaltmayan ve vücudumuzda vitamin sağlayan faydalı bakterileri yok etmeyen sarımsak, eski çağlardan beri her çeşit salgın hastalıklara karşı kullanılan ve hiçbir yan etkisi olmayan en güvenli doğal antibiyotiktir.

Sarımsak tansiyon düşürür, kanı temizler, idrarı artırır, mikropları öldürür, akciğeri, karaciğeri, kalbi güçlendirir, iltihapları kurutur, zararlı bakterilerin üremesini engeller ve öldürür.

Erken yaşlanmayı önler, krampları yok eder, âdet kanamasını uyarır ve doğumlarda plasentanın (eşin) kolay atılmasını sağlar. Kanı sulandırır, iştahı açar, salgı bezlerinin çalışmasını düzenler ve hastalıklara karşı vücudun bağışıklık sistemini güçlendirir.

Bronşit, astım, siyatik, varis, romatizma ve zehirlenme gibi her çeşit hastalıklara karşı da yararlı olan ve antibiyotiklerin etkili olmadığı virüsler dahil, her çeşit zararlı bakterileri ve mikropları öldüren sarımsak, kansere karşı da en etkili bir koruyucudur.

Ancak!

Allah'ın (c.c.) sarımsağı kavun, karpuz gibi büyük çapta değil de, küçük çapta ve ayrıca diş diş küçücük bölümler şeklinde yaratmasının hiç kuşkusuz çok hikmetleri vardır. İşte bu hikmetlerden biri de sarımsağı kavun, karpuz gibi bol bol ve doyasıya değil, diş diş, sayarak ve yeteri kadar yememiz içindir. Aksi halde fayda yerine zararlı olur.

İnsanlar eski çağlardan beri sarımsağın kokusundan şikâyetçi oldukları ve bilim adamları da buna henüz bir çare bulamadığına göre mescidlere, özel toplantılara ve insanların yoğun olduğu yerlere giderken sarımsak yememeğe özen gösterelim ve kul hakkından kaçınalım.

SEFER (YOLCU) NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman, namazdan (dört rek'atlı farzları) kısaltmanızda size bir vebal yoktur. (Nisâ, 101)

Sefer ve seferî ne demektir?

Ortalama yaya yürüyüşü ya da kervan (konvoy) halindeki deve yürüyüşü ile en azından üç günlük yolculuğa çıkmaya **sefer** ve seferde olan kimseye **seferî** denir. Geceleri uyuma, gündüzleri de abdest alma, namaz kılma, yeme, içme ve biraz da dinlenme molası dışında, insanlar normal olarak günde ancak 6 fersah ve üç günde 18 fersah yolculuk yapabilirler.

Üç mile bir fersah denir. Bir mil ortalama 20 dakika, bir fersah 60 dakika yani bir saat ve bir saat da ortalama 5 km. olduğundan, sefer birimi 90 km. olarak kabul edilmiştir.

Bir kimse ortalama yürüyüşle üç günlük yani 90 km. lik bir yere hızlı yürüyerek iki günde ya da hızlı hareket eden at gibi bir hayvanla bir günde gitse de yine seferî olur. Çünkü sefer konusunda insanın, bindiği hayvanın ya da bindiği aracın hızı değil, sefer mesafesi geçerlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yolculuk bir çeşit azaptır. Sizi (vaktinde) yiyip içmekten ve uyumaktan alıkoyar. Sizden biriniz işini bitirince evine dönmede acele etsin.

(Buhârî-Müslim-Ibni Mâce)

Hangi koşullarda olursa olsun, yolculuk gerçekten bir çeşit azap yani sıkıntıdır. Çünkü hiç kimse yolda düzenli bir şekilde yiyip içemediği ve uyuyamadığı gibi tuvaletini bile düzenli bir şekilde yapamaz. Özellikle küçük çocukları olanlar için yolculuk daha sıkıntılıdır. Bu nedenle Allah (c.c.), yolculara bazı haklar tanımış ve bazı kolaylıklar sağlamıştır. Şöyle ki;

1- Yolcular dört rek'atlı farz namazlarını yani öğle, ikinci ve yatsının farzlarını iki rek'at olarak, sabah, akşam ve vitir namazlarını tam ve sünnetleri de vakitleri müsait olunca tam kırlarlar.

2- Ramazan ayında yolculuk nedeni ile oruç tutmada zorlananlar, sonra kaza etme koşulu ile oruçlarını bayramdan sonrasına erteleyebilirler.

3- Cuma namazı camilerde ve cemaat ile kılındığından, yolculara cuma namazı farz değildir. Bu nedenle cuma namazına yetişeyim diye acele etmeyip o günün öğle namazını kırlarlar. Ancak cuma vaktinde bir caminin yakınında mola verirlerse, camiye gidip cuma namazını kırlarlar.

4- Bayram namazları da camilerde cemaatle kılındığından ve kurban kesme işi de yolculukta güç olduğundan, yolculara bayram namazı ile kurban kesmek vâcib değildir ve kazası da gerekmez.

5- Geceleri ayaklarından çıkarmama koşulu ile mestlerinin üzerine üç gün mesh edebilirler.

6- Kadın, yanında eşi, babası, oğlu, erkek kardeşi, yeğeni, torunu, amcası, dayısı ve damadı gibi bir mahremi olmadan 90 km.lik bir yere tek başına gidemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadın, yanında mahremi olmadan üç günlük (90 km.lik) yola tek başına gidemez. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a ve âhiret gününe inanan kadına, yanında babası, oğlu, eşi, erkek kardeşi ya da başka bir mahremi olmadan üç günlük (90 km.lik) ya da daha uzak bir yere tek başına gitmesi helâl olmaz. (Buhârî-Nesâî)

Seferîlik hükmü ne zaman başlar ve ne zaman sona erer?

Bir kimse **vatan-ı aslî** ya da **vatan-ı ikamet**'inden en az üç günlük bir yere gitmek niyeti ile yola çıksa, çıktığı yönden yerleşim alanlarının dışına çıkınca **seferîlik** hükmü başlar ve gideceği yere kadar devam eder. Sonra,

Hanefî'ye göre

Bir kimse gittiği yerde 15 günden daha az kalacaksa ya da birbirine yakın da olsa iki ayrı beldede meselâ 10 ar gün kalacaksa, vatan-ı aslisîne dönünceye kadar seferîlik hükmü devam eder.

Eğer gittiği yerde 15 gün ya da daha fazla kalacaksa, gideceği yerin yerleşim alanına girdiği anda seferîlik hükmü kalkar ve mukim olur.

Hanefî'de seferî olanın dört rek'atlı farzları ikişer rek'at kılması azîmet (zorunlu) olduğundan, iki rek'at yerine dört rek'at kılması mekruhtur. Unutarak dört rek'at kıldığı zaman, eğer ikinci rek'atın sonunda oturup "Ettehiyyatü" yü okumuşsa namazı tamamdır. Aksi halde, farz olan sonki oturuşu terk ettiği için namazın îâdesi (tekrar kınması) gerekir.

Seferî olan kimse yoldaki dinlenme tesislerinde ya da gittiği yerde mukim olan imama uyarsa, imamla birlikte namazını tam yani dört rek'at kılar.

Eğer mukim olanlar seferî olan bir imama uyarlarsa, imam seferî olduğu için iki rek'atı kılınca selâm verip namazdan çıkar, mukim olanlar ayağa kalkıp iki rekât daha kılarlar.

Ancak seferî olan imamın, seferî olduğunu ve iki rek'at kılınca selâm vereceğini cemaate haber vermesi gerekir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): **"Ey ehli Mekke! Siz namazınızı tamamlayın. (Çünkü) biz misâfir topluluğuyuz"**. buyurdu.

Seferî olan imam yanılarak dört rek'at kılarca, imamın ve seferî olanların namazı tamam, mukim olanların namazı ise son iki rek'atta nâfile kılan imama uydukları için geçersiz olur.

Şâfi'ye göre

Giriş-çıkış günleri hâriç, gideceği yerde eğer 4 günden az kalacaksa, vatan-ı aslîsine dönüncüye kadar seferîlik hükmü devam eder. Giriş-çıkış günleri hâriç, eğer gideceği yerde 4 gün ya da daha fazla kalacaksa, gideceği yerin yerleşim alanına girince seferîlik hükmü kalkar ve mukim olur.

Şâfi'de seferî olanın dört rek'atlı farzları ikişer rek'at kılması ruhsat (izin) olduğundan, dileyen iki ve dileyen dört rek'at kılar.

Şâfi'de seferî olan kimse namazları cem'i takdîm ve cem'i tehir şeklinde kılabilir. İkinci namazını öğle namazı ile birlikte, öğle namazının vaktinde ve yatsı namazını akşam namazı ile birlikte, akşam namazının vaktinde kılmaya **cem'i takdîm** denir. Öğle namazını ikinci namazı ile birlikte, ikinci namazının vaktinde ve akşam namazını yatsı namazı ile birlikte, yatsı namazının vaktinde kılmaya da **cem'i tehir** denir.

Ancak cem'i takdîm ve cem'i tehir şeklinde iki namazı birlikte kılmanın bazı şartları vardır. Bu şartlar yerine getirilmezse, cem'i takdîm ya da cem'i tehir şeklinde kılınan iki namazdan biri kazaya kalmış olur.

Vatan-ı aslî ve vatan-ı ikamet ne demektir?

Vatan-ı aslî: Bir kimsenin doğup büyüdüğü ya da evlenip orada sürekli yaşamak istediği ve bunun dışında başka bir yeri vatan edinmek istemediği yere **vatan-ı aslî** denir. Vatan-ı aslî, ancak misli ile yani başka bir yeri vatan-ı aslî edinmekle bozulur.

Vatan-ı ikamet: Bir kimsenin vatan-ı aslî dışında, içinde 15 gün ya da daha fazla kalmaya niyet edip yerleştiği yere de **vatan-ı ikamet** denir. Vatan-ı ikamet, vatan-ı aslî'ye dönmek, başka bir yeri vatan-ı ikamet edinmek ya da oradan sefere (yolculuğa) çıkmakla bozulur.

SEHİV SECDESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek mü'minler kurtuluşa ermişlerdir. Onlar (öyle mü'minler) ki, namazlarında huşû edicilerdir. (Mü'minûn, 1-2)

Sehiv, yanılğı ve dalgınlık demektir. Her yanılğının ve dalgınlığın bir bedeli olduğu gibi kuşkusuz namazdaki yanılğının ve dalgınlığın da bir bedeli vardır. İşte buna **sehiv secdesi** denir.

Ancak sehiv secdesi yapmaktan, namazda sehiv secdesini gerektiren yanılğıyı yapmamak daha hayırlıdır. Çünkü Allah (c.c.): “**Gerçek mü'minler kurtuluşa ermişlerdir**” buyuruyor ve gerçek mü'minlerin namazlarını huşû (huzur) ile kıldıklarını haber veriyor. Bu nedenle yanılğıdan, gafletten sakınalım ve namazlarımızı huşû ve huzur içinde kılmaya özen gösterelim.

Sehiv secdesi hangi yanılğılarda gerekir?

1- Farzın ertelenmesinde: Namazın içindeki farzlardan biri yerinde yapılmayıp ertelense, sehiv secdesi gerekir. Örneğin, üç ya da dört rek'atlı farz namazların ilk oturuşunda sadece “Ettehiyyâtü” okunup hemen ayağa kalkılması gerekirken, bir kimse yanılarak Ettehiyyâtü'den sonra “Allahümme salli alâ Muhammed” derse ya da diyecek kadar oturursa, farz olan kıyâmı (ayağa kalkmayı) ertelediği için sehiv secdesi yapması gerekir.

Şâfi'de farzın ilk oturuşunda Ettehiyyâtü'den sonra “Allahümme salli alâ Muhammed” demek sünnet olduğundan sehiv secdesi gerekmez.

İster farz, ister vâcib ve ister sünnet olsun bütün namazlarda ka'de-i âhire (son oturuş) farzdır. Bir kimse ka'de-i âhirede hiç oturmadan ayağa kalksa, alnını secdeye koymadan önce aklına gelip oturursa, Ettehiyyâtü'yü okuyup sehiv secdesi yapar ve namazı tamamdır.

Eğer dönüp oturmazsa, başını secdeye koyduğu anda ka'de-i âhireyi yani namazın bir farzını terk ettiği için farz namazı geçersiz olup nâfileye dönüşür ve tekrar kılması farz olur.

Neden mi?

Çünkü namazda vâciplerin ertelenmesi hafif hasarlı binalara, farzların ertelenmesi ile vâciplerin terki orta hasarlı binalara ve farzların terki ise ağır hasarlı binalara benzer. Hafif ve orta hasarlı binalar onarılır ama ağır hasarlı binalar yıkılıp yeniden yapılması gerektiği gibi farzlardan birinin terki de namazın ağır hasara uğramasına neden olduğundan, bozulup yeniden kılınması gerekir.

2- Vâcibin ertelenmesinde: Farzların ilk iki rek'atında ve diğer namazların her rek'atında Fâtiha okumak ve Fâtihâ'yı zammi sûreden önce okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile önce zammi sûreyi sonra Fâtihâ'yı okursa, vâcibi ertelediği için sehiv secdesi gerekir.

Namazın son oturuşunda Ettehiyyâtü'yü okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile önce Allahümme salli alâ'yı ve sonra Ettehiyyâtü'yü okursa, vâcibi ertelediği için sehiv secdesi gerekir.

3- Vâcibin terkinde: Farzların ilk iki rekâtında ve diğer namazların her rek'atında Fâtiha'yı okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile Fâtiha'yı okumayı unutursa, vâcibi terk ettiği için sehiv secdesi gerekir.

Şâfi'de, namazların her rek'atında Besmele ile birlikte Fâtiha'yı okumak farz olduğundan, hata ve yanılığ ile de olsa Fâtihâ'yı terk edenin namazı geçersiz olduğundan yeniden kılması farz olur.

Üç ve dört rek'atlı farz namazların ikinci rek'atında oturmak ve "Ettehiyyatü" okumak vâciptir. İkinci rek'atta oturmayı unutup ayağa kalkacak olan kimse bakar! Eğer dizleri yerden kesilmeyip oturuş haline daha yakınsa, oturup Ettehiyyâtü'yü okur ve sehiv secdesi gerekmez.

Eğer kıyâma daha yakınsa ya da dimdik ayağa kalkmışsa geri dönüp oturmaz, vâcibi terk ettiği için namazın sonunda sehiv secdesi yapar.

Cemaatle kılarken imam yanılıp sesli okunacak yerde gizli (içinden) ve gizli okunacak yerde sesli okursa, örneğin ikindi namazında sesli okursa, vâcibi terk ettiği için sehiv secdesi gerekir.

Not: Vâcipleri kasten terk etmek günah olduğu ve sehiv secdesi bunları karşılamada yetersiz kaldığı için, vâciplerin kasten terkinde sehiv secdesi değil namazın tekrar kılınması gerekir. Bir kimse namazda ta'dîl-i erkânı kasten terk ederse, örneğin birinci secdeden kalkınca biraz oturmayıp hemen ikinci secdeye giderse ya da rûkûdan doğrulunca ayakta biraz durmayıp hemen secdeye giderse, vâcibi kasten terk ettiği için namazın îadesi gerekir.

Namazda rek'at sayısında yanılğı

Namazda acaba kaç rek'at kıldım diye çelişkiye düşen kimse eğer ilk defa ya da çok ender böyle çelişkiye düşüyorsa, selâm verip namazdan çıkar ve yeniden kılar.

Beyinsel yorgunluk, hüznün, stres ve evham gibi nedenlerle eğer ara sıra çelişkiye düşüyorsa, zann-ı gâlibi ile yani iki zandan hangisi daha güçlü ise onunla amel eder. Örneğin, sabah namazını kılarken acaba birinci rek'at mı, ikinci rek'at mı diye çelişkiye düşen kimse, birinci rekâta olduğu zannı ağır basarsa, birinci rek'atta olduğunu kabul eder ve namazını ona göre tamamlar.

Eğer iki zandan biri ağırlık kazanamayıp eşit oranda olursa, ka'de-i âhire farz olduğundan önce ikinci rek'at olma ihtimaline karşı oturup Ettehiyyâtü'yü okur. Sonra birinci rek'at olma ihtimaline karşı ayağa kalkıp bir rek'at daha kılar.

Eğer birinci rek'at ise oturup farz olan kıyâmı (ayağa kalkmayı) ertelediği için, eğer ikinci rek'at ise bir rek'at daha kılıp vâcib olan selâmı ertelediği için namazın sonunda sehiv secdesi yapar.

Sehiv secdesi nasıl yapılır?

Hanefî'de, son oturuşta Ettehiyyâtü'den sonra sağ tarafa selâm verilip iki secde yapılır ve sonra Ettehiyyâtü, Allahümme salli, Allahümme bârik ve dualar okunup iki tarafa selâm verilir.

Şâfi'de, son oturuşta Ettehiyyâtü, Allahümme salli ile Allahümme bârik okunur, selâm vermeden önce iki secde yapılır ve secdelerden sonra bir şey okumadan hemen selâm verilir.

SELÂM VE MUSÂFAHA

Selâm nedir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah Âdem'i yaratınca ona: “Git oturmakta olan şu meleklerle selâm ver ve senin selâmına nasıl karşılık vereceklerini iyi dinle! Çünkü senin ve neslinin selâmı o olacaktır” buyurdu.

Âdem (s.a.v.) meleklerle:

“es-Selâmü aleyküm” diye selâm verdi. Melekler:

“es-Selâmü aleyke ve rahmetullah” diye karşılık verdiler. Onun selâmına “ve rahmetullah” ı ilâve ettiler. (Buhârî-Müslim)

Esmâ-i Hüsnâ'dan (Allah'ın en güzel isimlerinden) olan selâm, Hz. Âdem yaratılmadan önce de melekler arasında yaygındı ki, Allah (c.c.) Hz. Âdem'e, “Git oturmakta olan şu meleklerle selâm ver ve senin selâmına nasıl karşılık vereceklerini iyi dinle! Çünkü senin ve neslinin selâmı o olacaktır” buyurdu.

Hz. Âdem **“es-Selâmü aleyküm”** diye çoğul zamiri ile selâm verince, melekler bir kelime ilâve ederek ve tekil zamiri ile **“es-Selâmü aleyke ve rahmetullah”** diye karşılık verdiler.

İşte Hz. Âdem'in ve neslinin yani tüm insanlığın gerçek ve Allah (c.c.) katında geçerli olan selâmı budur. Bunun dışında iyi günler, iyi geceler, günaydınlar ve merhabalar gibi sözlü ya da el işareti ve baş eğme gibi her çeşit selâmlaşmalar gerçek selâmı ortadan kaldırdığı için bid'attır.

Yüce Allah buyuruyor:

Bir selâm ile selâmlandığınız zaman, siz de ondan daha güzeli ile selâm verin; ya da aynı şekilde karşılık verin. (Nisâ, 86)

Allah (c.c.): “Bir selâm ile selâmlandığınız” yani size selâm verildiği zaman “siz de ondan daha güzeli ile selâm verin; ya da aynı şekilde karşılık verin” buyurduğu için,

Bize **es-Selâmü aleyküm** (Allah'ın selâmı üzerinize olsun) diye selâm verildiği zaman biz onun selâmına melekler gibi bir kelime ilâve ederek, **ve aleykümü's-selâm ve rahmetullah** (Allah'ın selâmı ve rahmeti üzerinize olsun) dersek, onun selâmına daha güzeli ile karşılık vermiş oluruz.

Eğer bir kelime daha ilâve ederek, **ve aleykümü's-selâm ve rahmetullâhi ve berekâtühü** (Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketleri üzerinize olsun) der-

sek, onun selâmına çok daha güzel bir şekilde karşılık vermiş ve daha çok sevap kazanmış oluruz. Çünkü “es-Selâmü aleyküm” diye selâm verene 10, “es-Selâmü aleyküm ve rahmetullah” diye selâm verene 20 ve “es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühü” diye selâm verene 30 sevap verilir.

Eğer **vav** (ve) ile sadece, **ve aleykümü's-selâm** (Allah'ın selâmı sizin **de** üzerinize olsun) dersek, misli ile karşılık vermiş oluruz ve iki taraf da selâmın sevabından yararlanmış olur.

Eğer **vav**'süz sadece, aleykümü's-selâm (Allah'ın selâmı sizin üzerinize olsun) dersek, iki taraf da sizin üzerinize, sizin üzerinize derken selâm ortada kalır ve sevabından hiç kimse yararlanamaz.

Verilen selâmı almak zorunlu mu?

Allah (c.c.) size selâm verildiği zaman ona karşılık verin (verilen selâmı alın) buyurduğu için, verilen selâmı almak tek kişiye farz-ı ayn, birden fazla olanlara farz-ı kifâyedir. Verilen selâma karşılık en azından “ve aleykümü's-selâm” demek farz olduğundan, farzı terk etmek büyük günahtır.

Verilen selâmı almak farz, selâm vermek ise sünnettir. Ancak selâmın yaygınlaşmasına, sünnetin ihyâsına ve karşı tarafın önemli bir farzı yerine getirmesine neden olduğundan, selâm vermek daha fazilettir. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanların Allah katında en değerli olanı, selâmı önce verendir.

(Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Eğer Allah (c.c.) “Namaz kılın, zekât verin” buyurduğu gibi selâm verin buyursaydı, dışarıda karşılaştığımız bütün müslümanlara selâm vermemiz farz olurdu. Günümüzün koşullarında ve insanların yoğun olduğu yerlerde bu ilâhî emri uygulamak gerçekten çok güç olurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz, îman etmedikçe cennete giremezsiniz ve birbirinizi sevmedikçe de (gerçek) îman etmiş olamazsınız. Size bir şey bildireyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yayınız (bol bol selâm veriniz). (Müslim- Tirmizî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Müslümanların evrensel parolası **Es-Selâmü aleyküm** ve işareti de **ve aleykümü's-selâm**'dir. Bu nedenle ırkı, rengi, dili, ülkesi ve kıt'ası ne olursa olsun, müslümanlar aralarındaki küskünlüğü, kıskançlığı ve grupsal taasubu aşır bu evrensel parola ile işaretinin altında birleşseler ve Allah'ın (c.c.) selâmını esirgmeden aralarında bol bol yaysalar,

Hiç kuşkusuz birbirlerini sevip gerçek îmana kavuşur ve o güzelim cennette ebedî mutlu olurlar. Aksi halde din düşmanlarının baskı, zulüm ve egemenliği altında yaşama zorunluluğunda kalırlar.

Gayr-i müslimlere selâm verilir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yahudilere ve hıristiyanlara önce siz selâm vermeyin. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizi)

Yahudi, hıristiyan ve ateistlere hidâyet dilemenin dışında başka tür dua edilmesi yasaklandığı için, sağlık, sıhhat ve âfiyet dileme anlamında olan selâm verilemez ve onlara hayır dua edilemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kitap ehli olan (yahudi ve hıristiyan) lar size selâm verdikleri zaman, onlara: “Ve aleyküm” deyin. (Buhârî-Müslim)

Kitap ehli denilen yahudilere ve hıristiyanlara öncelikle selâm verilmesi yasaklandığı gibi onlar selâm verince de sadece “Ve aleyküm” (sizin üzerinize olsun) denir. Yahudiler Peygamberimize (s.a.v.) beddua anlamında olan “**es-Sâmü** aleyke, ya Ebe'l-Kâsım!” diye selâm verir ve ardından anlamadı diye gülüşürlerdi. Halbuki Peygamberimiz (s.a.v.) “Ve aleyküm” yani **sâm** sizin üzerinize olsun diyordu ama zavallılar beddualarının kendi başlarına döneceğinin farkında değillerdi!

Kadınlara selâm verilir mi?

Esmâ Binti Yezîd radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlallah (s.a.v.) bir gün mescide uğradı, bir grup kadın da orada oturuyordu. Resûlullah (s.a.v.) eli ile de işaret ederek onlara selâm verdi. (Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

Bir erkek yabancı kadınlara selâm veremez, verse bile kadın onun selâmını almaz. Ancak fitne korkusu olmadığı ve birbirleriyle konuşma zorunluluğu olduğu zaman, erkek kadına ve kadın da erkeğe selâm verebilir.

Çocuklara selâm verilir mi?

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Ben çocuklarla oynarken Resûlullah (s.a.v.) yanımıza geldi; bize selâm verdi ve beni görevle bir yere gönderdi. (Müslim)

Enes radiyallahu anhü çocukların yanına uğrayınca onlara selâm verirdi ve derdi ki:

Resûlullah (s.a.v.) böyle yapardı. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Çocukların küçük yaşta İslâmî kuralları öğrenmelerine, yaşayıp uygulamalarına ve bilinçli müslüman olarak yetişmelerine çok özen gösteren Peygamberimiz (s.a.v.), çocukların yanına gider, onlara selâm verir ve ayaküstü biraz sohbet ederdi.

Eve girerken selâm

Yüce Allah buyuruyor:

Evlere girdiğiniz zaman, Allah tarafından bereket ve güzel, (huzurlu) bir yaşam dileği olarak (ev halkına, kimse yoksa) kendinize selâm verin. (Nûr, 61)

Selâm, maddî ve mânevî her çeşit güzellikleri içeren en büyük bir dua olduğundan, evine giren kimse öncelikle ev halkına, evde kimse yoksa kendine “**es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn**” (selâm bizlere ve Allah'ın bütün sâlih kullarına olsun) diye selâm verir.

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah (s.a.v.) bana dedi ki:

“Yavrucuğum! Kendi ev halkının yanına girdiğin zaman onlara selâm ver ki, sana ve ev halkına (huzur) bereket olsun. (Tirmizî)

Başka evlere girerken

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendi evlerinizin dışında başka evlere izin almadan ve sahibine selâm vermeden girmeyin. (Nûr, 27)

Hiç kimse en yakın akrabası ya da en samimi arkadaşı ve dostu da olsa başkasının evine izin almadan yani ev sahibi buyurun diye kapıyı açmadan giremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İzin istemek üç defadır. Eğer izin verilirse girersin, aksi halde geri dönersin. (Buhârî-Müslim)

İzin isteme hakkı üç defadır. Bu da peşi peşine değil, belirli aralıklarla üç defa ya zile basarak ya telefon ederek ya da seslenerek izin istedikten sonra biraz bekler. Eğer cevap veren ya da kapıyı açan olmazsa dördüncü defa tekrar izin istemeden dönüp gider.

Ayrılırken selâm

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz bir meclise (oturma yerine) varınca hemen selâm verin. Oradan ayrılmak istediği zaman da yine selâm versin. Önceki selâmı, sonraki (ayrılırken verdiği) selâmından daha üstün değerlidir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Bir yere gittiğimiz zaman da ve oradan ayrılırken de selâm vermek sünnettir. Bizler bir yere gittiğimiz de genelde selâm veririz. Ancak ayrılırken yaygın bid'ata uyup sünneti terk eder ve iyi günler ya da iyi akşamlar diye oradan selâmsız ayrılırız. Gerçekte sevap açısından iki selâm arasında bir fark yoktur; çünkü ikisi de sünnettir.

Musâfaha

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Sahâbeden bir kimse dedi ki:

Ya Resûlallah! Bizden biri (din) kardeşi ya da dostuyla karşılaştığında onun için eğilir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Hayır eğilemez” buyurdu.

Ona sarılıp öpebilir mi? dedi. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Hayır” buyurdu.

Peki elini tutup musâfaha edebilir mi? dedi. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Evet” (musâfaha eder) buyurdu. (Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

İslâm'da ister diri, ister ölü olsun hiç kimseye saygı duruşu yapılmaz ve hiç kimseye eğilerek selâm verilmez. Erkeğin erkeği ve kadının kadını öpmesi de hoş değildir. Sarılmaya **muânaka** denir uzaktan gelenler için geçerlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) Habeşistan'dan gelen amcası Ebû Tâlib'in oğlu Câfer'i kucaklayıp karşıladı ve **“Hayber'in fethine mi, Câfer'in gelmesine mi sevineyim?”** dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaşıp da biri diğerine selâm verdiği zaman, hangisi arkadaşına karşı daha güler yüzlü ise Allah katında o daha sevimlidir. Musâfaha da ederlerse, Allah onlara yüz rahmet indirir; bunun doksanı (musâfaha için) elini ilk uzatana, onu da diğerinedir. (Tirmizî)

İslâm'da her konuda hayırlara öncülük edenler Allah (c.c.) katında daha değerlidir. Bu nedenle selâm vermek sünnet ve verilen selâmı almak farz olduğu halde, selâm veren yani selâma öncülük eden daha çok sevap aldığı gibi musâfahada öncülük edip elini ilk uzatan da daha çok sevap alır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaştıklarında (selâm'dan sonra) musâfaha ederlerse, birbirinden ayrılmadan önce günahları bağışlanır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

İki elle yapılan tokalaşmaya **musâfaha** denir. Irkı, rengi, dili, mezhebi ve meşrebi (grubu) farklı da olsa, iki müslüman karşılaştıklarında önce

selâm verip sonra musâfaha etseler, birbirinden ayrılmadan önce küçük günahları bağışlanır ve oradan tertemiz ayrılırlar. Neden mi?

Çünkü her anne-baba çocuklarının birbiriyle güzel geçinmelerini sevdiği ve bundan mutluluk duyduğu gibi kuşkusuz Allah (c.c.) de kullarının birbirleri ile güzel geçinmelerini sever ve onları günahlarını bağışlama ve bol sevaplarla ödüllendirir.

SIKINTI VE STRES

Yüce Allah buyuruyor:

Kim benim zikrimden yüz çevirirse, kuşkusuz onun için dar (bir geçim) ve sıkıntılı hayat vardır. Kıyâmet günü de onu kör olarak haşrederiz. (TÂ HÂ, 124)

Gözlerimizle göremeyeceğimiz kadar küçücük hayvancıklar (mikroplar) bile Allah'ın (c.c.) takdir edip (programlayıp) içgüdülerine yüklediği doğal yaşam koşullarının dışına çıkınca doğal dengeleri bozulduğu gibi Allah'ın zikrinden yüz çeviren ve ilâhî kanunların dışına çıkan insanların doğal dengeleri bozulmaz mı?

Gözler, doğalarına ters düşen çirkin görüntüler karşısında kapaklarını kapayarak tepki yaptıkları gibi gönüller de doğalarına ters düşen çirkin günahlar karşısında sıkılarak tepki yaparlar.

İşte sıkıntı ve stresin kökeni budur ve bunun sonucu dengesiz yaşam, mânevî çöküntü ve ruhsal bunalımdır. Çünkü Allah (c.c.): **“Kim benim zikrimden yüz çevirirse, kuşkusuz onun için dar (bir geçim) ve sıkıntılı hayat vardır”** buyuruyor.

Diğer yandan dengesiz yaşam, mânevî çöküntü ve ruhsal bunalım insanın dünyasını kararttığı gibi âhiretini de karartacağından, Allah (c.c.): **“Kıyâmet günü onu kör olarak haşrederiz”** buyuruyor.

Sıkıntı ve stres, gerçekte kabir azabının dünyaya yansıyan küçük bir örneğidir. Dünyada sıkıntı ve strese dayanamayıp bunalıma girenler ve sıklıdım, patladım diye intihara teşebbüs edenler, peki kabirde ne yapacaklar?

Allah'ın (c.c.) zikrinden yüz çevirip (Allah'ı unutup) Kur'an'dan ve İslâm'dan kopanlar. Bütün gün gürültülü ve gerilimli bir ortamda çalıştıkları halde geceleri de televizyonun sesini sonuna kadar açıp müzik dinleyenler,

Vücutlarındaki belirli sistemleri ve biyolojik dengeleri bozulunca, sıcak basması, sinirlenme, öfke, tahammülsüzlük, off dayanamayacağım, patlayacağım diye bunalıma girenler. Sonra bir kısmı hastane kapılarında dolaşip uyuşturucu bağımlısı olurken, bir kısmı da cinci ve bakıcı denilen sapıkların tuzağına düşüp büyü hikâyeleri ile sürünenler, acaba kabirde ne yapacaklar?

Peki bunun çözümü nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu lütfeder ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse O (Allah), ona yeter. (Talâk, 2-3)

Hiç kuşkusuz her çeşit sıkıntı ve stresten kurtulmanın tek adresi Kur'an'dır. Çünkü Kur'an'da, kim Allah'tan korkarsa yani ilâhî emirleri uygulayıp haramlardan sakınırsa, kuşkusuz Allah (c.c.) ona içinde bulunduğu sıkıntı ve stresten kurtulması için bir yol lütfeder ve onu beklemediği bir yerden rızıklandırır. Kim de Allah'a güvenip sabrederse, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) ona yeter.

İmanı ve Allah'a güveni zayıf olanların stresten tam kurtulmaları ve doğal biyolojik dengelerine tam kavuşmaları gerçekten çok güçtür. Çünkü strese neden olan gürültülü ortam, müzik, korna, çok çalışma, yüksek sesli konuşma, aşırı yorgunluk, uykusuzluk, üzüme, huzursuzluk, tatminsizlik, iş hayatında, okulda ve sınavlarda başarısızlık gibi farklı özellikteki olaylar,

Vücuttaki sistemlerde, organizmada ve beyindeki merkezler üzerinde fizyolojik ve biyolojik açıdan her insanda farklı değişikliklere neden olur. Şöyle ki: Hırslı, telâşlı, içe kapanık, alıngan, kuşkulu ve önemsiz olayları büyüten evhamlı kişilerde daha çok etkili olurken, karakter yapısı, iradesi, îmanı, Allah'a güveni, sabır ve dayanma gücü güçlü olanlarda daha az etkili olur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Sizden önce gelip geçen (ümme) lerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden (hemen) cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluk (kıtlık) ve sıkıntı dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, hatta peygamber ve onunla birlikte olan mü'minler: "Allah'ın yardımı ne zaman?" dediler. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır. (Bakara, 214)

Dünyaya sadece imtihan için geldiğimizi ve Âdetullah'ın gereği bizim de önceki ümmetler gibi bazı sıkıntı, yoksulluk ve felâkelerle imtihana tâbi tutulacağımızı bilen gerçek mü'minler, her olaya kader penceresinden bakar ve strese kapılmadan her çeşit sıkıntıları îman gücü ile aşar.

Hiç kuşkusuz her yokuşun bir inişi ve her gecenin bir sabahı olduğu gibi sıkıntılar da geçicidir; çünkü Allah (c.c.): **"İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır"** buyuruyor.

SIRAT KÖPRÜSÜ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat Köprüsü kıldan ince ve kılıçtan keskindir. (Ahmed İbni Hanbel)

Sırat Köprüsü, korkunç gürültülerle patlayıp ateşini etrafa saçan cehennemin üzerine kurulacağı ve her an cehenneme düşme korkusu ile üzerinden geçilmesi çok güç olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) bizi uyarmak için “Sırat Köprüsü kıldan ince ve kılıçtan keskindir” buyuruyor.

Ancak Sırat Köprüsünün dışında cennete giden başka bir yol olmadığından, mahşer yerindeki sorgulama bitince, günahlar ve sevaplar tartılınca, peygamberler dâhil herkes Sırat Köprüsüne gelecek ve insanlar için en uzun ve en zorlu maraton başlayacak.

Sırat Köprüsü mü'minler için son imtihanı olacak; çünkü sıratı geçenler o güzelim cennete ve sürekli mutluluğa kavuşacak. Kâfirler ve günahkârlar için de en büyük felâketin başlangıcı olacak; çünkü sıratı geçemeyenler o korkunç cehenneme yuvarlanacak ve orada cayır cayır yanacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat, cehennemin üzerine kurulacak ve peygamberlerden onun üzerinden ümmeti geçen ilk peygamber ben olacağım. O gün sadece peygamberler konuşacak, onlar da “Allahümme sellim, Allahümme sellim” (Allahım! Selâmet ver) diyecek. (Buhârî-Müslim)

Günahkârlar Sırat Köprüsüne gelince, cehennem gazaba gelip daha şiddetli patlayacak ve etrafa saçılan ateşler kâfirleri ve günahkârları yakacak. O gün çok dehşetli nefîs nefîs bir gün olacak ve peygamberler bile ümmetini unutup “Allahümme sellim, Allahümme sellim” diye yalvaracak.

Allah (c.c.) habibim dediği Peygamberimize (s.a.v.) Sırat Köprüsünde öncelikli geçiş hakkı tanıyacak ve Peygamberimiz (s.a.v.) seçkin ümmeti ile birlikte Sırat Köprüsünü geçip güzelim cennete, âşık olduğu Cemâlullah'a kavuşacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar Sırat Köprüsünü geçmeye çalışırken, günahkârlar demir çengellere takılıp kalacak ve cehennem köpekleri onları kapıp cehenneme atacak. İnsanların bazısı şimşek gibi bazısı esen yel gibi bazısı at gibi bazısı koşarak, bazısı yürüyerek ve bazısı da emekleyerek Sırat Köprüsünü geçmeye çalışacak. (Buhârî-Müslim)

Dünyada güle, oynaya zevkle günah işleyenler ve ölünce günahlarını yüklenip âhiret âlemine götürenler, yaşam boyu yaptıkları binlerce ton ağırlığındaki günahları Sırat Köprüsünde sırtlarına yüklenecek, haydi dünyadan getirdiğin bu günahlarınla Sırat Köprüsünü geç bakalım denilecek.

Dünyada tevbe edip günahlarından arınanlar ve onları âhiret âlemine taşımayanlar, kuş gibi hafif olacak ve her biri mânevî derecelerine göre, kimi şimşek gibi kimi esen yel gibi kimi yarış atları gibi kimi koşarak geçerken, günahı az olanlar yürüyerek ve günahı çok olanlar da yana yana, düşse kalka ve emekleyerek geçmeye çalışacak.

Allah'ın seçkin mü'min kulları Sırat Köprüsünden geçerken, cehennem: “Ne olur çabuk geçin, çünkü sizin nurunuz benim ateşimi söndürüyor (doğal dengemi bozuyor)” diye onlara yalvaracak!

Yüce Allah buyuruyor:

Ogün (Sırat Köprüsünde) mü'min erkeklerle mü'mine kadınları, önlerinde ve sağlarında (îman) nurlarının aydınlatıp gittiğini görürsün. (Melekler der ki:) “Bugün sizin müjdeniz, alt tarafından ırmaklar akan ve içlerinde sürekli kalacağınız cennetlerdir”. İşte büyük kurtuluş budur.

O gün münâfık erkeklerle münâfık kadınlar mü'minlere: “(Ne olur) bizi bekleyin de sizin nurunuzdan biraz alalım (yararlanalım)” derler. (Onlara:) Dönün arkanıza (dünyaya) da burası için bir nur arayın denilir. Sonra aralarına iç tarafında rahmet ve dış tarafında azap bulunan kapılı bir sûr çekilir. (Hadîd, 12-13)

Dünyada geçerli olan fizik kurallarına göre, katı ve sıvı halindeki maddeler 500 derece ısınınca kırmızı ışık, daha fazla ısınınca beyaz ışık dalgaları yaymaya yani çevreyi aydınlatmaya başlarlar.

Âhiret âlemindeki çekim, kimya ve fizik kanunları dünyadan farklı olduğundan, cehennemde aşırı derecede ısınan maddeler kapkara ışık dalgaları yayacak ve her taraf korkunç karanlık olacak.

Geceleri ıssız, karanlık ve tehlikeli yollarda yolculuk yapanlar, ancak kendi araçlarının farları ile önlerini gördükleri gibi Sırat Köprüsünde de insanlar ancak kendi îman nurları ile önlerini görecek ve şimşek çakar gibi ışık hızı ile cennete gidecekler.

Farları zayıf ya da bozuk olanlar?

İşte bu tür araçlarla ıssız, karanlık, tehlikeli ve uçurumlu yollarda yolculuk edenler ya çok zahmet çektikleri ya da yoldan çıkıp uçurumlara yuvarlandıkları gibi,

Îman farları zayıf olanlar da Sırat Köprüsünde çok zahmet çekecek, binlerce yıl kızgın alevlerin arasında düşe kalka yürüyüp cennete kavuşmaya çalışırken, îman farları (inançları) bozuk olanları korkunç zebâniler ve dev gibi iri köpekler kapıp cehenneme fırlatacak.

Dünyada mürteci, gerici ve yobaz diye mü'minlerle alay eden münâfıklar orada mü'minlere: “Ne olur biraz bekleyin, biz de nurunuzdan yararlanalım” diyecekler ama onlara adres olarak dünya gösterilecek ve “Arkanıza (dünyaya) dönün de oradan nur alın” denilecek. Sonra aralarına mânevî bir perde çekilecek ve mü'minler coşku ile cennete giderken, karanlıkta kalan münâfıklar da korkunç çığlıklar atarak cehenneme dökülecek.

SÖZÜNDE DURMA

Yüce Allah buyuruyor:

Verdiğiniz sözü yerine getirin, çünkü verilen söz sorumluluk gerektirir. (İsrâ, 34)

Her insanın ağzından çıkan sözün arkasında durması ve ona sâdik kalması zorunludur. Çünkü verilen her sözde az çok kul hakkı da olduğundan, Allah (c.c.) “Verdiğiniz sözü yerine getirin, çünkü verilen söz (eğer yerine getirilmezse) sorumluluk gerektirir” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münâfıkın alâmeti üçtür. Konuşunca yalan söyler, söz verince sözünde durmaz ve kendisine bir şey emanet edilince ihânet eder. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Kimde bu üç alâmet varsa, yani konuşurken yalan söylüyorsa, söz verince sözünde durmuyorsa ve kendisine bir şey emanet edilince ona ihânet ediyorsa, yüzde yüz tam münâfıktır. Hatta “**Oruç tutsa, namaz kılsa ve müslüman olduğunu iddia etse de**”. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz Allah katında nefret olunan bir davranıştır. (Saf, 2-3)

Bir kimsenin yapmayacağı şeyleri söylemesi ya da yapacağım diye söz vermesi, karşı tarafta beklentilere ve yerine getirilmeyince kırgınlıklara neden olacağından,

Âyet-i kerîmede “Ey îman edenler!” diye mü'minler uyarılıyor ve bu tür davranışların “Allah katında nefret olunan bir davranış” olduğu vurgulanıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Kitab'da (Kur'an'da) İsmail'i de an. Çünkü o, sözüne sâdıktı ve (tarafımızdan) gönderilmiş bir peygamber idi. (Meryem, 54)

Söz verince sözünde durmamak münâfıkların alâmeti, söz verince sözüne sâdık olmak yani sözün arkasında durmak da peygamberlerin alâmetidir. İşte aradaki korkunç fark ve birbirinden çok uzak iki karşıt kutup, peygamberlik ve münâfıklık. İsteyen verdiği sözü yerine getirip Allah'ın seçkin kulları olan peygamberlerle, isteyen de verdiği sözü yerine getirmeyip münâfıklarla birlikte olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! (Söz verdiğiniz zaman) sözleşmeleri yerine getirin! (Mâide, 1)

Verilen sözleri ve yapılan sözleşmeleri yerine getirmek îmanla bağlantılı olduğundan Allah (c.c.), “Ey îman edenler!” diye başlıyor ve ardından, “(Söz verdiğiniz zaman) sözleşmeleri yerine getirin” buyuruyor.

İslâm'da verilen sözleri yerine getirmek ve gayr-i müslimlerle de olsa yapılan sözleşmelere bağlı kalmak vâcib yani zorunludur. Ancak İslâm'a ters düşen sözleri yerine getirmek vâcib değil, hatta haramdır. Örneğin, bir kimse oğluna ya da kızına: Sana filân salonda sazlı, cazlı düğün yapacağım diye söz vermiş olsa, bu sözünü yerine **getirmemesi** yani salonda sazlı, cazlı düğün yapmaması vâciptir. Çünkü kadın-erkek bir arada sazlı, cazlı düğün yapmaları haramdır.

SU VE İSRAF

Yüce Allah buyuruyor:

Ve gökten (atmosferden) takdir ettiğimiz ölçüde su indirdik ve onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık). (Mü'minûn, 18)

Kızgın gaz kütleli halindeki dünya gezegenini canlıların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve deniz yataklarını (su depolarını) çok hassas matematiksel hesaplara göre hazırlayan Allah (c.c.),

Madde âleminde her şeyi belirli sebepler kuralı doğrultusunda yarattığından, atmosferi de doğal nükleer santrale çevirdi ve bir oksijen atomu ile iki hidrojen atomunu kimyasal açıdan birleştirip yepyeni bir madde yani suyu yarattı.

Sonra takdir ettiği (belirlediği) ölçüdeki suyu atmosferden yağmur şeklinde yeryüzüne indirip hazırlanmış olan deniz yataklarında depoladı ve su dengesini kurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlıyı sudan yarattık. (Enbiyâ, 30)

Canlıların vücut ağırlıklarının yaklaşık %75'i sudan oluştuğundan, Allah'ın (c.c.) "tağlib bâbı" ile "Her canlıyı sudan yarattık" buyurarak, suyun canlılar için hayat kaynağı olduğunu vurguluyor.

Her canlı sudan yaratıldığı yani bedensel yapımızın yaratılışında suyun büyük payı olduğu gibi dünyadaki yaşam koşullarımız da yine suya bağlıdır. Örneğin, bir insan hiçbir şey yemeden uzun zaman yaşayabilir ama su içmeden ancak birkaç gün yaşayabilir.

İdrar, terleme, solunum ve dışkı ile kaybedilen su, eğer tekrar alınmazsa ve organizmada su kaybı %10'u bulursa insan için hayâtî tehlike başlar. Çünkü kandaki su oranı azalır da kanda yoğunlaşma başlayınca, dolaşım sistemi çalışamaz hale gelir, kalp durur ve insan ölür.

Gerçi madde âlemindeki her olay ve her çeşit yeni oluşumlar başta güneş enerjisi olmak üzere katı, sıvı ve gaz halindeki atomların çekim, kimya, fizik ve biyoloji kanunları doğrultusunda bir araya gelip birleşmeleri ile meydana geliyorsa da,

Gerçekte gözlemlediğimiz ve yaşadığımız her olay ve her yeni oluşum yüce Rabbimizin Esmâ-i Hüsnâ'sından birinin tecellisi (yansıması) olduğu gibi suda da Rabbimizin el-Hayy esmâsındaki hayat sırrının yansımasıdır.

Bunun dışında, güneş enerjisi ile deniz sularının ısınıp buharlaşması, atmosferde yağmur bulutlarına dönüşmesi, karşılıklı alçak ve yüksek basınçların oluşup rüzgârların belirli yönlerde esmeleri ve bulutları belirli vakitlerde, belirli yerlere sevk etmeleri, yerler, gökler yaratılmadan önce takdir edilen programın vakti gelince yürürlüğe konmasından başka bir şey değildir.

Şükür ve israf

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size şöyle bildirmişti: Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, kuşkusuz azabım da şiddetlidir. (İbrahim, 7)

Abdest, gusül gibi bedensel temizliğimiz, ev temizliğimiz, çamaşırlarımızın, bulaşıklarımızın yıkanması, yemek pişirmemiz, yediklerimizi sindirmemiz ve artıkları dışarı atmamız gibi sağlık ve yaşamla ilgili her şeyimiz suya bağlı olduğundan,

Suyu her içişimizde ve her kullanımımızda şükredersek, Allah (c.c.) bizlere gökten bol yağmurlar indirir, yeraltından tertemiz su kaynakları çıkarır ve yeryüzünde bolluk, bereket olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyn, için israf etmeyin; çünkü Allah israf edenleri sevmez. (A'raf, 31)

Hayatımızın kaynağı olan suyu, gereksiz yere ya da gereğinden fazla harcamaya **israf** denir. Parasını ben veriyorum diye musluğu sonuna kadar açıp suyu boş yere akıtmak, israfın da ötesinde Allah'ın nimetine karşı saygısızlık yani nankörlük olduğundan, su kıtlığına neden olabilir.

Suyu Besmele ile içmek

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Suyu deve gibi bir nefeste içmeyin. (En azından) iki, üç nefeste için, içerken besmele çekin ve içtikten sonra da hamd edin. (Tirmizi)

Sallana sallana yürüdüğü için “çöl gemisi” denilen deve, yazın en sıcak günlerinde on gün kadar susuzluğa dayanabilir. Çünkü hörgücünde depolanan yağ, acıktığı ve susadığı zaman enerjiye dönüşür, açlığı ve susuzluğu gider.

Ancak suyu gördüğü zaman on dakikada ve bir nefeste 150-200 litre kadar su içer ve doymadan ağzını sudan ayırmaz. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Suyu deve gibi bir nefeste içmeyin. (En azından) iki üç nefeste için” buyuruyor.

Vücudumuzdaki çevresel sınırlarımız iyi ve çirkin sözlerden, atomlar ses, gürültü ve sarsıntılardan etkilendiği gibi su da güneş enerjisinden, elektromanyetik dalgalardan, iyi ve kötü seslerden etkilendiğinden,

Suyu “Bismillâhirrahmânirrahim” diye içerse, maddî ve mânevî açıdan çok yararlı ve şifa olur.

İçtiğimiz su bedenimizdeki zehirli maddeleri ve zararlı artıkları idrar, ter ve dışkılama ile dışarı attığı gibi içtikten sonra “Elhamdülillâh” denilen su da, damarlarımızda dolaşan şeytanları ve zararlı bakterileri dışarı atar ve bizi mânevî açıdan temizler.

Yeryüzündeki en değerli sular

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem her hastalığa şifadır. (Deylemi)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu niyete bağlıdır. Şifa için içersen, Allah sana şifa verir. (Zararlı) bir şeyden korunmak için içersen, Allah seni ondan korur. Susuzluğunu gidermek için içersen, Allah seni suya kandırır. Açlığını gidermek için içersen, Allah seni doyurur. (Hâkim-Dâre Kutnî)

Cennet sularından sonra yeryüzündeki en değerli su **zemzem** suyudur. Çünkü o, maddî ve mânevî her çeşit dertlere deva, hastalara şifa, açlara gıda ve susuz kalanlara hayattır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Seyhan, Ceyhan, Fırat ve Nil, bunların hepsi cennet nehirlerindedir. (Müslim)

Bu dört değerli nehirden Fırat, Doğu Anadolu'dan çıkıp Basra Körfezi'ne dökülür. Seyhan ve Ceyhan Orta Anadolu'dan çıkıp Akdeniz'e dökülür. Mısır'ın, hatta Afrika'nın can damarı olan Nil de, Victoria Gölünden çıkar ve Akdeniz'e dökülür.

Bunlardan sonra yüksek dağlardaki buzulların ve karların erimesi ile dere yataklarındaki taşlara çarparak ya da yeraltından çeşitli madensel tuzları çözümlenerek gelen kaynak sularıdır.

Suların kirlenmesi

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatsınlar diye, insanların elleri ile yaptıkları davranışları (yanlış uygulamaları) nedeni ile karada ve denizde fesad (kirlenme) başladı. Ola ki (tevbe edip günahlardan) dönerler. (Rum, 41)

İnsanlar dinden, Kur'an'dan kopunca, çağdaşlık adı altında çırılçıplak soyununca ve din dışı dengesiz bir yaşam başlayınca, Allah'ın gazabına uğramaları ve sağlıklı yaşamın sigortası olan tatlı ve temiz su nimetinden yoksun kalmaları ilâhî adâletin gereğidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağında bir altın dağ (hazine) meydana çıkmadıkça kıyâmet kopmaz. Onun (hazinenin) üzerinde çıkan savaşta her yüz kişiden doksan dokuzu ölecek. Ancak herkes kurtulan belki ben olurum diye (savaşa devam ede) cek. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Ve diğer bir rivâyette:

Yakında (kıyâmete yakın) Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağında bir altın hazinesi ortaya çıkacak. O güne erişenler, o hazineden bir şey almasın. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Tirmizî)

SÜNNETLERİ İHYÂ ETMEK

Sünnet nedir?

Sözlükte yol anlamında olan sünnet, din de Peygamberimiz (s.a.v.) in yolu demektir. On üç yılı Mekke'de ve on yılı Medine'de olmak üzere yirmi üç yıllık Peygamberlik döneminde, Peygamberimiz (s.a.v.) söz, fiil (uygulama) ve takrirlerine (onay vermelerine) **sünnet** denir.

Sünnetler gerçekte Kur'an'daki mücmel (anlamı kapalı) âyetlerin en yetkili ağız tarafından açıklanması ve Kur'an'daki hükümlerin hayata geçirilip uygulanması anlamında olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Peygamber'e itaat ederse, gerçekte Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Peygamber'e itaat, hiç kuşkusuz Allah'a (c.c.) itaattir. Çünkü Peygamber'i elçi olarak gönderen, ona Kur'an'ı indiren ve Kur'an'ı tebliğ etme, açıklama ve uygulama görevini veren yüce Allah'dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah mü'minlere kendi içlerinden onlara âyetlerini okuyan, (kötülüklerden) arındıran ve onlara Kitab'ı (Kur'an'ı) ve hikmeti (uygulamasını) öğreten bir Peygamber göndermekle büyük lütufta bulundu. Halbuki onlar bundan önce apaçık bir sapıklık içinde idiler. (Âl-i İmrân, 164)

Uyguladıkları yöntemleri farklı, hatta sapık da olsa hiçbir eğitim sisteminde kitapsız ve hocasız eğitim olmadığı gibi dinde de kitapsız ve hocasız eğitim olmayacağından,

Allah (c.c.) en üstün mânevî eğitimci olan Hz. Muhammed'i lütfu ile insanlara son Peygamber olarak gönderdi, ona son ilâhî Kitab olan Kur'an'ı indirdi; ayrıca Kur'an'ın tebliğ, açıklama ve uygulaması ile ilgili tüm yetkileri ona verdi ve bizlere de ona uymamızı emretti.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Gerçekten Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. (Âl-i İmrân, 31)

Kim gerçekten Allah'ı (c.c.) seviyorsa ve Allah'ın da (c.c.) kendisini sevmesini ve günahlarını bağışlamasını istiyorsa, tek seçeneği var. Sevgili Peygamberimize (s.a.v.) uymak, sünnetlerine sınıksız sarılmak ve hayata geçirip yaşamak ve ihyâ etmek. Bunun dışındaki her çeşit davranışlar geçersizdir, gaflettir ve sapıklıktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Size iki şey bırakıyorum. Onlara sınıksız sarıldığınız sürece sapıklığa düşmezsiniz. Allah'ın Kitabı Kur'an ve Resûlünün sünneti. (İlmâm-ı Mâlik, Muvatta)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sünnete sarılırsa, kuşkusuz cennete girer. (Dâre Kutnî)

Cennete iki çeşit giriş vardır; biri günahlarından arınıncaya kadar cehennemde yandıktan sonra, diğeri hiç azap olmadan "sâbikîn-i evvelîn" yani peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihler ile birlikte.

İşte dünyada sünnetlere sınıksız sarılıp unutilen sünnetleri ihyâ edenler (yaygınlaştıranlar) ve Peygamberimiz (s.a.v.) in izinden gidenler, hiç azap görmeden sâbikîn-i evvelîn yani peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihler ile birlikte cennete girecekler ve orada sürekli mutlu olacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sünnetimi ihyâ eden (yaygınlaştıran) kimse, gerçekte beni seviyor demektir. Beni seven de cennete benimle beraber olacaktır. (Menâvî)

Bid'atların türeyip yaygınlaştığı ve sünnetlerin yerini aldığı zaman, Peygamberimiz (s.a.v.) in unutilan ve terk edilen sünnetlerini ihyâ edenler, yani yeniden canlılık kazandırıp yaşayanlar ve toplumda yaygınlaştıranlar, cennette sevgili Peygamberimize (s.a.v.) komşu olacaklar ve cenneti aşan mânevî mutluluğa erecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ bu ümmete her (hicrî) yüz yılın başında dini yenileyen (unutilan sünnetleri ihyâ eden) bir müceddid gönderir. (Ebû Dâvûd-Hâkim-Beyhakî)

İlimde, velâyette (mâneviyatta) en yüksek derecede olan **müceddidler**, yaşadıkları çağın bilim ve teknolojisinden yararlanıp bid'atları ortadan kaldırmaya ve unutilup terk edilen sünnetleri ihyâ etmeye çalışırlar. Allah'ın (c.c.) bilinçli ve gönüllü uyanık kulları da zamanın müceddidine yardımcı olur ve hep birlikte bid'atların kökünü kazımaya ve unutilan sünnetleri ihyâ etmeye çalışırlar.

Ancak bid'atların kökünü kazıyıp unutilan sünnetleri ihyâ edebilmemiz için, güvenilir ilmihal kitaplarını çok okumamız ve sünnetleri iyi bilmemiz gerekir. Aksi halde kaş yapayım derken göz çıkarır ve sünnetleri ihyâ edeyim derken bid'atları savunuruz. Örneğin, akşam namazı hâriç, ezan okununca cemaatin hemen ayağa kalkmayıp, içlerinden birinin "Allahümme salli alâ Muhammed" demesini beklemeleri, bid'atlar konusunda ne derece bilinçsiz ve duyarsız olduğumuzun kanıtıdır.

Kur'an müslümanlığı

Mısır'da doğan, Hindistan'da gelişen ve kaçak yollarla ülkemize giren "Kur'an müslümanlığı" adındaki ideolojik hareket, İslâm karşıtı her çeşit sapıklığa açık olan görüntülü medyanın da desteği ile ülkemizde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Peki bunların amacı ne?

İslâm dinindeki tüm hükümler ve uygulamalar, Kitab, sünnet, icmâ-i ümmet ve kıyas-ı fukahâ denilen dört temel kaynağa yani dört ana direğe dayanır ve İslâm ancak bu dört direğin üzerinde dimdik ayakta durur.

Eğer bu direklerden biri ortadan kaldırılırsa, İslâm'da sarsıntı olur. Eğer iki direği birden ortadan kaldırılırsa, İslâm yan yatar ve yıkılma tehlikesi geçirir. Eğer üç direği birden ortadan kaldırılırsa, artık İslâm ayakta duramaz ve yıkılır.

İşte "Kur'an müslümanlığı" denilen ideolojik hareketin amacı apaçık bir şekilde meydanda! Önce Kur'an müslümanlığı adı altında İslâm'ın üç direğini birden yani sünneti, icmâ-i ümmeti ve kıyas-ı fukahâ'yı yok sayıp ve sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) dışlayıp, dînî hükümlerin dörtte üçünü yürürlükten kaldırmak, sonra Kur'an'ı diledikleri gibi yorumlayıp sapık bir din oluşturmak.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru (hak) yol belli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve cehenneme atarız; o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Az çok dînî eğitim aldıktan sonra şeytan gibi benlik tutkusuna kapılanlar ya da İslâm karşıtı dış güçlerin adına çalışanlar ve bin 400 küsur yıldan beri milyarlarca mü'minlerin gittiği yoldan ayrılıp başka yollara sapmaları hakkında Allah (c.c.) “Kim mü'minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız (hidâyet etmeyiz) ve cehenneme atarız” buyurduğu için onların cehennemini kutlar, onlara aldanan din kardeşlerime ise bazı uyarılarda bulunmak isterim.

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamber size ne verir (emreder) se onu alın, neyi yasaklarsa ondan kaçının. (Haşr, 7)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Peygamber'e itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim benim sünnetimden yüz çevirirse, ben (gerçek ümmetim) den değildir. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dinin elden çıkışı sünnetin terkiyle başlar. Halat (urgan) nasıl lif lif kopup parçalanırsa, din de sünnetlerin bir bir terkiyle ortadan kalkar. (Dârimî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidin'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır. İşte bu sünnetlere sımsıkı sarılın ve sonradan ortaya çıkan bid'atlardan kesinlikle kaçının. Çünkü her bid'at sapıklıktır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hiç kuşkusuz Allah benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez ve Allah'ın (yardım) eli cemaatin üzerindedir. Kim cemaatten (İslâm toplumundan) ayrılırsa, cehenneme ayrılır. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz evlâdından, ana-babasından ve insanların hepsinden fazla beni sevmedikçe gerçek mü'min olamaz. (Buhârî-Müslim-Nesâî-İbni

Mâce-Ahmed İbni Hanbel-Dârimî)

Seçenek elimizde ve irâde gücü emrimizde! İsteyen Peygamberimiz (s.a.v.) in ve ona tâbi olan yüz bini aşkın sahâbenin, yüz binlerce tâbiinin, tebe-i tâbiin'in, milyonlarca evliyanın ve milyarlarca gerçek mü'minlerin yolundan gider ve âhîret âleminde onlarla birlikte olur.

İsteyen de çocukların sünnet olması Kur'an da var mı? Sübhâneke okumak, Ettehiyyâtü okumak Kur'an da var mı? diye, sanki Kur'an kendisine indirilmiş gibi peygamberlik taslayan sapıkların peşine takılır ve âhîret âleminde onlarla birlikte olur.

Ancak unutmayalım!

Yüce Allah buyuruyor:

O gün zâlim (sapık pişmanlıktan) ellerini ısırp der ki: Ah! Keşke Peygamberle birlikte bir yol izleseydim. Yazıklar bana! Keşke falanı (sapığı) dost edinmeseydim! (Furkan, 27-28)

Mahşer yerinde ah vah dememek ve pişmanlıktan ellerimizi çatır çatır yememek için, İslâm karşıtlığını ilke edinen kanallarda din adına konuşan sapıkları dinlemeyelim ve onların sözlerini gündeme taşıyıp başkalarına aktarmayalım!..

Asr-ı saadetten günümüze kadar gelen sâlihlerin (iyilerin) yolundan ve cemaat-ı kübrâ denilen büyük İslâm cemaatinden ayrılmayalım. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): “Allah benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez” diye bize güvence veriyor.

SÜT VE SAĞMAL HAYVANLAR

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz sizin için sağlam (sütü sağılan) hayvanlarda büyük bir ibret vardır. Size onların karınlarından fers (sindirilmiş gıdalar) ile kan arasından, içenlerin boğazından kolayca geçen halis bir süt içiriyoruz. (Nahl, 66)

Allah'ın (c.c.) yüce kudreti açısından ibretle baktığımızda! İnek, koyun, keçi, manda ve deve gibi sağlam hayvanlarda gerçekten çok büyük ibretler vardır. Daha fazla insanı öldürmek için akıllı füzeleri icat eden ve dünyaya sığmayıp başka gezegenlerde hayat arayan çağımızın insancıl(!) bilim

adamları, ne yazık ki en modern cihazlarla donatılmış laboratuvarlarda bir damla süt üretemezken,

Allah (c.c.) inek, koyun, keçi, manda ve deve gibi sağlam hayvanların mide ve bağırsaklarında sindirilmiş gıdalar ile kırmızı kan arasından bembeyaz sütü yaratıyor ve insanların yararına sunuyor.

Gezici ve doğal süt fabrikası olan sağlam hayvanların ve diğer dişi memelilerin göğüslerinden gelen ve **âb-ı hayat** (hayat suyu) olan süt, doğum yoluyla dünyaya gelen yavruların ilk gıdasıdır.

Yeni doğan yavrular için en ideal ve en yararlı gıda anne sütüdür. Çünkü kaynatılıp besi kaybına uğramadan, sindirim için gerekli olan bakteriler, enzimler ölmeden, hava ile temas etmeden ve el değmeden doğal ısını koruyarak annenin göğsünden doğrudan yavrunun ağızına ulaşan tek gıda türü anne sütüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnek sütünü içiniz. Çünkü inek, çeşitli otları yediği için (sütü) her derde şifâdır. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.), kapalı ahırlarda tek tip sunî yemlerle beslenen ineklerin değil, çayırdaki otlaklarda dolaşarak çeşitli otları yiyen ve çeşitli gıdalarla beslenen ineklerin sütünü tavsiye ediyor ve onun her derde şifa olduğunu bildiriyor.

Sütün birleşiminde canlılara gerekli olan protein, yağ ve karbonhidrat gibi maddelerin dışında su, mineraller, vitaminler ve sağlığı koruyucu çeşitli maddeler de bulunduğu için, canlılar hiçbir şey yemeden sadece sütle uzun zaman sağlıklı yaşayabilirler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnek sütünü içiniz, çünkü o devadır (tedavi edicidir) ve yağı da şifâdır. Etini (fazla) yemekten sakınınız, çünkü etinde (fazla yenildiğinde) hastalık vardır. (Hâkim-Ebû Nuaym)

Çayırlarda başı boş bir şekilde otlayan inekler, besin uzmanlarına gerek kalmadan içgüdüleri ile hangi tür bitkilerden ne kadar yiyeceklerini çok iyi bildikleri ve çeşitli bitkilerden otladıkları için, sütleri deva ve yağları (tereyağı) şifâdır. Etleri ise fazla yenildiğinde hastalık (kansere) yapıcıdır.

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) süt içmeyi severdi. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(İkram edilen) üç şey geri çevrilmez. Yastık, güzel koku ve süt. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Rüyada) süt içmek gerçek îmandandır ve İslâm fıtratı üzere olduğunun alâmetidir. Rüyada eline süt almak da, İslâm şeriatı ile amel etmek demektir. (Deylemî)

ŞÂBAN AYI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Receb Allah'ın ayı, Şâban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır. (Râmûz'ül-ehâdîs)

Hicrî (İslâmî) ayların dokuzuncusu ve üç ayların ikincisi olan Şâban ayı, mübârek aylarımızdan biridir ve en değerli gecesi, Berât gecesi olan on beşinci gecesidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) mübârek üç ayları üçe bölüyor ve eşuru'l-hurum (haram aylar) dan olan “Receb Allah'ın ayı, Şâban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır” buyuruyor.

Bizim görevimiz, mecâzî anlamda Allah'ın (c.c.) ayı olan Receb ayını da, Peygamberimiz (s.a.v.) in ayı olan Şâban ayını da ve bizim ayımız olan Ramazan ayını da en güzel bir şekilde değerlendirelim ve âhîret âlemine yüklü bir azıkla gitmeye çalışalım. Atalarımızın “Ne verirsen elinle, o gider seninle” sözünü de unutmayalım!

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Peygamber (s.a.v.) hiçbir ayda, Şâban ayında tuttuğu oruçtan daha fazlasını tutmazdı.

Bir diğer rivâyette de “Pek azı hâriç, Şâban ayını oruçlu geçirirdi. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şâban, Receb ile Ramazan ayının arasında olduğundan insanların çoğu ondan gâfildirler. Kulların amelleri onda (göğ) kaldırılır, ben de ancak oruçlu iken amelimin kaldırılmasını isterim. (Nesâî-Beyhakî)

Bazı değerli kimseler iki ünlü kişi arasında sıkışıp kaldıkları gibi Şaban ayı da Receb ve Ramazan gibi iki mübârek ayın arasında sıkışıp kaldığından, gerçekten insanların çoğu onun değerini bilemiyor ve ibâdet açısından ihmal ediyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) “Kulların amelleri onda (göğe) kaldırılır, ben de ancak oruçlu iken amelimin kaldırılmasını isterim” ve bu nedenle Şâban ayında daha fazla oruç tutarım buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayı Allah'ın ayı ve Şâban ayı da benim ayımdır. Şâban ayı günahları temizleyici ve Ramazan ayı da günahlara kefârettir. (İbni Asâkir)

ŞÂHİTLİK SORUMLULUKTUR

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizin, ana babanızın ya da akrabalarınızın aleyhine bile olsa, adâleti titizlikle ayakta tutun (âdil olun) ve sadece Allah için şâhitlik eden kimseler olun. (Şâhitlik ettikleriniz) ister zengin, ister fakir olsunlar Allah her ikisine de (sizden) daha yakındır, duygusal davranıp adâletten sapmayın. Eğer (sözü) eğip büker (kaypaklık yapar) ya da (şâhitlikten) kaçınırsanız, kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. (Nisâ, 135)

Haksızlığa uğrayan mazlumların haklarını alabilmeleri ve iyi niyetli hâkimlerin adâletli karar verebilmeleri, âdil ve doğru kimselerin şâhitlik yapmasına bağlı olduğundan, şâhitlik yapmak hem kutsal bir görev ve hem nâfile ibâdetten daha faziletlidir.

Şâhitlik yapmanın fazileti gibi sorumluluğu da vardır. Çünkü şâhitlik, kılıcın keskin yüzünde ya da Sırat Köprüsünde yürümek gibi çok hassas, dengeli ve zorlu bir görevdir. Özellikle haksız olduğu zaman kişinin kendi aleyhine, annesi, babası, evlâdı ya da yakın akrabaları aleyhine şâhitlik yapması ve ben ya da annem, babam haksızdır diyebilmesi, her babayığidin başarabileceği bir iş değildir.

Bu nedenle Allah (c.c.): “Kendinizin, ana babanızın ya da akrabalarınızın aleyhine bile olsa, adâleti titizlikle ayakta tutun (âdil olun) ve sadece Allah için şâhitlik eden kimseler olun” buyuruyor.

Şâhitliğin bir diğer zorlu tarafı da bazı kimselere yaranmak ve bazı kimselere karşı da duygusal davranıp acıyarak, bildiklerini tam anlatmayıp çekingin davranmak olduğundan,

Allah (c.c.): “(Haklarında şâhitlik ettiğiniz kimseler) ister zengin, ister fakir olsunlar Allah her ikisine de (sizden) daha yakındır, adâletten sapmayın” buyuruyor.

Şâhitliğin en zorlu tarafı ise haksız tarafın düşmanlığını göze alıp dosdoğru şâhitlik yapmak ve işini gücünü bırakıp sadece Allah rızası için mahkemeye gitme zahmetine katlanmak olduğundan,

Allah (c.c.): “Eğer (sözü) eğip büker (kaypaklık yapar) ya da (şâhitlikten) kaçınırsanız, kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır” buyuruyor.

Mahkemede eğri büğrü konuşup kaypaklık yapmak, bildiklerini doğru dürüst anlatmamak ve şâhitlikten kaçınmak büyük günah olduğundan, âyetin sonunda “Kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır (sizi sorguya çekecektir)” buyuruluyor.

Şâhitlik yapmak zorunlu mu?

Yüce Allah buyuruyor:

Şâhitler, dâvet edildikleri zaman (şâhitlik yapmaktan) kaçınmasınlar. (Bakara, 282)

Mahkemelerin düzenli çalışmaları, hâkimlerin çabuk ve doğru karar verebilmeleri ve haksızlığa uğrayan mazlumların haklarını alabilmeleri, olaylara tanık olanların şâhitliğine bağlı olduğundan, şâhitlik yapmak isteğe bağlı keyfî değil, zorunludur.

Ancak Allah (c.c.): “Şâhitler, dâvet edildikleri zaman (şâhitlik yapmaktan) kaçınmasınlar” buyurduğu için, olaya tanık olanların davacı ya da davalı tarafından dâvet edildikleri zaman şâhitlik yapmaları farz-ı kifâyedir. Yani olaya tanık olanlardan bir kısmı şâhitlik yaparsa, diğerleri vebalden kurtulur. Eğer hiçbiri şâhitlik yapmazsa, hem farzı terk ettikleri hem de bir müslüman kardeşlerinin hakkını aramasına engel oldukları için hepsi birden günahkâr olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah için adâleti ayakta tutan, adâletle şâhitlik eden kimseler olun. Bir topluma (kişiye) duyduğunuz kin, sizi adâletten sarmaya sevketmesin. Adâletli olun, takvâliğe en yakın olanı budur. (Mâide, 8)

Allah için yani ilâhî emirler doğrultusunda adâleti ayakta tutabilmek (uygulayabilmek), adâletle şâhitlik edenlere bağlı olduğundan, Allah (c.c.): “Bir topluma (veya kişiye) duyduğunuz kin (nefret) sizi adâletten sapmaya sevketmesin” buyuruyor.

Bir taraftan beklenti içinde olmadan ve diğer taraftan çekinmeden sadece Allah için şâhitlik yapmak bir farz ibâdetine eş değerde sevap olduğundan, nefsimizden kaynaklanan kin ve nefret duygularını aşıp sevmediğimiz kişiler haklı olduğu zaman, onların lehine de şâhitlik yapalım ve takvâlık derecesine ulaşalım!

Ya yalan şâhitlik yapanlar

Ebû Bekre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah (s.a.v.) bir gün:

“Size en büyük günahı haber vereyim mi?” dedi. Evet ya Resûlallah dedik. Peygamberimiz:

“Allah'a ortak koşmak, ana babaya isyan etmek” buyurduktan sonra, yaslandığı yerden doğrulup oturdu ve

“İyi bilin ki, bir de yalan söylemek ve yalan yere şâhitlik etmektir” buyurdu ve bunu sürekli tekrarladi. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Yüce Allah buyuruyor:

O (gerçek mü'minler) ki, yalan yere şâhitlik etmezler, boş ve kötü sözlerle karşılaştıkları zaman da, vakarlı bir şekilde oradan uzaklaşırlar (câhillere uymazlar). (Furkan, 72)

ŞEFÂAT HAKTIR

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Allah'ın) izni olmadan hiç kimse şefâatçi olamaz. (Yunus, 3)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kiyâmet günü şefâat haktır. Buna inanmayanlara şefâat yoktur. (Menâvî)

Günahkâr olarak ölen mü'minlerin bağışlanması için Allah'a (c.c.) yalvarmaya ve aracı olmaya **şefâat** denir. Kuşkusuz şefâat haktır, ancak Allah'ın (c.c.) iznine bağlıdır. Çünkü yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) izin vermezse, hiç kimse en yakınına bile şefâat edemez ve şefâat etmek istese de şefâatı kabul edilmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kiyâmet günü önce ben şefâat edeceğim. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Gecenin bir kısmında (uyan), sana özel bir nâfile olmak üzere namaz (teheccüd) kıl. (Böylece) Rabbin seni “mâkam-ı mahmûd'a” çıkaracaktır. (İsrâ, 79)

Mâkam-ı mahmûd, bütün varlıklar tarafından övülen ve gıpta edilen en büyük şefâat mâkamıdır. Ancak her şeyin bir bedeli olduğu gibi bu mâkamın da bedeli olduğundan, Allah (c.c.) “Gecenin bir kısmında (uyan), sana özel bir nâfile olmak üzere namaz (teheccüd) kıl” buyuruyor.

Mahşer yerinde amel defterleri dağıtılıp adâlet mîzanları kurulunca ve sorgulama başlayınca, sevaplarını yetersiz gören insanlar korkudan tir tir titreyecek ve Hz. Âdem'e gidip, aman bize şefâat et, sen bizim babamızsın diyecekler.

Ancak Hz. Âdem Hz. Nûh'a, Hz. Nuh Hz. İbrahim'e, Hz. İbrahim Hz. Mûsa'ya, Hz. Mûsa Hz. İsa'ya ve Hz. İsa da Hz. Muhammed'e gidin deyin, insanlar Peygamberimize (s.a.v.) gelecek ve gözyaşları döküp aman bize şefâat et diye yalvaracaklar.

Herkesin nefsi nefsi diye can derdine düştüğü günde, Peygamberimiz (s.a.v.) en sevdiği kızı Fâtıma'yı bile unutup ümmetinin derdine düşecek ve Arş'in altında secdeye kapanıp ümmetimi bağışla diye Allah'a (c.c.) yalvaracak.

Allah (c.c.): “Başını secdeden kaldır ve şefâat et, çünkü şefâatin kabul edilecek” buyurunca, başını secdeden kaldırıp mahşer yerine gidecek ve korkunç zebânîlerin pençesinden ümmetini kurtarmaya çalışacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şefâatim, ümmetimden günahkâr olanlardır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şefâatim, ümmetimden büyük günahı olanlardır. (İbni Mâce-Tirmizî-Hâkim-Beyhakî)

Kıyıda kayalara çarpıp batan geminin yolcularından bir kısmı, hiç kimseden yardım almadan kendi imkânları ile yüzüp sâhile çıktıkları, hatta içlerinden çok iyi yüzme bilenleri başkalarını da kurtardıkları gibi,

Allah'ın sâlih kulları da hiç kimseden yardım almadan kendi imkânları (sevapları) ile cennete gidecekler ve hatta içlerinden sevabı daha çok olanları, başkalarına da şefâat edecekler. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ümmetinden günahkârlara yani günahı sevabından çok olanlara şefâat edecek ancak dilediğine değil, sadece Allah'ın (c.c.) izin verdiği kimselere şefâat edebilecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve celîl olan Allah şu kabristandan (Cennet'ül-bâkî'den) ve şu harem'den (Medine'den) yetmiş bin kişiyi kaldıracak ve onlar hiç hesaba çekilmeden cennete girecekler. (Ayrıca) bunların her biri yüzleri dolunay gibi parlak olan yetmiş bin kişiye de şefâat edecekler. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü önce peygamberler, sonra (ilmi ile amel eden) âlimler ve şehitler şefâat edecekler. (Deylemî-Hatîb-i Bağdâdî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitler, kıyâmet günü ev halkından (yakınlarından) yetmiş kişiye şefâat edecekler. (Taberânî-Ebû Dâvûd-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an, (okuyup amel edenlere) şefâat edecek ve şefâatı kabul edilecek. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Kur'an'ı okuyup güzelce ezberler, (Kur'an'daki) helâlleri helâl ve haramları haram olarak kabul ederse, Allah onu doğrudan cennetine koyar. Ayrıca cehennemlik olan yakınlarından on kişiye şefâat edip kurtarmasına da izin verir. (İbni Mâce-Tirmizî-Beyhakî)

Nefeslerin tutulduğu ve korkudan yüreklerin hopladığı o günde, peygamberler, şehitler, ilmi ile amel eden âlimler ve Kur'an'ı yaşayan hâfızlar, Allah'ın (c.c.) izin verdiği günahkâr mü'minleri zebânilerin elinden çekip alırken ve cehenneme atılmaktan kurtarıırken,

Yüce Allah buyuruyor:

(Müşrikler diyecek ki:) Şimdi bizim artık ne şefâatçılarımız var, ne de yakın bir dostumuz. Ah keşke bizim için (dünyaya) bir daha dönüş olsa da, mü'minlerden olsak! (Şuarâ, 100-102)

Yüce Allah buyuruyor:

(Şefâat etme hakkı olanlar inkârcılara) şefâat etse de, şefâatlarının onlara hiçbir faydası olmaz. (Müddessir, 48)

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) elinde büyüdüğü ve vefa borcu olduğu amcası Ebû Tâlib'e, Hz. Nuh oğlu Kenan'a ve Hz. İbrahim babası Âzer'e şefâat edemeyecek.

Tarikat şeyhleri kendilerine bağlananlara şefâat edebilirler mi?

Allah'ın (c.c.) peygamberlere bile vermediği bir yetkiyi şeyhlere verdiği ni iddia etmek, Kur'an ve hadislerle çeliştiği için inanç açısından tehlikeli ve sakıncalıdır. Ayrıca Peygamberimiz (s.a.v.) in cennetle müjdeliği kimselerin dışında, hiç kimsenin son nefeste îmanla öleceği ve cennete gideceği kesin değildir. İşte bu nedenle "Ehl-i sünnet" inancında, ister mürid, ister şeyh ve ister evliya olsun herkesin korku ile ümit arasında olması zorunludur.

ŞEHİTLER

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin! Hayır onlar (ölü değil) diridir, ancak siz (onların hayatını) anlayamazsınız. (Bakara, 154)

Bu âyet-i kerîmede, Allah yolunda yani Allah'ın (c.c.) dinini egemen kılmak için cihad ederken öldürülenlere **ölüler** denilmesi yasaklanıyor; gerçekte onların ölü değil diri olduğu vurgulanıyor ve ancak siz onların hayatını anlayamazsınız buyuruluyor.

Şehitlerin hayatı, **âlem-i gayb** (gizlilik âlemi) denilen âhiret âlemi kapsamında yani bizim bilgi, gözlem, araştırma ve deneyimlerimizin dışında olduğundan, Allah (c.c.) "Siz onların hayatını anlayamazsınız" buyuruyor. Allah (c.c.) **anlayamazsınız** buyurduğuna göre, şehitlerin yerde yatan toz-

lu, topraklı, yaralı, kanlı, cansız, hatta parçalanmış bedenlerine bakıp, onlara ölüler demeyelim.

Ehl-i sünnet inancına göre, hayat için beden şart değildir. Örneğin, meleklerin bizim gibi et ve kemik yığınından oluşan bedenleri, organları ve sistemleri olmadığı halde, onlar diridir ve bizden daha akıllı, daha bilinçli ve daha güçlüdür.

Hayat nedir?

Hayat, gerçekte ilâhî bir sırdır. Bu nedenle çağın bilim adamları üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda insanın en küçük yapı taşları olan hücreleri, hücrelerin çekirdeklerini ve çekirdeklerdeki kromozomları, genleri ve DNA ları didik didik araştırdıkları halde,

Hayat nedir? sorusuna kesin bir yanıt bulamadıkları gibi gelecek çağların bilim adamları da bulamayacak ve hayat, yeniden dirileceğimiz kıyâmet gününe kadar ilâhî sır olarak kalacaktır.

Şehitler nerede?

Câbir radiyallahu anhü diyor ki:

Bir adam:

Ya Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım? dedi. Peygamberimiz:

“Cennette” deyince, elindeki hurmaları attı ve şehit oluncaya kadar savaştı. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) in komutasındaki İslâm ordusu ile Ebû Cehil'in komutasındaki müşrik ordusu Bedir'de karşılıklı saf tutmuş ve savaş nizamını almıştı.

Ensârdan Umeyr İbni Hümam torbasından aldığı bir avuç hurmayı yerken, cennetin kokularını duydu ve o güzelim cenneti görür gibi oldu. Bunun üzerine aşka gelip, “Ya Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım?” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) “Cennette” deyince, avucundaki hurmaları yeyinceye kadar yaşamak “Uzun hayat” diye elindeki hurmaları attı, şehit oluncaya kadar savaştı ve kendini cennette buldu (Radyallahu anhü).

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü zannetme! Bilakis onlar Rableri katında diridirler ve (cennet nimetleri ile) rızıklanırlar. (Âl-i İmrân,169)

Bu âyet-i kerîme ile Allah yolunda cihad ederken öldürülenleri, ölü zannetmek bile yasaklanıyor ve onların Rableri katında diri olup cennet nimetleri ile rızıklandıkları haber veriliyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitlerin ruhları kıyâmet günü yeni bedenleri ile birleşinceye kadar, yeşil kuşların içinde uçuşur ve cennet ağaçlarına konup rızıklanırlar. (Taberânî)

“Yaşayan bilir” derler ama dünya hayatımıza baktığımızda! Et ve kemik yığını halindeki cansız bedenimiz, ruhla birleşince canlı, bilinçli ve saygın bir insan olduğu ve ruh çıkınca cenaze adını alıp tekrar aslına dönüştüğü gibi,

Allah'ın (c.c.) şehitler için özel olarak yarattığı cansız ve bilinçsiz cennet kuşları da, şehitlerin ruhları ile birleşince, canlı ve akıllı bir insan olacak, o güzelim cennette dilediği gibi uçup daldan dala konacak, doyusıya çeşitli cennet meyvelerinden yiyecek ve kana kana cennet ırmaklarından içecek.

Şehitlerin can acısı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz iki parmakla çimdiklenmeden (ya da karıncanın ısırmasından) ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölürken ancak o kadar acı duyar. (Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Şehidin bedenine onlarca ok, mermi girse de ya da atılan bombalarla bedeni paramparça olsa da, cennete baka baka ve cennetin kokusunu ala ala ruhsal zevkle öldüğü için hastanede doktorların kontrolü altında ölen hastalardan çok daha rahat ölür ve Rablerine kavuşurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennete giren hiç kimse, yeryüzündeki her şey onun olsa bile tekrar dünyaya dönmek istemez. Sadece şehit, gördüğü ikramlar nedeni ile tekrar dünyaya dönmek ve on defa daha şehit olmak ister. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Şehitlerin günahı bağışlanır mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah şehidin kul borcu (kul hakkı) dışındaki bütün günahlarını bağışlar. (Müslim)

Allah (c.c.) şehit olarak ölenlerin kaza namazı ve kaza orucu gibi günahları da dâhil, kul borcu dışındaki bütün günahlarını bağışlar ve onları annelerinden doğduğu günkü gibi tertemiz yapar.

Ancak ilâhî adâletin gereği kul hakları af kapsamı dışında olduğundan, üzerinde kul hakları olmayan şehitler doğrudan cennete giderken, üzerinde kul hakları olan şehitler mahşer yerinde hak sahipleri ile helâllaştıktan sonra cennete girerler.

Gerçi mahşer yerinde hiç kimse karşılığında sevap almadan en yakınına bile hakkını helâl etmez ama âhiret zengini olan şehitler için bu bir sorun olmaz. Çünkü bütün günahları silinip sadece sevapları kaldığından, hak sahiplerine sevap olarak haklarını verir ve oradan derhal cennete giderler.

Düşmanla savaşmadan şehit olanlar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sıdk (gönülden samimiyet) ile Allahu Teâlâ'dan şehit olmayı isterse, yatağında ölse bile Allah onu şehitlik derecesine ulaştırır. (Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sıdk (gönülden samimiyet) ile şehit olmayı isterse, şehit olmasa bile ona şehitlik sevabı verilir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitler beş kısımdır. Bulaşıcı hastalıktan ölen, ishalden ölen, suda boğulan, göçük altında kalan ve Allah yolunda şehit olanlar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Malı (nı koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Kanı (canını koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Dini (nı koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Ailesi (eşinin, kızının namusunu koruma) uğrunda öldürülen şehittir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Evlenme imkânı olmayan birine) âşık olup aşkını gizleyen, ifetini koruyan ve bu halde ölen kimse şehittir. (Râmûz'ül-ehâdîs)

Ancak!

Allah yolunda dini egemen kılmak için cihad ederken öldürülenlere hakiki şehit, diğerlerine hükmî şehit denir. Savaş alanında ölen hakiki şehitler yıkanmaz, sadece cenaze namazı kılınır ve kanlı elbiseleri ile mezara gömülürler. Hanefî dışındaki diğer üç mezhebe göre ise hakiki şehitler yıkanmadan ve cenaze namazları kılınmadan kanlı elbiseleri ile gömülürler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda yaralanan kimse, kıyâmet gününde yarasından kan akarak (mahşere) gelir. Renk, yine kan rengi, kokusu ise misk kokusu (en güzel koku) gibidir. (Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî)

Şehitler yaralarından kanlar akarak mahşere gelirler. Çünkü akan kanları onların şehit olduğuna tanıklık eder ve mahşer halkı, ah keşke ben de şehit olsaydım diye onlara gıpta eder (özenir).

Hükmî şehitler ise dört mezhebe göre, yıkanır, kefenlenir ve cenaze namazları kılınır.

Şehit olmak için müslüman olmak şart mı?

Berâ radiyallahu anhü diyor ki:

Baştan aşağı silahlı bir kimse (Uhud'da) Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına geldi ve:

Ya Resûlallah! Hemen savaşa mı katılayım ya da müslüman mı olayım? dedi.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem:

“Önce müslüman ol, sonra savaşa katıl” buyurdu.

Bunun üzerine o kimse (kelime-i şehâdet getirip) önce müslüman oldu, sonra savaşa katıldı ve sonuçta şehit oldu.

Resûlullah (s.a.v.) buyurdu:

“Az amel (ibâdet) etti ama çok kazandı”. (Buhârî-Müslim)

Amr İbni Sâbit adındaki bu kimse Uhud'a gelirken müşrikti. Ancak kelime-i şehâdeti getirince müslüman oldu. Peygamberimizi (s.a.v.) müslüman olarak görüp konuşunca sahâbe oldu ve savaşa katılıp müşrikler tarafından öldürülünce de şehit oldu.

Bu mâkamları jet hızı ile geçtiği ve müslüman olarak az yaşadığı için, Peygamberimiz (s.a.v.): “Az amel (ibâdet) etti ama çok (sevap) kazandı” buyurdu.

ŞERİAT NE DEMEKTİR?

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra seni (ya Muhammed!) Emr (imiz) den bir şeriat üzere kıldık. Sen ona tâbi ol, bilmeyen (câhil) lerin isteklerine tâbi olma! (Câsiye, 18)

Sözlükte şeriat, gidilen yol, geniş bir cadde demektir. Din de ise insanların kişisel ve toplumsal olarak yaradılış amacı doğrultusunda düzenli ve huzurlu bir şekilde yaşamaları için Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu evrensel kanunlara **şeriat** ve şeriatla ilgili kurallara da **şer'î hükümler** denir.

Şeriatın, îman ve inançla ilgili bölümüne **i'tikad**, namaz, zekât, oruç ve hac gibi amelle ilgili bölümüne **ibâdet**, evlenme, boşanma, nafaka ve iddet gibi aile hukuku ile ilgili bölümüne **münâkehat**, ticaret, şirket, kira, borçlanma, mîras ve fâiz gibi sosyal hükümlerle ilgili bölümüne **muâmelât**, hırsızlık, gasp, zina, iftira ve sarhoşluk gibi cezalarla ilgili bölümüne de **ukûbât** denir.

Şeriat, göklerin yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu evrensel kanunlar olduğundan, bir ülke meclisinin çıkardığı kanunlar gibi sadece o ülkeyi değil, bütün ülkeleri kapsar ve akıllı olup erginlik çağına eren bütün insanları bağlar.

İnsanların şeriata uymaları zorunlu mu?

Şeriat, Allah'ın (c.c.) kanunları demektir. Biri fitrat ve diğeri şeriat olmak üzere Allah'ın (c.c.) iki çeşit kanunu vardır. Fitrat kanunları uygulamada irade dışı olduğundan, canlı ve cansız, bilinçli ve bilinçsiz bütün varlıkları kapsar. Şeriat kanunları ise uygulamada iradeye bağlı olduğundan, sadece akıllı ve bilinçli varlıkları kapsar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Rabbiniz gökleri ve yeri 6 günde (dönemde) yaratan, sonra Arş'ı hükmü altına alan, geceyi peşi sıra gelen gündüze bü-rüyüp örten, güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş olarak yaratan Allah'tır. Biliniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir! (A'râf, 54)

Dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, denge ve düzen gibi fitrat kanunlarına boyun eğip takdir edilen belirli yörüngelerinde dönerken ve Allah'ı (c.c.) sürekli hamd ile tesbih ederken,

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başı boş bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyâme, 36)

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen, ruhla sonsuzlaştırılan ve o güzelim cennete aday olan insan, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, denge, düzen, kimya, fizik ve biyoloji gibi fitrat kanunlarına tam teslimiyetle uyduğu gibi,

İrki, rengi ve dili ne olursa olsun, akıllı olup erginlik çağına eren, erkek ve kadın bütün insanların Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu şeriat kanunlarına da tam teslimiyetle uymaları zorunludur. Çünkü mahşer yerinde sadece şeriat kanunları geçerli olacak ve sorgulamayı Allah (c.c.) yapacak. İşte kim bu fâni dünyada şeriat kanunları doğrultusunda yaşarsa, orada yüzü gülecek ve sonuçta o güzelim cennete kavuşacak!..

Ya uymayanlar?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Bir hanîf (ehl-i tevhid) olduğun halde yüzünü dine, Allah'ın fitratına (tevhid dinine) çevir ki, O (Allah) insanları bu fitrat üzere yarattı. (Rûm, 30)

Allah'ın (c.c.) takdir edip beyinsel yapılarına yüklediği programın (içgüdülerinin) yani doğal yaşam koşullarının dışına çıkan hayvanların dengeleri bozulduğu gibi,

Gönül ve ruh gibi içgüdüleri İslâm fitratı üzere yaratılan insanlar da, İslâm fitratının ve şeriat kanunlarının dışına çıkınca mânevî dengeleri bozulur. Sonra gönül darlığı, sıkıntı ve huzursuzluk derken ruhsal bunalıma dönüşür.

ŞİİLİK (ALEVİLİK)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru (hak) yol belli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve cehenneme atarız, o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Abdullah İbni Sebe adında yahudi asıllı bir ajan, Hz. Osman'ın halifeliği döneminde Yemen'den Medine'ye geldi ve müslüman olduğunu söyleyip Hz. Osman'a yaklaşmaya çalıştı. Hz. Osman'dan yüz bulamayınca gizlice onun aleyhinde çalışmaya ve halifelik Hz. Ali'nin hakkıydı diye halkın arasına fitne tohumları saçmaya başladı.

Her sapıklık hareketi taraftar bulduğu gibi Abdullah İbni Sebe'nin başlattığı sapıklık hareketi de taraftar buldu ve saçtığı fitne tohumları zamanla silahlı ayaklanmaya dönüştü. İsyancılar Medine'ye gelip Hz. Osman'ın sarayını bastılar ve Hz. Osman'ı Kur'an okurken şehit ettiler.

Ne yazık ki, Hz. Osman'ın şehit edilip Hz. Ali'nin halife seçilmesi ile de bu sapıklık hareketi sona ermedi. Sıffîn'de Hz. Ali ile Hz. Muâviye arasın-

daki savaş ile başlayan Hz. Ali taraftarlığı adı altındaki sapıklık hareketi, kıyâmete kadar sürecek olan siyâsî bir mücadeleye dönüştü.

Hz. Ali'nin şehit olmasından sonra halife olan oğlu Hz. Hasen, sadece müslüman kanı akmasın ve Abdullah İbni Sebe'nin başlattığı fitne sona ersin diye tüm halifelik haklarını Hz. Muâviye'ye devretti ve kendisi halifelikten çekilip Medine'ye yerleşti.

Ancak Hz. Hasen'in halifelikten çekilmesinden sonra da durmayan ve için için kaynayan bu hareket, zamanla Hz. Ali'nin ve onun soyunun etrafında odaklanan farklı bir inanç sistemine (mezhebe) dönüştü ve şîilik (alevîlik) adını aldı.

Şîiler sonra kendi aralarında Keysâniyye, Muhtâriyye, Hişâmiyye, Zeydiyye, İmâmiyye, Kâmiliyye, Benâniyye ve İsmâiliyye adı altında pek çok fırkalara ayrıldılar ve bazıları ilk üç halife ile sahâbeler konusunda çok aşırı taşkınlık yaptılar.

Şîi inancının odak noktası Hz. Ali olmakla birlikte, her fırkanın Hz. Ali hakkındaki görüş ve inancı farklıdır. Bazıları Allah (c.c.) Kur'an'ı Hz. Ali'ye göndermişti ancak Hz. Cebrâil yanılarak onu Hz. Muhammed'e götürdü, yani Peygamberlik Hz. Ali'nin hakkı derken,

Şîilerden Ehl-i sünnete en yakın olanı Yemen'deki Zeydiyye fırkasıdır. Tafdîliyye de denilen bu fırka, Hz. Ali'nin sahâbelerin en üstünü olduğuna inanmakla birlikte, üst varken astın da halife olacağına inandıkları için, Hz. Ebû Bekir'in, Hz. Ömer'in ve Hz. Osman'ın halifeliğini de kabul eder ve sahâbelerden hiç birinin hakkında çirkin sözler söyleyip hakaret etmezler.

Şîi fırkalarından Ehl-i sünnete en uzak olanı ve en sapığı ise (hâşâ!) Hz. Ali tanrıdır, çünkü Allah (c.c.) ona hulül etmiştir (girmiştir) diye Hz. Ali'yi ilâhlaştıran “Galat-ı şîa” fırkasıdır.

Şîilerden Sebeiyye fırkası ise “İbni Mülcem Hz. Ali'yi öldürmedi, şeytan Hz. Ali'nin şekline girmişti, o şeytanı öldürdü. Hz. Ali bulutların içindedir, gök gürlemesi onun sesidir ve şimşek onun kamçısıdır” diye peri masalına benzer bir efsâneye inanır ve gök gürlüyince, “Ey Emîr-el-Mü'minîn sana selâm olsun” derler.

Günümüzde en yaygın olanı, İran'daki Safevî Devleti zamanında güçlenip çoğalan “İmâmiyye” fırkasıdır. İmâmiyye inancına göre îmanın şartlarından biri de on iki imama inanmaktır. Onlara göre bu on iki imam yani Hz. Ali, Hz. Hasen, Hz. Hüseyin, Hz. Zeynelâbidîn, Hz. Muhammed Bâkır, Hz. Câfer-i Sâdık, Hz. Mûsâ Kâzım, Hz. Muhammed Cevvâd Takî, Hz. Ali Nakî, Hz. Hasen bin Ali Askerî ve Hz. Muhammed Mehdî peygamberler gibi hata ve yanlıştan korunmuş ma'sûmdurlar.

Yine İmâmiyye inancına göre, kabirde Rabbin kimdir? Dinin nedir? ve Peygamberin kimdir? gibi sorulardan sonra “İmamın kimdir?” diye sorulacak ve “İmamım Ali'dir” diyenler kurtulacak. Sırat Köprüsünü de sadece dünyada iken imamları tanıyan ve onlara itaat edenler geçecek.

İmamlık yani halifelik Hz. Ali'nin hakkı iken, onun hakkını gasp ettiler diye Hz. Ebû Bekir'e, Hz. Ömer'e, Hz. Osman'a ve sahâbelerin pek çoğuna düşman olan ve onların Peygamberimiz (s.a.v.) den rivâyet ettikleri hadîs-i şerifleri kabul etmeyen şîilerin fıkıh konusunda da dört mezhebin dışında farklı uygulamaları vardır.

Şöyle ki: Abdest alırken çıplak ayakları üzerine mesh ederler. Mut'a nikâhını yani belirli bir süre için geçici evliliği kabul ederler. Ezan okurken “Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah” tan sonra “Eşhedü enne Aliyyen veliyullah” ve “Hayye ale'l-felâh” tan sonra “Hayye alâ hayri'l-amel” derler. Ayrıca Kerbelâ toprağından yapılmış “türbet” ya da “mühür” denilen bir şeyin üzerine secde etmeyi daha faziletli sayarlar.

Kütüb-i sitte denilen Buhârî, Müslim, Tirmizî, İbni Mâce, Nesâî ve Ebû Dâvud'daki en sahih hadîs-i şeriflerden pek çoğunu, inançları ile ters düştüğü için kabul etmezler.

Şah İsmail ve şîiliğın yayılışı

Saldırgan, yayılcı ve çok katı bir şîi olan Şah İsmail, Safevî Devletinin başına geçince şîiliği yaymak için komşu devletlere saldırdı ve işgal ettiği yerlerdeki Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirip halkı zorla şîi yapmaya başladı.

İşgal ettiği Şirvan, Azerbeycan, Kirman, Kazaran ve Bağdat'da bütün Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirip halkı zorla şîi yapan Şah İsmail, sonra Anadolu'ya yöneldi ve Erciş, Ahlat, Bitlis, Elbistan ve Diyarbekir'i ele geçirip bütün Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirdi ve halkı da kılıçların gölgesinde zorla şîi (alevî) yaptı.

Şah İsmail işi azıtınca ve şîilik Orta Anadolu'ya doğru yayılmaya başlayınca, yeryüzünde Ehl-i sünnetin tek hâmisi (koruyucusu) olan Osmanlı Padişah'ı Yavuz Sultan Selim Han (r.a.) derhal harekete geçti ve 2 bin 500 km.lik sarp yolları güçlkle aşır Çaldıran Ovasına geldi.

Çok yorgun ve yarı aç olan Osmanlı Ordusu ile Şah İsmail'in Ordusu arasında 1514 yılı 23 Ağustos günü Çaldıran Ovasında çok büyük bir savaş oldu ve aynı gün Osmanlı Ordusunun kesin zaferiyle sonuçlandı.

Çok onurlu ve acımasız kanlı bir diktatör olan Şah İsmail, tacını, tahtını, bütün değerli eşyalarını ve çok sevdiği eşi Taçlı Hatun'u savaş alanında bırakıp kaçtı ve canını güçlkle kurtardı.

Bir günde Şah İsmail'in güçlü ordusunu mağlup eden ve kesin bir zafer kazanan Yavuz Selim Han (r.a.), muzaffer bir komutan olarak Tebriz'e girdi ve bir hafta kadar orada kaldı. Cuma günü Tebriz'de Ehl-i sünnet inancına göre hutbe okundu ve ardından cuma namazı kılındı.

Allah (c.c.) Yavuz Selim Han'dan ve askerlerinden razı olsun ve kabirleri cennet bahçesi olsun. Eğer o günün koşullarında sarp dağları ve 2 bin 500 km.lik yolu aşmayı göze almasalardı, aç ve yorgun oldukları halde düşmanla kıyasıya savaşsalardı,

Ortadoğu ve Anadolu'nun tamamı kılıçların gölgesinde zorla şîî (alevî) olur, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Zübeyr, Hz. Talhâ ve Hz. Âişe gibi cennetle müjdelenen ve dinin temel taşları olan sahâbelere sövülüp hakaret edilirdi.

ŞİRK VE MÜŞRİKLER

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındaki (günah) ları dilediği kimseler için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, kesinlikle (haktan) uzak bir sapıklığa düşmüştür. (Nisâ, 116)

Tevhidin (tek Allah inancının) karşıtı olan şirk, canlı ya da cansız varlıkları, ölü ya da diri insanları Allah'a ortak koşmak, yani Allah'tan (c.c.) başka varlıkları kutsallaştırıp onlara tapınmak demektir. Örneğin, ölü ya da diri kimselerin heykellerini kutsallaştırıp, onların önünde tören ya da saygı duruşu adı altında tapınmaya **şirk** ve şirk koşana da **müşrik** denir.

Madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah'ı (c.c.) bırakıp da, O'nun yarattığı âciz varlıklara tapınmak, haktan çok uzak bir sapıklık, hatta akıl ve mantıkla bağdaşmayan bir çılgınlık olduğundan,

Âyet-i kerîmede "Allah, kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındaki (günah) ları dilediği kimseler için bağışlar" buyuruluyor.

Ancak!

Kim dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmak ister ve şartlarına uygun bir şekilde cân-ı gönülden ve samimiyetle tevbe ederse, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) kendisine şirk (ortak) koşan müşriklerin tevbelerini de kabul eder ve onların günahlarını da bağışlar.

Kim de dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmak istemez ve tevbe etmeden müşrik olduğu halde ölürse, işte Allah (c.c.) onları asla bağışlamaz ve en yakınları peygamber bile olsa, hiç kimsenin onlara şefâat etmesine izin vermez.

Şirk ve zulûmat

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Lokman oğluna öğüt vererek: “Ey yavrucuğum! Allah'a şirk (ortak) koşma! Çünkü şirk, (Allah'a ortak koşmak) büyük bir zulümdür, demişti. (Lokman, 13)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zulümden şiddetle sakının. Çünkü zulüm, kıyâmet günü zulûmat (karanlık) tır. (Müslim)

Her çeşit haksızlıklara, baskılara ve hak sahiplerine haklarını vermeye **zulüm** ve zulüm edene de **zâlim** denir. Zâlimler zulmettikleri kimselerin dünyalarını kararttıkları gibi Allah (c.c.) de onların âhiretini karartacak ve onlar âhiret âleminde zifiri karanlıklar içinde kalacaklar.

Allah'ın adâleti çok hassas dengelere dayandığından, âhiretteki karanlıklar yapılan zulümlerle orantılı olacak ve en büyük zulüm Allah'a (c.c.) şirk koşmaktan olduğundan, müşrikler kabirlerinde, mahşerde ve Sırat Köprüsünde korkunç karanlıklarda kalacak ve hak ettikleri cezaları görecekler.

Peygamberimiz'e (s.a.v.) hangi günah daha büyüktür? diye soruldu.

“Seni yaratmış olduğu halde, Allah'a şirk koşmandır” buyurdu. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Andolsun ki, sana ve senden önceki (peygamber) lere vahyolundu ki, eğer sen (bile bana) şirk koşarsan, elbette amelin (ibâdetlerin) boşa gider ve (âhirette) zarara uğrayanlardan olursun. (Zümer, 65)

Allah'ın (c.c.) habibim dediği ve âlemlere rahmet olarak gönderdiği Peygamberimize (s.a.v.) “Eğer sen (bile bana) şirk koşarsan, elbette amelin (ibâdetlerin) boşa gider ve (âhirette) zarara uğrayanlardan olursun” buyurması, Allah'a şirk (ortak) koşmanın korkunç boyutlarını gösteren en şiddetli tehdit ve en büyük uyarıdır.

Allah'a (c.c.) şirk koşmanın dışında hiçbir günah, yapılan amellerin (ibâdetlerin) sevabını boşa çıkarmadığı yani iptal etmediği halde, sadece Allah'a (c.c.) şirk koşmanın bütün ibâdetlerin sevabını boşa çıkarması, gerçekten çok düşündürücü ve ürperticidir.

Şirke bulaşmayanlar

Yüce Allah buyuruyor:

İman edip de inançlarına zulüm (şirk) karıştırmayanlar, işte (âhirette) güven onların (hakki) dır ve doğru yolda olanlar da onlardır. (En'âm, 82)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin (Allah'a) şirk koşması, kara taşın üzerindeki karıncadan daha gizlidir. (Tirmizi)

Allah **bir** diye inananlar ve Allah **bir** inancına bağlı kalıp hiçbir şeyi Allah'a (c.c.) şirk koşmadan îmanlarını tertemiz koruyanlar, ölüm ânında, kabirde, mahşerde ve Sırat'ta hiçbir şeyden korkmadan güven içinde olacaklar ve sonuçta o güzelim cennete kavuşup ebedî mutlu olacaklar.

Ancak şirk, "Kara taşın üzerindeki (kara) karıncadan daha gizli" olduğundan, şirk konusunu çok iyi bilmemiz ve dinde ihlâslı, samimi olmamız gereklidir. Aksi halde sevap işleyeyim derken günaha girebilir, hatta Allah (c.c.) korusun farkında olmadan şirke bulaşmış olabiliriz.

Gizli ve açık her çeşit şirkten kaçınıp îmanımızı koruyabilmemiz için her gün beş vakit namazda Allah (c.c.) ile yaptığımız "**İyyâ'ke na'budü ve iyyâ'ke nesteîn**" (ancak sana ibâdet eder ve ancak senden yardım isteriz) sözleşmesine bağlı kalalım, sadece O'na ibâdet edelim ve sadece O'ndan yardım isteyelim.

Filân türbeye gidersen sağlığına kavuşursun, filân türbeye gidersen evlenirsin, filân türbeye gidersen işe girersin ve filân türbeye gidersen çocuğun olur gibi İslâm inancına ters düşen kulaktan duyma söylemleri bırakalım ve her şeyi bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'tan (c.c.) isteyelim.

Unutmayalım!

İmanın temel ilkelerinden biri de, hayır ve şerrin Allah'ın (c.c.) takdiri ile olduğuna inanmaktır. Filân evliyânın ya da filân şeyhin himmeti ile evlendim, mal, mülk sahibi oldum, sağlığıma kavuştum ya da filân kazadan hafif bir şekilde kurtuldum gibi sözler,

"**İyyâ'ke na'budü ve iyyâ'ke nesteîn**" sözleşmesine aykırı olduğu gibi ayrıca bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) mutlak egemenliğine de ters düştüğünden, hâşâ! Allah'ı (c.c.) devre dışı bırakıp bu âlemleri başkaları yönetiyormuş gibi algılamalara neden olduğundan çok sakıncalıdır.

ŞÜKÜR

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Âdemoğullarını (insanı) üstün, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik, onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık ve onları yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık. (İsrâ, 70)

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Bütün hayvanlar eğilerek ya da sürünerek yürürken, iki ayağı üzerinde dimdik yürüyen tek varlık insandır. Bütün hayvanlar eğilerek ağızları ile yerken, oturduğu yerde yiyeceğini eli ile ağzına götürerek yiyen tek varlık insandır. (Tefsîr-i Hâzen)

Allah'ın (c.c.) bizi fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratması, tüysüz ve kılsız deri tabakası ile bedenimizi ambalajlaması, akıl ile bilinçlendirip ruh ile sonsuzlaştırması ve yeryüzüne halife yapıp bütün hayvanların üzerine egemen kılması, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Evcil hayvanlar insanların artıklarını, sokak kedileri ve köpekleri çöp bidonlarına atılan kupkuru ekmek parçalarını ve etçil hayvanlar yakaladıkları avlarını ya da kokuşmuş kanlı leşleri çiğ çiğ yerken, en güzel ve en temiz gıdaları yıkayıp pişirdikten sonra tertemiz tabakların içinde ve oturduğumuz yerde elimizle ağızımıza götürerek yememiz, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Milyonlarca bitki ve hayvan türlerini sadece dünyadaki denge-düzenin gereği ya da birbirlerinin ve insanların yararı için yaratan Allah (c.c.), akıl ile bilinçlendirdiği ve ruh ile sonsuzlaştırdığı insanları o güzelim cennete aday olarak yaratması, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size: “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz hiç kuşkusuz azabım da çok şiddetlidir” diye buyurmuştu. (İbrahim, 7)

Nimetlerin artması için sadece çok çalışmak yeterli değil, şükür etmek de gereklidir. Çünkü nimet hazineleri şükür musluğuna ve şükür musluğu da Allah'ın (c.c.) kesin iradesine bağlıdır. Eğer kul, şükür yerine “ben kazandım” diye nankörlük ederse ve Allah (c.c.) de musluğu kısarsa, kuluna öyle hastalıklar verir ki, zavallı çok çalıştığı halde hem az yer hem de istediğini yiyemez. Eğer kul nimetleri Allah'tan bilip şükrederse ve Allah (c.c.) de musluğu açarsa, az çalıştığı halde hem bol yer hem de istediğini yer.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Gerçek) mü'minin işi ne hoştur. Çünkü onun her hali kendisi için hayırdır. Bu tür özellik de sadece mü'minlere mahsustur. Eğer sevinçli bir durumla karşılaşırsa şükreder; bu onun için hayırlı olur. Eğer başına bir zarar gelirse sabreder; bu da onun için hayır olur. (Müslim)

Gönlü uyanık bilinçli mü'min olmak ve Âşık Yunus gibi “Lütfun da hoş, kahrın da hoş” diye kadere teslim olup Allah'tan her gelene razı olmak, gerçekten ne güzel, ne hoş bir şey! Sevinçli bir durumla karşılaşınca ve bol nimetlere kavuşunca bunlara şükretmek, başına bir zarar gelince ve olumsuz şeylerle karşılaşınca bunlara sabretmek ve hiç geri adım atmadan mânevî yolculuğa devam etmek, gerçekten ne güzel, ne hoş bir şey!

Îman, çift kanatlı bir kuş gibidir. Kuş tek kanadı ile uçamadığı gibi mü'min de sadece sabır ya da sadece şükür kanadı ile uçamaz ve amacına ulaşamaz. İşte bu nedenle Allah (c.c.) her kulunu mutlaka bazen bol nimetler verip şükürle, bazen de felâketler verip sabırla imtihan eder ve sonuçta imtihanı kazananlar şükür ve sabır kanadı ile uçup cennete giderler.

Amelî (fiilî) şükür

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Dâvud ailesi! Amelî (fiilî) şükür edin. Kullarımdan şükredenler ne azdır. (Sebe, 13)

Hız. Dâvud ile oğlu Hız. Süleyman'a saltanat (devlet başkanlığı) ile birlikte pek çok nimetler veren Allah (c.c.) şöyle buyurdu: “Ey Dâvud ailesi! Amelî (fiilî) şükür edin”. Yani çok şükür ve elhamdülillah gibi sözlü şükürlerin dışında, organlarınızı yaradılış amacı doğrultusunda kullanarak, günahlardan sakınarak ve ibâdetlerinizi düzenli bir şekilde yaparak amelî şükür de yapın buyurdu.

Allah'ın (c.c.) lütfettiği nimetlerden sadece damak tadı değil bütün organlar yararlanır. Bu nedenle gözünü harama bakmaktan, kulaklarını çirkin söz ve müzik dinlemekten, dilini yalan söz ve dedikodudan ve ellerini harama sürmekten korumayan ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapmayan kimse, sadece karnını tika basa doyurunca çok şükür ya da elhamdülillah demekle gerçek anlamda şükretmiş olmayacağından,

Allah (c.c.): “Kullarımdan şükredenler ne azdır” buyurarak, gerçek anlamda ve tüm organları ile şükredenlerin her dönemde az olduğunu vurgulamaktadır.

Şükreden toplumlar helâk olmaz

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer siz (Allah'a) îman eder ve (O'nun verdiği nimetlere) şükreder-seniz, Allah size neden azap etsin ki! Allah şükredenlerin mükâfatını verici ve her şeyi bilicidir. (Nisâ, 147)

Şükürle îman bazen eş anlamda kullanılır. Çünkü şükürün gerçek anlamı, nimeti veren Allah'ı (c.c.) bilmek ve tam bir teslimiyetle O'na kulluk etmektir. Yeryüzünü ve atmosferi güneş enerjisi ile çalışan ve doğal gıda üretimi yapan bir fabrikaya dönüştüren, ölü topraklardan çeşitli bitki, sebze ve meyve türleri yaratan ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ı (c.c.) bilenler,

Sayıları az olsa da gerçek anlamda inanan ve gerçek anlamda şükreden bilinçli kullar oldukları için, Allah (c.c.) mükâfatlarını verecek ve o güzelim cennette onları sürekli konuk edecektir.

ŞÜKÜR SECDESİ

Yeni bir nimete kavuşan, hastası şifa bulan, evlenen, ev alan, işe giren, iş yeri açan, çocuğu olan, hasretine kavuşan ya da korktuğu bir felâkatten kurtulan kimsenin şükür secdesi yapması, İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre müstehab ve İmâm-ı Şâfiye göre de sünnettir.

Şükür secdesi yapacak olan kimse abdestli olarak Kibleye döner ve tilâvet secdesinde olduğu gibi ellerini kaldırmadan **Allahu Ekber** diye tekbir alır ve doğruca secdeye gider. Secde de önce **Elhamdülillâh** diye Allah'a (c.c.) hamdü senâ eder, sonra diğer secdelerde olduğu gibi **Sübhâne Rabbîyel a'lâ** (Yüce Rabbimi ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim) diye, dilediği kadar Allah'ı (c.c.) tesbih, tenzih eder. Sonra tekrar tekbir alıp ayağa kalkar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kulun Rabbine en yakın olduğu hali, secde halidir. (Müslim-Nesâî-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sen çok secde etmeye devam et. Çünkü senin Allah için yaptığın

her secdene karşılık, Allah seni bir derece yükseltir ve bir günahını siler. (Müslim-Tirmizî-Nesâî-Ebû Dâvûd)

TA'DİL-İ ERKÂN

Ta'dîl-i erkân ne demektir?

Namazın rükunlarını birbirine eşit ve denk bir şekilde yapmaya **ta'dîl**, namazın içindeki farzlara **rükun** ve çoğuluna **erkân** denir. Ta'dîl-i erkân namazın farzlarından ya da vâciplerinden olduğu halde ne yazık ki genelde bilinmiyor, bilinmediği için uygulanmıyor ve namazlar eksik kalıyor.

İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Yusuf'a göre namazı ta'dîl-i erkân ile kılmak farzdır. Bu iki büyük müctehidin ihtihadına göre ta'dîl-i erkânsız namaz kılan kimse namazın farzlarından birini terk ettiği için namazı geçersizdir ve îadesi yani tekrar kılması farzdır.

İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre de namazı ta'dîl-i erkân ile kılmak vâcibdir. Bu iki büyük müctehidin ihtihadına göre namazda unutarak ta'dîl-i erkânı terk eden kimsenin sehiv yani yanlıgı secdesi yapması vâcib, kasten terk eden kimsenin ise namazı îade etmesi vâcibdir.

Ta'dîl-i erkân nasıl yapılır?

Namazın içinde beş yerde ta'dîl-i erkân vardır; 1-Rükûda 2-Kavmede 3-Birinci secdede 4-Celsede 5-İkinci secdede. Namazı ta'dîl-i erkân ile güzelce kılabilmek için,

Rükû ve secdelerde acele etmeyip âzâların tam sakinleşmesini beklemeli ve en az bir defa tesbih edecek kadar beklemelidir. Rükûdan doğrulup ayağa kalkmaya **kavme** ve iki secde arasında biraz oturmaya da **celse** denir. Kavmede acele etmeyip ayakta biraz dimdik durmalı ve celsede de biraz oturup iki secdeyi hemen peşi peşine yapmamalıdır.

Daha fazla yük taşıyacağı için, çok katlı binaların direkleri daha kalın demirlerle ve daha kaliteli betonlarla güçlendirildiği gibi, dinin direği olan ve dini taşıyacak olan namazın da ta'dîl-i erkân ile daha fazla güçlendirilmesi

zorunludur. Aksi halde binalar çöktüğü gibi din de çöker ve altında kalan insanların hem mânevî hayatı hem de gelecekları söner.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Bir kişi mescide gelip namaz kıldı, sonra Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldi ve ona selâm verdi. Peygamberimiz (s.a.v.) selâmına mukâbelede bulunduktan sonra:

“Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kılmadın” buyurdu.

O kişi dönüp yeniden namaz kıldı, sonra tekrar Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldi ve selâm verdi. Peygamberimiz (s.a.v.) yine:

“Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kılmadın” buyurdu ve bu iş üç defa tekrarlandı.

Üçüncü de o kişi:

“Seni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, ben daha güzelini bilmiyorum, sen bana öğretir misin?” dedi. Bunun üzerine, Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Namaza kalktığın zaman önce güzelce abdestini al. Sonra Kible'ye dön, tekbir al ve sonra Kur'an'dan bildiklerinden kolayına geleni oku. Sonra tatmin (âzâların sâkin) oluncaya kadar rükû yap. Sonra rükûdan kalk ve (âzâların sâkin oluncaya kadar) dimdik ayakta dur. Sonra tatmin oluncaya kadar secde yap, sonra secdeden kalk ve tatmin oluncaya kadar (iki secde arasında) otur. Sonra namazlarının hepsini bu şekilde kıl. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Adı Hallâd İbni Râfi olan bu kişi ya yeni müslüman olduğu ya da uzak-tan Medine'ye geldiği için diğer sahâbeler gibi namazı ta'dîl-i erkânı ile güzelce kılmasını bilmiyordu.

Daha fazla yük taşıyacağı için çok katlı binaların direkleri daha kalın demirlerle ve daha kaliteli betonlarla güçlendirildiği gibi dinin direği olan ve dini taşıyacak olan namazın da ta'dîl-i erkânla güçlendirilmesi gerektiğinden,

En büyük mânevî eğitimci olan Peygamberimiz (s.a.v.) iki defa, “Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kılmadın” buyurduğu halde yine aynı şekilde namaz kıldığını görünce ve üçüncüde “Ben daha güzelini bilmiyorum” diye itiraf edince, ta'dîl-i erkân ile nasıl namaz kılacağını ayrıntıları ile anlattı ve “Sonra namazlarının hepsini bu şekilde kıl” buyurdu.

TAHİYYETÜ'L-MESCİD NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz mescide girdiği zaman, iki rek'at namaz kılmadan oturmasın. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî-Nesâî)

Sözlükte tahiyye, selâmlamak demektir. Evlere girerken oturmadan önce selâm verildiği gibi mescide girildiğinde de oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılmaya mescidi selâmlama denir ve bu mescidin hakkıdır.

Yukarıdaki hadîs-i şerîfin râvisi Ebû Katâde (r.a.) bir gün mescide gittiğinde, Peygamberimizi (s.a.v.) ashâbının arasında otururken görünce o da hemen oturdu. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): “Namaz (tahiyyetü'l-mescid) kılmaya ne engel oldu?” diye sordu. Ebû Katâde:

“Ya Resûlallah! Seni ashâbınla otururken görünce ben de oturdum” deyince,

“Sizden biriniz mescide girdiği zaman, iki rek'at namaz kılmadan oturmasın” buyurdu ve Ebû Katâde'ye, kalkıp iki rek'at namaz kılmasını emretti.

Hanefî'ye göre, mescide giren kimsenin kerâhat vakitleri dışında oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılması müstehabdır, kerâhat vakitlerinde kılınması ise mekruhtur.

Şâfi'ye göre kerâhat vakitleri dâhil, mescide giren kimsenin her zaman oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılması sünnettir.

Ezan okunduktan sonra ya da ezan okunurken mescide giren kimse, eğer **oturmadan** önce vaktin sünnetini ya da vaktin (akşam namazının) farzını kılsa, hem kıldığı namazın hem de tahiyyetü'l-mescid namazının sevabını alır.

Namaz vakitlerinin dışında da olsa mescid ve camileri ziyaret eden kimselerin, Hanefî'ye göre kerâhat vakitlerinin dışında, Şâfi'ye göre her zaman tahiyyetü'l-mescid namazı kılmaları gereklidir.

Hanefî'ye göre kerâhat vakitlerinde mescidlere girenler **“Sübhânallâhi velhamdülillâhi velâ ilâhe illallâhü vallahü ekber”** gibi tesbihatlar yaparlarsa, tahiyyetü'l-mescid sevabını alırlar.

TAKVÂLIK

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah katında en değerli olanınız, en takvâ olanınızdır. (Hucurât, 13)

Takvâlık ne demektir?

Vikâye kökeninden gelen takvâ, korunmak, sakınmak ve korkmak demektir. Sağlık sorunları ya da başka nedenlerle değil, sadece Allah (c.c.) korkusu ile her çeşit günahlardan ve şüpheli şeylerden kaçınıp ibâdetleri bilinçli ve düzenli bir şekilde yapmaya **takvâlık** ve takvâ sahibi olanlara da **müttekî** denir.

Doğum, ölüm, kıyâmet ve kıyâmetten sonra yeniden dirilip mahşer yerinde sorgulanma gibi insanları aşan olayların, gerçekten ve sadece Allah'ın (c.c.) takdirine bağlı olduğuna inananlar, her çeşit günahlardan, hatta şüpheli şeylerden titizlikle kaçınıp ibâdetlerini düzenli bir şekilde yaparlar. İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Yazın kısa gecelerde insanlar uyurken sabah namazına kalkanlar, kışın karda, tipide soğuk su ile abdest alanlar, Allah'tan (c.c.) korkarak en yakınları bile olsa sazlı-cazlı düğünlere gitmeyenler, evlerde haremlik-selâmlık uygulayıp kadın-erkek bir arada oturmayanlar ve el zinasından sakınmak için yabancı kadınlarla el sıkışmayanlar... İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Türbanlı diye okul kapısında tartaklananlar, devletin polisi kullanılarak derslere alınmayanlar, başı örtülü olduğu ya da namaz kıldığı için fişlenip işten atılanlar... Ancak bu tür baskılara boyun eğmeyip başlarını açmayanlar, namazlarını bırakmayanlar ve dininden tâviz vermeyenler... İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Kalp takvâlığı

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek böyledir. Kim Allah'ın şeâirine (kanunlarına) saygı gösterirse, kuşkusuz bu kalplerin takvâsındandır. (Hac, 32)

Bir kimsenin kişisel çıkarları ile Allah'ın (c.c.) kanunları çatışsa bile, kişisel çıkarlarına Allah'ın (c.c.) kanunlarını tercih etse ve gönülden saygı duyup onları uygularsa, işte bu kalp takvâlığının yani inanç ve îmanın kalbinin derinliklerine yerleştiğinin açık belirtisidir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Kalbi) takvâyaya erenler var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (dinin temel ilkelerini) hatırlayıp hemen gerçeği görürler. (A'râf, 201)

Nâs Sûresinin son âyetinde, şeytanlardan bir kısmının cinlerden (görünmeyen) ve bir kısmının da insanlardan (görülen) şeytanlar olduğu bildiriliyor. Gözle görülmeyenler cinnî şeytanlar elektrik akımı gibi damarlarımızda dolaşıp kalplerimize sürekli olumsuz vesveseler verirken,

Gözle görülen insan şeytanları da çağın teknolojisinden yararlanıp, radyo, televizyon ve internet aracılığı ile insanlara din adına dinsizliği aşılarmaya ve sapık görüşlerini yaymaya çalışıyorlar.

Ancak!

Kalpleri takvâya erenler yani din duygusu ve Allah korkusu kalplerine yerleşenler var ya! İşte onlara ne görülmeyen cin şeytanları ne de ekranlarda görülen insan şeytanları kesinlikle bir zarar veremez ve onları dinin temel ilkelerinden koparıp saptıramaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah sizin bedenlerinize, sûretinize (fiziksel şeklinize) ve amellerinize (işlerinize) değil, kalplerinize bakar. (Müslim)

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) üç defa göğsüne işaret ederek “Takvâ buradadır” buyurdu. (Müslim)

Her insanın göğüs boşluğunda ve sol akciğerin oyuk kısmında çam kozalağı şeklinde adına yürek denilen bir kalbi vardır. Bedenimizin motoru olan ve potasyum atomunun kanda erimiş elektronları ile çalışan bu kalbin görevi, bedenin her tarafına kanı yani taze hayatı pompalamaktır.

İnsanlarda “kalb-i hakikî” (gönül) denilen bir de mânevî kalp vardır. İşte insanın özü ve mânevî kimliği gönül denilen bu kalb-i hakikîdir. Çünkü Allah'a inanıp mü'min olan ya da inkâr edip kâfir olan gerçekte bu gönüldür. Bir kimseyi seven ya da nefret eden de bu gönüldür. Daralınca sıkılan, bunalıma giren ve kırılğan olan da bu gönüldür. Allah'ın (c.c.) zikri ile tatmin olup huzur bulan ve mutlu olan da bu gönüldür.

İnsanın özü ve kalıtsal kimliği gönül olduğundan, atalarımız “Kırma kimsenin kalbini (gönlünü) çünkü yapacak ustası yok” demişler. Gelecekte kalp nakli yapılması marketten bir şey almak kadar kolay bile olsa gönül nakli yapılamadığından, kalbi değişenlerin onuru, benliği, sevgisi, nefreti, kini ve inancı değişmez.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): ***“Allah sizin bedenlerinize, sûretinize (fiziksel şeklinize) ve amellerinize (işlerinize) değil kalplerinize (gönüllerinize) bakar”*** buyuruyor ve ayrıca mübârek parmağı ile üç defa

göğsüne işaret ederek, “**Takvâ buradadır, takvâ buradadır, takvâ buradadır**” buyurarak, takvâlığın sözde, işte, görünüşte ve kıyafette değil, gönülde olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Haramlardan sakın, insanların en fazla ibâdet edeni olursun. Allah'ın senin için taksim ettiği rızka razı ol, insanların en zengini olursun. Komşuna iyilik et, gerçek mü'min olursun. Kendin için sevdiğini diğer insanlar için de sev, gerçek müslüman olursun. Bir de fazla gülme, çünkü fazla gülmek gönlü öldürür. (Ahmed İbni Hanbel-Tirmizi-Beyhaki)

Peygamberimiz (s.a.v.) bu hadîs-i şerîfinde, kalp takvâlığına erişebilme için öncelikle her çeşit haramlardan sakınmamızı, Allah'ın (c.c.) taksim ettiği rızka razı olmamızı, komşularımızla iyi, güzel geçinmemizi ve kendimiz için sevdiğimiz şeyleri diğer insanlar için de sevmemizi tavsiye ediyor ve sonuçta, “Bir de fazla gülme, çünkü fazla gülmek gönlü öldürür” buyuruyor.

Takvâlığın mükâfatı

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, (daraldığı zaman) Allah ona bir çıkış yolu lütfeder. Ve ona hiç beklemediği yerden (bol) rızık verir. (Talâk, 2-3)

Allah'tan (c.c.) korkup takvâca yaşayanlar, sınav gereği daraldıkları ve sebepler tükendiği anda Allah (c.c.) onlara çıkış yollarını açar ve onlara hiç beklemedikleri yerlerden bol rızıklar verir.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, Allah'ın dostlarına hiç korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar. (Çünkü) onlar îman edip takvâ üzere yaşayanlardır. (Yunus, 62-63)

Her çeşit koşullarda dimdik ayakta durup îmanını koruyan ve sürekli takvâ üzere yaşayan Allah dostlarına, ölüm ânında, kabirde, mahşerde ve sıratıta hiçbir korku yoktur ve onlar geçmişlerinden dolayı hüzünlenip mahzun da olmazlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz müttekîler (takvâ üzere yaşayanlar) cennetlerde ve pınar başlarında olacaklar.

(Onlara denilecek ki:) Oraya selâmetle ve güven içinde girin. (Hicr, 45-46)

Ölümü, âhireti unutup dünyada çılgınca günah işleyenler ve tevbesiz âhirete gidenler, korkunç cehennemde cayır cayır yanarken ve fokur fokur kaynayan hamîm suyunu içerken,

Dünyada her çeşit günahlardan titizlikle kaçınıp takvâ üzere yaşayanlar, o güzelim cennetlerde pınarların başında oturup bol bol yiyip içecek ve dünya anılarını konuşup doyusıya sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun. (Âl-i İmrân, 133)

Takvâlığın mükâfatı doğrudan cennettir. Çünkü Allah (c.c.) yedi kat göklerden daha geniş olan cenneti takvâ sahipleri için hazırlamış ve hayaller ötesi güzelliklerle donatmıştır.

En küçük varlıklar olan atomun çekirdeğindeki protonları, nötronları ve hücrenin çekirdeğindeki genleri, DNA ları boşuna yaratmayan Allah (c.c.), yedi kat göklerden yani milyarlarca galaksiden daha büyük olan cennetleri hiç boşuna yaratır mı?

Bu nedenle Allah (c.c.), önce tevbe edip “Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup, genişliği (yedi kat) gökler ve yer kadar olan cennete koşun” buyuruyor.

Gelin, Allah'ın (c.c.) bu davetine **Lebbeyk** diye icâbet edelim ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olan o güzelim cennet koşusuna biz de katılalım. Ayrıca peygamberler, siddıklar, şehitler, sâlihler ve müttekîler ile birlikte olmanın ruhsal ve mânevî feyzini yaşayalım!..

TEBÂREKE (MÜLK) SÛRESİ

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in ashâbından biri, (gece yolculuğunda) kabir olduğunu bilmeden bir kabrin üzerine çadırını kurup yatmış. Meğer orası bir insanın kabri imiş ve o kişi Mülk Sûresini okuyormuş ve sonuna kadar okuyup tamamlamış.

O kimse Peygamberimize (s.a.v.) geldi ve: Ya Resûlallah! Ben kabir olduğunu bilmeden bir kabrin üzerine çadırımı kurdum, baktım ki oradaki insan Mülk Sûresini okuyordu ve tamamladı. (Bunun üzerine) Resûlullah (s.a.v.) buyurdu ki:

“O (Mülk Sûresi) Mânia'dır, Münciye'dir; onu kabir azabından korur”. (Tirmizî)

Ölen kimse dünya hayatında iken hangi ibâdeti sürekli yapmış ve ondan ruhsal zevk almışsa, ölümünden sonra da ruhsal zevki katlanarak ona devam eder.

Her meyvenin maddî açıdan farklı tadı, rengi, kokusu ve özelliği olduğu gibi kuşkusuz her sûrenin ve her âyetin de mânevî açıdan farklı tadı, rengi, kokusu ve özelliği vardır. İşte Mülk Sûresinin özelliği de, **Mânia** (mâni olucu, engelleyici) ve **Münciye** (kurtarıcı) olup, sahibini kabir azabından korumasıdır.

Tirmizî'nin rivâyet ettiği bir hadîs-i şerifte, Peygamberimiz (s.a.v.) her gece yatmadan önce (yatsı namazından sonra), Mülk Sûresini okurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tebâreke sûresi, kabir azabına mâni (engel) olucudur. (Menâvî)

Tebâreke Sûresini her gece yatsı namazından sonra okuyanlar, kabirlerinde rahatça yatar ve azap olmazlar. Çünkü Tebâreke Sûresi onları kabir azabından korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an'da otuz âyet olan bir sûre vardır; o bir kişiye şefâat etti, sonuçta o kişi bağışlandı. O sûre: Tebârekellezî biyedihî'l-mülk'dür.

(Ebû Dâvûd-İbni Mâce-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an'da sadece otuz âyet olan (yani kısa) bir sûre vardır ki, o (mahşerde) sahibini cennete koyuncaya kadar mücadele edecek. İşte o, Tebâreke'dir. (Taberânî)

Tebâreke Sûresi sahibini yani kendisini sürekli okuyanı sadece kabir azabından korumakla kalmayacak, Allah'ın (c.c.) izni ile mahşer yerine de gelecek ve sahibini zebânîlerin elinden kurtarıp cennete sokuncaya kadar mücadele edecek.

TEBUK SEFERİ

Medine'de kıtlık, kuraklık olduğu ve müslümanlardan çoğunun aç ve hasta olduğu konusunda kendisine bilgiler ulaşan Bizans İmparatoru Heraklius, Medine'ye saldırıp yakıp yıkmak ve bütün müslümanları toptan imhâ etmek için hicretin 9. yılında Şam'da 40.000 kişilik bir ordu hazırladı.

Durumu haber alan Peygamberimiz (s.a.v.) derhal savaş hazırlığına başladı, gereken önlemleri aldı, herkesin bu savaşa katılmasını ve durumu iyi olanların maddî yardım da yapmalarını emretti.

Peygamberimiz (s.a.v.) “savaş hiledir” kuralını uygulayarak genelde gidilecek yerleri gizlerken, bu defa gidilecek yer çok uzak, mevsim çok sıcak ve düşman da çok güçlü olduğundan, Bizans'a doğru gidileceğini açıkça bildirdi ve müslümanların buna göre hazırlanmalarını haber verdi.

Gerçekten mevsim çok sıcak, gidilecek yer çok uzak ve düşman da küçük bir kabile filân değil, dünyanın efsânevi süper gücü olan Doğu Roma İmparatorluğu idi. Diğer yandan Medine halkının tek geliri olan hurmalar da olgunlaşmaya başlamış ve toplama zamanı yaklaşmıştı.

Bu durumdan yararlanmak isteyen Medine'deki münâfıkların başı olan Abdullah b. Ubey de: “Muhammed Roma Devletini oyuncak mı sanıyor? Vallahi ben onu ashâbı ile birlikte yakalanıp esir alındıklarını ve ellerinin boyunlarına bağlandıklarını görmüş gibi biliyorum” diye moral bozucu propagandalar yapıyor ve halkın savaşa katılmasını önlemeye çalışıyordu. Bunun üzerine,

Yüce Allah buyurdu:

Ey îman edenler! Size ne oldu ki, “Allah yolunda cihada çıkın” denildiğinde, (ağırdan alıp) yere çakılıp kalıyorsunuz? Yoksa âhireti bırakıp (geçici) dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının zevkleri, âhirete oranla pek azdır. (Tevbe, 38)

Bu âyet-i kerîmenin gelmesi ile işi ağırdan alanlara bir gayret geldi ve müslümanlar Medine'de toplanmaya başladı. Ancak aşırı kurak ve kıtlık olduğundan savaşa katılacak müslümanlardan pek çoğunun binek hayvanı ve yolda yiyecek azığı bile yoktu.

Yardım kampanyası

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) mescidde maddî yardım kampanyası başlattı ve ashâbını “Ceyşü'l-usre” (güçlük ordusu) denilen bu orduya maddî yardımda bulunmaya davet etti.

Hz. Ömer malının yarısını, 4.000 dirhem (gümüş lira) getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in “Geride ev halkına ne bıraktın?” sorusuna, “Malımın yarısını da onlara bıraktım” diye cevap verdi.

Hz. Ebû Bekir malının hepsini, 4.000 dirhem getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in “Ev halkına ne bıraktın?” sorusuna; “Onlara Allah ve Resûlünü bıraktım” deyince, Hz. Ömer: Ben hayırda Hz. Ebû Bekir ile yarışamayacağım diye ağladı.

Ticaretle uğraşan Hz. Abdurrahman da sermayesinin yarısını yani 4.000 dirhem getirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) ona: “Allah için verdiğine de, ev halkı için bıraktığına da bereket versin” diye dua etti. Hz. Abdurrahman Peygamberimiz (s.a.v.) in bu duası ile gerçekten çok zengin oldu.

Orduya en büyük katkıyı Hz. Osman yaptı. Şöyle ki: Ordunun binek ihtiyacını karşılamak için 900 deve ile 100 atı orduya hibe etti. Her biri için birer altın lira harcayarak 10.000 askerin gerekli teçizatını karşıladı. Sonra 1.000 dinarı (altın lirayı) da mescide getirip Peygamberimiz (s.a.v.) in önüne koydu ve ya Resûlallah! Bunları dilediğin yere harca dedi.

Hz. Osman'ın bu fedakârlığından çok duygulanan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ellerini açarak, “Allahım! Ben Osman'dan razıyım, sen de razı ol” diye dua etti.

Ashâb-ı kiramın her biri maddî güçlerini sonuna kadar kullanarak “Ceyşü'l-usre” denilen bu güçlük ordusuna yardım etti. Kadın sahâbeler de kulaklarındaki küpelerini, parmaklarındaki yüzüklerini ve boyunlarındaki gerdanlıklarını vererek Peygamberimiz (s.a.v.) in başlattığı bu yardım kampanyasına cân-ı gönülden katıldılar (Allah (c.c.) hepsinden razı olsun).

Ağlayan sahâbeler

Yüce Allah buyuruyor:

Kendilerine binek (hayvanı) temin etmen için sana geldiklerinde; “Size verecek bir binek bulamıyorum” deyince, (Allah yolunda) harcayacak bir şey bulamadıklarına üzüлüp, gözleri yaşla dolarak geri dönenlere de bir sorumluluk yoktur. (Tevbe, 92)

Ordu hazırlığını yapmış yola çıkmak üzereydi. Sâlim b. Umeyr, Utbe b. Zeyd, Seleme b. Sahr, Ebû Leylâ el-Mâzinî, İrbâd b. Sâriye, Abdullah

b. Muğaffel ve Amr b. Gunme (radiyallahu anhüm) adındaki yedi yoksul sahâbe de cihada katılmak için geldi. Ancak Peygamberimiz (s.a.v.) onlara: “Size verecek bir binek bulamıyorum” deyince, hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp geri döndüler. Sonra ikisine Hz. İbni Yâmin, ikisine Hz. Abbas ve üçüne de Hz. Osman binek sağladı ve onlar da cihada katıldı.

Sefere çıkış

Peygamberimiz (s.a.v.) son seferi olan Tebuk'a hicretin 9. yılı Receb ayında perşembe günü 30.000 kişilik bir ordu ile Medine'den yola çıktı ve 18 yerde konakladıktan sonra Tebuk'a geldi.

Medine'ye yaklaşık 700 km. uzaklıkta olan Tebuk, Arap Yarımadasının kuzeyinde ve Medine ile Şam'ın tam ortasında, suyu ve hurması bol olan bir yerin adıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) Tebuk'da yirmi gün Bizans ordusunu bekledi. Ancak Bizans ordusunun ünlü komutanı Kubad, 30.000 kişilik İslâm ordusunun Tebuk'a geldiğini duyunca paniğe kapılıp geri döndüğü için Tebuk'ta savaş olmadı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in 30.000 kişilik bir ordu ile Medine'den Tebuk'a kadar gelip Bizans'a meydan okuması, o günkü dünyada geniş yankı uyandırdı ve bazı hükümdarlar Tebuk'a gelip İslâm'ın korumasına girip cizye (vergi) vermeyi kabul ettiler.

Medine'ye dönüş ve sonuç

Bizans ordusunun Tebuk'a gelmeyip geri döndüğünü haber alan Peygamberimiz (s.a.v.), ashâb-ı kiram'ın ileri gelenleri ile müşavere ettikten sonra geri dönmeye karar verdi ve mübârek Ramazan ayının ilk günlerinde Medine'ye döndü.

Peygamberimiz (s.a.v.) in Tebuk seferi ile Arap Yarımadasında ve dünyada, Bizans Devletinin yenilmez bir güç olduğu efsânesi yıkıldı ve çiçeği burnundaki yeni İslâm Devleti dünyadaki süper güçler arasına katıldı.

TEHECCÜD (GECE) NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Gecenin bir kısmında uyanıp kalk ve sana özel bir nâfile olmak üzere namaz kıl. (Böylece) Rabbinin seni makâm-ı mahmûd'a (şefâat mâkamına) çıkarması umulur. (İsrâ, 79)

Arapça'da, gecenin bir kısmında uyuduktan sonra kalkmaya teheccüd denildiğinden, gece yarısından sonra kılınan namazlara da **teheccüd namazı** denir. Ancak teheccüd namazı kılmak için biraz yatıp uyumak şart değildir. Çünkü bazı geceleri hiç uyumayan Allah (c.c.) dostları olduğu gibi İmâm-ı A'zam'ın da (r.a.), kırk yıl yatsı abdesti ile sabah namazını kıldığı yani geceleri hiç uyumadığı rivâyet edilir.

Allah (c.c.) "Gecenin bir kısmında uyanıp kalk ve **sana özel** bir nâfile (ek) olmak üzere namaz kıl" buyurduğu için, Peygamberimize (s.a.v.) teheccüd namazı farz, ümmetine ise sünnettir.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) gece on bir rek'at namaz kılarıdı. Fecr-i sâdik doğunca (imsak vakti girince) hafifçe iki rek'at namaz kılar, sonra müezzin gelip ezan okuyuncaya kadar sağ yanı üzerine yaslanıp yatardı. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) vitir namazını yatsı ile birlikte kılmayıp teheccüden sonra kıldığı için geceleri sekiz rek'atı teheccüd ve üç rek'at vitir olmak üzere toplam on bir rek'at namaz kılarıdı.

Teheccüd namazında kıyâmda (ayakta) çok uzun okuduğu, rüku ve secdelerde de çok tesbihat yaptığı için gece yarısından sonra başladığı teheccüd namazı imsak vaktine kadar devam eder ve imsak vakti girince sabah namazının sünnetini hafifçe yani Kâfirûn ve İhlâs sûreleri ile kılar ve sonra sağ yanı üzerine yaslanıp biraz dinlenirdi.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) geceleri kalkıp ayakları şişinceye kadar namaz kılarıdı. Ben ona:

Ya Resûlallah! Senin geçmiş ve gelecek bütün hataların bağışlandığı halde niçin kendini böyle yoruyorsun? dedim.

Buyurdu ki:

"Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?" (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Selâmı yayınız, yemek yediriniz, akrabalarınızı gözetip kollayınız ve insanlar uyurken (geceleri) namaz kılınız. Selâmetle cennete girersiniz. (Tirmizî-İbni Mâce)

TEMİZ VE DOĞAL GIDA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Size verdiğimiz rızıkların temiz olanlarından yi-yin ve Allah'a şükredin; gerçekten O'na kulluk ediyorsanız. (Bakara, 172)

Yeryüzünü insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen, atmosferi güneş enerjisi ile çalışan doğal laboratuvara dönüştüren ve farklı toprak maddelerinden (elementlerden), farklı özellikte çeşitli doğal gıdaları yaratan Allah (c.c.), temiz ve doğal gıdaları tüketmemizi ve sonra bunları yaratan Allah'a (c.c.) şükretmemizi emrediyor.

Dînî açıdan bir sakıncası olmayan ve çeşitli katkı maddeleri ile doğası bozulmayan her çeşit yiyecek ve içeceklere temiz ve doğal gıda denir. Allah (c.c.) insanların sindirim sistemlerini helâl, temiz ve doğal gıdaları sindirebilecek özellikte yarattığından,

Bunların dışında çeşitli kimyasal maddelerin katılımı ile doğaları bozulan gıdaları insanların sindirim sistemleri tam sindiremez ve vücuda yararlı bir hale getiremez. Sonuçta sindirilmeyip mayalanan ve çürüyen bu gıdalar zamanla damar tıkanıklığı gibi pek çok hastalıklara neden olur ve insanların genel sağlık dengeleri ile psikolojileri bozulur.

Katkı maddelerinden örnekler

(E-221) Sodyum Sülfid: Paketlenmiş dondurmalar, peynirler, meyve suları, hazır çorbalar, konserveler, kek, bisküvi gibi fırınlanmış ürünler, üzüm, incir, kayısı, ceviz, fındık ve fıstık gibi kurutulmuş meyvelerde, kıvam koruyucu, beyazlatıcı ve bozulmayı önleyici olarak kullanılır. Bu tür gıdaları tüketenlerde zamanla hafıza kaybı (unutkanlık), göğüste sıkışma, beyinde yanma, kan basıncının düşmesi, nabız yükselmesi, halsizlik ve ishal gibi belirtiler ortaya çıkar.

(E-250) Sodyum nitrit: Genelde sucuk, salam ve pastırma gibi işlenmiş et ürünlerinde katkı maddesi olarak kullanılır. Bu tür ürünleri fazla tüketenler, baş ağrısı, baş dönmesi ve nefes alma güçlüğü gibi rahatsızlıklara, hatta zamanla akciğer, beyin ve pankreas kanserine yakalanabilirler.

(E-171) Titanyumdioksit: Her çeşit şekerleme, ciklet, un, şeker, tuz, karbonat ve kabartma tozu gibi çeşitli ürünlerde beyazlatıcı ve nem tutucu olarak kullanılır. Ağız yoluyla alınan bu madde, çok kuvvetli nem tutucu olduğundan vücuttaki su dengesine zarar verir.

Zararlı gıdalar ve şeytan

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Yeryüzündeki helâl ve temiz gıdalardan yiyin. (Helâl, temiz gıdaları bırakıp) şeytanın peşine düşmeyin; çünkü o size apaçık bir düşmandır. (Bakara, 168)

Çok akıllı, bilinçli ve çeşitli dallarda uzman olan şeytan, zararlı yiyecekler konusunda da uzman olduğundan, genelde boğazına düşkün olanlara bu açıdan yaklaşır ve sağlıklarını bozmaya çalışır. Çünkü o sinsi şeytan çok iyi bilir ki, sürekli sağlık sorunları ile uğraşanlar, psikolojileri bozulanlar ve ruhsal bunalıma girenler, ibâdetlerden kopup haramlara yönelir ve îmanları tehlikeye girer.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hastalık gelmeden önce sağlığının ve ölüm gelmeden önce hayatının değerini bil. (Buhârî-Tirmizî)

Bu hadîs-i şerifte sağlığın dindeki yeri ve insan psikolojisi üzerindeki önemi vurguluyor; sonra hastalık gelmeden önce sağlığın ve ölüm gelmeden hayatın değerini bilmemiz öneriliyor.

Hücre ve DNA

Her canlının, canlılık özelliği taşıyan en küçük ve hayatın ilk bağımsız parçasına hücre denir.

Alyuvarlar hâriç, her hücrenin bir çekirdeği vardır ve çekirdek hücrenin en önemli bölümü ve yönetim merkezidir. Çünkü hücre çekirdeğinin içinde balık ağı gibi iplikçik şeklinde 46 adet kromozom ve kromozomların üzerinde de DNA molekülünün bir bölümü olan inci taneleri gibi dizili genler vardır.

İşte bu DNA lar her canlının soydan gelen bütün ırsî özellikleri ile kişisel özelliklerinin tam bir kopyasını taşırlar. Allah (c.c.) DNA ları kendilerini kopyalama özelliğine sahip olarak yarattığından, tüm bitki ve hayvan türleri ile insanlar arasındaki soydan gelen ırsî özellikler nesilden nesile bu DNA molekülleri ile taşınır.

Her canlıda sadece kendi cinsine özel DNA molekülü olduğundan ve her DNA molekülü sadece kendini kopyaladığından, elma çekirdeğinden armut olamaz ve maymun da insan doğuramaz.

Genetik mühendisliği ve şeytan

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan dedi ki:) “Elbette onları saptıracağım, boş emellere, kurnuntulara daldıracağım, onlara hayvanların kulaklarını yarmayı ve Allah'ın yarattığını (doğal yapıyı) değiştirmelerini emredeceğim. Kim Allah'ı bırakıp şeytanı dost edinir ve ona uyarsa, elbette apaçık bir ziyana uğramıştır. (Nisâ, 119)

Hız. Âdem'e secde etmediği için lânetlenen ve cennetten kovulan şeytan, Hız. Âdem'in soyundan gelen insanlara "Allah'ın yarattığını (doğal yapıyı) değiştirmelerini emredeceğim" yani dürtüler verip teşvik ve tahrik edeceğim diye yemin etti.

İnsanlara karşı aşırı kin ve intikam duyguları besleyen şeytan, Allah'ın yarattığı doğal yapıda değişiklik yapmaları için her çağda insanlara dürtüler vermiş ve hayvanların kulaklarını yarma ve döğme yaptırma gibi bazı konularda az çok başarılı olmuştur.

Ancak şeytan, yüz binlerce yıldan beri en başarılı altın dönemini çağımızda yaşıyor ve kim bilir nasıl mutlu oluyor? Çünkü bir yanda nükleer atıklar, hava kirliliği, zehirli tarım ilâçları ve kitlesel imha silahları...

Diğer yanda DNA ları birbirine transfer edilip doğası bozulan buğday, mısır, pirinç, patates, soğan, sarımsak, domates, kavun, karpuz, elma, şeker pancarı ve ayçiçeği gibi temel gıda ürünleri...

Tohumların da DNA ları değiştiğinden ve DNA ları değişen canlılar kısır kaldığından, tarımla uğraşanlar her yıl para ile yeni tohum alma zorunluluğunda kalıyor ve köylerde oturanlar da artık temiz ve doğal gıda yemekten yoksun kalıyor.

Peki sonuç ne olacak?

Transfer edilen bit, böcek, akrep, köpekbalığı, insan, mikrop, virüs ve karşıt organizmaların DNA larından elde edilen gıdalar yenildiğinde, kana karışıp ölen hücrelerin yerine yeni hücreleri ve yeni DNA ları oluşturacağına ve yeni DNA lar kendilerini kopyalayacağına göre, sonuç ortada!

İnsanlar Hız. Âdem'den beri gelen ırsî özelliklerini ve kalıtsal kişiliklerini yavaş yavaş yitirecek, biyolojik, fiziksel, duygusal ve psikolojik açıdan kim bilir nasıl bir varlığa dönüşecek?

Çözüm!

Zararı asgâriye (en aza) indirmek için, uzun ömürlü, tatlandırıcı ve doğal özdeş aromalı yiyecek ve içeceklerin yerine ev yapımı gıdaları tüketmeli ve bağımlılık yapan gazlı içecekler yerine ev yapımı yoğurttan yapılan ayranı ve limonatayı tercih etmelidir.

Her mevsimde sadece zamanın sebze ve meyvelerini tüketmeli, kışın seralarda zehirli kimyasal ilaçlarla yetiştirilen sebzelerden yıldıan kaçır gibi kaçmalıdır.

Ayrıca radyasyon dalgaları saçan cep telefonu, televizyon ve internetle aramıza biraz mesafe koyalım, gereksiz ve yararsız durumlarda onlardan uzak duralım.

TEŞRİK TEKBİRİ

Sözlükte, şarka (doğuya) doğru gitmeye ve etleri pastırma gibi kesip güneşte kurutmaya **teşrik** denir. Zilhicce ayınının 9. gününe arefe, 10. gününe “nahr günü”, 11, 12 ve 13. günlerine de “teşrik günleri” denir. Ramazan bayramının arefesi yoktur, çünkü o gün Ramazan'dır.

Hanefî'de İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'in ictihadına göre, arefe günü sabah namazından bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar 23 vakitte sadece farz namazlarının peşinden bir defa, **Allahu ekber Allahu ekber, lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber, Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd** diye tekbir getirmek, namaz kılmakla yükümlü olan erkek-kadın herkese vâciptir.

Şâfi'de de bu 23 vakitte, **Allahu ekber Allahu ekber Allahu ekber, (üç defa) lâ ilâhe illallahu vallahu ekber, Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd** diye tekbir getirmek sünnet, sonra **Allahu ekber kebîra, velhamdü lillâhi kesîra ve sübhânallahi bukreten ve esîlâ** yı ilâve etmek müstehabdır.

Ateşe atılma, Filistin'e göç etme, çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail ile annesi Hz. Hacer'i ıssız ve susuz çöle tek başlarına bırakma ve öz yavrusu Hz. İsmail'i kendi eli ile Allah yolunda kurban etme gibi en büyük mânevî sınavlara tâbi tutulan Hz. İbrahim aleyhisselâm,

Çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail'i Allah yolunda kurban etmek için yere yatırıp boğazına bıçağı dayamış ve yavrusu da Allah yolunda kurban olmak üzere babasına teslim olup boynunu uzatmıştı.

Hz. İsmail'in yerine kurban edilmek üzere cennetten bir koç getirmekte olan Hz. Cebrâil, gözü yaşlı babanın oğlunun boğazına bıçağı dayadığını ve oğlunun da babasına tam teslim olduğunu görünce şaşkına döndü ve “Allahu Ekber Allahu Ekber” diye tekbir aldı. Hz. İbrahim başını kaldırıp Hz. Cebrâil'i görünce, “Lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” dedi. Hz. Cebrâil'in bir koç ile geldiğini gören bıçak altındaki Hz. İsmâil de, “Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd” dedi.

Hız. Cebrâil, "Al bunu İsmâil'in yerine kurban et" diye cennetten getirdiği koğu Hz. İbrahim'e teslim edince, baba-oğul birbirlerine sarılıp ağlaştılar ve Allah'a Őükredip secdeye kapandılar.

Atalarımız, "Kasap et derdinde, koyun da can derdinde" demişler. Bizlerde bayramlarda kurban kestiğimiz zaman kasaplar gibi sadece et derdinde olmayalım, biraz da Hz. İbrahim ile Hz. İsmail olayını hatırlayalım ve Allahu Ekber diye teşrik tekbirlerini cân-ı gönülden getirelim!..

TERÂVİH NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek Ramazan'ı ihyâ ederse (terâvih namazını kılsa) geçmiş günahları bağışlanır.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâi)

Tervîha'nın çoğulu olan terâvih, oturmak, dinlenmek demektir. Terâvih namazının her dört rek'atında selâmdan sonra oturulup biraz dinlenildiği için Ramazan gecelerinde yatsı namazının farzından sonra kılınan namaza **terâvih** denir.

Yukarıdaki hadîs-i Şerif'de, Ramazan ayını gündüzleri oruğu tutarak ve geceleri yirmi rek'at terâvih namazı kılarak ihya edenlerin, geçmiş günahlarının bağışlanacağı haber veriliyor. Bu geçici dünya âlemine âhiret penceresinden bakanlar için, gerçekten ne büyük avantaj ve kaçırılmaması gereken bir fırsat!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah size Ramazan orucunu farz kıldı, ben de kıyâmını (terâvih namazını) sünnet kıldım. Kim inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek orucunu tutar ve terâvih namazını kılsa annesinden doğduğu gün gibi günahlarından arınır. (Nesâi-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Ramazan ayında gündüzleri ah vah diye Şikâyet etmeden oruğu tutanlar ve geceleri de yatsı namazından sonra mânevî mesâiye kalıp yirmi rek'at terâvih namazını kılanlar, hiç kuşkusuz kul hakkı hâriç annelerinden yeneden doğmuş gibi tertemiz ve günahsız bir şekilde bayrama kavuşurlar.

Terâvih namazı sünnet midir?

Akıllı olup erginlik çağına eren ve müslüman olan erkek-kadın bütün müslümanlara terâvih namazı sünnet-i müekkeddir, cemaatle kılınması ise sünnet-i kifâyedir.

Bir Ramazan gecesinde Peygamberimiz (s.a.v.) in mescidde terâvih namazını kıldığını gören sahâbeler, hemen mescide geldiler ve Peygamberimiz'e (s.a.v.) uyup namaz kılmaya başladılar.

İkinci gece daha kalabalık bir cemaat mescide gelip Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte terâvih namazını kılınca, Peygamberimiz (s.a.v.) üçüncü gece mescide gelmedi ve nedenini soranlara, "Terâvih namazının ümmetime farz kılınmasından korktum" buyurdu.

Ancak, Ramazan gecelerinde terâvih namazını mescidde kılmaktan çok feyiz alan sahâbeler, bazen tek başlarına ve bazen küçük gruplar halinde cemaatle terâvih namazını kılmaya devam ettiler ve mübârek Ramazan ayının gecelerini ihya ettiler.

Hz. Ebû Bekir'den sonra halife olan Hz. Ömer, bu kargaşaya son vermek için bir çözüm aradı ve bazı sahâbelerle istişâre edip görüşlerini aldıktan sonra, terâvih namazının topluca bir imamın arkasında kılınmasına karar verdi ve ünlü kurrâlardan olan Übey İbni Ka'b'a (r.a.) bu görevi verdi.

Hz. Ömer'in başlattığı bu uygulama, ondan sonra halife olan Hz. Osman ve Hz. Ali döneminde de devam etti, sahâbeler ve tâbiin bu üç halifenin döneminde ve onlardan sonraki dönemlerde de terâvih namazını cemaatle kılmaya devam ettiler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidîn'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır. (Ebû

Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Hulefâ-i Râşidîn'in ikincisi olan Hz. Ömer'in emriyle binlerce sahâbeye imam olan Übey İbni Ka'b (r.a.), iki rek'atta bir selâm vererek ve her dört rek'atın sonunda biraz oturarak hatimle terâvih namazını yirmi rek'at olarak kıldırıldı ve bu uygulama sahâbelerin söz birliği ile kabul edildi.

Hulefâ-i Râşidîn'den Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'nin dönemleri ile tâbiin ve tebe-i tâbiin dönemlerinde terâvih namazı yirmi rek'at kılındığı gibi onlardan sonra da günümüze kadar aynı uygulama devam ettiğinden, bunun dışında Hadîs-i âhâd'a dayanan rivâyetlerle amel edilemez.

Hanefi'ye göre, terâvih namazını iki rek'atta bir selâm vererek kılmak daha faziletli olmakla birlikte, dört rek'atta bir selâm vererek kılmak da câiz (geçerli) dir. Ancak dört rek'atta bir selâm verildiğinde, ikinci rek'atın sonundaki oturuşta Ettehiyyatü'den sonra Allahümme salli alâ ile Allahümme bârik alâ'yı okumak ve üçüncü rek'ata kalkınca da Sübhâneke'yi okumak sünnettir. Terâvih namazını sekiz, on ya da yirmi rek'atta bir selâm vererek kılmak ise mekruhtur.

Şâfi'ye göre, bütün nâfile namazlarda olduğu gibi terâvih namazında da iki rek'atta bir selâm verilir, dört rek'atta bir selâm vermek câiz (geçerli) değildir.

Uyarı!

Terâvih namazı da diğer namazlar gibi bir ibâdettir ve bu nedenle diğer namazlarda geçerli olan kurallar terâvih namazında da aynen geçerlidir. Gerçek böyle iken imamların bir kısmı, belki de çoğunluğu terâvih namazlarında kurallara değil, nefislerine uyuyor ve cemaat böyle istiyor bahanesi ile ne yazık ki terâvih namazları ibâdet olmaktan çıkıyor ve **yat kalk** eğitimine dönüşüyor.

Ancak, Allah (c.c.): **“Kur'an'ı tertil ile oku”** (Müzzemmil, 4) buyuruyor. Harfleri mahrecinden çıkararak kelimeleri tane tane okumaya **tertil** denir. Namazda Kur'an âyetlerini yangından mal kaçırır gibi alelacele harfleri ve kelimeleri yutarak okumak, Allah'ın Kitabı olan Kur'an'a ve dinin direği olan namaza saygısızlık olduğundan, bu şekilde kılınan namazların iâdesi (tekrar kılınması) ve ayrıca tevbe edilmesi gerekir.

Çünkü farz, vâcib, sünnet ve nâfile namazların hepsinde **ta'dîl-i erkân**, İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre farz ve İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre vâcib olduğundan, ta'dîl-i erkânsız kılınan namazların iâdesi yani tekrar kılınması vâcibdir. (Ta'dîl-i erkân bölümüne bakınız. s. 289)

Allah korkusundan yoksun ve dinde duyarsız olan zavallı jet imamlar, aslında sünnet iken vâcibin kasten terkinden dolayı iâdesi vâcib olan terâvih namazlarını tekrar kıldırmamakla, büyük sorumluluk altına giriyor ve cemaatin günahına da ortak oluyorlar.

TEVÂZU

Yüce Allah buyuruyor:

Rahman'ın (has, gerçek) kulları onlardır ki, yeryüzünde tevâzu ile yürürler ve cahiller kendilerine sataştığında, (tartışmayı) “Selâm!” derler (geçerler). (Furkan, 63)

Meyveyi sevdiren tadı, insanı sevdiren de güzel ahlâkıdır. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim”** (Hâkim-Beyhakî) buyurdu. Güzel ahlâk îmanın bir bölümü olduğu gibi güzel ahlâkın da bölümleri vardır ve bu bölümlerden biri de tevâzudur.

Bir kimsenin alçak gönüllü ve hoşgörülü olup kendini hiç kimseden üstün görmemesine **tevâzu** ve tevâzu sahibi olana da **mütevâzi** denir. Allah (c.c.) tevâzu sahibi olan mütevâzi kullarını sevdiği için âyet-i kerîmede, “Rahman'ın (has, gerçek) kulları” diye onları övüyor ve “yeryüzünde tevâzu ile yürürler ve câhiller kendilerine sataştığında, (tartışmayı) **Selâm** derler (geçerler)” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah bana: Öyle mütevâzi olun ki, kimse kimseye üstünlük taslamasın ve hiç kimse kimseye haksızlık etmesin, diye ilham etti. (Müslim-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

İnsanlar bu fâni dünya hayatında geçici olarak farklı konumlarda ve farklı mâkamlarda olsalar da, gerçekte hiç kimsenin kimseye karşı üstünlük taslamaya ve haksızlık etmeye hakkı yoktur.

Neden mi?

Geçmişimize baktığımızda! Hepimiz aynı toprak maddelerinden (elementlerden) yaratıldık. Hepimiz yaklaşık dokuz ay anne karnında kaldık. Hepimiz küçük bir bebek şeklinde bu dünyaya geldik, kustuk ve altımızı kirlittik. Hepimiz bebeklik, çocukluk, gençlik dönemlerini yaşadık, ağladık, güldük ve bu günlere geldik.

Geleceğimize baktığımızda! Hepimiz yaşlanıp dede, nine olacağız. Hepimiz çeşitli hastalıklarla boğuşacağız. Sonra hepimiz kefeni giyip ve tabuta binip bu fâni dünyaya veda edip gideceğiz ve yer altındaki kabrimizde çürüyüp toprağa dönüşeceğiz.

Bu nedenle öyle mütevâzi olalım ki, gerçekten hiç kimseye karşı üstünlük taslamayalım ve hiç kimseye zulüm, baskı ve haksızlık etmeyelim. Öyle mütevâzi olalım ki, topraktan yaratıldığımızı ve sonuçta çürüyüp tekrar toprak olacağımızı unutmayalım!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tevâzu insanı ancak yüceltir. O halde mütevâzi olun ki, Allahu Teâlâ sizi yüceltsin. Affetmek insanın ancak şerefini arttırır. O halde affedin ki, Allah şerefinizi arttırsın. Sadaka vermek malın ancak bereketini arttırır. O halde sadaka verin ki, Azîz ve Celîl olan Allah size merhamet etsin. (Menâvî-İbn-i Ebiddünyâ)

TEVBE VE İSTİĞFAR

Yüce Allah buyuruyor:

Ey mü'minler! Hepiniz Allah'a tevbe edin ki, felâha (kurtuluşa) kavuşursunuz. (Nur, 31)

Ölümü, hesap gününü unutup günahlara dalanların, pişmanlık duyarak ve kendilerini kınayarak tekrar Allah'ın (c.c.) emirlerine dönmelerine **tevbe** ve günahlarının bağışlanması için Allah'a (c.c.) yalvarmalarına da **istiğfar** denir.

İnsanın bu geçici dünya hayatının mutlu bir sonla noktalanması, âhirete günahlardan arınmış olarak gitmesi, kabrinde rahat etmesi ve Sırat Köprüsünü hızla geçip o güzelim cennete kavuşması, gerçek ve kalıcı tevbeyle bağlı olduğundan, Allah (c.c.): “Ey mü'minler! Hepiniz Allah'a tevbe edin (günahlarınızdan arının) ki, felâha (kurtuluşa) kavuşursunuz” buyurarak, gerçek kurtuluşun ve sürekli mutluluğun tek adresinin **tevbe** ve **istiğfar** olduğunu haber veriyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Allah'a tevbe ve istiğfar edin. Çünkü ben günde yüz defa O'na tevbe ederim. (Müslim-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

Geçmişteki ve gelecekteki bütün hataları bağışlanan Peygamberimiz (s.a.v.) in, günde yüz defa tevbe ve istiğfar etmesi, bizim için iyi okunması

gereken çok önemli bir mesajdır. Bu mesajı iyi okuyalım ve biz de cân-ı gönülden Allah'a (c.c.) çok tevbe ve istiğfar edelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim tevbe-i istiğfara devam ederse, Allah ona her darlıktan bir çıkış ve her hüzünden bir kurtuluş yolu kılar ve onu hiç beklemediği yerden rızıklandırır. (Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim “estağfirullah'ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-Hayye'l-Kayyûme ve etûbü ileyh” diye tevbe-i istiğfar ederse, savaştan kaçmış olsa bile günahları bağışlanır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-Hâkim)

Ancak günahların kalbimizi karartan, gönlümüzü sıkı ve bizi sevgili Rabbimizden uzaklaştıran etkilerinden kurtulup ruhsal huzura kavuşabilmemiz için, kuşkusuz sadece dilimiz ile **estağfirullah estağfirullah** dememiz yeterli değildir. Bu nedenle öncelikle tevbenin ön şartlarını yerine getirelim, sonra dilimiz ile estağfirullah estağfirullah diye yüce Rabbimizden bizi bağışlamasını dileyelim.

Tevbenin ön şartları

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Günahlarına tevbe eden kimse, hiç günah işlememiş gibidir. (Ancak) hem tevbe eden ve hem günah işlemeye devam eden kimse de, Rabbi ile alay eden gibidir. (Beyhâkî)

Mübârek zemzem suyu ile pis ve haram olan rakıyı birbirine karıştırmak ne derece saçmalık ise bir yandan **estağfirullah estağfirullah** diye tevbe etmek ve diğer yandan günahlara devam etmek de en azından aynı derecede saçmalık ve dinde duyarsızlıktır. İşte gerçek, samimi ve Allah (c.c.) katında geçerli olan tevbenin ilk şartı, öncelikle her çeşit günahlardan kopmaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tevbe (nin özü) pişmanlıktır. (İbni Mâce-Hâkim-İbni Hibbân)

Hiç kimse günahlarından arınmadan cennete giremeyeceğine göre, elimizde iki seçeneğimiz var; birincisi dünyada pişmanlık ateşi ile yanarak ve tevbe ederek günahlardan arınmak ve âhîret âlemine tertemiz gitmek, ikincisi dünyadan âhîret âlemine tevbesiz ve günahkâr olarak gitmek ve orada binlerce yıl cehennemde yanarak günahlardan arınmak!

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ümmetim! Diye yanarken ve gerçekte bizim için her gün yüz defa tevbe ve istiğfar ederken, biz de elimizdeki iki seçenektan birincisini tercih edelim ve bu fâni dünyada pişmanlık ateşi ile yanıp âhîret âlemine tertemiz gidelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a nasuh tevbesi ile tevbe edin! (Tahrîm, 8)

Atalarımızın “Ölmek var, dönmek yok” dediği gibi geriye dönüşü olmayan kesin ve kararlı tevbeye, **nasuh tevbesi** denir. Nasuh tevbesi yapanlar geçmişteki günahlarını hatırlayıp pişmanlık ateşi ile yanarken, kalbindeki günah izleri de yanar ve gönülleri annelerinden yeniden doğmuş, nur gibi pırıl pırıl parlar. Gönülleri nurlanıp ruhsal huzura kavuşanlar ve ibâdetlerin mânevî tadını alanlar artık geri dönebilir mi? İşte nasuh tevbesinin özelliği!

Âyet-i kerîmede, “Ey îman edenler! Allah'a nasuh tevbesi ile tevbe edin!” Buyurulduğu için, yanılarak da olsa günah işleyen kimsenin hemen tevbe etmesi farzdır. İleride tevbe ederim diye farzı (tevbeyi) ertelemek günahtır.

Evlenince kapanırım diye dışarıda açık saçık gezenler, emekli olunca namaza başlarım diye her gün beş vakit namazı terk edenler, hem farz olan tevbeyi erteledikleri ve hem günah işlemeye devam ettikleri için günahları her gün katlanarak devam eder. Ya tevbe etmeden ölürlerse?

Yüce Allah buyuruyor:

Kötü amelleri (günahları) işlemeye devam ederken onlardan birine ölüm gelip çattınca, “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyenler ile kâfir olarak ölenlerin tevbeleri kabul edilmez. İşte onlar için (cehennemde) çok acıklı bir azap hazırlanmıştır. (Nisâ, 18)

Evlenince, emekli olunca örtünürüm ve namaza başlarım diye tevbeyi erteleyenler ve Allah'a (c.c.) isyan etmeye devam edenler, aniden ölüm gelip çattınca ve karşılarında ölüm meleği Azrâil'i (a.s.) görünce,

Kim bilir nasıl pişman olacaklar ve kendilerini kınayıp “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyecekler ama onların da, kâfir olarak ölenlerin de tevbeleri kabul edilmeyecek ve onlar kendileri için hazırlanan cehennemde cayır cayır yanıp cezalarını çekecekler.

İlâhî uyarı!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen onların arasında iken Allah, onları azap edecek değildir. Ve onlar istiğfar ettikleri sürece de Allah onları azap edecek değildir. (Enfâl, 33)

Ümmet-i Muhammed'in önceki kavimler gibi helâk olmaması için Asr-ı saâdetde iki kesin güvence vardı. Güvencenin biri âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz (s.a.v.), diğeri de tevbe ve istiğfardı. Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatı ile bu iki güvenceden biri tarihe karıştı ve bize sadece tevbe ve istiğfar güvencesi kaldı.

Her çeşit günahlardan kaçınarak tevbe ve istiğfar ettiğimiz sürece, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) ülkemizi ve milletimizi her çeşit doğal âfetlerden, terör, anarşi ve düşmanların şerrinden korur ve biz güven ortamında huzurla yaşarız.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer siz şükreder ve îman ederseniz, Allah size niye azap etsin ki! Allah şükredenlerin mükâfatını veren ve her şeyi bilendir. (Nisâ, 147)

TEYEMMÜM

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer hasta ya da yolculuk halinde iseniz ya da sizden biriniz tuvaletten gelmişse ya da kadınlara dokunmuş (cinsel ilişkide bulunmuş) sanız ve bu durumda su bulamamışsanız, temiz toprakla teyemmüm edin, yüzünüzü ve ellerinizi onunla mesh edin (sıvazlayın). (Mâide, 6)

Dinin direği, mü'minlerin mîracı ve cennetin anahtarı olan namazın ön şartları vardır ve bu ön şartlardan biri de “hadesten tahâret” tir. Abdestsizlik ve cünüplük haline **hades**, abdesti olmayanın abdest almasına ve cünup olanın gusül (boy) abdesti almasına da **hadesten tahâret** denir.

Ancak namaz hadesten tahârete ve hadesten tahâret de suya bağlı olduğundan, Allah'ın (c.c.) Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetine özel olmak üzere zorunlu hallerde su yerine temiz toprakla teyemmüm yapmamıza izin vererek bizi namazsızlık psikolojisinin çöküntüsünden kurtarmıştır.

Yukarıdaki âyet-i kerîmede abdest ya da gusül gerektiği durumda su bulamamışsanız, “temiz toprakla teyemmüm edin, yüzünüzü ve elinizi onunla mesh edin (sıvazlayın)” buyrulduğundan,

Abdestte sadece farz olan organlarını birer defa yıkayacak ve teyemmümde bedenini tamamını bir defa yıkayacak kadar su bulunmadığı ya da hastalık, tutukluluk ve düşman korkusu gibi nedenlerle sudan yararlanma imkanı olmadığı durumlarda abdestsiz ve cünup olanlar teyemmümle namaz kılabilirler.

İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre, ağaç, talaş ve ot gibi ya-nınca kül olan ve altın, gümüş, demir, bakır ve kalay gibi ısınca yumuşa-

yıp eriyen maddelerin dışında, temiz olma koşulu ile toprak, kum, taş, mermer, alçı, kireç, kaya tuzu, tuğla ve kiremit gibi şeylerle teyemmüm yapılır.

İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre, teyemmüm sadece üzerinde toz bulunan toprakla yapılır, bunun dışında başka bir şeyle teyemmüm yapılamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Teyemmüm iki defa ellerini yere vurmaktır. Birincisi yüzünü ve ikincisi dirseklerine kadar ellerini mesh etmek (sıvazlamak) içindir. (Hâkim-Beyhakî)

Teyemmüm nasıl alınır?

Önce abdestte olduğu gibi dirseklere kadar kollar sıvanır, yüzük ve gözlük gibi şeyler çıkarılır.

Bismillâhirrahmânirrahîm ile başlanır ve niyet ettim namaz için tahârete diye niyet edilir.

İki elin avuçları parmaklar açık olarak temiz bir toprağın ya da toprak cinsinden olan bir şeyin üzerine hafifçe vurulur ve ileri geri çekilir,

Avuca yapışan tozların düşmesi için iki elin baş parmakları yan yana getirilip hafifçe birbirine vurulur ve sonra yüzün tamamı yıkanmış gibi bir defa mesh edilir.

Sonra eller aynı şekilde tekrar toprağa vurulur. Önce sol el ile sağ elin ve sonra sağ el ile sol elin dirsekleri ile birlikte su ile yıkanmış gibi her tarafı mesh edilir.

Teyemmümde âyet-i kerîmedeki tertibe uyularak önce yüz, sonra eller mesh edilir ve ara vermeksizin devam edilir.

Hanefî'de, vakit girmeden önce de teyemmüm alınabilir ve bir teyemmüm ile birden fazla vakit namazı ile her çeşit nafîle namazlar kılınabilir.

Şâfi'de, vakit girmeden önce alınan teyemmüm geçersizdir ve bir teyemmüm ile ancak bir vaktin farzı ve o vakit içerisinde her çeşit nafîle namazlar kılınabilir.

TİCARET

Yüce Allah buyuruyor:

Allah ticareti helâl ve fâizi haram kıldı. (Bakara, 275)

Allah (c.c.) eşref-i mahlûk (varlıkların en şerefli) olan insanların DNA larını ve parmak izlerini farklı yarattığı gibi toplumsal denge-düzenin gereği yeteneklerini de farklı yarattığından, insanlar farklı şeyleri sever, farklı işleri yapar ve farklı şeyleri üretip topluma katkıda bulunurlar.

İnsanların yaptıkları farklı işlerden ve ürettikleri farklı ürünlerden birbirlerinin yararlanması ve bunların farklı yerlere taşınıp toplumun yararına sunulması, ancak mal ya da para karşılığı alış-verişe bağlı olduğundan, Allah (c.c.) ticareti helâl ve fâizi haram kıldı.

Eğer ticaret olmasaydı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Mallarınızı karşılıklı rızaya dayanan ticaretin dışında bâtıl (hırsızlık ve gasp gibi haram) yollarla yemeyin ve kendinizi (tehlikeye atıp) öldürmeyin. Kuşkusuz Allah size karşı çok merhametlidir. (Nisâ, 29)

Eğer ticaret olmasaydı, insanlar hırsızlık ve gasp gibi gayr-i meşrû yollarla birbirlerinin malını ele geçirmeye çalışır, toplumda denge-düzen bozulur, mal, mülk ve can güvenliği kalmazdı.

İslâm'da can güvenliği gibi mülkiyet hakkı da kutsal olduğundan, âyet-i kerîmede “Mallarınızı karşılıklı rızaya dayanan ticaretin dışında bâtıl (hırsızlık, gasp, fâiz ve rüşvet gibi haram) yollarla yemeyin” buyuruluyor.

Bedelini ödemek koşulu ile de olsa hiç kimse sahibinin rızası ve izni olmadan başkasının malını alamaz, açıkça ya da dolaylı bir şekilde satmaya da zorlayamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Bir malı) satarken, alırken ve alacağını isterken (borçluya) kolaylık gösteren kimsenin üzerine Allah'ın rahmeti olsun. (Buhârî-İbni Mâce)

Ticaret, toplumsal dengenin, düzenin, barışın, kardeşliğin, mal ve can güvenliğinin sigortası olduğundan, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in, “(Bir malı) satarken (de), alırken (de) ve alacağını isterken (de borçluya) kolaylık gösteren kimsenin üzerine Allah'ın rahmeti olsun” duasından yararlanmak için,

Satıcının da, alıcının da birbirlerine karşı doğru, dürüst, merhametli ve hoşgörölü davranmaları ve sadece kendi menfaatlerini değil, karşısındaki nin menfaatlerini de gözetmeleri gereklidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ticaret yapınız, çünkü rızkın onda dokuzu ticarettedir. (İhyâ-ül-ulüm)

Hurmadan başka gelirleri olmadığı, genelde okuma-yazma bilmedikleri ve ticaret işlerinden anlamadıkları için Medine halkı hicretten önce çok yoksuldu ve yahudi tüccarlarının borç kiskacı altında eziliyordu.

Hurmadan başka gelirleri olmayan zavallı Medine halkı, ellerindeki hurmaları yahudi tüccarlara çok ucuz fiyatla satıyor ve onun yerine arpa, buğday, gaz ve zeytinyağı gibi zorunlu gıda maddelerini aşırı derecede yüksek fiyatla alıyor ve bu nedenle borç bataklığından bir türlü kurtulamıyorlardı.

Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman, Hz. Abdurrahman bin Avf ve Hz. Zübeyr gibi Mekke'nin deneyimli tüccarları hicret edip Medine'ye gelince, derhal ticarete başladılar ama yetersiz olduklarından,

Müslümanların yahudilerin ekonomik tekelinden kurtulup, ticarî hayata ege men olmalarını isteyen Peygamberimiz (s.a.v.), "Ticaret yapınız, çünkü rızkın onda dokuzu ticarettedir" buyurarak müslümanları ticarete yönelmeye teşvik etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Korkak tüccar kazançtan yoksundur; cesaretli tüccar ise bol kazançla rızıklanır. (Deylemi)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, dosdoğru ve güvenilir bir tüccar, kıyâmet günü şehitlerle beraberdir. (Hâkim-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Doğru ve güvenilir tüccar, peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle beraberdir. (Tirmizî-Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dosdoğru tüccar kıyâmet günü Arş'in gölgesinde olacaktır. (Deylemi)

Dünyanın geçici bir yerleşim alanı olduğu bilinci ile yaşayan, ölümü, âhireti unutmayan ve nefsinin aşırı mal tutkusundan kurtulan tüccarlar, mahşer yerinde peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle birlikte olacak ve Arş'in gölgesinde oturup sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle erler (tüccarlar) vardır ki, onları ne ticaret, ne de alış-veriş Allah'ın zikrinden, namaz kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoyamaz. Onlar (dehşetten) kalplerin ve gözlerin pır pır döneceği bir günden korkarlar. (Nür, 37)

Ticarete atılmak, gerçekte fırtınalı havada denize açılmaya benzer. Karmaşık yönlerden esen rüzgârlar gemiyi salladığı gibi nefsinin ve şeytanın tutsağı olanları da karmaşık yönlerden esen çeşitli haram rüzgârları sallar ve sonuçta kredi adı altında fâiz bataklığına saplanıp boğulurlar.

Ancak Allah'ın (c.c.) öyle kulları vardır ki, onları ne ticaret, ne de alış-veriş Allah'ı bol bol zikir etmekten, beş vakit namazı vaktinde ve düzenli bir şekilde kılmaktan ve zekâtlarını da tastamam vermekten alıkoyamaz. Çünkü onlar dehşetten kalplerin ve gözlerin yerinden kopmuş gibi pır pır döneceği hesap gününden korkar, fâize bulaşmaz ve haram olan malları alıp satmazlar.

İşte bu özellikte olan tüccarlar (ticaretle uğraşanlar), ana-babaların evlâdından ve evlâtların da ana-babalarından kaçtığı o korkunç mahşer gününde, peygamberler, sıddıklar ve şehitler ile birlikte olacaklar ve diğer insanlar mahşer güneşinin altında yanarken, onlar Arş'ın gölgesinde oturup aralarında bol bol sohbet edecekler.

TİLÂVET SECDESİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âdemoğlu secde âyetini okuduğunda, şeytan ağlayarak oradan uzaklaşır ve der ki: Yazıklar olsun bana! Âdemoğlu secde ile emrolundu ve hemen secde yaptı, ona cennet var. Ben de secde ile emrolundum ama yapmadım, bana da cehennem var. (Müslim)

Bedensel ibâdetlerin en üstünü ve insanın Allah'ın rahmetine en yakın olduğu yer secdedir. Şeytan, böbürlenip ve büyüklük taslayıp yapmadığı bir tek secde nedeni ile lânetlenip cennetten kovulduğu gibi insanlar da bir tek secde ile Allah'ın rahmetine ve cennete kavuşabilirler.

Hanefî'ye göre Kur'an'da 14 yerde secde âyeti vardır ve şunlardır:

A'râf 206 – Ra'd 15 – Nahl 49 – İsrâ 109 – Meryem 58 – Hac 18 – Furkan 60 – Neml 25 – Secde 15 – Sa'd 24 – Fussilet 37 – Necm 62 – İnşikak 212 – Alak 19.

Şâfi'ye göre de Kur'an'da 14 secde âyeti vardır. Ancak Sa'd 24 yerine, Hac 77 secde âyetidir.

İşte bu âyetlerden biri okunduğu zaman, hem okuyanın hem de dinleyenlerin secde yapmalarına **tilâvet secdesi** denir. Tilâvet secdesi, Hanefî'de vâcib ve diğer üç mezhepte sünnettir.

Tilâvet secdesi nasıl yapılır?

Hanefî'de tilâvet secdesini okuyan kimse ayağa kalkıp Kible'ye döner, tilâvet secdesini yapmaya niyet eder ve ellerini kaldırmadan tekbir alıp secdeye gider. Secdede üç defa **Sübhâne Rabbiye'l-a'lâ** dedikten sonra tekbir alıp hemen ayağa kalkar ve kalkarken **Gufrâneke Rabbenâ ve ileyke'l-masîr** der. Hanefî'de secdeden kalkınca oturulmaz ve selâm verilmez. Tilâvet secdesinde sadece bir tek secde vâcib, bunun dışında ayağa kalkmak ve tekbirleri almak müstehabdır.

Şâfiî'de tilâvet secdesini okuyan kimse ayağa kalkmadan oturduğu yerde Kible'ye dönerek niyet eder ve tekbir alıp secdeye gider. Secdeden sonra ayağa kalkmayıp oturur ve selâm verir.

Bir yerde secde âyeti sesli okunduğu zaman, secde âyetini duyan ve namazla mükellef olanların da secde yapmaları vâciptir. Erginlik çağına ermeyen çocuklara, zihinsel özürülülere, âdet ve nifas halindeki kadınlara namaz farz olmadığı gibi tilâvet secdesi de vâcib olmaz.

Ancak ister erkek, ister kadın olsun, abdestsiz ya da cünüplük halinde olanlara vakit girince abdest ya da gusül alıp namaz kılmaları farz olduğu gibi secde âyetini duyanların da temizlenince tilâvet secdesi yapmaları vâcib olur.

Secde âyetlerine sadece gözü ile bakarlara, hece hece okuyanlara ve dilleri ile sesli okumadan elleri ile yazanlara tilâvet secdesi yapmak vâcib olmadığı gibi,

Akıllı insanın dışında görünmeyen cinlerden, papağan gibi eğitilmiş kuşlardan, yankı sesinden, radyo, televizyon, internet, teyp, hoparlör, CD ve kaset gibi ses kayıt cihazlarından secde âyetlerini duyan ve dinleyenlere de tilâvet secdesi yapmaları vâcib (zorunlu) olmaz.

Bir secde âyetini aynı mekânda tekrar tekrar okuyanların ve dinleyenlerin, bir defa tilâvet secdesi yapmaları yeterlidir. Hâfızlığa çalışan ve ezberlemek için aynı âyeti tekrar tekrar okumaları gereken talebeler için bu konu çok önemlidir.

Secde âyetleri okunduğunda, okuyan ve dinleyenlerin geciktirmeksizin hemen tilâvet secdelerini yapmaları ya da **Semi'nâ ve eta'nâ gufrâneke Rabbenâ ve ileyke'l-masîr** demeleri müstehabdır.

Uyarı!

İmâm-ı Neseî rahmetullâhi aleyh buyuruyor ki:

Bir kimsenin çok önemli bir işi, derdi, sıkıntısı, hastası ya da borcu olsa, Kur'an'daki sırasına göre 14 secde âyetini teker teker okuyup her biri için hemen secde yapsa ve sonunda ellerini açıp dua etse, Allah'ın (c.c.) izni ile her çeşit sıkıntılardan kurtulur ve huzura kavuşur.

TÜP BEBEK SAKINCALI MI?

Yüce Allah buyuruyor:

(Toprağa atılan) taneleri ve çekirdekleri yarıp çatlatan (ve hayat veren) Allah'tır. O, ölüden diri ve diriden ölü çıkarır. İşte Allah budur! (En'âm, 95)

Erkekten ve kadından alınan eşey üreme hücrelerinin (sperm-yumurta) laboratuvar ortamında bir tüp içinde döllemeye ve sonra döllenen embriyoyu kadının rahim duvarına yapıştırma işlemine **tüp bebek** denir.

Ancak doğal üreme kuralına ters düşen bu yapay uygulamanın başarılı olması, kuşkusuz Allah'ın (c.c.) irâde ve takdirine bağlıdır. Çünkü tarlalara, bağlara ve bahçelere atılan tanelerin, tohumların ve çekirdeklerin yarıp çatlama ve çimlenip bitkisel hayata dönüşmeleri, Allah'ın (c.c.) irade ve takdirine bağlı olduğu gibi,

Laboratuvar ortamında bir tüpün içine yerleştirilen dişi üreme hücresinin (yumurtanın) erkek üreme hücresi (sperm) tarafından döllenişi de, kesinlikle bilim, teknoloji, şans, tâlih ve rastlantıya değil, doğrudan ve sadece Allah'ın (c.c.) irade, takdir ve evrensel nüfus planlamasına bağlıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Göklerin ve yerin mülkiyeti (egemenliği) Allah'ındır. (O) dilediğini yaratır. Dilediğine (sadece) kız (evlât) lar verir ve dilediğine de (sadece) erkek (evlât) lar verir. Ya da (dilediğine hem) erkek (ve hem) kız (evlât) lar vererek çiftler. Dilediğini de kısır bırakır. Kuşkusuz O, (Allah kime ne vereceğini en iyi) bilir ve her şeye gücü yeter. (Şûra, 49-50)

Bedenlerden önce ruhları yaratan ve evrensel nüfus planlamasını yapan Allah (c.c.), ruhlardan her birinin ne zaman, nerede ve hangi ana-babanın soyundan dünyaya geleceğini de takdir etmiş ve bunlar tüm ayrıntıları ile “Levh-i mahfûz'a” yazılmıştır.

Göklerin, yerlerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) takdirini bozacak ve yedi kat göklerin ötesindeki (milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki) Levh-i mahfûz'daki yazı üzerinde karartma ya da değişiklik yapabilecek bir güç olmadığına göre,

Bazıları doğal üreme yolundan sapıp, yapay üreme yollarına yönelse de ve duyarsız yapay evlât sahibi olmaya kalkışsa da, Allah (c.c.) takdir ettiği evrensel nüfus planlamasını aynen uygular. Yani dilediğine sadece kız evlâtlar verir, dilediğine sadece erkek evlâtlar verir, dilediğine hem kız hem de erkek evlâtlar verip çiftler ve dilediğini de hikmetinin gereği kısır bırakır.

Gerçi çağımızda bilim ve teknolojiye bir patlama oldu ama laboratuvarlarda harıl harıl çalışan ve sürekli araştırmalar yapan bilim adamları, henüz bazı hastalıklara teşhis bile koyamadıkları gibi,

Allah'ın (c.c.) yüce hikmetinin gereği kısır olarak yarattığı dişi üreme hücresi **yumurta** ile erkek üreme hücresi **spermi** en modern laboratuvarlarda cicili bicili tüplere koyup sentetik hormonlar pompalasalar da **dölleyemez** ve “bir daha şansını dene” demekten başka ellerinden hiçbir şey gelmez.

Ancak İslâm inancında şans, tâlih diye bir şey yoktur. Çünkü Allah (c.c.) atomun çekirdeğindeki elektronların, protonların, nötronların ve hücrenin çekirdeğindeki kromozomların, genlerin ve DNA moleküllerinin bile kaderini takdir etmiş, hiçbir şeyi kesinlikle şans, tâlih ve rastlantı gibi hayâlî kavramlara bırakmamıştır.

Bu açık gerçekler karşısında gelin bizler de, Erzurumlu İbrahim Hakkı gibi “**Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler**” diye Mevlâmızın takdirine razı olup, iradesine teslim olalım ve bunun dışında başka yapay yollar ve yapay evlâtlar aramayalım!

Tüp bebeğin sakıncaları!

Gerçi günümüzde eline mikrofonu alanlar ve kendilerini müctehid-i mutlak yerine koyanlar, “Her ailenin çocuk sahibi olma hakkı vardır”, “Zaruretler sakıncalı olan şeyleri mübah kılar” ve “Peygamberimiz tedavi olun buyuruyor” gibi, tüp bebekle ilgisi olmayan ve fıkıh ilmi açısından bir geçeri liliği olmayan kalıplaşmış yuvarlak sözlerle fetvalar veriyorlar. Bu üç fetvayı biraz açalım ve ayrı ayrı değerlendirelim;

1- “Her ailenin çocuk sahibi olma hakkı vardır”. Âyet-i kerîmede “**Dilediğini de kısır bırakır**” buyruluyor. Allah'ın (c.c.) hikmetinin gereği kısır bıraktığı ve evlât vermediği bir aileye, çocuk sahibi olma hakkını kim veriyor?

2- “Zaruretler sakıncalı olan şeyleri mübah kılar”. Evet doğrudur, zaruretler sakıncalı olan şeyleri mübah kılar ama zaruret ne demektir? Fıkıh'ta “Haram olan bir şeyi yapmayınca, eğer ölüm tehlikesi ya da bir organın telef (helâk) olma korkusu varsa buna zaruret denir”. Örneğin, günlerce aç kalan ve domuz etinden başka yiyecek hiçbir şey bulamayan kimse, doyasıya değil sadece ölüm tehlikesini giderecek kadar haram olan domuz etini yiyebilir.

Her kadının çocuk doğurması ve her ailenin çocuk sahibi olması zaruret mi? Çocuğu olmayan aileler için ölüm tehlikesi ya da bir organlarının telef (helâk) olması gibi bir tehlike var mı?

3- “Peygamberimiz tedavi olun buyuruyor”. Evet Peygamberimiz (s.a.v.) hastalandığınız zaman tedavi olun buyuruyor ama çocuk sahibi olamamak bir hastalık değil ki! Çocuk sahibi olmayan çiftlerin hepsi hasta mı? Gerçi **fizyolojik** (doğal, tabii) ve **patolojik** (hastalıklarla ilgili) olmak üzere iki çeşit kısırlık vardır. Ancak fizyolojik kısırlığı tedavi etmeye kalkışmak, boşuna yorulup morali bozmak ve kaderle boğuşmak gibi bir şeydir. Patolojik kısırlığa gelince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz derdi ve devayı indiren Allahu Teâlâ, her derde bir de deva (şifa) indirmiştir. Şu halde tedavi olun, ancak haram ile tedavi olmayın. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, haram kıldıği bir şey de size şifa kılmamıştır. (Taberânî)

Peki tüp bebek haram mı?

Bir kadının nikâhlı eşi hâriç, babasının, annesinin, erginlik çağına eren oğlunun, kızının, kız ve erkek kardeşlerinin yanında şortla, kısa etekle dolaşması ve dizinin üst tarafını göstermesi haramdır.

Kadınlar hastalık gibi zorunlu hallerde bile, kadın doktorların olduğu yerde erkek doktorlara muayene olamazlar. Eğer erkek doktora gitme zorunluluğu olursa, sadece muayene olması gereken yerini açar ve diğer yerlerini kapatır.

Ancak!

Bir kadının aşırı derecede bir ağrısı ve hayatî tehlikesi yokken, sadece haram yollarla çocuk sahibi olabilme ümidi ile (çünkü kesin değil), bir ekibin önünde en mahrem yerlerini açıp sırt üstü yatması, bunu defalarca tekrarlaması ve eşinin de bu suçta ortak olması, akıl dışı bir davranıştır.

Peki çocuk olursa ne olur?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz eşi ile (cinsel) ilişkide bulunacağı zaman, “Bismillâh, Allahümme cennibne'ş-şeytane ve cennibi'ş-şeytane mâ razaktenâ” (Bismillâh, Allahım! Şeytanı bizden uzaklaştır ve şeytanı bize takdir ettiğin çocuktan da uzaklaştır) **derse ve eğer o ilişkiden bir çocuk takdir edilmişse, şeytan o çocuğa hiçbir zarar veremez.** (Buhârî-Müslim)

Haya ve haram kavramlarının geçersiz olduğu laboratuvar ortamında, erkeğin spermi ile kadının yumurtası doğal olarak besmelesiz alınır ve besmelesiz tüpe konur. Eğer yapay dölllenme olursa, tüpten alınır ve yine besmelesiz kadının rahim duvarına yapıştırılır. Gerçekte bu şekilde besmelesiz olması doğrudur. Çünkü harama besmele çeken dinden çıkar ve kâfir olur.

Besmelesiz her işe şeytan ortak olduğu gibi besmelesiz başlayan ve besmelesiz devam eden tüp bebeğe de şeytan ortak olur ve zavallı kadın, içi şeytan ve dışı insan şeklinde bir yavru doğurur.

Bir diğer şeytanlık da, erkeğin nutfesindeki aktif spermlerin yetersizliğinden dolayı dölllenme olmazsa ve eşler ilâç yolsuzlukları ya da organ mafyası ile ilişkisi olan doktorların eline düşmüşse, kadının yumurtası başka bir erkeğin spermi ile döllenen ve doğan çocuk **veled-i zina** olur.

Çocuk sağlıklı olur mu?

Doğal güneş enerjisi ve doğal gübrelerle tarlalarda ve bahçelerde yetişen sebzelerle, yapay enerji, yapay gübre ve kimyasal ilâçlarla seralarda yetişen sebzelerin arasında büyük farklılıklar olduğu gibi,

Eşlerin cinsel istek, enerji ve sevgileri ile doğal üreme kuralları doğrultusunda döllenen, doğal anne kanı ile gelişen ve doğal doğum yolları ile dünyaya gelen çocuklarla, yapay yollarla laboratuvar ortamında döllenen, çeşitli ilâçlarla ve hormonlarla gelişen ve sezeryanla dünyaya gelen çocuklar arasında da, sağlık, ruhsal ve psikolojik açıdan büyük farklılıklar vardır.

Doğal üreme kuralları dışında laboratuvar ortamında yapay bir şekilde döllenen, doğuncaya kadar doktor kontrolü altında tutulan, çeşitli ilâçlarla ve hormonlarla doğası bozulan, bağışıklık sistemi çöken ve haramla başlayıp haramla dünyaya gelen yapay tüp bebekler,

Allah'ın (c.c.) takdirine razı olmayıp yapay ve haram yollarla çocuk sahibi olmaya kalkışmak, dinimiz açısından, ülkemiz açısından ve insanlığın geleceği açısından tehlike sinyalleri vermektedir.

UĞUR VE UĞURSUZLUK

Yüce Allah buyuruyor:

(Kavmi Sâlih'e) dediler ki: "Senden ve seninle beraber olanlardan dolayı uğursuzluğa uğradık". (Sâlih de) dedi ki: "Sizin uğursuzluğunuz Allah katından (bir uyarı) dır. Kuşkusuz siz, imtihan edilen bir toplumsunuz". (Neml, 47)

Medine ile Tebuk arasındaki Semud Kavmine peygamber olarak gönderilen Hz. Sâlih, putlara (heykellere) tapınan kavmini gece-gündüz demeden îmana davet ettiği halde onlar putçulukta inatla direnince, Allah (c.c.) rahmetini (yağmuru) kesti ve ülkelerinde korkunç boyutlarda kıtlık, kuraklık ve açlık başladı.

Hayvanları açlıktan ölürlen ve çocukları ekmek diye ağlaşırken, onlar putlarına gidip yağmur yağdırması için yalvarıyor ve putları yağmur yağdıramayınca, Hz. Sâlih'e: **"Senden ve seninle beraber olanlardan dolayı uğursuzluğa uğradık"** diye hakaret ediyor ve kuraklığı Hz. Sâlih'ten gelen bir uğursuzluk diye algılıyorlardı.

İslâm ve uğursuzluk

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Hiçbir) hastalık kendiliğinden başkasına bulaşmaz ve uğursuzluk diye bir şey yoktur. Eğer bir şeyde uğursuzluk olsaydı, evde, kadında ve atta (binek aracında) olurdu. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Uğur ve uğursuzluk da, şans ve tâlih gibi İslâmî açıdan hiçbir geçerliliği olmayan hayâlî bir kavram olmakla birlikte, şans ve tâlih kavramlarından daha tehlikelidir. Çünkü insanlar şans ve tâlihi ya da şanssızlık ve tâlihsizliği genelde kendilerinden bilirken, uğur ve uğursuzluğu mutlaka başkasından bilir ve işleri ters gidince uğursuz dedikleri kişilere kin beslerler.

Bu nedenle Hz. Sâlih: "Sizin uğursuzluğunuz Allah katından (bir uyarı) dır. Kuşkusuz siz imtihan edilen bir toplumsunuz" diye uğursuzluğu reddetti ve günahlarından dolayı başlarına gelen felâketlerin uğursuzluk değil, imtihan gereği uyarı sinyalleri olduğunu haber verdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz biz, her şeyi bir kader ile yarattık. (Kamer, 49)

İslâm inancına göre her varlık kendi kaderi ile yaratılmıştır ve hiçbir varlık ne kendi kaderini ne de başkalarının kaderini değiştirme gücüne sahip değildir. Bu açıdan baktığımızda! Şans, tâlih, uğur ya da uğursuzluk gibi hayâlî kavramlar gerçek olamaz ve Allah'ın (c.c.) takdir ettiği kader üzerinde etkili olamaz.

Ne yazık ki genelde içe kapalı, aşırı duyarlı ve Allah'tan (c.c.) gafil olan kimseler, daha ileri giderek baykuşların ötmesini, köpeklerin acı acı ulumasını ve önlerinden kara kedilerin geçmesini bile uğursuzluk sayıp evham yapıyor ve paniğe kapılıp karamsar oluyorlar. İşte asıl uğursuzluk budur ve bu tür uğursuzluk saplantısından kurtulmak çok güçtür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eşyada uğursuzluk yoktur, Safer ayında (salı gününde) uğursuzluk yoktur ve baykuşun ötmesinde uğursuzluk yoktur. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Horozun öttüğünü duyduğunuz zaman, Allah'ın lütfundan isteyin (dua edin). Çünkü o meleğ görmüştür. Merkebin (eşeğin) anırdığını duyduğunuz zaman da, şeytandan Allah'a sığının. Çünkü o şeytani görmüştür. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gece köpeğin uluduğunu ve merkebin anırdığını duyduğunuz zaman, şeytandan Allah'a sığının, çünkü onlar sizin göremediğinizi görürler. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Dâvûd-Hâkim)

Mekke'nin ve Medine'nin diğer şehirlerden, Ramazan'ın ve Şaban'ın diğer aylardan, perşembe ve cuma günlerinin diğer günlerden farklı özellikleri olsa da, şehirlerin, ayların ve günlerin hiçbiri uğursuz değildir ve hepsinin farklı özellikleri vardır.

Baykuşların, horozların ötmeleri, merkeplerin anırmaları ve köpeklerin ulumaları gibi olaylar, onların kendi dünyaları ile ilgilidir. Kesinlikle insanların uğur ya da uğursuzluğu ile ilgili değildir.

ULÜ'L-AZM PEYGAMBERLER

Yüce Allah buyuruyor:

O halde (habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanların sabrettiği gibi sabret. Onlar (kâfirler) için acele etme! (Çünkü) onlar vaad olundukları azabı gördükleri gün, sanki (dünyada) gündüzün bir saatinden başka kalmamış gibi olurlar. Bu bir tebliğdir. Yoldan çıkmış (fâsık) topluluklardan başkası helâk edilir mi? (Ahkaf, 35)

Sözlükte ulü'l-azm, azim sahibi demektir. En çetin direnişler, güçlükler ve kâfirlerin sözlü, fiilî saldırıları karşısında sabır ve sebatla görevinin başında azimle ve kesin kararlılıklarla dimdik duran peygamberlere **ulü'l-azm** denir.

Hiç kuşkusuz peygamberlerin her biri sabır, sebat ve azimle görevlerini yapmışlardır. Ancak içlerinde en üstün olanları, ulü'l-azm derecesinde olan peygamberlerdir. Bu nedenle Allah (c.c.) “(Habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanlar gibi sabret. Onlar (ın kâfirlerin azap olması) için acele etme!” diye uyarıyor ve “onlar (kâfirler) vaad olundukları azabı gördükleri gün, sanki (dünyada) gündüzün bir saatinden başka kalmamış (yaşamamış) gibi olurlar” buyuruyor.

Allah'ın (c.c.): “(Habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanların sabrettiği gibi sabret” buyurması, sabır, sebat ve azimde (kararlılıkta) ulü'l-azm olan peygamberlerin diğerlerinden daha üstün olduğunun göstergesidir. Bakara Sûresinin 253. âyetinde de peygamberlerden bir kısmının diğerlerinden daha üstün olduğu bildirilmektedir.

Ulü'l-azm peygamberler kimlerdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz peygamberlerden ahd-ı mîsak almıştık. Senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem oğlu İsa'dan da. Biz onlardan ahd-ı mîsak (çok sağlam söz) almıştık. (Ahzâb, 7)

Âlimlerin çoğunluğuna göre bu âyet-i kerîmede ismi geçenlerin hepsi ulü'l-azm derecesindedir ve peygamberlerin en üstünleridir. Bunların en üstünü de Muhammed (a.s.) dir. Çünkü o, hem ulü'l-azm hem de Hâtemü'l-enbiyâ'dır. Ayrıca Muhammed (a.s.) Habîbullah, Nuh (a.s.) Abden şekûrâ, İbrahim (a.s.) Halîlullah, Musa (a.s.) Kelîmullah ve İsa (a.s.) da Rûhullah ve Kelimetullah'tır.

Bunların her biri en zorlu dönemlerde görev yapmış, zamanın en acımasız yarı vahşi müşrikleri ve kanlı diktatörleri ile mücadele etmiş ve Allah (c.c.) yolunda her çeşit işkencelere katlanmışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen Rabbinin hükmüne sabret. Sakın balık sahibi (Yunus) gibi olma! Hani o, (kavminden dolayı) kederle dolu olarak (Rabbine) nidâ etmişti. (Kalem, 48)

Hz. Yunus yıllarca uğraştığı halde kavminden tek bir kişi îmana gelmeyince, ümidini yitirmiş ve kavmine kızıp öfkeyle kaçmış ve bir gemiye binip uzaklara gitmek istemişti. Ancak izinsiz cepheyi terk ettiği için ilâhî cezaya çarptırıldı ve günlerce balığın karnında tutsak kaldı.

Sonra pişman olup tevbe edince ve balığın karnında “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” (Senden başka ilâh yoktur, seni tesbih, tenzih ederim, doğrusu ben zâlimlerden oldum) diye yalvarınca, Allah (c.c.) onu affedip bağışladı ve balığın karnından çıkardı ama,

Peygamberimiz'e (s.a.v.) “**Sakın balık sahibi (Yunus) gibi olma!**” Ebû Cehil'in başını çektiği işkenceci müşrikler işi azıtsa da ve en acımasız işkenceleri yapsalar da, sen ulü'l-azm peygamberler gibi tebliğ görevine devam et, sakın cepheyi terk etme buyurdu.

ULÜ'L-EMRE İTAAT

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere itaat edin ve sizden olan ulü'l-emre de (itaat edin). Eğer bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız, onu Allah'a (Kur'an'a) ve Peygamber'e (sünnetine) götürün; bu daha hayırlı ve sonuç yönünden daha güzeldir. (Nisâ, 59)

Ulü'l-emir ne demektir?

Sözlükte, emir sahipleri demektir. İslâm'da başta Hulefâ-i Râşidîn denilen Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (radıyallahu anhüm) olmak üzere, müslüman olup Allah'ın (c.c.) Kitab'ı (Kur'an) ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetleri doğrultusunda ülkeyi yöneten devlet başkanlarına ve onların atadığı yöneticilere, komutanlara **ulü'l-emr** denir.

Ulü'l-emre itaat etmek vâcib olmakla birlikte bazı şartları vardır. Çünkü âyet-i kerîmede hiçbir kayda ve şarta bağlanmaksızın “Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin” buyrulurken,

Ulü'l-emre gelince, “sizden” şartı ile sınırlanmış ve itaat edin yerine “vâv-ı âtîf” ile Allah'a ve Peygamber'e itaate âtîf yapılmış ve ayrıca ulü'l-emr ile aranızda “Eğer bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a (Kur'an'a) ve Peygamber'e (sünnetine) götürün” buyurulmuştur.

İşte bu üç özelliğe sahip olan devlet başkanlarının yazılı ve sözlü emirlerine, yayınladıkları genelgelere, çıkardıkları kanunlara ve atadıkları idarecilere itaat etmek bütün müslümanlara vâcib, gizlice de olsa bunlara karşı çıkmak tahrîmen mekruhtur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bana itaat eden (gerçekte) Allah'a itaat etmiş ve bana karşı gelen, Allah'a karşı gelmiş demektir. Emîr'e (müslüman yöneticiye) itaat eden bana itaat etmiş ve emîr'e karşı gelen, bana karşı gelmiş demektir.

(Buhârî-Müslim-Ibni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üzerinize simsiyah Habeşli bir köle atansa bile, sözünü dinleyin ve emrine itaat edin. (Buhârî)

Bu üç özelliğe sahip olmayan yani din karşıtı ideolojileri benimseyip “sizden” şartının dışında kalan, Allah'ın (c.c.) ve Peygamber (s.a.v.) in emirlerini uygulamayan ve vatandaşları ile arasında çıkan görüş ayrılıklarını Allah'ın (c.c.) Kitab'ı ve Peygamber (s.a.v.) in sünneti doğrultusunda çözüme yanaşmayan devlet başkanlarının emirlerine ve onların atadıkları idarecilere itaat etmek, müslümanlara vâcib değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman kişiye gereken, kendisine günah ile emredilmediği sürece sevdiği ve sevmediği her konuda devlet başkanına itaat etmesidir. Bir günah işlemesi emrolunduğu zaman ise hiç kimseyi dinlemez ve itaat etmez. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-Ebû Dâvûd-Ibni Mâce)

Müslümanlar “devlet baba” diye saydıkları devlet başkanlarına ve yöneticilere sahip çıkar ve onların günah içermeyen emirlerini seve seve yerine getirmeye çalışırlar. Ancak iktidarı ele geçiren İslâm karşıtı güçler dindarlara baskı yapmaya, namazı kısıtlamaya ve başörtüsünü yasaklamaya kalkışırlarsa, Peygamberimiz (s.a.v.) in dili ile “***hiç kimseyi dinlemez ve itaat etmezler***”.

Devletin önemi

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Devlet başkanı (devlet otoritesi) olmayan bir ülkeye uğradığınızda, oraya girmeyin. (Beyhakî)

Devlet başsız kalıp devlet otoritesinin çöktüğü yerde can ve mal güvenliği de olmayacağından ve yayılmacı dış güçler oraya saldıracağından, müslümanlar devletsiz olamaz. Bu nedenle ashâb-ı kiram (radıyallahu anhüm) Peygamberimiz (s.a.v.) in vefat ettiği en acılı günlerinde öncelikle Hz. Ebû Bekir'i halife seçtiler ve orada bulunanlar derhal ona biat ettiler.

Halife seçilen Hz. Ebû Bekir ertesi günü yani 13 Rebûlevvel Salı günü mescide gelip genel biatı kabul etti ve ardından minbere çıktı. Minberde Allah'ü Teâlâ'ya hamdü senâlar ve Resûlullah'a salâtü selâmdan sonra,

“Ey insanlar! Ben sizin en hayırlınız değilim ama üzerinize halife seçildim. Eğer doğru ve iyi işler yaparsam bana yardımcı olunuz. Eğer fena ve yanlış işler yaparsam, beni uyarınız ve bana doğru yolu gösteriniz. Ben Allah'a ve Resûlallah'a itaat ettiğim sürece, siz de bana itaat ediniz. Ben Allah'a ve Resûlallah'a itaat etmezsem, siz de bana itaat etmeyin” dedi ve minberden indi.

Hulefâ-i Râşidîn'in birincisi olan Hz. Ebû Bekir'in halife seçilmesi ile, hicrî 9. yılda Tebuk'a kadar gidip Doğu Roma İmparatorluğuna açıkça meydan okuyacak güce erişen İslâm Devleti, elhamdülillah dağılıp parçalanmaktan kurtuldu ve kısa zamanda dünyanın tek süper gücü oldu.

Ancak!

Bizler de İslâm'ı daha ilerilere taşıyabilmemiz ve Kur'an'ı yeryüzüne egemen kılabilmemiz için annelerimizin bizi uyuturken söyledikleri ninnileri dinler gibi ashâb-ı kiramın ve ecdadımızın kazandığı zaferleri dinleyip uymayalım ve sadece marşlar çalıp onları kutlamakla oyalanmayalım.

UYKU-ÖLÜM İLİŞKİSİ

Yüce Allah buyuruyor:

Geceleyin sizi öldüren (uyutan), gündüzün ne yaptığınızı bilen, sonra takdir edilmiş ecel (vaktiniz) tamamlansın diye gündüzün sizi diriltten (uyandıran) O'dur. Sonra dönüşünüz yine O'nadır. Sonra yaptıklarınızı size haber verecek (hesaba çekecek) tir. (En'âm, 60)

İmanın temel ilkelerinden biri de, âhirete yani öldükten sonra yeniden dirilmeye îmandır. Gerçi âhiret âlemi gayb (gizlilik) kapsamında olmakla birlikte, orada ne varsa ve ne olacaksa pek çoğunun bu dünyada canlı örnekleri vardır. İşte bu canlı örneklerden biri de, yaşam boyu her gün tekrarlanan uyku ve uyuduktan sonra tekrar uyanma olayıdır.

İbretle baktığımızda! Uyku, ölümün ve uyuduktan sonra tekrar uyanma da, öldükten sonra yeniden dirilmenin her gün tekrarlanan canlı örnekleridir. Çünkü Allah (c.c.) geceleri bizi öldürür gibi uyutuyor, sonra takdir etmiş olduğu ömrümüzün kalan kısmını tamamlamamız için bizi yeniden diriltir gibi uyandırıyor. Bu uygulama Azrâil (a.s.) ölüm düdüğünü çalınca kadar devam ediyor ve düdüğü çalınanlar bu fâni dünyaya veda edip gidiyor.

Hiç uyumadan sürekli uyanık durmak ve uyuduktan sonra tekrar uyanmamak elimizde olmadığı gibi hiç ölmeden sürekli yaşamak ve öldükten sonra tekrar dirilmemek de elimizde değildir.

Uyumak, uyuduktan sonra tekrar uyanmak, ölmek ve öldükten sonra tekrar dirilmek bizi aşan olaylar olduğuna göre, bizi uyutan, uyuduktan sonra uyandıran, öldüren ve öldükten sonra yeniden diriltten kimdir? Neden bunları düşünmüyor ve kendimizi sorgulamıyoruz?

Kuşkusuz, bir gün takdir edilen ömrümüz sona erecek ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) tatlı canımızı alacak. İşte o zaman hepimiz, bizi yaratan, uyutan, uyuduktan sonra uyandıran, öldüren ve öldükten sonra diriltten Allah'a (c.c.) döneceğiz ve mahşer yerinde sorguya çekileceğiz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uyku ölümün kardeşidir. (Beyhakî-Taberâni)

Uyku ile ölüm kardeşdir ama ikiz kardeşler arasında bile bazı farklılıklar olduğu gibi kuşkusuz uyku ile ölüm arasında da bazı farklılıklar vardır.

Şöyle ki:

Uyku dönüşü olan bir yolculuğa, ölüm ise dönüşü olmayan bir yolculuğa benzer. Uyuyan kişi gereğinde dış etkenlerle uyandırılabilir, ölen kişi ise ancak Hz. İsrâfil'in Sûr'a üflemesi ile uyanır.

Uyuyan kimsenin beyinsel faaliyeti devam eder ve otonom sinir sistemleri, dolaşım, solunum ve sindirim gibi sistemlerin çalışmasını kontrol eder. Ölüm de ise beyinsel faaliyetler geri dönmek üzere durunca, dolaşım ve solunum sistemleri de durur ve insanın dünya hayatı sona erer.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve uykunuzu da dinlenme yaptık. (Nebe, 9)

Zihinsel, fiziksel yorgunluklara, stres, sıkıntı ve ruhsal bunalımlara karşı en etkili ve en kolay tedavi yöntemi uykudur. Çünkü Allah (c.c.) **“Ve uykunuzu da dinlenme yaptık”** buyuruyor.

Ölümün kardeşi olan uyku, bu dünya âleminde kısa dönemleri kapsayan geçici bir dinlenme ve rahatlama olayı olduğu gibi, ölüm ise berzah âleminde kıyâmete kadar sürecek olan çok daha uzun bir dönemi kapsayan dinlenme ve rahatlama olayıdır.

Ancak kötü, korkunç ve olumsuz rüyalar gören kimseler için uyku dinlendirici ve rahatlatıcı bir olay olmadığı, hatta uyanınca korku ve evhamdan günlerce psikolojileri bozulduğu gibi,

Günahkârlar için de ölüm dinlendirici ve rahatlatıcı bir olay olamaz. Çünkü dünyada yapmış oldukları her çeşit kötü ve çirkin amelleri (günahları) berzah âleminde korkunç yılanlara dönüşüp onlara saldırır ve kıyâmete kadar azap ederler.

Güzel, olumlu ve mânevî açıdan feyizli rüyalar görenler, uyandıkları zaman sevinçlerinden sevdikleri dostları ile bunları paylaşmak istedikleri gibi dünyaları Allah yolunda olumlu geçen ve her çeşit günahlardan sakınan gerçek mü'minler de ölünce sevinçlerinden, berzah âlemindeki sevdikleri dostları ile dünya anılarını paylaşırlar.

Korkunç rüyalar görüp uyananlar, oh! Çok şükür o rüyaymış diye sevindikleri gibi dünyaları çok dertli, çileli, hastalıklı ve sıkıntılı geçen gerçek mü'minler de, hadîs-i şerifte “İnsanlar uykudadır, öldükleri zaman uyanırlar” buyurulduğu gibi, öldükleri an, oh! Çok şükür onlar bir rüyaymış diye sevinirler ve cennet bahçesine dönüşen kabirlerinde ruhsal huzurla kıyâmetin kopmasını beklerler.

UYUŞTURUCU BAĞIMLILIĞI

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım. (Zâriyat, 56)

İbâdetlerden kopan ve yaradılış amacının dışına çıkan çağın insanı sigara, bira, alkol, kumar, saz, caz, eğlence, gece kulüpleri ve gayr-i meşrû cinsel ilişkilerle de tatmin olamayınca, bunalıma girip kendini uyuşturucu bataklığına atıyor ve sonuçta her şeyini hatta aklını, kimliğini kaybediyor.

Beyaz zehir denilen uyuşturucu maddelerin kullanımı, satışı ve imâli dünyanın her tarafında yasaklandığı ve yakalananlar ağır cezalara çarptırıldığı halde, Avrupa ve Amerika gibi gelişmiş ülkeler başta olmak üzere en yoksul ülkelerde bile uyuşturucu bağımlılarının artması, öğrencilerin ve gençlerin arasında hızla yayılması, insanlığın geleceği açısından felâket sinyalleri vermektedir.

Nedenine gelince!

Yalancı memelerle ve hayâlî ninnilerle uyutulmaya çalışılan çocuklar gibi güncel incillerle, arz-ı mev'ûd hayalleri ile Konfüçyüs'ün, Buda'nın ve putlaştırılan diğer heykellerin önünde saygı duruşu adı altında yapılan âyinlerle ve lâiklik ninnileri ile uyutulmaya çalışılan çağın insanı da,

Gönlündeki mânevî boşluğu dolduramadığı ve ruhsal açıdan tatmin olamadığı için, sonuçta bunalıma girip intihar edercesine kendini esrar, morfin, kodein, kokain ve eroin bataklıklarına atıyor. Tabii ki sonuçta önce kendi, sonra insanlık kaybediyor ve kıyâmete de davetiye çıkarılıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarhoşluk veren her şey haramdır. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd-Nesâî-Ibni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çok içildiği zaman sarhoşluk yapan bir şey, az içildiği zaman (sarhoşluk yapmasa) da haramdır. (Nesâî-Ebü Dâvûd-Tirmizî-Ibni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Esrar

Hint kenevirinin gövde, yaprak ve çiçekleri kuruyunca elle ufalanıp ele-nir ve yoğrularak hamur haline getirilir; sonra tütünle karışık olarak sigara ya da hap şeklinde içilir. Uyuşturucunun birası ve beyaz zehire açılan kapısı olan esrar, çok çabuk bağımlılık yaptığından terk edilmesi çok güç olur.

Başlangıçta tatlı hayal görme, baş dönmesi, dolaşım bozukluğu, göz bebeklerinde büyüme, ışığa karşı duyarsızlık, hızlı kalp atışı ve uyuşukluk gibi belirtiler ortaya çıkar. Hız ölçüsü değişir, hızlı yürüyen yavaş yürüdüğü-nü ve yavaş yürüyen uçuğunu sanır.

Toplumdan kopar, sadece kendini beğenir ve sadece kendine güvenir. Aşırı duyarlı, telâşlı, heyecanlı, saldırgan olur, üzerine gidildiğinde patlayıp cinnet geçirir ve her çeşit suçu işleyebilir. Bu nedenle terör örgütleri bunları tercih ederler ve diledikleri gibi kullanırlar.

Esrar, merkezî sinir sistemini tahrip eder, düşünme yeteneği gider ve beyin kontrolü kaybeder.

Titreme, bulantı, kusma, kulak çınlaması ve el-ayak soğuması ise zehirlenmenin ilk belirtileridir.

Sürekli kullananlarda zihin karışıklığı, şuur kaybı, uyuşukluk ve ruhsal çöküntü olur. Başta beyin olmak üzere bütün organlar ve canlı dokular vaktinden önce yıpranıp yaşlanır. Sonuç erken bunama ve çıldırmadır.

Dünyada ve ülkemizde tüm polisiye önlemlere rağmen gençler arasında uyuşturucu bağımlıları hızla artmaktadır. Çok yakın bir gelecekte bu gençler ülkelerinde iktidara geldiklerinde ve dünya yönetiminde söz sahibi olduklarında ne gibi çılgınlıklar yapacakları ortadadır.

Morfin

Haşhaşın olgunlaşmamış ham meyvelerinden çıkarılan sıvıya afyon, afyondan elde edilen beyaz billûrî toza da morfin denir. Morfin tıp alanında genelde ameliyattan sonra ağrıyı azaltmada, sancılı kanserde, yanık ve kırık gibi aniden meydana gelen şiddetli sancılarda ağrı kesici olarak kullanılır.

Ayrıca dehşetli korku, şaşkınlık, sinir krizi ve ruhsal çöküntü gibi psikolojik rahatsızlıklarda da teskin edici (sakinleştirici) ve uyku için kullanılır. Morfin, geçici bir uyarma devresinden sonra sinir merkezlerini felce uğrattığından kişi acıyı duymaz.

Psikolojik nedenlerle ilk defa küçük dozlarla morfin alanlar, kendilerini rahat, mutlu ve güçlü hissederler. Bu durumu korumak ya da tekrar elde etmek için sürekli dozu artırır ve kısa zamanda morfinman yani morfin bağımlısı olurlar.

Morfin bağımlılarında, bedensel, zihinsel yorgunluk, şuur bozukluğu ortaya çıkar. İrade, inanç ve ahlâk (haya, utanma) duygusu yok olur. Morfin alamayınca kriz geçirir.

Psikolojik sorunlar nedeni ile morfin kullanmak kesinlikle çözüm değil, aksine morfinin yani beyaz zehirin tutsağı ve bağımlısı olmak demektir.

Psikolojik sorunları morfin bağımlısı olmadan aşabilmek için, öncelikle varsayıma dayalı hayâlî evhamlardan kaçınmalı, sorunları büyütmeyp inadına küçültmeli ve unutmaya çalışmalıdır. Sonra Hz. Yunus'un balığın karnında iken okumuş olduğu, “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” duasını hafif sesle sık sık okumalı, ayrıca “**Hasbünallahü ve nî'mel vekîl**” diye sadece Allah'a (c.c.) tevekkül etmeli (güvenmeli) dir.

ÜMMET-İ MUHAMMED

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz seni, bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler. (Sebe, 28)

Sözlükte, toplumlara, cemaatlere ve milletlere ümmet denir. Şeriat örfünde ise kendilerine Allah (c.c.) tarafından peygamber gönderilen toplumlara ümmet ve gönderilen peygamberin adına izâfeten de, örneğin Hz. İbrahim'in ümmeti denir.

Önceki peygamberler sadece bir kavme (topluma) peygamber olarak gönderilirdi. Örneğin,

“Andolsun ki, biz Nuh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik”. (Hûd, 25)

“Semûd (kavmine) de kardeşleri Sâlih'i (peygamber olarak) gönderdik”. (Hûd, 61) gibi.

Hz. Muhammed son peygamber olduğundan ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceğinden Allah (c.c.): **“Biz seni, bütün insanlara ancak (cenneti) müjdeleyici ve (cehennem ile) uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik”** buyuruyor ve ardından, **“Fakat insanların çoğu bunu bilmezler”** uyarısı ile insanların çoğunluğunun inkâr bataklığında kalacağını haber veriyor.

Hz. Muhammed bütün insanlara gönderilen son peygamber olduğundan, ırkı, rengi, dili, ilkesi, inancı ve önceki dini ne olursa olsun, Asr-ı saadet-

ten kıyâmete kadar gelip geçmiş ve gelecek olan bütün insanlar “**Ümmet-i Muhammed**” kapsamına dahildir yani Hz. Muhammed'in ümmetidir.

Ancak ümmet iki kısımdır. Hz. Muhammed'in İslâm'a dâvetine icâbet (kabul) edip müslüman olanlara “**ümmet-i icâbet**” denir. Hz. Muhammed'in İslâm'a dâvetine icâbet etmeyip İslâm'ın dışında kalan ateist, yahudi, hıristiyan ve budist gibilerine de “**ümmet-i dâvet**” denir.

Ümmet-i Muhammed'in özellikleri

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz bu sizin ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin (bir tek) Rabbinizim. O halde sadece bana kulluk edin. (Enbiyâ, 92)

Asr-ı saadetten beri yeryüzünde Allah (c.c.) katında geçerli olan bir tek ümmet vardır ki, o da “ümmet-i Muhammed” yani Hz. Muhammed'in ümmetidir. Bu nedenle günümüzdeki yahudilere Hz. Musa'nın ve hıristiyanlara Hz. İsa'nın ümmeti denilemez. Çünkü onlar son peygamber Hz. Muhammed'in dâvetine icâbet edip müslüman olmasalar da, “ümmet-i dâvet” kapsamında olduklarından başka bir peygambere ümmet olamazlar.

Kuşkusuz göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) de hepimizin bir tek Rabbidir. O halde bütün insanlar sadece O'na kulluk etmeli ve İslâmî kurallar doğrultusunda ibadetlerini yapmalıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. (Çünkü siz) iyiliği emreder, kötülüğü engeller ve Allah'a inanırsınız. (Â-i İmrân, 110)

Âyet-i kerîmede, ümmet-i Muhammed'in en hayırlı ümmet olduğu bildiriliyor ve bunun nedeni şöyle açıklanıyor: “**(Çünkü siz) iyiliği emreder, kötülüğü engeller ve Allah'a inanırsınız**”. İşte en hayırlı ümmet olmanın üç koşulu; iyiliği emretmek, kötülüğü engellemek ve Allah'a (c.c.) inanmak.

Bu üç koşulu yerine getirenler hayırlı ümmet kapsamına gireceğinden, bu konuyu biraz açalım.

1- İyiliği emretmek: Peygamberimiz (s.a.v.) geceyi gündüze katarak ve ıssız çöllerde zamanla yarışarak “iyiliği” yani ilâhî emirleri tebliğ etmeye çalıştığı gibi bizler de elimizin erdiği, dilimizin döndüğü ve gücümüzün yettiği kadar insanlara ilâhî emirleri tebliğ etmeye çalışalım.

2- Kötülüğü engellemek: Allah (c.c.) katında kötü ve dinimizde haram olan her çeşit çirkin şeylerin yaygınlaşmasını engellemeye ve yapanları kırıcı olmayan sözlerle uyarmaya çalışalım.

3- Allah'a inanmak: Allah'ın (c.c.) varlığına, birliğine, göklerin, yerlerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olduğuna gönülden inanalım ve emirlerini yerine getirip yasaklarından kaçınalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Geçmiş) ümmetler bana gösterildi. Peygamber gördüm, yanında küçücük bir toplum vardı. Peygamber gördüm, yanında bir iki kişi vardı. Peygamber gördüm yanında bir tek kişi yoktu. Derken önüme büyük bir kalabalık çıkarıldı. Onları ümmetim sandım. Bana “bunlar Musa ve ümmetidir, sen ufka bak!” denildi. Baktım; yoğun bir kalabalık gördüm. “Bana diğer bir ufka da bak!” denildi. Baktım; orada da yoğun bir kalabalık gördüm. Bana: “İşte bunlar (hepsi) senin ümmetindir. İçlerinden yetmiş bin kişi hesapsız-azapsız cennete girecektir” denildi. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince, insanlar uykudan uyanır gibi yeniden dirilip kabirlerinden fırlayacak ve her ümmet peygamberi ile birlikte mahşer yerine gelecek. Ümmeti az olan peygamberler mahzun olurken, ümmeti çok olanlar sevinecek ve her peygamber ümmetine şefaathetmek için Allah'tan (c.c.) izin isteyecek.

İşte o gün mahşer yerinde en fazla Peygamberimiz (s.a.v.) sevinecek ve ümmetinin çokluğu ile orada iftihar edecek. Bazı peygamberler bir kaç kişiden oluşan ümmetini kurtarmak için çırpınırken, Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetinden 70.000 kişi mahşerde hiç sorgulanmadan ve azap görmeden doğrudan cennete gidecek ve onların her biri de 70.000 kişiye şefaathet edecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeye kapanıp “ümmetim, ümmetim!” deyince, Allah (c.c.) “şefaathet-ı kübrâ” (en büyük şefaathet) yetkisini verecek ve Peygamberimiz (s.a.v.): “**Ümmetimden bir tek kişi cehennemde yanarken, ben cennete girmem**” diyecek.

1

Hulle (giysi) yi getirdiler,
Giy Muhammed dediler.
Giymem Cebrâil dedi,
Ümmetim giymeyince.

2

Burak'ı (bineği) getirdiler,
Bin Muhammed dediler.
Binmem Cebrâil dedi,
Ümmetim binmeyince.

3

Sırat'a götürdüler,
Geç Muhammed dediler.
Geçmem Cebrâil dedi,
Ümmetim geçmeyince.

4

Cennete götürdüler,
Gir Muhammed dediler.
Girmem Cebrâil dedi,
Ümmetim girmeyince.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:
(Sahâbeler:) *Ya Resûlallah! Ümmetinden henüz gelmeyenleri (görmediklerini) nasıl tanırırsın? dediler.*

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Ne dersiniz? Bir kimsenin kapkara at sürüsünün içinde alını ve ayakları bembeyaz bir atı olsa, onu tanımaz mı?” diye sordu.

(Sahâbeler) evet tanır ya Resûlallah! Deyince,

Peygamberimiz (s.a.v.):

“İşte onlar (ümmeğim) de abdestten dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları bembeyaz parlak olarak (mahşere) gelecekler” buyurdu. (Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz benim ümmetim kıyâmet gününde abdest izlerinden yüzleri, elleri ve ayakları (nur gibi) parlak olarak (mahşer yerine) dâvet edilecekler. Kimin yüzünün parlaklığını arttırmaya gücü yeterse, bunu yapsın (çok abdest alsın). (Buhârî-Müslim)

Allah (c.c.) insanların korkudan tir tir titrediği ve ana-babanın evlâdından kaçtığı günde hiç kuşkusuz Peygamberimiz'e (s.a.v.) en büyük şefaathet yetkisini verecek ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “Ümmetimden bir tek kişi cehennemde yanarken, ben cennete girmem” diyecek ama,

Dünyada abdest almaya üşenenler, beş vakit namazı terk edenler ve dolayısıyla mahşer yerinde yüzleri kapkara kömür gibi olanlar, Hz. Muhammed gibi bir peygambere ümmet olduklarını nasıl kanıtlayacaklar?

Allahım! Bizleri iki cihan serveri sevgili Peygamberimiz'e (s.a.v.) gerçek ümmet eyle, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmamızı nasib eyle ve onun şefaathetinden mahrum eyleme. Âmîn!

ÜREME ORGANI VE DİL

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana iki çene arasındaki (dili) ile iki ayağı arasındaki (üreme) organını koruma sözü verirse, ben de ona cennet sözü veririm. (Buhârî-Tirmizî)

Freni patlayıp yoldan çıkan ve direksiyon hakimiyetini kaybeden sürücünün sonu, genelde bir felâketle noktalandığı gibi akıl freni patlayıp İslâmî yoldan çıkan, dili ve üreme organı üzerinde hakimiyeti kaybeden kimsenin sonu da dünyada ve âhirette felâketle noktalanır.

Peygamberimiz (s.a.v.), dili ile üreme organını koruyana cennet sözü verdiği ve bu sözün arkasında duracağına göre, dilini yalan, dedikodu, iftira ve gönül kırıcı çirkin sözlerden, üreme organını da her çeşit gayr-i meşrû cinsel ilişkilerden koruyanlar, kuşkusuz cennete gireceklerdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah kimi iki çenesi arasındaki (dili) ile iki ayağı arasındaki (üreme organı) nın şerrinden korursa, o kişi cennete girer. (Tirmizî)

Öfke ve cinsellik duyguları aklın kontrolünde olduğu, haya ve günah sınırlarını aşmadığı sürece yararlı ve gereklidir. Bu iki duygu eğer aklın kontrolünden çıkıp haya ve günah sınırlarını aşarlarsa, o zaman kişinin diline ve üreme organına hakim olması çok güç, hatta imkânsız olur.

İşte bu duruma düşmemek için hiç kimse nefsine güvenmemeli, haya ve günah sınırları içinde yaşamaya çalışmalı ve dili ile üreme organının şerrinden Allah'a (c.c.) sığınmalıdır. Çünkü sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), dilimiz ile üreme organımızın şerrinden ancak Allah'ın (c.c.) koruması ile kurtulacağımızı vurguluyor ve dolayısıyla Allah'a (c.c.) sığınmamızı tavsiye ediyor.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.) insanları cennete en fazla götürecek şey nedir? diye soruldu.

“Allah korkusu (takvâlık) ve güzel ahlâktır” buyurdu.

İnsanları cehenneme en fazla götürecek şey de nedir? denilince,

“Ağız (dil) ve cinsel organdır” buyurdu. (Tirmizî-İbni Mâce)

Ağızdan çıkan söz, namlunun ağzından çıkan mermi gibidir. Namlunun ağzından çıkan mermi geri döndürülemediği gibi insanın ağzından çıkan söz de geri döndürülemez ve bir tek mermi bir kişinin ölümüne neden olduğu gibi ağızdan çıkan bir tek söz de kişinin mânevî ölümüne yani dinden çıkmasına ve aile yuvasının yıkılmasına neden olabilir. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:
Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse, ya hayır (lı söz) söylesin ya da sussun. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Ebû Mûsâ radiyallahu anhü diyor ki:

Ya Resûlallah! Hangi müslüman daha hayırlıdır? diye sordum.

“Dilinden ve elinden müslümanların emin olduğu kimsedir” buyurdu.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ı anmanın dışında çok konuşmayın. Çünkü Allah'ı anmanın dışında fazla konuşmak, kalbi katılaştırır. İnsanların Allah'tan en uzak olanları, kalbi katı olanlardır. (Tirmizî)

Allah'ı (c.c.) anmanın dışında fazla konuşanların, gereksiz konuları inatla tartışanların ve Sırat Köprüsünü geçmiş gibi sesli kahkahalar ile çok gülenlerin kalpleri katılaştır. Kalbin katılığı, dinsel ve mânevî açıdan kalbin duyarsız yani ibâdetlere karşı isteksiz ve günahlara karşı tepkisiz olması demektir. Bu tür insanlar doğal olarak Allah'tan (c.c.) uzaklaşır ve şeytanın yoldaşı olurlar.

ÜZEYR ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Ya da o kimseyi (Üzeyr'i görmedin mi) ki, evlerinin duvarları çatılarının üzerine çökmüş (harabe haline gelmiş) bir kasabaya (Kudüs'e) uğradı; “Ölümünden sonra Allah bunu nasıl diriltir” dedi. (Bakara, 259)

Kur'an-ı Kerimde adı geçen, ancak peygamber mi, evliya mı olduğu kesin olarak bilinmeyen üç mübârek kimseden biri de, Üzeyr aleyhisselâmdır.

Hız. Süleyman'ın ölümünden sonra M.Ö. 586 yılında Kudüs'e saldıran Bâbil kralı Buhtunnasar (Nabukednazar), Kudüs şehrini ve Mescid-i Aksa'yı yakıp yıktı, binlerce kişiyi kılıçtan geçirdi ve yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götürdü. Esirler arasında Danyal (a.s.) ile Hız. Üzeyr de vardı.

Genç olan Hız. Üzeyr bir yolunu bulup Bâbil zindanından gizlice kaçtı ve bir merkebe (eşeğe) binip her tarafı yakılıp yıkılan ve içinde tek bir kişinin yaşamadığı ıssız Kudüs harabelerine geldi.

Uzun ve zahmetli bir yolculuktan geldiği için çok yorgundu ve karnı da acıkmıştı. Kudüs'te ekmek, yemek yoktu ama meyveler olmuş yerlere dökülüyordu ve toplayan da yoktu. Merkebini bir yere bağladıktan sonra bir kaç salkım üzüm ile biraz incir topladı, üzümlerin suyunu sıktı ve sonra yere oturup ıssız ve korkunç bir harabe haline gelen Kudüs'ü düşünmeye başladı.

Ya Rab! Hz. Dâvûd'un başlattığı ve oğlu Hz. Süleyman'ın tamamladığı şu kutsal Mescid-i Aksâ yakılıp yıkılmış ve mübârek Kudüs şehri korkunç bir harabeye dönmüş. Yanan evler, çöken çatılar, üzerine yıkılan taş yığını duvarlar ve cansız birer iskelet yığını haline gelen binlerce Kudüs halkı.

Hz. Üzeyr, korkunç bir harabe haline gelen bu ölü şehri acaba Allah tekrar nasıl diriltir? Taş ve iskelet yığına dönüşen bu yerde artık insanlar yaşar mı? Yeniden evler, dükkânlar yapılıp çarşılar, pazarlar kurulur mu? diye düşünürken, uykuya daldı.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah (uykuda canını alıp) onu yüz yıl ölü bıraktıktan sonra tekrar diriltti. “Ne kadar (ölü) kaldın?” dedi. O da: “Bir gün ya da daha az kaldım” dedi. Allah: “Hayır, yüz yıl kaldın. İşte yiyeceğine (incire) ve içeceğine (üzüm suyuna) bak, bozulmamış. Bir de merkebine bak (kemikleri bile çürümüş). Seni insanlara ibret kılalım diye (bunları yaptık). Şimdi sen kemiklere bak, onları nasıl düzenliyor ve sonra nasıl et giydiriyoruz” dedi. (Merkebin yeniden dirilişi) kendisine apaçık belli olunca, “Şimdi iyi biliyorum ki, Allah'ın her şeye gücü yeter” dedi. (Bakara, 259)

Hz. Üzeyr kuşluk vaktinde yatmıştı. Allah (c.c.) yeniden diriltip “Ne kadar (ölü) kaldın?” diye sorduğu zaman akşam üzeri idi. Uykudan uyanır gibi yeniden dirilen Hz. Üzeyr, ilk bakışta güneşi göremeyince “Bir gün” sonra henüz güneşin batmadığını görünce, “ya da daha az kaldım” dedi.

Bunun üzerine Allah (c.c.) “Hayır yüz yıl kaldın. İşte yiyeceğine (topladığın taze incire) ve içeceğine (sıktığın üzüm suyuna) bak, bozulmamış (taptaze duruyor). Bir de merkebine bak (kemikleri bile çürümüş). Seni insanlara ibret kılalım diye (bunları yaptık)” buyurdu.

“Şimdi sen (çürümüş) kemiklere bak, (da ibret al). Onları nasıl düzenliyor (bir araya getiriyor) ve sonra nasıl et giydiriyoruz”. Hz. Üzeyr şaşkın şaşkın kemiklere bakarken, hafifçe bir rüzgar esip çürümüş kemikleri bir araya toplayıp düzenledi, sonra yerden ot biter gibi kemiklerin üzerinde etler bitti. Sonra derisi, tüyleri derken, ölüp çürüyen merkep bir anda canlanıp ayağa kalkıverdi.

Yeniden dirilme olayını gözleri ile gören Hz. Üzeyr: “Şimdi iyi biliyorum ki, Allah'ın her şeye gücü yeter” dedi ve îmanı ilme'l-yakînden, hakka'l-yakîn derecesine ulaştı.

Hız. Üzeyr yüz yıl önce toplamış olduğu taze incirleri yedi, sıktığı üzüm suyunu içti ve sonra yeniden dirilen merkebine binip hüzünle Kudüs harabelerini dolaşmaya çıktı.

Ancaak!

Yüz yıl gibi uzun bir zaman dilimi içinde pek çok küresel olaylar olmuş, köprülerin altından çok sular akmış ve Bâbil Devleti yıkılıp İran'ın egemenliği altına girmişti.

Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs'ü yakıp yıkan, kadın, erkek, yaşlı ve çocuk demeden binlerce kişiyi acımasızca kılıçtan geçiren ve yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götüren Buhtunnasar'a da dünya kalmamış ve o da sonuçta kara toprağa girmişti.

Buhtunnasar'ın ölümünden sonra Bâbil'i ele geçiren İran hükümdarı Şireveyh, Bâbildeki bütün esirleri serbest bıraktı ve topluca Kudüs'e gitmelerine yardımcı oldu. Ayrıca Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs şehrini yeniden inşa etmeleri için gereken her türlü maddî desteği sağladı.

Bu gelişmelerden haberi olmayan Hız. Üzeyr, Kudüs harabelerini dolaşayım derken, eskisinden daha güzel ve daha düzenli yepyeni bir Kudüs'le karşılaşınca şok oldu.

Yepyeni evler, dükkânlar yapılmış, çarşılar, pazarlar kurulmuş ve Mescid-i Aksâ yeniden inşa edilip ibâdete açılmıştı. Erkekler çarşıda, pazarda alış-veriş yaparken, kadınlar da evlerinin önünde oturup el işleri yapıyor ve çocuklar da sokaklarda oynuyordu.

Hız. Üzeyr gördüklerim hayal mi, gerçek mi diye Kudüs sokaklarında dolaşırken, yakınlarını da soruyor ve her birinin ya esarete ya da esaretten sonra öldüğü haberini alıyordu. Sen kimsin? diye soranlara "Ben Üzeyr'im" diyordu ama 25 yaşlarında bir genç olduğundan kimse ona inanmıyordu.

Doğup büyüdüğü sokak aralarında dolaşırken, gözleri hiç görmeyen ve ayakları kötürüm olan çok yaşlı bir kadınla karşılaştı ve ona, Üzeyr'in evini biliyor musun diye sordu. Kadın, sesin bana yabancı gelmiyor ama sen kimsin? deyince, ben Üzeyr'im dedi. Kadın çok gençsin deyince, Allah beni öldürdükten yüz yıl sonra tekrar diriltti dedi.

Kadın, Üzeyr Tevrat'ı ezbere biliyordu, eğer sen Üzeyr isen Tevrat'ı oku bakalım dedi. Hız. Üzeyr Tevrat'ı okumaya başlayınca orada bulunanlar, acaba gerçekten Tevrat'ı mı okuyor diye kuşkuyla düşünce içlerinden biri,

Buhtunnasar, Mescid-i Aksâ ile birlikte bütün Tevratları yakarken, dem gizlice bir Tevrat'ı alıp filan tepeye gömdüğünü Bâbil esaretinde bana

söylemişti. Hemen o tepeye gidip Tevrat'ı bulalım ve Üzeyr'in okudukları ile onu karşılaştıralım dedi.

Derhal o tepeye gittiler ve gömülü olan Tevrat'ı bulup getirdiler. Hz. Üzeyr'in okudukları ile o Tevrat'ın aynı olduğunu görünce, Allah ölümünden yüz yıl sonra bunu dirilttiğine ve gerçekten Tevrat'ı ezbere bildiğine göre, haşâ! (Kesinlikle hayır) bu Allah'ın oğludur dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Yahudiler, Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Hıristiyanlar da, Mesih (İsa) Allah'ın oğludur dediler. Bu onların ağızlarında (sakız gibi) geveledikleri sözlerdir. (Gerçekte onlar) daha önce kâfir olanların sözlerine benzetme yapıyorlar. Allah onları kahretsin! (Haktan bâtıla) nasıl dön-dürülüyorlar. (Tevbe, 30)

ÜZÜM

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz takvâ sahipleri için (azaptan) kurtuluş (ve cennette) bahçeler ve üzüm bağları vardır. (Nebe, 31-32)

Buğday, arpa, yulaf ve mısır gibi ürünlerin yetiştirildiği tarım alanlarına **tarla**, çiçek, meyve ve sebze türü bitkilerin yetiştirildiği yerlere **bahçe** ve asma, kütük gibi üzüm bitkilerinin yetiştirildiği yerlere de **bağ** denir.

Cennette de tarlanın dışında herkesin kendine özel içinden pınarlar akan cennet bahçeleri ve cennet bağları olacak ve dünyadaki bağlar, bahçeler gibi geçici değil ebedî mülkü olacak.

Kuşkusuz dünya nimetlerinin hiçbiri cennet nimetlerine benzemediği gibi dünya üzümleri de cennet üzümlerine benzememekle birlikte, çok şeffaf ve sindirimi kolay olduğundan, kabuğu ve çekirdeği ile birlikte yenildiğinden, cennet nimetlerine en fazla benzeyen bir meyve türüdür.

Salkım şeklinde ve küçük doğal torbacıklar içinde ambalajlanmış olarak bizlere sunulan ve enerji kaynağı olan üzüm, hem taze hem de kurutulmuş olarak tüketildiği gibi ayrıca şırası, pekmezi ve bulaması da yapılıp ve pek çok dertlere şifa olur.

Sıkılan taze üzüm suyuna şıra denir ve ekşiyip köpüklenmeden taze olarak içilmesi helâl olur. Pekmez, taze şıradan hızlı ateşte kaynatılarak ve sürekli karıştırarak yapılır. Kaynayan şıranın çabuk koyulaşmasını sağlamak ve şekerlenmesini önlemek için de içine biraz pekmez toprağı katılır.

İçinde bol miktarda %79 karbonhidrat (glikoz) olan ve 100 gramı 324 kalori veren pekmezde potasyum da olduğundan, kansızlık, iştahsızlık, halsizlik ve adem-i iktidar gibi rahatsızlığı olanlarla, hastalıktan yeni kalkanlara şifa kaynağıdır.

Pekmezin içine yumurta akı katılıp tekrar orta ateşte kaynatılırsa, bıçakla kesecek kıvama gelip koyulaşınca, bulama tatlısı olur ve kışın her çeşit soğuk algınlığına karşı en güzel koruyucu olur.

Üzümde kalsiyum, fosfor, protein, potasyum, karbonhidrat, demir ve A, B, C vitaminleri ile bol miktarda organik asitler olduğundan, dertlere deva, hastalara şifa ve sevenlere gıdadır.

Olgunlaşmış tatlı üzüm bağırsakları yumuşatıp kabızlığı önler, idrarı artırır, balgamı söker ve kolesterolü düşürür. Olgunlaşmamış ekşi koruk üzüm de ishali keser, bağırsaklardaki rahatsızlıklara ve sedef hastalığına iyi gelir,

Taze üzüm sindirimi kolaylaştırıp mideyi ve bağırsakları rahatlatır. Yüksek tansiyonu olanlara yardımcı olur, basura ve mafsal ağrılarına iyi gelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuru üzümü devamlı yiyin. Çünkü o safrayı açar, balgamı giderir, sinir sistemini güçlendirir, yorgunluğu giderir, ahlâkı güzelleştirir, nefse hoş gelir ve hüznü giderir. (Râmûz'ül-ehâdis)

Kuru üzümde bol miktarda B1, B6 ve C vitamini olduğundan, çabuk kızan asabî mizaçlı (yapılı) kimseler için çok yararlıdır. Çünkü sinir sistemini sakinleştirir, kişinin ahlakını güzelleştirir, hüznü, kederi giderir ve aşırı beyinsel yorgunluğa iyi gelir.

Ancak her şeyin aşırısı zararlı olduğu gibi fazla üzüm yemenin de bazı zararları vardır. Örneğin, fazla yenilen yaş üzüm midede şişkinlik yapıp bağırsakları bozabilir. Fazla yenilen kuru üzüm de beyindeki kılcal damarları açıp genişlettiği için baş ağrısı yapabilir.

VÂCİB NE DEMEKTİR?

Sözlükte vâcib, terk-i câiz olmayıp mutlaka yapılması gereken şey demektir. Hanefî mezhebine göre ise farz gibi kesin olmayıp zannî delile dayanan hükümlere **vâcib** denir. Örneğin; sadaka-i fitir vermek, kurban kesmek, vitir ve bayram namazlarını kılmak vâcibdir.

Vâcipler genelde ya zannî olarak bir âyet-i kerîmeye ya da kuvvetli ve sahih hadîs-i şeriflere dayandığından, amelen (uygulama yönünden) farz gibi yerine getirilmesi zorunlu olup terki câiz olmadığından, yapılmasında sevap ve terk edilmesinde günah vardır.

Vâciplerin terki câiz olmadığından, vaktinde kılınmayan vitir namazının kazası ve vaktinde yani kurban bayramının birinci, ikinci ve üçüncü günlerinde kesilmeyen kurbanlık hayvanın canlı olarak, eğer kurbanlık hayvan alınmamışsa değerinin para olarak fakirlere verilmesi gerekir.

Şâfi, Mâlikî ve Hanbelî mezhebinde ise farz ile sünnet arasında vâcib diye fikhî bir kavram olmadığından, bir şey farz değilse kuvvetli sünnettir. Örneğin; kurban kesmek, vitir ve bayram namazlarını kılmak sünnet, fitir sadakası vermek farzdır.

VAHİY VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla ya da perde arkasından (görünmeden) konuşur. Ya da (melekten) bir elçi gönderip izni ile ona dilediğini vahyeder. Kuşkusuz O (Allah), çok yücedir, hakîmdir. (Şûrâ, 51)

Her açıdan insanların en üstünü olan, ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen ve gönderildikleri toplumlara Allah'ın (c.c.) emirlerini tebliğ etmekle görevli olan peygamberler ile Allah (c.c.) arasındaki mânevî iletişim olayına **vahiy** denir.

Vahiy olayı bizim gibi sıradan insanların değil, mânevî yeteneklere sahip olan evliyaların bile akıl ve hayallerinin ötesinde çok yüce ve kutsal bir iletişim olduğundan, “vahiy nedir?” sorusuna bazı evliyalar, tek kelime ile **bilmiyorum** diye cevap vermişlerdir.

Hız. Âdem'i madde ve madde ötesi âlemlerin özünden yaratan Allah (c.c.), insanlara görme, işitme, koku alma, tatma ve dokunma gibi maddî duyuların dışında, akıl, gönül, hayal, vehim ve müdrîke gibi mânevî duygular da vermiş ve bu nedenle insanı yeryüzüne halife (egemen) ve o güzelim cennete aday yapmıştır.

Ancak îmanla küfrün yani Hız. İbrahim ile Nemrud'un, Hız. Musa ile Firavun'un ve Hız. Ebu Bekir ile Ebû Cehil'in birbirinden ayrılmaları için Allah (c.c.) îmanı, gaybîlik (görmeden inanma) ilkesine bağlamış ve bu nedenle insanların maddî ve mânevî duyularını sınırlı ve kısıtlı yaratmıştır.

Sınırlı ve kısıtlı duyuları ile madde âlemindeki atomları ve bakterileri çok küçük olduklarından, cinleri çok şeffaf olduklarından, havadaki gazları renkleri olmadığından ve melekleri madde ötesi nûrânî varlıklar olduklarından göremeyen insanın, göklerin, yerlerin tek egemeni, bütün âlemlerin Rabbi ve yüceler yücesi olan Allah'ı (c.c.) dünya gözü ile görmeleri düşüncülemez.

Ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen peygamberler, mânevî açıdan diğer insanlardan farklı özelliklere sahip olmakla birlikte, sonuçta onlar da insan oldukları ve onların duyuları da sınırlı olduğundan âyet-i kerîmede, “Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla ya da perde arkasından (görünmeden) konuşur. Ya da (melekten) bir elçi gönderip izni ile ona dilediğini vahyeder” buyuruluyor.

Vahyin çeşitleri

Sâdık (gerçek) rüya

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin rüyası, nübüvvetin (peygamberliğin) kırk altı cüzünden biridir. (Buhârî-Müslim)

Ümmü'l-mü'minîn Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.) vahyin başlangıcı uykuda sâlih (doğru) rüyaları görmesi ile başladı. Gördüğü her rüya, sabahın aydınlığı gibi ortaya çıkar (gerçek olur) du. (Buhârî)

Gerçek mü'minlerin rüyası nübüvvetin kırk altıda biri olduğuna göre, kuşkusuz peygamberlerin gördüğü her rüya gerçektir ve vahyin cüzü (parçası) değil tamamı demektir.

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim:) “Ey yavrucuğum! Doğrusu ben rüyamda seni boğazladığımı (kurban ettiğimi) görüyorum; düşün bakayım ne dersin?” dedi. **(İsmail:)** “Ey babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşâAllah beni sabredenlerden bulursun” dedi. (Sâffât, 102)

Peygamberlerin rüyası gerçek ve güvenilir vahiy olmasaydı, İbrahim (a.s.) gibi bir peygamber sadece rüyaya dayanarak biricik yavrusu İsmail'i (a.s.) kurban etmeye kalkışmaz ve yavrusu da “Ey babacığım! Emrolunduğun şeyi yap” diye babasına teslim olmazdı.

Hz. Cebrâil'in gerçek şekli ile görünmesi

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, onu (Cebrâil'i) bir defa daha Sidretü'l-Müntehâ'nın yanında gördü. (Necm, 13-14)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Cebrâil'i gerçek yani melek şekli ile iki defa gördü. Birincisi ilk vahiy getirdiği zaman Nur Dağında, ikincisi de Mîrac gecesinde yedi kat göklerin üzerinde Hz. Cebrâil'in mâkamı olan Sidretü'l-Müntehâ'da.

Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Cebrâil'i gerçek şekli ile ilk defa gördüğünde çok korkmuş, titreyerek evine gitmiş ve vefâkâr eşi Hadîce'ye (r.a.), “Beni ört, beni ört” buyurmuş. Sonra Hz. Cebrâil ile aralarında samimi kaynaşma olduğundan, ikinci görüşünde bu tür bir olay yaşanmadı.

Hz. Cebrâil'in insan şeklinde görünmesi

Hz. Cebrâil, Allah'ın (c.c.) emri ile vahiy getirirken ya da Peygamberimiz (s.a.v.) ile sohbet etmeye gelirken melek şeklinde değil, normal bir insan şeklinde ve genelde ashâb-ı kiramdan Hz. Dihye'nin şeklinde gelirdi.

Tüm canlı türleri ancak kendi cinsleri ile kaynaştıkları gibi Peygamberimiz (s.a.v.) de insan şeklinde gelen Hz. Cebrâil ile kaynaşmış ve zamanla çok samimi dost olmuşlardı.

Görmeden Allah'ın (c.c.) sesini duyma

Yüce Allah buyuruyor:

Belirlediğimiz vakitte Musa (Tûr Dağına) gelip de Rabbi ona kelâmını duyurunca, “Rabbim! Bana (kendini) göster; seni göreyim” dedi. (Allah): “Sen beni (dünyada) asla göremezsin. Fakat şu dağa bak, eğer o yerinde durabilirse sen de beni görürsün”. buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince, onu paramparça etti ve Musa da bayılarak yere düştü. (A'râf, 143)

Her peygamberin farklı özelliği olduğu gibi Musa (a.s.) ın özelliği de, kalbine ilham Şeklinde ya da melek aracılığı ile değil de doğrudan Allah'ın kelâmını duyduğu için ona, “Kelîmullah” denildi.

Peygamberimiz'i (s.a.v.) görüp îman eden ve az bir zaman da olsa sohbetinde bulunup mübarek sesini duyan en azılı müşrikler bile, bir anda bütün velâyet (evliyalık) mâkamlarını aşım sahabelik mâkamına ulaştıkları gibi,

Mekân ve yön gibi hiçbir Şeyle kısıtlı olmaksızın tüm duyguları ve hücreleri ile Allah'ın (c.c.) kutsal kelâmını duyan Musa (a.s.) gibi ulû'l-azm bir peygamber de, kim bilir o anda ne gibi mânevî dereceleri aştı, kim bilir ne gibi ruhsal zevkleri yaşadı ve kim bilir Allah aşkıyla nasıl yandı ki, “**Rabbim! (Ne olur) bana (kendini yani Cemâlini) göster; seni göreyim**” diye yalvardı.

Vahyin zirvesi

Hız. Âdem ile başlayan peygamberliğin son halkası olan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), Allah'ın (c.c.) özel daveti ile mîrac gecesinde mânevî derecelerin hepsini aştı ve vahyin zirvesine ulaştı.

Dünya ve âhîret âlemlerinin de çok ötesinde olan ve Cebrâil (a.s.) ın bile çıkamadığı o kutsal mâkamlara çıkan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), hem Allah'ın (c.c.) kutsal kelâmını duyup konuştu hem de Cemâlullah ile Őereflendi.

VASİYET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Vasiyet etmeye değer bir Şeyi (malı, parası) olan müslümanın, vasiyeti yanında yazılı olmadan iki gece geçirmesi doğru değildir. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Ölüm meleği Azrâil (a.s.) ın ne zaman ve nerede geleceği bilinmediği için malı, mülkü, parası ve serveti olan müslümanların, İslâm'a uygun bir Şekilde ve değişen maddî durumlarına göre vasiyetlerini yazmaları ya da iki âdil Őâhidin yanında bunları söylemeleri müstehab (sünnet) dir.

Vasiyet ne demektir?

Kişinin ölümünden sonra geçerli olmak üzere yapılmasını istediği her çeşit hayırlı işlere ve bağışlara **vasiyet** denir. Vasiyetin geçerli olması, vasiyet edenin ölümünden sonra vasiyet edilen kimsenin o vasiyeti kabul etmesine bağlıdır. Çünkü hiç kimse kendisi ile ilgili yapılan bir vasiyeti kabul etme zorunluluğunda değildir.

Malı, mülkü olan her müslüman borçlarının ödenmesinden sonra arta kalan servetinin üçte birini aşmama ve İslâmi kuralların dışına çıkmama koşulu ile dilediği gibi vasiyet edebilir. Ancak borcu olanların ve borcunun karşılığında malı olanların, öncelikle borçlarının ödenmesini ve kendilerine emanet edilen mal, para ve eşya gibi şeylerin sahiplerine verilmesini vasiyet etmeleri gerekir.

Uyarı! Panzehire güvenip zehir içmek ne derece çılgınlık ve saçmalık ise vârislere güvenip borç yükü altına girmek de aynı derecede çılgınlık, saçmalık ve âhirette pişmanlıktır.

Çünkü Allah (c.c.) yolunda şehit olanlar bile kul hakkından arınmadan cennete giremeyeceğine göre, kul borcu ile kabre girmek için çok zorunlu kalmadıkça her çeşit borçlanmadan titizlikle kaçınmalıdır. Özellikle günümüzde bankaların kredi kartı ve üretici firmaların uzun vadeli taksitli satışlar adı altında yaptıkları reklâmlara aldanıp, sonuçta fâiz bataklığına ve kapitalizmin acımasız tuzağına düşmemeye çalışmalıdır.

Bir gerçeği de unutmayalım! Vârisler bizim karşılığı olmadan yaptığımız borçlanmaları kendi ceplerinden ödeme zorunluluğunda değildir.

Sonra hac, zekât, oruç, kurban, adak, fıtır sadakası ve yemin kefareti gibi Allah'a (c.c.) karşı olan borçların ödenmesini ve bunların bilinçli olarak yerine getirilmesini vasiyet etmelidir.

Malı çok olanlar ve daha fazla vasiyet etmek isteyenler, vârislerinin dışındaki akrabalarına, fakirlere, yetimlere ve güvendikleri hayır kurumlarına diledikleri kadar vasiyet edebilirler ama,

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına biri geldi ve dedi ki: Ya Resûlallah! Hangi sadakanın sevabı daha büyüktür?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Sağlığın, sıhhatın yerinde, cimrilik tutkusu üzerinde ve fakir düşmekten korkup daha fazla zengin olmayı emel ederken verdiğin sadakanın sevabı daha büyüktür. (Sakin!) Can boğazına dayanıp da “falana bu kadar verin” ve “filâna şu kadar verin” demeye bırakma! Çünkü o mal o zaman zaten filânların (vârislerin) malı oldu ki! (Buhâri-Müslim)

Sahâbeden birinin, “Ya Resûlallah! Hangi sadakanın sevabı daha büyüktür?” sorusuna sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in verdiği bu yanıtı (mesajı) çok iyi algılamaya ve uygulamaya çalışalım.

Vasiyette İslâmî kuralları gözetme

Yüce Allah buyuruyor:

Her kim vasiyet edenin haksızlığa kaymasından ya da günah işlemesinden korkup da (tarafların) aralarını düzeltirse, ona hiçbir günah yoktur. Kuşkusuz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir. (Bakara, 182)

Akıllı olup erginlik çağına eren her insan, yaşadığı sürece haramdan sakınma koşulu ile kendi malını dilediği şekilde harcama hakkına sahip olduğu gibi ölümünden sonra da borçları ödenip arta kalan malının üçte birini vasiyet etme hakkına da sahiptir.

Ancak hiç kimse “ben kazandım” diye sağlığında malını gayr-i meşrû haram yollara harcama ve saçıp savurma hakkına sahip olmadığı gibi, ölümünden sonrası için vasiyet ederken de gayr-i meşrû haram yerlere ve malının üçte birinden fazlasını vasiyet etme hakkına sahip değildir.

Örneğin; ben öldükten sonra kızlar da erkekler gibi mîrastan eşit pay alsın, oğlumun, kızımın ya da torunumun evlenme cemiyetini filân sazlıcazlı düğün salonunda yapın gibi gayr-i meşrû ve haram şeyleri vasiyet etme hakkına da sahip değildir.

Ya yaparsa!

Vasiyet eden günaha girdiği gibi o vasiyeti uygulayanlar da günaha girerler. Bu nedenle Allah (c.c.) **“Her kim vasiyet edenin haksızlığa kaymasından ya da günah işlemesinden korkup da (tarafların) arasını düzeltirse, ona hiçbir günah yoktur”**. buyuruyor.

İslâmî kurallara ters düşen ve haram içeren vasiyetlerde değişiklik yapmada hiçbir günah olmadığı gibi ayrıca bunları İslâmî kurallara göre düzenleyip uygulayanlar, hem vasiyet edeni hem de vasiyet edilenleri haram işlemekten kurtardıkları için çifte sevap kazanırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a isyan da hiç kimseye itaat edilmez. (Ahmed İbni Hanbel-Hâkim)

VEDÂ HACCI

Yüce Allah buyuruyor:

Oraya (Kâbe'ye gitmeye) bir yol bulana Beyt-i haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. (Â-i İmrân, 97)

İslâm'ın beş temel ilkesinden biri olan hac; namaz, oruç ve zekâtın sonra farz kılındı. Çünkü Kâbe şehri Mekke, hicretin 8. yılına kadar müşriklerin hâkimiyeti altındaydı. Müşriklerin hâkim olduğu bir yerde, Mekke, Mina, Arafat ve Müzdelife'yi kapsayan bir ibâdet özgürce ve güven içinde yapılamayacağından, önce Mekke fethedildi ve ertesi yıl yani hicretin 9. yılında hac farz kılındı.

Mekke fethedilip müşriklerin hâkimiyetinden kurtarılmış ve hac farz olmuştu ama Mekke'nin çevresinde henüz müslüman olmayan pek çok müşrik kabileler vardı ve bunlar da hac mevsiminde Mekke'ye geliyor ve erkek-kadın çıplak olarak Kâbe'yi tavaf ediyorlardı.

Bu gibi nedenlerle Peygamberimiz (s.a.v.) hicretin 9. yılında hac emîri (kafile başkanı) olarak Hz. Ebû Bekir'i Mekke'ye gönderdi ve kendisi o yıl hacca gitmeyip Medine'de kaldı.

Hz. Ebû Bekir henüz Mekke'ye varmadan müşriklere karşı çok sert bir uyarı ve ultiatom niteliği taşıyan Tevbe Sûresi geldi. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) Tevbe Sûresindeki ilâhî emirleri hacdaki müşriklere tebliğ etmek üzere Hz. Ali'yi görevlendirdi ve kendi devesi ile onu derhal Mekke'ye gönderdi.

Hz. Ali Kurban bayramının birinci günü hacılar Cemre-i akabe'de iken onlara yetişti. Hz. Ebû Bekir âmir olarak mı, memur olarak mı? geldin deyince, hayır memur olarak geldim dedi ve ayağa kalkıp önce, Allah'ın Resûlü'nün elçisi olarak geldiğini söyledi ve ardından Tevbe Sûresinin ilk otuz ya da kırk âyetini okudu.

Sonra, Allah'ın Resûlü tarafından şu dört şeyi size tebliğ etmekle görevliyim dedi.

- 1- Bu yıldan sonra hiçbir müşrik Kâbe'ye yaklaşamayacak.**
- 2- Bundan sonra hiç kimse çıplak olarak Kâbe'yi tavaf edemeyecek.**
- 3- Cennete sadece mü'minler girecek.**
- 4- Müşrik kabileler tarafından bozulmayan antlaşmalar, antlaşma süresinin sonuna kadar yürürlükte kalacak.**

Hız. Ali Allah'ın Resûlü adına bu bildiriği okuyunca bazı müşrikler, kılıç ve mızraktan bahsedip İslâm'a karşı meydan okumaya kalkıştılar ama kısa zamanda bütün müşrik kabileler İslâmlaştı ve Arap Yarımadası tarihinde ilk defa barış, huzur ve güven ortamına kavuştu.

* * *

Peygamberimiz (s.a.v.) ertesi yıl yani hicretin 10. yılında hacca gideceğini ve isteyen herkesin katılabileceğini haber verdi. Haber Medine dışında bütün kabilelere ulaştı ve insanlar bölük bölük Medine'ye gelmeye başladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) Zilkâde ayının 25. günü öğle namazını Medine'de kıdıktan sonra orada toplanan büyük bir hac kafilesi ile birlikte yola çıktı ve 4 mil (7,5 km.) uzaklıktaki Zülhuleyfe denilen mîkat (ihram giyme) yerine geldi. Geceyi mîkat yerinde geçiren Peygamberimiz (s.a.v.), ertesi günü ihramı giyip niyet etti ve öğle namazını kıdıktan sonra orada toplanan 40.000 kişilik büyük bir hac kafilesi ile Mekke'ye doğru yola çıktı.

Yaşlılarla ağır hastaların dışında erkek-kadın herkes Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte hac yapmak istediğinden, yol boyunca sürekli katılanlar oldu ve on binlerce kişinin getirdiği **“Lebbeyk Allahümme lebbeyk; lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk, innel hamde venni'mete leke vel'mülk, lâ şerîke lek”** telbiye sesleri ile ıssız çöller bile aşka geldi.

Yol boyunca gruplar halinde sürekli katılımlar oldu ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in mânevî başkanlığını yaptığı hac kafilesi çığ gibi büyüye büyüye Mekke'ye yaklaşıldığında 100.000 i aştı.

Zilhicce ayının dördüncü pazar günü Mekke'ye gelindiğinde yeni katılımlarla sayı 114.000 ya da 124.000 e ulaştı ve Peygamberimiz (s.a.v.) “Benî Şeybe” kapısından Harem-i şerîfe girdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) seçkin sahâbeleri ile birlikte Hacer-i Esved'den başlayıp Kâbe'yi tavaf ederken, Kâbe de binlerce yıldan beri bir ilki yaşıyordu. Çünkü son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) başta olmak üzere sadece sahâbelerden yani en üst düzeydeki evliyalardan oluşan yüz bini aşkın bir cemaât onu tavaf ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) tavaftan sonra Mâkam-ı İbrahim'de iki rek'at tavaf namazı kıldı, ardından Abdullah İbni Abbas'ın (r.a.) elinden doyasıya zemzem suyunu içti ve sonra Safâ ile Merve arasında sa'yini yaptı.

Zilhicce ayının yedinci çarşamba günü sahâbeleri bilgilendirmek için Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'de hac ile ilgili ilk hutbeyi okudu ve ertesi perşembe günü Mescid-i Haram'da sabah namazını kıldıktan sonra zorlu günlerin erleri olan sahâbeleri ile birlikte Mina'ya gitti.

Mina'da beş vakit namaz yani perşembe günü öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazı ile cuma günü sabah namazını kılan Peygamberimiz (s.a.v.), sahâbeleri ile birlikte lebbeyk lebbeyk diye telbiye getirerek, dağları, taşları ve melekleri ağlatarak vakfe yapmak üzere Arafat'a gitti.

O gün Arafat'ta da ilkler yaşandı. Arefe günü cumaya geldiği için İslâm'da ilk Hacc-ı ekber'di ve Arafat meydanında Allah'ın (c.c.) son Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) ile birlikte yüz bini aşkın sahâbesi vakfe yapıyordu. Ayrıca mevsim de ilkbahardı ve gece ile gündüzün tam eşit olduğu bir gündü (21 mart).

Öğle vaktinde Bilâl-ı Habeşî (r.a.) Allahu Ekber, Allahu Ekber diye ezan okurken kalpler Allah (c.c.) aşkı ile yandı ve Peygamberimiz (s.a.v.) hacdaki ikinci ve en uzun hutbesini Arafat'ta yaptı. Arafat'taki hutbe, gerçekten farklı bir hutbeydi. Çünkü o gün orada Peygamberimiz (s.a.v.) in sahâbelerine son öğütlerini yapıyormuş izlenimi ve satır aralarında veda mesajları vardı.

Hutbeden sonra, önce öğle namazı ile ikindi namazı birlikte kılındı ve ardından vakfeye duruldu. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) akşam üzeri Cebel-i rahme'nin yanında vakfe yaparken Cebrâil (a.s.) geldi ve **“Bu gün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve din olarak size İslâm'ı beğendim”** (Mâide, 3) âyetini getirdi.

“Bu gün size dininizi ikmal ettim” âyeti gelince sahâbeler sevinirken, Peygamberimiz (s.a.v.) in yâr-ı gâr'ı (mağara arkadaşı) olan Hz. Ebû Bekir ağlıyordu. Nedenini soranlara, din ikmal olduğuna yani tamamlandığına göre Peygamberimiz (s.a.v.) in görevinin de tamamlanmış olacağından ve dolayısıyla aramızdan ayrılacağından korkuyorum dedi. Ne yazık ki, ictihadında yanılmamıştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) güneş battıktan sonra Arafat'tan ayrılıp Müzdelife'ye gitti ve akşam ile yatsı namazını birlikte kıldı. Müzdelife'de sabah namazını erkence kılıp vakfe yaptı ve sonra Kusvâ adındaki devesine binip Mina'ya gitti. Mina'da şeytanı taşılayıp kurbanlarını kestikten sonra tıraş oldu ve mübârek saçlarını sahâbelerine dağıttı.

Mina'da üçüncü hutbesini okuduktan sonra Mekke'ye gidip farz tavafını yaptı ve tekrar Mina'ya dönüp geceleri orada yattı. Peygamberimiz (s.a.v.) bayramın ikinci ve üçüncü günleri de şeytanları taşıladıktan sonra Mekke'ye gidip veda tavafını yaptı ve sonra oradaki sahâbeleri ile helâllaşıp hicret diyarı olan Medine-i Münevvere'ye döndü.

VEDÂ HUTBESİNDEN BÖLÜMLER

Peygamberimiz (s.a.v.) in vedâ haccında Mekke, Arafat ve Mina'da yapmış olduğu hutbelerin hepsine birden **vedâ hutbesi** denir. Ancak bu hutbelerin en uzununu ve en duygusal olanı Arafat'taki hutbe olduğundan ve orada ashâbına tebliğ ettim mi? diye sorduğundan, vedâ hutbesi denildiğinde aklımıza öncelikle Arafat'taki hutbe gelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) in bundan 1424 yıl önce yani ortaçağın en karanlık günlerinde yapmış olduğu vedâ hutbesi, sözde kalmayıp uygulanan tek ve gerçek evrensel insan hakları beyannamesi niteliğinde olduğundan bazı bölümlerini dikkatinize sunuyorum!

“Hamd, Allahu Teâlâ'ya mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan başışlanmak diler ve O'na tevbe ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın doğru yola ilettiğini saptıracak ve saptırdığını doğru yola iletecek yoktur.

Ben şehâdet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. O, birdir. O'nun eşi, ortağı yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür.

Ey Allah'ın kulları! Ben size Allah'tan korkmanızı ve O'na itaat etmenizi tavsiye ediyorum. Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu yıldan sonra sizinle burada (Arafat'ta) ebedî bir araya gelemeyeceğim.

Ey insanlar! Bu günleriniz nasıl kutsal bir gün ise bu aylarınız nasıl kutsal bir ay ise ve bu beldeniz nasıl kutsal bir belde ise canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle kutsaldır ve her çeşit tecavüzden korunmuştur.

Ashâbım! Yarın Rabbinize kavuşacaksınız ve bu gün burada yaptıklarınızdan hiç kuşkusuz sorgulanacaksınız. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönüp birbirinizin boynuna (kılıçla) vurmayın. Bu vasiyetimi burada bulunanlar, burada bulunmayanlara bildirsin! Olabilir ki, bildirilen kimse, burada bulunup dinleyenden daha iyi anlar ve muhafaza eder.

Ey insanlar! Size kadınların hakkına saygı göstermenizi ve bu konuda Allah'tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Siz, kadınları, Allah'ın emâneti olarak aldınız; onların namus ve iffetlerini (en mahrem yerlerini) Allah adına söz vererek helâl edindiniz. Sizin kadınların üzerinde hakkınız olduğu gibi onların da sizin üzerinizde hakları vardır.

Ey mü'minler! Size iki emânet bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarıldığınız sürece yolunuzu hiç şaşdırmazsınız. Bunlardan biri Allah'ın Kitabı Kur'an-ı kerîm ve diğeri benim sünnetimdir.

Ey insanlar! Yarın beni sizden soracaklar, ne diyeceksiniz?
(Ashâb-ı kiram:)

“Allah'ın emirlerini tebliğ ettin. Görevini hakkıyla yaptın ve bize öğütlerde bulundun, diye şâhitlik ederiz” deyince, mübârek şehâdet parmağını kaldırarak üç defa,

“Şâhit ol ya Rab! Şâhit ol ya Rab! Şâhit ol ya Rab!” dedi.

VİTİR NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah size bir namazı daha fazladan ilâve etti. O da vitir namazıdır.

(Ahmed İbni Hanbel)

Vitir namazı İmâm-ı A'zam'a göre vâcib, İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e ve diğeri üç mezhebe göre sünnet-i müekkedir.

Vitir namazı Hanefî'de üç rek'attır ve ilk oturuşta sadece Ettehiyyâtü okunur. Üçüncü rek'atta Fâtîha ve zammi sûreden sonra eller kaldırılıp tek-bir alınır ve kunut duaları okunur.

Kunut duaları

Allahümme innâ nesteîynüke ve nestağfiruke ve nestehdıke ve nü'minu bike ve netûbu ileyke ve netevkkelü aleyke ve nüsni aleyke'l-hayra külluhu neşküruke ve lâ nekfüruk ve nahleu ve netrûku men-yefcüruk.

Allahümme iyyâke na'budu ve leke nusallî ve nescüdu ve ileyke nes'â ve nahfidu nercû rahmeteke ve nahşâ azâbek. İnne azâbeke bi'l-küffâri mülhik.

Allahım! Biz senden, bize yardım etmeni, bizi bağışlamayı ve bize hidâyet etmeni dileriz. Sana îman eder, sana tevbe eder ve sana güveniriz. Seni bütün hayırlar ile överiz, sana şükrederiz, seni inkâr etmeyiz ve sana isyan edenleri terk ederiz.

Allahım! Biz ancak sana ibâdet ederiz, senin için namaz kılar ve secde ederiz. Senin mânevî yakınlığına ermek için çalışır, koşarız. Senin rahmetini umar ve azabından da korkarız. Kuşkusuz senin azabın kâfirlere erişicidir.

Hanefî'de sadece vitir namazında kunut duası okunur, başka namazlarda okunmaz. Vitir'de kunut dualarını okumayı unutarak rükû'a giden kimse namazına devam eder, sonunda sehiv secdesi yapar. Kunut duasını bilmeyenler sürekli değil, öğreninceye kadar “Rabbenâ âtinâ” yı okuyabilirler.

Vitir namazının birinci rekâtında Fâtihâ'dan sonra, **Sebbihi's-me Rabbike'l-a'lâ**, ikinci rek'atta **Kul yâ eyyühel kâfirûn** ve üçüncü rek'atta **Kul hüvallahu ahad** sûrelerini okumak müstehabdır.

Vitir namazı sadece Ramazan ayında terâvih namazı ile birlikte cemaatle kılınır ve imam sesli okur. Ramazan ayının dışında vitir namazını cemaatle kılmak mekruhtur.

Şâfi'de vitir namazı üç rek'at kılındığında, ikinci rek'atın sonunda selâm verilir ve bir rek'atı tek kılınır. Şâfi'de sadece sabah namazının ikinci rek'atında rükû'dan doğrulunca kunut duası okunur, bunun dışında başka namazlarda kunut duası okunması mekruhtur. Vitir namazında ise sadece Ramazan ayının ikinci yarısında son rek'atında rükû'dan doğrulunca kunut duası okunur, bunun dışında başka gecelerde kunut duası okunmaz.

Şâfi'de, Hasen İbni Ali radiyallahu anhümâ'nın rivayet ettiği ve “Allahümehdinî fimen hedeyte ve âfinî fimen âfeyte” diye başlayan kunut duası okunur.

YÂ ZE'L-CELÂLİ VE'L-İKRÂM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm'a (zikrine) devam edin. (Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

Celâl sözlükte; izzet, şeref, azamet, güç ve kudret demektir. Kerem kökeninden gelen ikrâm ise hiçbir karşılık beklemezsizin bol bol lütuf, ihsan ve hibe eden demektir. Kısaca anlamı “Ey azamet ve kerem sahibi olan Allahım!” demektir.

Esmâü'l-Hüsnâ'dan yani Allah'ın (c.c.) en güzel isimlerinden olan “Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm”, hem zikir, hem şükür hem de dua anlamında olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) buna devam etmemizi yani sık sık okumamızı bize tavsiye ediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın doksan dokuz ismi vardır; kim bunları sayarsa (tek tek okursa) cennete girer. (Tirmizî-Hâkim-Beyhâkî)

Diğer bir hadîs-i şerifte de, “**Kim bunları ezberlerse**” rivayeti vardır. (İbni Mâce)

Yüce Allah buyuruyor:

Esmâü'l-Hüsnâ (en güzel isimler) Allah'ındır. O halde O'na, onlarla dua edin. (A'râf, 180)

Allah'a (c.c.) ancak Esmâü'l-Hüsnâ'dan biri ile dua yapılır ve ancak Esmâü'l-Hüsnâ'dan biri ile zikir edilir. Örneğin, tanrım tanrım diye dua edilemez ve tanrı tanrı diye zikir edilemez.

Esmâü'l-Hüsnâ'dan olan “Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm” hem dua hem de zikirdir. Çünkü Kur'an'da Rahmân Sûresinin iki âyetinde geçmektedir.

Yüce Allah buyuruyor:

Yer üzerinde bulunan her canlı fânidir (geçicidir). Ancak celâl ve ikram sahibi olan Rabbinin zâtı bâkidir (ebedîdir). (Rahmân, 26-27)

Yüce Allah buyuruyor:

Celâl ve ikram sahibi olan Rabbinin ismi ne yücedir! (Rahmân, 78)

YAĞMUR VE YENİDEN DİRİLİŞ

Yüce Allah buyuruyor:

Allah gökten bir yağmur indirdi ve onunla ölümünden sonra yer-yüzüne (yeniden) hayat verdi. Kuşkusuz bunda (can kulağıyla) dinleyen toplum için bir ibret vardır. (Nahl, 65)

Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince, insanların yeniden dirilip kabirlerinden kalkması ile başlayacak olan gerçek ve kalıcı âhiret hayatı, îmanın gereği gizlilik kapsamında olmakla birlikte,

Allah'ın (c.c.) gökten bol bol bereketli yağmurlar indirip ölümünden sonra yeryüzüne yeniden hayat vermesi ve ölü topraklardan canlı bitkilerin fıskırması, öğütleri can kulağıyla dinleyip anlayan ve düşünenler için âhiret âlemindeki yeniden dirilişin her yıl tekrarlanan somut örneğidir.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte Allah'ın rahmetinin eserlerine (ibretle bir) bak! Yeryüzünü ölümden sonra nasıl diriltiyor? Hiç kuşkusuz O, ölüleri de diriltecektir. O'nun her şeye gücü yeter. (Rûm, 50)

Sonbaharda sararıp solan ve ölüp bembeyaz kefene bürünen yeryüzünü, her yıl ilkbaharda şimşeklerin çakması, gök gürlemesi ve havadaki azot gazlarının parçalanıp yağmur suyu ile birlikte toprağa inmesi ile yeniden diriltin ve ölü atomları bitkisel hayata dönüşüren Allah (c.c.),

Biz müslümanlar kesinlikle inanıyor ve cân-ı gönülden îman ediyoruz ki, ölüleri de yeniden diriltilip kabirlerinden kaldıracak ve mahşer yerinde toplayıp sorguya çekecektir. Kuşkusuz Allah (c.c.) bunu yapmaya kâdirdir; çünkü O'nun her şeye gücü yeter.

Havadaki azot gazlarının parçalanması ve yağmur suları ile çözümlenip yeryüzüne inmesi, şimşeklerin çakması gibi yüksek derecede bir enerjiye bağlı olduğu gibi atomları bir arada tutan çekim kuvvetinin koparılıp, parçalanması da ısı, ışık, ses ve sarsıntı gibi çok güçlü bir enerjiye bağlı olduğundan,

Göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) o güçlü kutsal nefesi ile Sûr'a üfleyince, tüm evreni kapsayan boyutlarda çok korkunç bir enerji (ısı, ışık, ses ve sarsıntı) ortaya çıkacak ve ölü atomlara dönüşen insanlar yeniden dirilip mahşer yerinde toplanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey insan!) Görmez misin ki, Allah bulutları (dilediği yöne) sevk eder, sonra onları bir araya getirip üst üste yığar (yoğunlaştırır). İşte görüyorsun ki, yağmur da onların arasından çıkıyor. (Nûr, 43)

Denizlerdeki suları güneş enerjisi ile buharlaştırıp atmosferde depolayan, dilediği an onları bir araya getirip yoğunlaştıran, dilediği yerlere sevk eden ve dilediği an aralarından bol bol yağmurlar çıkarıp yeryüzüne hayat veren Allah (c.c.),

Kuşkusuz ölünce çürüyüp toprağa karışan atomlarımızı da dilediği an bir araya getirip gerçek ve kalıcı bedenlerimizi yaratacak ve bizi yeniden diriltilip mahşer yerinde toplayacaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan, (ölünce atomlara dönüşen) kemiklerini bir araya toplamayacağıımızı mı sanıyor? Evet onun parmak uçlarını (çizgi izlerini) bile yeniden düzenlemeye kâdiriz. (Kıyâme, 3-4)

YAHUDİLER

Yüce Allah buyuruyor:

Ey İsrâiloğulları! Size verdiğim nimetlerimi hatırlayın ve bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki, ben de size vaadettiklerimi vereyim. Sadece benden korkun. (Bakara, 40)

Hız. İshak'ın oğlu ve Hız. İbrahim'in torunu olan Hız. Yakub'un bir adı da İsrâil idi. Bu nedenle onun soyundan gelenlere "İsrâiloğulları" denildi. Ayrıca Hız. Yakub'un oğullarından birinin adı da Yahuda olduğundan önceleri sadece onun soyundan gelenlere, sonra İsrâiloğullarının hepsine birden yahudi denildi.

Bir toplum azıtlıp nankörlük etmedikçe, Allah (c.c.) onlara verdiği nimetleri geri almaz. Ancak azıtlıp nankörlük eden ve yeryüzünde fesad çıkaran toplumlari da cezasız bırakmaz. İşte Âdetullah böyledir. Bu nedenle Allah (c.c.), "**Ey İsrâiloğulları! Size verdiğim nimetlerimi hatırlayın**" yani şükredin, azıtlıp nankörlük etmeyin "**ve bana verdiğiniz sözü yerine getirin**" günahlardan kaçınıp ibâdetlerinizi yerine getirin "**ki, ben de size vaadettiklerimi (dünyada arz-ı mevûd'u ve âhirette cenneti) vereyim**" buyurdu.

Yahudiler Allah'a verdikleri sözü yerine getirdiler mi?

Çölde çadır hayatı yaşayan İsrâiloğulları, Hız. Yusuf'un daveti üzerine o dönemde dünyanın en gelişmiş ülkesi olan Mısır'a gelip yerleştiler ve yahudilik tarihinin en parlak dönemini yaşadılar.

Ancak Hız. Yusuf'tan sonra şükür yerine nankörlük edince ve Allah'a verdikleri sözü yerine getirmeyince, Firavun'un döneminde de yahudilik tarihinin en karanlık dönemini yaşadılar.

Sonra Allah (c.c.) lütfedip onlara Hız. Musa gibi ulû'l-azm bir peygamber gönderdi ve Hız. Musa Allah'ın (c.c.) izniyle onları Kızıldeniz'den karşıya geçirip Sina Çölüne götürdü.

Ne yazık ki, haset ve kıskançlıklarından dolayı çocuk yaştaki kardeşleri Hız. Yusuf'u kuyuya atanların soyundan gelen yahudilerin genlerinde, kıskançlık, nankörlük ve fesadçılık olduğundan, zaman zaman Hız. Musa'ya da isyan edip ilâhî gazaba uğradılar ve kırk yıl ıssız ve kızgın çöllerde göçebe hayatı yaşama zorunluluğunda kaldılar.

Hız. Musa'dan sonra peygamber olan Hız. Yûşa'nın döneminde Erîha ve Kudüs'ü savaşarak ele geçiren ve şehir hayatına kavuşan yahudiler, kötü huylarından vazgeçmeyince Hız. Yûşa'dan sonra yine Allah'ın (c.c.) gazabına uğradılar ve tekrar ıssız çöllere sürüldüler.

Milâttan önceki dönemlerde Mısır ile Filistin arasında yaşayan Amâlika kavminin en zâlim hükümdarı olan Câlût, Erîha ve Kudüs'e saldırıp kadınları, çocukları esir aldı ve erkeklerden bir kısmını öldürdü, bir kısmını da ıssız çöllere sürdü.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonuçta Allah'ın izniyle onları (Câlût'un ordusunu) bozguna uğrattılar; Dâvud da Câlût'u öldürdü. Allah ona (Dâvud'a) hükümdarlık ve hikmet (peygamberlik) verdi. (Bakara, 251)

Yahudiler bolluk, bereket ve dünya saltanatı açısından en parlak günlerini Hız. Dâvud ile oğlu Hız. Süleyman'ın döneminde yaşadılar. Ancak atalarımızın "Huylu huyundan vazgeçmez" dedikleri gibi onlar da kötü huylarından vazgeçmediler, fitne ve fesadlarına devam ettiler. Hatta Hız. Davud'a cinsellikle ilgili çirkin iftirada bulunup, Hız. Süleyman'a da sihirbaz dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz Kitab'da (Tevrat'ta) İsrâiloğullarına, siz o (kutsal) yerde iki defa fesad çıkaracaksınız ve aşırı derecede azgınlık yapıp büyüklük taslayacaksınız diye bildirdik. (İsrâ, 4)

Yahudiler Hız. Dâvud ile Hız. Süleyman'dan sonra daha da azgınlarıncı ve büyüklük taslayıp fitne, fesad çıkarınca, ilâhî gazabın gereği M.Ö. 586 yılında Bâbil Kralı Buhtunnsar Kudüs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı, binlerce kişiyi öldürdü ve 70.000 kişiyi de esir alıp Bâbil'e götürdü.

Yahudiler, Hız. Süleyman'dan sonraki ilk azgınlıklarının bedelini, Kudüs'ün, Mescid-i Aksâ'nın yakılıp yıkılması, kadın, erkek, çoluk, çocuk binlerce kişinin kılıçtan geçirilmesi ve 70.000 kişinin esir alınıp Bâbil zindanlarına götürülmesi ile ödediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra onlara (düşmanlarınıza) karşı size tekrar üstünlük verdik; mallarınız ve oğullarınız ile sizi güçlendirdik ve sayınızı (öncekinden) daha çoğalttık. (İsrâ, 6)

Buhtunnsar'ın ölümünden sonra Bâbil'i ele geçiren İran Hükümdarı Şireveyh, Bâbil'deki bütün esirleri serbest bıraktı ve topluca Kudüs'e gitmelerine izin verdi. Bâbil zindanlarından kurtulup Kudüs'e gelen yahudiler, Şireveyh'in de maddî desteği ile Kudüs'ü yeniden onardılar, mal ve evlât açısından öncekinden daha da çoğaldılar.

Ne yazık ki, Bâbil'deki esaret günlerini ve çektikleri çileleri çok çabuk unutan yahudiler, kısa zamanda eskisinden daha da azgınlaştılar. Dedeleri geçmişte pek çok peygamberi öldürdüğü gibi aynı genleri taşıyan torunları da Hz. Zekeriya ile oğlu Hz. Yahya'yı öldürüp Kudüs'te terör estirdiler.

Ayrıca Hz. Meryem'i gayr-i meşrû çocuk doğurmakla ve oğlu Hz. İsa'yı veled-i zina olmakla suçlayıp her ikisini de öldürmeye kalkıştılar. Bunda başarılı olamayınca, Roma'nın Kudüs'teki genel valisine şikâyet edip çarmıha gerdirmeye kalkıştılar.

Yüce Allah buyuruyor:

İsrâiloğulları'ndan inkâr (ve azgınlık) edenler, Dâvud ve Meryemoğlu İsa'nın diliyle lânetlendiler. Bu (lânet), isyan etmeleri ve sınırı aşmalarından dolaydır. (Mâide, 78)

Hz. Dâvud ve Hz. İsa gibi iki büyük peygamber tarafından lânetlenen, inkâr ve azgınlığın da ötesinde peygamberleri öldürmek gibi en korkunç cinayetleri işleyen ve Hz. İsa'yı çarmıha gerdirmeye kalkışan yahudilere, çok büyük bir azabın gelmesi artık an meselesiydi.

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince ve kader düğmesine basılınca, esbab denilen madde âlemindeki sebepler kuralı devreye girer ve Allah'ın (c.c.) takdiri, insan eli ile uygulamaya girer.

M.S. 70. yılda yani Hz. İsa'nın diri olarak göğe kaldırılmasından 40 yıl sonra, Romalı komutan Titüs Kudüs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı, kadın-erkek ayrımı yapmadan binlerce kişiyi kılıçtan geçirdi ve sağ kalan yahudilerin hepsini tutuklayıp Romalıların emrinde çalışmak üzere çeşitli yerlere sürgün olarak gönderdi.

Aşırı azgınlık ve isyanları nedeni ile iki peygamber tarafından lânetlenen ve ilâhî gazaba uğrayan yahudiler için, öncekinden çok daha beter yeni bir çileli dönem başlamıştı ve bu dönem kıyâmete yakın bir zamana kadar sürecekti.

Roma İmparatoru B. Konstantin'in hıristiyanlığı kabul etmesinden sonra Romalılar Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs'ü yeniden imar ettiler ve Kudüs'e İlya adını verdiler. Ayrıca Hz. İsa, Hz. Meryem ve havârîlerin anılarına kiliseler yapıp Kudüs'ü hıristiyanlığın kutsal ve hac şehrine dönüştürdüler.

Diğer yandan Hz. İsa'nın yahudiler tarafından çarmıha gerilip öldürüldüğüne inanan Romalılar, yahudilere karşı duydukları kin, nefret ve düşmanlık nedeniyle onların Kudüs'e girişini yasakladılar.

Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyâmet kopmayacaktır. (Bozguna uğrayan) yahudi (ler) taşın, ağacın arkasına saklanacak ama saklandığı taş ve ağaç, “Ey müslüman! Arkamda bir yahudi var, gel onu öldür!” diyecek. Sadece garkad ağacı ihbar etmeyecek; çünkü o yahudi ağaçlarındandır. (Buhârî-Müslim)

O dönemde dünyanın süper gücü olan Roma Devleti yahudilerin Kudüs'e girişini yasakladı ve bu yasağı titizlikle uyguladı ama Peygamberimiz (s.a.v.) “Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyâmet kopmayacaktır” buyurduğuna göre,

Hiç kuşkusuz kıyâmete yakın müslümanlarla yahudiler arasında topyekün bir savaş olacak, bu savaş müslümanların kesin zaferi ile sonuçlanacak, yahudiliğin ve siyonizmin sonu olacak.

Peki bu savaş nerede olacak?

Hadîs-i şerifte “garkad” ağacı özellikle vurgulandığına göre, garkad denilen çalılık ve dikenli ağaçların yetiştiği bir bölgede yani Filistin'de! Bu sahîh hadîs-i şerîfe göre, M.S. 70. yılda Romalı komutan Titüs tarafından Kudüs'ten sürülen ve dünyanın çeşitli ülkelerinde sürgün hayatı yaşayan yahudiler, kıyâmete yakın Kudüs başkentleri olmak üzere Filistin'de toplanıp bir devlet kuracaklar.

* * *

Yaklaşık 1.700 yıl sürgün hayatı yaşayan yahudiler, 19. yüzyılın başlarında başkenti Kudüs olan bağımsız bir devlet kurmak için çalışmaya başladılar. Yahudi bankerlerin parasal ve İngilizlerin siyasî desteği ile kısa zamanda örgütlenen yahudiler, Filistin'e göç etmeye ve orada değerinin çok üstünde gayr-i menkuller ve araziler satın almaya başladılar.

Ancak durumu haber alan Osmanlı Padişahı Abdülhamid Han hazretleri yabancılara gayr-i menkul ve arazi satışını yasaklayınca, işleri zorlaştı ve planları bozuldu.

Önlerinde tek engel, Osmanlı Padişahı Abdülhamid Han idi. Çeşitli vaatlerle onun gönlünü yapamayınca ve parayla satın alamayınca, Jön Türkler, İttihatçılar ve Selânik'teki 3. Orduya mensup Türk ve gayr-i müslim subaylarla işbirliği yaparak rahmetli Abdülhamid Han'ı tahttan indirdiler ve yeni kurulan İttihat ve Terakki hükümetinde üç bakanlığı elde ettiler.

İngilizlerin, kabinedeki yahudi bakanların ve ittihatçı paşaların desteği ile Filistin'e yerleşen ve orada büyük arazileri ele geçirip silahlanan yahudiler, 14 Mayıs 1948 yılında İsrâil Devletini resmen ilân ettiler.

İsrâil Devletinin kuruluşu ile hemen ertesi günü Arap-İsrâil savaşı başladı ve yüzyıllardan beri huzur içinde yaşayan Ortadoğu karıştı. Amerika ile İngilizlerin her açıdan desteklediği ve sürekli silah yardımı yaptığı İsrâil, bölgede terör estirdi ve her savaştan topraklarını genişleterek çıktı.

Asıl amacı Ortadoğu merkezli bir dünya devleti kurmak olan İsrâil, en büyük saldırıyı 5 Haziran 1967 günü sabah erkenden Mısır askerî hava üslerine baskın şeklinde taarruz ederek başlattı ve 6 gün süren bu savaşta, Sina Yarımadası, Gazze, Batı Şeria, Golan Tepeleri ve Kudüs'ün tamamını ele geçirdi. Bu savaş İsrâil'de günlerce kutlandı ama kader penceresinden baktığımızda gerçekte onlar için sonun başlangıcı oldu.

Firavun'un atalarına yaptığı zulmün kat kat fazlasını yurtlarını işgal ettikleri Filistinli müslüman kardeşlerimize yapan, dilediği kimseleri öldüren, dilediği kimseleri tutuklayan, dilediği kimselere işkence yapan ve Birleşmiş Milletlerin hiçbir kararını tanımayan terör devleti İsrâil'e,

Günümüzde belki **dur!** Diyecek bir güç yok ama kesinlikle bu zulüm ve baskı devam etmeyecek ve İsrâil Devleti pek yakında ilâhî gazaba uğrayıp haritadan silinecek.

İlâhî gazaba uğrayıp helâk olan toplumlara baktığımızda!

İlâhî gazabın öncü sinyallerinin belirmeye başladığını ve kader ibresinin terör devleti İsrâil'in aleyhine dönmeye başladığını söylemek için kâhin olmaya gerek yok. Hiç kuşkusuz çok yakın bir zamanda artık Filistinli anneler gülecek, İsrâilli anneler ağlayacak ve ikiyüzlü sahte insan hakları savunucusu ülkeler de terör devleti İsrâil'in üzerine atılacak akıllı füzeleri seyredecek.

Kuşkusuz Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince, madde âlemindeki sebepler kuralı devreye girecek ve öncelikle Amerika kendi derdine düşüp İsrâil'i terk edecek. Sonra Arap-İsrâil savaşı, Müslüman-yahudi savaşına dönüşecek, Peygamberimiz (s.a.v.) in haber verdiği zafer gerçekleşecek ve dünya siyonizm fitnessinden kurtulup huzura kavuşacak!..

YÂSİN SÛRESİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz her şeyin bir kalbi vardır. Kur'an'ın kalbi de Yâsin'dir. (Tirmizî)

Genç yaşında eşinden dul kalan ve iki yıl sonra 15 yaşındaki biricik kızını da kaybeden bir kadın, hastalanıp yataklara düşmüş ve kızını rüyasında görmek için her gece çok dua etmiş.

Bir gece icâbet saatine denk gelen duası kabul olmuş ve kızını rüyasında görmüş ama gözüne bakıp büyüttüğü kızının, kabrinde azap çektiğini görünce içi yanıp uyanmış ve ağlamaya başlamış.

Ertesi gece biricik kızının kabir azabından kurtulması için gözyaşları dökerek dua ederken hafifçe uykuya dalmış ve rüyasında bir melek: “Kızın, başını örtmediği için kabrinde azap çekiyor. Eğer kabir azabından kurtulmasını istiyorsan kırk gün üç kalbi bir araya getir” demiş ve kaybolmuş.

Kadın hemen uyanmış ve üç kalbi nasıl bir araya getireceğini çok düşünmüş ama işin içinden çıkamayınca çok sevdiği ve saydığı bir Allah dostuna gitmiş ve rüyasını ona anlatmış.

Allah dostu gözlerini kapayıp hafif bir murâkabe yaptıktan sonra, “Üç kalpten biri Kur'an'ın kalbi Yâsin, ikincisi gecenin kalbi yani tam gece yarısı ve üçüncüsü de senin kalbin” demiş.

Kadın temiz olduğu günlerde tam gece yarısı kalkıp önce iki rek'at namaz kılmış ve ardından cân-ı gönülden Yâsin'i okumuş. Kırkıncı Yâsin'i okuduğu gece kızını nurlar içinde ve güler yüzlü görüp çok sevinmiş ve kalkıp iki rek'at şükür namazı kılmış.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim geceleri Yâsin okursa, (günahlarından) bağışlanmış olarak sabaha erer. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her gece Yâsin okuyan kimse şehit olarak ölür. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah'ın rızasını dileyerek Yâsin'i okursa, geçmiş (küçük) günahları bağışlanır. Onu ölülerinize de okuyun. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölüm halinde olan bir müslümanın yanında Yâsin okunursa, melekler gelip karşısında saf saf dizilirler, onun için dua, istiğfar ederler, cenaze namazını kılarlar ve kabrine defin oluncaya kadar onunla birlikte olurlar. (Tefsîr-i Ebussu'ud)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sekerât-ı mevt (ölüm halinde) olan bir müslüman Yâsin Sûresini okursa, Rıdvan cennetten bir bardak şerbet getirir ve içirmeden Azrâil onun canını alamaz. (Tefsîr-i Kâdî Beydâvî)

Yâsin Sûresinin fazileti ile ilgili kuşkusuz daha pek çok hadîs-i şerifler var. Ancak çok önemli bir konunun altını çizerek belirtelim! Kur'an ancak kendi orijinal harfleri ile yazılır ve ancak kendi orijinal harfleri ile okunur. Aksi halde anlamı bozulduğu için yazanlar, bastıranlar ve okuyanlar günaha girer. Yâsin-i şerîfi ve diğer bazı sûreleri sadece ticaret amacı ile lâtin harfleri ile bastırıp satmak ve bunları okumak, gerçek anlamları tamamen bozulduğu için günahdır.

Orijinal harfleri ile Kur'an okumasını bilmeyenler, öğreninceye kadar Fâtîha ve İhlâs gibi kısa sûreleri ve salâvat-ı şerîfeleri okuyup sevabını yakınlarının ruhlarına bağışlarlar.

Basımevleri neden bazı sûreleri lâtin harfleri ile basıp satıyorlar?

Bu sorunun yanıtını maddî çıkarda aramak gerekir. Çünkü maddî çıkar söz konusu olunca bazı kimseler neler yapmaz ki! Dileyen insanların cinsel duygularını istismar edip müstehcen neşriyatlar yapar ve aile yuvalarını yıkar. Dileyen de müslümanların dinsel duygularını istismar edip Yâsin gibi bazı sûreleri lâtin harfleri ile basar ve insanları günaha sokar.

YATSI NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Gündüzün iki yanında (sabah-öğle-ikindi) ve gecenin ilk saatlerinde (akşam-yatsı) namaz kıl. Çünkü iyilikler (namazın sevabı) kötülükleri (günahları) giderir. İşte bu öğüt almak isteyenlere bir hatırlatmadır. (Hüd, 114)

Namazın şartlarından biri de vakit olduğundan, beş vakit namazdan her birini vaktinde kılmak farz, vakti girmeden önce kılmak geçersiz ve vaktinde kılmayıp kazaya bırakmak da haramdır.

Abdullah İbni Mes'ud radıyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah'a (s.a.v.): Hangi ameller daha faziletlidir? diye sordum.

“Vaktinde kılınan namaz” dır buyurdu. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Oruç ve hac gibi yıllık ibâdetlerin vakitleri kamerî aylara, yani ayın dünyanın etrafındaki dönüşüne göre düzenlendiği gibi güncel ibâdet olan beş vakit namazın vakitleri de, dünyanın güneşin etrafındaki dönüşüne göre düzenlendiğinden, her ibâdetin vaktini bilmemiz zorunludur.

Güneşin üst kenarı ufuk çizgisinde batınca yani gözden kaybolunca akşam namazının vakti girer ve ufuktaki şafak kayboluncaya kadar akşam namazının vakti devam eder.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e ve diğer üç mezheb imamına yani İmâm-ı Şâfi, İmâm-ı Mâlik ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'e göre şafak, ufuktaki kırmızılıktır. Batı ufkundaki kırmızılık kaybolunca akşam namazının vakti çıkar ve yatsı namazının vakti girer.

İmâm-ı A'zam'a göre ise şafak, ufuktaki kırmızılıktan sonra çıkan beyazlık olduğundan, batı ufkundaki beyazlık kaybolduktan sonra akşam namazının vakti çıkar ve yatsı namazının vakti girer.

Yatsı namazının vakti, batı ufkundaki kırmızılık ya da beyazlığın kaybolması ile başlar ve fecr-i sâdik'a (imsak vaktine) kadar devam eder. Camiye, cemaate gidemeyenlerin yatsı namazını gecenin üçte birine kadar ertelemeleri müstehabdır. Gece yarısına kadar ertelemek mübah, özürsüz olarak gecenin yarısından sonrasına kadar ertelemek ise mekruhtur.

Yatsı namazının farzından önce kılınan ilk dört rek'at, gayr-i müekked olduğundan ikindinin sünneti gibi kılınır. Yani ilk oturuşta Ettehiyyâtü'den sonra Allahümme sallî alâ ile Allahümme bârik alâ okunur ve üçüncü rekâta Sübhâneke ile başlanır.

Farzdan sonraki iki rek'at sünnet-i müekked'dir ve sabah namazının sünneti gibi kılınır. Salât-ı vitir ise yatsıdan ayrı bir namaz olduğundan, son sünnetin hemen peşinden kılmayıp arasını biraz ayırmak ve namazdan sonraki tesbihâtı vitirden önce yapmak daha faziletlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını da cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir. (Müslim)

Beş vakit namazı camide cemaatle kılmak, kuşkusuz çok daha faziletlidir ve erkeklere müekked sünnettir. Ancak camiye gidemeyenler yatsı ve sabah namazını evde eşleri ve çocukları ile birlikte cemaat halinde kılsalar, hem 27 kat daha fazla sevap alırlar hem de bütün gece namaz kılmış yani ibâdet etmiş gibi sevap alırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer insanlar yatsı namazı ile sabah namazındaki fazileti (sevabı) bilselerdi, emekleyerek de olsa mutlaka camiye, cemaate giderlerdi.

(Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Kışın sıcak yatağını ve yazın tatlı uykusunu terk edip sabah namazını camide cemaatle kılan ve aynı gün yatsı namazını da camide cemaatle kılan kimse, hiç uyumadan bütün gece namaz kılmış gibi sevap alacağından, güç de olsa, emekleyerek de olsa, camiye, cemaate gitmeye çalışalım. Sonra mahşer yerinde çok ah, vah ve keşke filân deriz ama iş işten geçmiş olur!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kırk gün sabah namazı ile yatsı namazını cemaatle kılan kimseye, Allah iki berât verir. Biri cehennemden kurtuluş, diğeri de münafıklıktan kurtuluş berâtidir. (İbni Asâkir-Hatîb-i Bağdâdî)

YAZICI MELEKLER

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bil ki, (insanın) sağında ve solunda oturan iki melek (onun sevap ve günahlarını) kayıt altına almaktadır. (İnsan) bir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen ve yazmaya hazır mutlaka bir melek vardır. (Kaf, 17-18)

Biri sağ tarafında ve diğeri sol tarafında olmak üzere her insanın yanında iki yazıcı (kayıt altına alıcı) melek vardır. Sağdaki meleğin görevi her çeşit hayırlı işleri ve sevapları kayıt altına almaktır. Soldaki meleğin görevi de her çeşit çirkin işleri ve günahları kayıt altına almaktır.

Meleklerin yeme, içme, havayı soluma, tuvalete gitme, yorulma ve uyuma gibi hiçbir sorunları olmadığından, gece-gündüz görevli oldukları kişiyi izlerler ve yapmış olduğu her çeşit günahları ve sevapları hem sesli ve hem de görüntülü olarak mânevî kamera ile kayıt altına alırlar. İşte buna kişinin **amel defteri** denir.

Günah işleyen kişi eğer pişman olup tevbe ederse, mânevî kameradaki çirkin görüntüler silinir ve hiç günah işlememiş gibi kamerası tertemiz olur. Eğer pişmanlık duyup tevbe etmez ve aksine günah işlemeye devam ederse, kameradaki çirkin görüntüler katlanarak çoğalır ve ölüm anında bu çirkin görüntüleri görünce çok pişman olur.

Çocukların günah ve sevapları da kayıt altına alınır mı?

Çocukların erginlik çağına kadar sadece sevapları kayıt altına alınır, günahları alınmaz. Küçük yaştaki çocukların peltek ve tatlı dilleri ile Allah Allah demeleri, yemeğe başlarken ve su içerken Bismillâhirrahmânirrahîm demeleri, İhlâs ve Fâtiha gibi bazı kısa sûreleri ezberlemeleri ve ezbere okumaları, anneleri ve babaları ile birlikte namaz kılmaları, hatta seccâdenin üzerinde yatıp kalkmaları,

Bunların her biri sevap kapsamında olduğundan, sağdaki melek bunların hepsini kayıt altına alır ve mahşer yerinde çocuğun sevap ve günahları tartılırken terâzinin sevap bölümüne konur.

Çocuklar erginlik çağına gelince yani erkekler rüyada ilk defa ihtilâm olunca ve kızlar da ilk âdetlerini görüp temizlenince, soldaki melek günahlarını kayıt altına almaya başlar.

Erginlik çağına gelen çocuklar (kız-erkek), eğer bir vakit namazı kılmazlarsa, Ramazan ayında özürsüz bir gün oruç tutmazlarsa ya da başka günah işlerlerse, örneğin erginlik çağındaki (âdet gören) kızlar dışarıda açık saçık gezerlerse, bunların hepsi soldaki melek tarafından kayıt altına alınır ve mahşerde sevapları, günahları tartılırken terâzinin günah bölümüne konur.

Beyin hücreleri, amel defteri ve gizli kamera

Allah (c.c.) insanların yaşam boyu gezip gördükleri yerleri, tanıştıkları kişileri, aralarında geçen gizli-açık konuşmaları, duyup dinledikleri ve okuyup öğrendikleri bilgileri sesli ve görüntülü olarak beyinlerindeki küçücük hâfıza hücrelerine yüklediği gibi,

İnsanların yaşam boyu yapmış oldukları her çeşit iyi ve kötü işleri, sevap ve günahları da sesli ve görüntülü olarak tüm ayrıntıları ile yazıcı meleklerin mânevî kamerasına yükler.

İşte o dehşetli mahşer yerinde Allah (c.c.) herkesin amel defterini eline verecek ve **“Kitabını oku! Bu gün sana hesap görücü olarak kendi nefsin yeter! (Diyecek)”**. (İsrâ, 14)

Gizli kameralara yakalanan suçluların poliste, savcılıkta ve mahkemede başlarını öne eğip suçlarını kabul ve itiraf etmenin dışında hiçbir seçenekleri olmadığı gibi, meleklerin görünmeyen mânevî kameralarına yakalanan günahkârların da, mahşer yerinde başlarını öne eğip günahlarını kabul ve itiraf etmenin dışında hiçbir seçenekleri olmayacak.

YE'CÛC VE ME'CÛC

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn) sonra yine bir yol tuttu. Sonuçta iki dağ arasına ulaştığında onların önünde (kendi dillerinden başka) hiçbir sözü anlayan bir topluluk buldu. (Kehf, 92-93)

Kıyâmetin büyük alâmetlerinden olan Deccal, Dâbbetü'l-ard, Ye'cûc ve Me'cûc gibi olaylar gelecekle ilgili olduğundan gaybîlik (gizlilik) kapsamındadır. Bu nedenle gerek Kur'an-ı kerîmde ve gerek hadîs-i şeriflerde müb-

hem (kapalı) ifadelerle anlatıldığından, bunların gerçek anlamı ancak vakti gelince ortaya çıkacaktır. Neden mi?

Çünkü ok, kılıç ve kalkan döneminde yaşayan ortaçağ insanı ile uçak, tank ve füze döneminde yaşayan uzay çağı insanına aynı konuyu aynı kelimelerle anlatmak imkânsız olduğundan, genelde gelecekle ilgili konular, hakikat, mecaz, işaret ve kinâye karışımı mübhem ifâdelerle anlatılmıştır.

Hız. Zülkarneyn önce batının son noktasına kadar gitti ve karşısına Atlas Okyanusu çıkınca doğu tarafına yöneldi. Sonra doğunun son noktasına kadar gitti ve karşısına Büyük Okyanus çıkınca kuzeye doğru yöneldi ve iki dağ arasındaki bir geçide geldi. İki dağın eteklerindeki ovada yaşayan ve kendi dillerinden başka hiçbir sözü anlamayan bir toplumu gördü.

Yüce Allah buyuruyor:

O toplum (tercüman aracılığı ile) dediler ki: “Ey Zülkarneyn! Ye'cûc ve Me'cûc bu yerde bozgunculuk (yağma ve çapulculuk) yapmaktadır. Bizimle onların arasına bir sed yapman için sana bir vergi verelim mi?” (Kehf, 94)

Yakın çevreden getirilen bir tercümanın aracılığı ile Hız. Zülkarneyn toplumun ileri gelenleri ile konuştu ve şikâyetlerini dinledi. Toplumun ileri gelenleri: “Ey Zülkarneyn! Ye'cûc ile Me'cûc bizim arazilerimize saldırıp ekinlerimize zarar veriyor ve mallarımızı yağmalıyorlar. Sen çok güçlü iktidar sahibisin ve askerinin de kalabalık. Biz sana dilediğin kadar vergi (para) versek ve sen de bizimle onların arasına bir sed yaparsan olmaz mı?” dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn:) “Rabbimin bana verdiği nimet (iktidar) daha hayırlıdır. Siz bana gücünüzle yardım edin de sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım” dedi.

“Bana demir kütleleri getirin”. Nihayet iki dağın arası (dolup) aynı seviyeye gelince: “Üfleyin (körüklere)” dedi. Neticede onu (demiri kıpkırmızı) ateş haline getirince: “Bana erimiş bakırı getirin, üstüne dökeyim” dedi. (Kehf, 95-96)

Halk büyük demir kütlelerini taşıırken, askerler de iki dağın arasına bunları dizip geniş bir duvar ördüler ve aralarına kalın odun parçaları yerleştirdiler. Duvar iki dağın seviyesine ulaşınca odunları tutuşturdular ve körüklerle üflediler. Demirler ateş gibi kıpkırmızı kor haline gelince, üzerine erimiş bakırları dökmeye başladılar.

Erimiş bakırlar bir yandan yanan odunlardan meydana gelen boşlukları doldururken, diğer yandan da ateş kuru haline gelen kızgın demirlerle birleşip kaynaştılar ve tek bir demir kütlesi haline geldiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Bundan sonra (Ye'cûc ve Me'cûc) onu ne aşabildiler ne de delebildiler. (Kehf, 97)

Büyük demir kütlelerinin birbirine kaynaması ile meydana gelen ve gerçekte ilâhî mûcize olan bu geniş ve yüksek demir duvarı, Ye'cûc ve Me'cûc toplumları çok uğraştıkları halde alt tarafından delemediler ve üstünden de aşamadılar ama,

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn:) “Bu Rabbimden bir rahmettir (mûcizedir). Rabbimin vaadi geldiği (kıyâmet yaklaştığı) zaman, onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi haktır” dedi. (Kehf, 98)

Ye'cûc ve Me'cûc denilen çapulcular çok uğraştıkları halde gerçekte bir mûcize olan demir seddi altından delemediler ve üstünden aşamadılar ama kıyâmet yaklaşınca ve takdir edilen vakit gelince, Allah (c.c.) o seddi paramparça edecek ve ardından o dönemde Ye'cûc ve Me'cûc denilen toplumlar dünyayı istilâ edecek.

Peki bu sed nerede?

Hız. Zülkarneyn doğuda son noktaya ulaşmış da önüne Büyük Okyanus çıkınca kuzeye doğru yöneldiğine göre, bu seddin Asyanın kuzeydoğusunda olması gerekiyor. Ayrıca tarihten çok önceki dönemlerde yapılmış olmasına rağmen âyet-i kerîmede, “Rabbimin vaadi geldiği (kıyâmet yaklaştığı) zaman, onu yerle bir eder” buyrulduğuna göre şu anda dimdik ayakta durduğu da kesindir.

Ancak iki dağın arasında ve dağlarla aynı seviyede olan bu sed, kıyâmete yakın parçalanıp yerle bir olacağına göre belki de Allah (c.c.) onu şiddetli sel sularının getirdiği kum ve millerle doldurup insanların gözünden gizlemiş olabilir.

Kıyâmete yakın seddin yıkılması

Yüce Allah buyuruyor:

Nihayet Ye'cûc ve Me'cûc (sedleri yıkılıp) açıldığı ve onlar her tepeden akın ettiği zaman ve gerçek vaad (kıyâmet) yaklaşınca, inkâr edenlerin gözleri birden donakalır! “Eyvah bize! Gerçekten biz bundan gaflet içinde ve zâlimlerden imişiz” (derler). (Enbiyâ, 96-97)

Kıyâmete yakın hayâ kalkıp insanlar yarı çıplak yollarda dolaşınca, fuhuş ve eşcinsellik ayıp ve suç olmaktan çıkıp açıkça yapılıncaya, erkekler ve kadınlar sigara, alkol, kumar ve uyuşturucu bağımlısı olunca ve dinden

kopan gençler tapınırcasına yuvarlak bir topun peşinde koşup goal diye birbirine saldırınca,

Yeryüzünde doğal dengeler hızla bozulacak ve kıyâmetin sinyalleri bir bir gelmeye başlayacak. Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince Hz. Zülkarneyn'in yapmış olduğu mücizevî sed de yıkılacak ve Ye'cûc, Me'cûc toplulukları her tepeden yani havadan ve karadan akınlar düzenleyip her tarafa saldırarak ve korkunç katliamlar yapacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah Ye'cûc ve Me'cûc'ü gönderir, onlar tepelerden akın edip giderler. Öncüleri Taberiye Gölüne uğrar ve göldeki bütün suyu içerler. Arkadan gelenler oraya (göle) uğradıklarında, "Bir zamanlar burada çok su varmış" derler.

(O zaman yeryüzüne tekrar inmiş olan) Nebiyyullah İsa (s.a.v.) ile yanındakiler Tûr Dağında mahsur kalırlar. (Şiddetli muhasaradan) onların her biri için bir öküz başı bugünkü paranızla yüz dînârdan (altından) daha kıymetli olacak. İsa (s.a.v.) ve yanındakiler bu belâdan kendilerini kurtarması için Allah'ü Teâlâ'ya yalvarırlar.

Allah'ü Teâlâ da Ye'cûc ve Me'cûc'ün enselerine nugaif denilen kurtçukları musallat eder ve tek bir nefis gibi hepsi bir anda ölüp gider. Sonra İsa (s.a.v.) ve yanındakiler Tûr Dağından yere inerler. Ye'cûc ve Me'cûc'un kokmuş cesetlerinin olmadığı bir karış yer bulamazlar.

İsa (s.a.v.) ve yanındakiler yine Allah'ü Teâlâ'ya yalvarırlar. Allah'ü Teâlâ deve boyunları gibi kuşlar gönderir, onlar leşleri alıp Allah'ın dediği yerlere götürüp atarlar. Sonra azîz ve celîl olan Allah hiçbir evin ve çadırın engel olamayacağı bol bir yağmur gönderir; bu yağmur yeryüzünü ayna gibi pırıl pırıl temizler. (Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Hz. İsa, Ye'cûc ve Me'cûc olayından önce yeryüzüne inecek ve Deccal'ı öldürecek. Ye'cûc ile Me'cûc çıkınca, havadan ve karadan her tarafa saldırınca, Hz. İsa da yanındaki mü'minlerle birlikte Tûr Dağında muhasarada kalacak, sonra onların duası ile Ye'cûc ve Me'cûc'lar helâk olacak.

YEMİN VE KEFÂRETİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yemin etmek isteyen kimse, ancak Allah'ın adı ile yemin etsin ya da sussun. (Müslim)

Sözlükte yemin, güç ve kuvvet demektir. Hasarlı binalar çimento ve demirle güçlendiği gibi sözlerimiz de Allah'ın (c.c.) adı ile güçlendiğinden, Allah andı ile başlayan sözlere **yemin** denir.

Yeminler, sadece Allah'ın (c.c.) adı anılarak yapılır. Bunun dışında hiç kimsenin ve hiçbir varlığın adı anılarak yemin yapılamaz. Allah'ın (c.c.) adı dışında, evlâdımın başı için, Peygamberin, Kur'an'ın, Kâbe'nin hakkı için ya da namus ve şerefim için diye yapılan yeminler dînî açıdan geçersiz olduğu gibi Allah (c.c.) katında da günahdır.

Yemin nasıl yapılır ve kaç çeşit yemin vardır?

Yemin, ism-i celâl'in (**Allah**) isminin başına **vav**, **be** ya da **ta** harfleri getirilerek ve ism-i celâl'in sonu **Vallahi**, **Billâhi**, **Tallahi** şeklinde esre okunarak yapılır ve üç çeşit yemin vardır.

1- Yemîn-i lağv: Yemin etme amacı ile değil de, sürç-i lisan yani dilin sürçmesi ile yapılan ve gelecek zamanı kapsamayan yeminlere **yemîn-i lağv** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, yemîn-i lağvinizden (kasıtsız yeminlerinizden) dolayı sizi sorumlu tutmaz. Lâkin bilerek yaptığınız (kasıtlı) yeminlerinizden dolayı sizi sorumlu tutar. (Mâide, 89)

Hanefî'ye göre gerçek dışı bile olsa bir kişinin doğru olduğu zannıyla ve sürç-i lisan ile yaptığı yeminlerden dolayı sorumlu olmaz yani kefâret gerekmez.

Bir kimse borcunu ödemediği halde yanılarak ve ödediğini zannederek “ödedim” diye ya da söz verdiği halde, verdiği sözü unutarak “söz vermedim” diye yemin etse, bu tür yeminler yemîn-i lağv kapsamında olduğundan, kişi sorumlu olmaz ve kefâret gerekmez.

Şâfi'de, sadece konuşma esnasında sürç-i lisan ile “hayır vallahi, evet billâhi” gibi yeminler yemîn-i lağv kapsamındadır. Bunun dışında borcunu

ödemediği halde, ödediğini zannederek ve söz verdiği halde, verdiği sözü unutarak yapılan yeminler için kefâret gerekir.

2- Yemîn-i gamûs: Sözlükte gamûs batmak demektir. Yalan yere yemin edenler dünyada günah bataklığına ve cehennemde Gayya Deryasına batacağından, kasten yalan yere yemin etmeye **yemîn-i gamûs** denir.

Geçmişte ya da şimdiki zamanda yapmış olduğu bir işi kasten ve bilinçli olarak yapmadım diye yemin eden kimse, kefâret ile bu günahahtan kurtulamayacağı için Hanefî, Mâlikî ve Hanbelî'ye göre yemîn-i gamûs'ta kefâret verilmez. Sadece Şâfi mezhebine göre verilir.

Yemîn-i gamûs günahından kurtulmak isteyenlerin, pişmanlık duyarak çok tevbe etmeleri ve yalan yere yemin ederek ya da şahitlik yaparak kul hakkına girmişlerse, onlardan da helâllik almaları gerektiğinden, bu tür yeminlerden çok kaçınmak gerekir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Büyük günahlar şunlardır: Allah'a şirk (ortak) koşturmak, ana babaya isyan etmek, haksız yere insan öldürmek ve yalan yere yemin etmektir. (Buhârî-Nesâî-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in yalan yere yemin etmeyi, Allah'a (c.c.) şirk koşup müşrik olmak, ana babaya isyan etmek ve haksız yere bir kimseyi öldürüp kâtil olmak gibi büyük ve korkunç günahlar arasında sayması çok düşündürücüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümanın malını (haksız yere) elinden almak için yalan yere yemin eden kimse, (mahşer günü) gazaba uğramış olarak Allah'ın huzuruna çıkar. (Buhârî-Müslim)

3- Yemîn-i mün'akide: İster ciddi, ister şaka ve ister sürç-i lisanla olsun, gelecek zamanla ilgili olarak şu işi yapacağım ya da yapmayacağım diye yemin etmeye, **yemîn-i mün'akide** denir.

Yemîn-i mün'akide bağlayıcı olduğundan, kişi bu yemini korumak ve bozduğu zaman da kefâret vermekle yükümlüdür. Yemîn-i mün'akide de fevrî, muvakkat ve mürsel olmak üzere üç kısımdır.

Fevrî yemin: Bir sebebe bağlı olarak yapılan ve sadece yemin ettiği zamanla sınırlı olan yemine **fevrî yemin** denir. Örneğin, çay içmekte olan arkadaşları “gel bir çay iç” diye ısrar ettikleri zaman, “vallahi içmeyeceğim” diye yemin eden kimse, eğer oradan ayrılmadan önce bir yudum çay içerse, yeminini bozmuş olur ve kefâret gerekir.

Muvakkat yemin: Belirli bir zamanla sınırlı olarak yapılan yemine **mu-vakkat yemin** denir. Örneğin, nisan ayının beşinci günü borcumu ödeyeceğim diye yemin eden kimse, eğer nisan ayının beşinci günü güneş batmadan önce borcunu öderse, yemini yerine gelmiş olur ve kefâret gerekmez. Eğer nisan ayının beşinci günü güneş battıktan sonra borcunu öderse, alacaklı hakkını helâl etse bile yeminini bozduğu için kefâret vermesi gerekir.

Mürsel yemin: Bir işi yapmayı ya da yapmamayı belirli bir zamanla sınırlamadan yapılan yemine **mürsel yemin** denir. Örneğin, filân fakire bir takım elbise alacağım diye yemin eden kimse, aradan yıllar geçse de kendisi ve o fakir hayatta olduğu sürece yemini bozulmaz ve kefâret gerekmez. Ancak yemin eden kimse ya da o fakir öldüğü anda yemin bozulur ve kefâret gerekir.

Çok yemin etmek sakıncalı mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yemin malın satışını arttırsa da, kazancın bereketini giderir. (Buhârî-Müslim-Ebü Dâvûd)

Mâide Sûresinin 89. âyetinde de “**Yeminlerinizi koruyun**” buyuruluyor. Yeminler iki şekilde korunur; birincisi Allah'ın (c.c.) yüce adını istismar etmemek için çok yemin etmekten sakınmak, ikincisi yemin edildiği zaman yemini bozmaktan korumak. Bu nedenle doğru bile olsa sık sık yemin etmek mekruhtur. Çünkü evin, malın ve kazancın bereketini giderir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Alış-verişte çok yemin etmekten sakının. Çünkü yemin malın satışını arttırsa da sonra kökten mahveder (batırır). (Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Alış-verişte zorunlu haller dışında çok yemin etmekten kaçınmalıdır. Çünkü doğru bile olsa alış-veriş gibi dünya işlerinde Allah'ın (c.c.) yüce adını istismar etmek mekruh, yalan olursa haramdır.

Yemin eden kimse, yeminini bozabilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Sözleşme yaptığınız zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin. Allah'ı kendinize kefil tutarak sağlaştırdığınız yeminleri bozmayın. Kuşkusuz Allah yaptıklarınızı bilir. (Nahl, 91)

Âyet-i kerîmede “**Allah'ı kendinize kefil tutarak (Allah'ın adı ile) sağlaştırdığınız yeminleri bozmayın**” buyuruluyor. Gerçekten Allah'ın (c.c.) yüce adı anılarak yani **vallahî, billâhî** diye yapılan yeminler ve karşılıklı sözleşmeler çok kutsal olduğundan, bunlara bağlı kalınması ve bozulmaması gerekir. Çünkü bazı yeminlerin bozulması haramdır.

Vallahi artık içki içmeyeceğim, uyuşturucu kullanmayacağım, kumar oynamayacağım, yalan söylemeyeceğim, rüşvet almayacağım, kimsenin malını çalmayacağım, dedikodu yapmayacağım, dışarıda ve yabancı erkeklerin yanında başımı açmayacağım ve gayr-i meşrû cinselliğin hepsinden kaçınacağım diye yemin eden bir müslümanın,

Allah'ın (c.c.) yüce adını anarak **vallahi** diye yaptığı bu tür yeminlere sâdık, bağlı kalması farz ve nedeni ne olursa olsun bu tür yeminleri bozması çok sakıncalı ve büyük haramdır.

Ancak!

Her şeyin bazı istisnâları (ayrıcalığı) olduğu gibi kuşkusuz yemini bozmanın da bazı istisnâları vardır. Bu nedenle bazı durumlarda yapılan yeminleri bozmak farz, vâcib ve sünnet de olabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir konuda yemin eder de (sonra) ondan başkasını daha hayırlı görürse, yemininden dolayı kefâret versin ve hayırlı olanı yapsın. (Müslim)

Annesine, babasına gücenip onlarla konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması farzdır. Amca, dayı, hala, teyze ve kardeş gibi yakınlarına gücenip onlarla konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması vâciptir. Dînî açıdan bir sakınca olmadığı halde komşusu ya da müslüman kardeşleri ile konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması da sünnettir.

Abdurrahman İbni Semure radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah (s.a.v.) bana buyurdu:

“Herhangi bir konuda yemin ettiğin zaman ondan başkasını daha hayırlı görürsen, hayırlı olanı yap (yeminini boz) ve yemin kefâreti ver”. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebü Dâvûd-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) Abdurrahman İbni Semure'ye (r.a.), “Hayırlı olanı yap (yeminini boz) ve (sonra) yemin kefâreti ver” buyurduğu için, Hanefî'de önce yemin bozulup suç işlenir, sonra yemin bozmanın cezası olan kefâret ödenir. Nitekim namazda önce sehvedilir, sonra sehiv secdesi yapılır.

Yemin kefâreti

Yüce Allah buyuruyor:

Bunun (yeminin) kefâreti, ailenize yedirdiğinizin orta hallisinden on fakiri doyurmak ya da onları (on fakiri) giydirmek ya da bir köle azat etmektir. Bunları bulamayan üç gün oruç tutar. İşte yeminlerinizin (bozmanın) kefâreti budur. (Mâide, 89)

Yeminini bozan kimsenin kefâret vermesi, dünyada yeminini bozma vebâlınden kurtulmanın maddî bedelidir. İnsanların mâlî gücü farklı olduğundan, yemin kefâreti de dört kısımdır.

1- Bir köleyi ya da bir câriyeyi (kadın köleyi) azat etmek yani kölelikten kurtarıp özgürlüğüne kavuşturmaktır. Eğer buna gücü yetmezse,

2- On fakiri namaz kılabilecek şekilde orta halli giydirmek. Eğer buna gücü yetmezse,

3- Karnı aç olan on fakiri sabah-akşam birer defa doyurmak ya da bir fakiri on gün sabah-akşam doyurmak ya da on fakire birer fitir sadakası (fitre) vermektir. Eğer buna da gücü yetmezse,

4- Ara vermeden üç gün peşi peşine oruç tutmaktır. Şâfi'de, peşi peşine tutmak şart değildir.

YETİMLERİ GÖZETME

Yüce Allah buyuruyor:

Arkalarında âciz, güçsüz küçük çocuklar bıraktıkları takdirde (ah halleri ne olur?) diye endişeye düşenler, (yetimlere haksızlık etmekten) korkup titresinler. (Nisâ, 9)

Allah (c.c.) bizlere ne güzel örnek ve ne güzel öğüt veriyor. Gerçekten hiç kimse küçük yaşta arkasından yetim kalan yavrusuna haksızlık edilmesini ve itilip kakılmasını istemediği gibi doğal olarak kendisi hayatta iken başkalarının yetimlerine haksızlık etmekten ve itip kakmaktan titizlikle kaçınması hem dînî hem de insanlık görevidir. Bu nedenle Allah (c.c.) “(Yetimlere haksızlık etmekten) korkup titresinler” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kendin için sevdiğin şeyleri insanlar için de sev. (Buhârî-Taberânî-Hâkim-Beyhâkî)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de “Kendin için sevdiğin şeyleri insanlar için de sev” yani arkandan yetim kalan yavrularına nasıl davranılmasını istiyorsan, sen de başkalarının arkalarından yetim kalan yavrularına öyle davran buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler, hiç kuşkusuz karınlarına ancak ateş doldurmuş olurlar. Gerçekte onlar (âhirette) çılgın bir ateşe gireceklerdir. (Nisâ, 10)

Küçük yaşta annesini, babasını ya da onlardan birini kaybeden çocuklara **yetim** denir. Genelde yetimlerin boyunları bükük, gözleri yaşlı ve kalpleri hüznü olduğu için, onların haklarını koruyup gözetmek ve gönüllerini hoş etmek gerekirken,

Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler ve onları incitip içlerini yakanlar, kuşkusuz dünyada da bunun cezasını çekerler ve âhirette cehennemdeki en çılgın ateşe atılıp cayı cayı yarırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Yetimi sakın incitme, senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama! (Duhâ, 9-10)

Hiçbir anne, baba yavrularının itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemediği gibi hiç kuşkusuz insanları yaratan Allah (c.c.) de onların, özellikle ana-babaları ölüp yetim kalan yavruların itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemez. Bu nedenle **“Yetimi sakın incitme, (sıkılarak) senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama”** buyuruyor.

Annelerinin, babalarının doğal şefkatinden ve samimi sevgisinden yoksun olan yetimlerin içleri buruk ve gönülleri hüznü olduğu için, Allah (c.c.) **“Yetimi sakın incitme, (sıkılarak) senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama!”** buyuruyor.

Allah'ın (c.c.) en seçkin kulu ve son peygamberi olan Hz. Muhammed (s.a.v.) de yetimdi. Ana karnında babasını, altı yaşında annesini ve sekiz yaşında dedesini kaybedip üst üste yetimlik acısını yaşadı ve amcası Ebû Tâlib ile yengesi Fâtıma'nın eline kaldı.

Gerçi amcası Ebû Tâlib ile ikinci annem dediği yengesi Fâtıma ona çok güzel baktılar, kendi evlâtlarından ayırmadılar ve incitmemeye özen gösterdiler. Ancak gönlündeki ana-baba boşluğunu dolduramadılar ve âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) çocukluğunda yetimlik psikolojisinden kurtaramadılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse sadece Allah rızası için bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu her saç teline karşılık ona sevap verilir. (Ahmed İbni Hanbel)

Yetimlerin ceplerine ara sıra bir liracık koymak, ellerine bir simit, bir çikolata vermek ve güler yüzle hallerini sorup başlarını okşamak, bir umre yapmak kadar külfetli ve masraflı değil ama hiç kuşkusuz sevabı ondan aşağı değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse müslümanların arasında bulunan bir yetimi yedirip içirmek üzere alıp evine (ya da lokantaya) götürse, affedilmeyecek bir günah işlemediği (şirk koşmadığı) takdirde, hiç kuşkusuz Allah onu cennete koyar. (Tirmizi)

Sehl İbni Sa'd radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.):

“Ben ve yetimi koruyup gözeten kimse cennette şöylece beraber olacağız” buyurdu ve işaret parmağı ile orta parmağının arasını biraz aralayarak gösterdi. (Buhârî-Tirmizi-Ebü Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yetimlik erginlik çağına kadardır. Ondan sonra yetimlik (hükümü) kalkar. (Ebû Dâvûd)

YILBAŞI ÇILGINLIĞI

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah katında, Allah'ın kitabında ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır. İşte dosdoğru hesap (takvim) budur. Onlarda (günah işleyip) kendinize yazık etmeyin. (Tevbe, 36)

Âyet-i kerîmede, “Allah katında, Allah'ın kitabında (Levh-i mahfûz'da) ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır buyuruluyor.

Kuşkusuz yeryüzünde pek çok takvimler vardır ve her takvimde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah (c.c.) katında geçerli ve Levh-i mahfûz'da yazılı

olanı, içinde dört haram (saygın) ayın yani Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb ayının bulunduğu kamerî takvimdir. Çünkü Allah (c.c.) “İşte dosdoğru hesap (takvim) budur” buyuruyor.

Gökler ve yer yaratıldığı günden beri Allah (c.c.) katında Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb ayının içinde bulunduğu kamerî aylar geçerli olduğundan, Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberler kamerî ayları kullandılar ve ibâdetlerini bu aylara göre düzenlediler.

Kamerî ayların birincisi Muharrem ayıdır ve Muharrem'in birinci günü de yeryüzündeki bütün müslümanların hicrî yılbaşısıdır. İşte müslümanların tek bir yılbaşısı vardır, o da Muharrem ayının birinci günüdür.

Allah (c.c.) müslümanların gelecekte bundan sapmamaları, yahudilerle ve hıristiyanlarla dost olup onların takvimlerine ve yılbaşı çılgınlıklarına kâtilmemaları için bizi şöyle uyarıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar birbirinin dostu (ve İslâm'ın düşmanı) dırlar. Sizden kim onları dost edinir (onlara uyar) sa, o da onlardandır. Kuşkusuz Allah, zâlimler topluluğuna hidâyet etmez. (Mâide, 51)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Allah (c.c.) “Ey îman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar birbirinin dostu (ve İslâm'ın düşmanı) dırlar” diye bizi uyarıldığı ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır” buyurduğu halde, ne yazık ki çağdaşlaşma ve muâsır medeniyetle özdeşleşme adı altında,

26 Aralık 1925 yılında kabul edilen ve 1 Ocak 1926 yılında yürürlüğe giren “Takvimde tarih mebdeinin (başlangıcının) değiştirilmesi hakkında kanun” ile, hıristiyanların Hz. İsa'nın doğumunu takvim başlangıcı olarak kabul ettikleri “Mîlâdî takvim” kabul edilmiş ve müslümanların 1.400 yıldan beri kullandığı “Hicrî” takvim resmî olarak yürürlükten kaldırılmıştır.

Tanzimat Fermanı ile başlayan ve Jön Türkler tarafından yaygınlaştırılan batılılaşma (hıristiyan kültürünü benimseme) taraftarlığı, Mîlâdî takvimin kabulü ile zirveye çıktı ve yılbaşı gecelerini kutlama adı altında hıristiyan kültürü ülkemizde hızla yaygınlaştırılmaya çalışıldı.

Yılbaşı adı altında hıristiyan kültürünü yaygınlaştırmak için başta radyo ve medya olmak üzere bütün devlet kurumları seferber oldu. Üst düzey

memurlara eşleri ile birlikte balolara gelmeleri için baskı yapıldı ve halk ayağına giyecek çarık bulamazken su gibi alkollü içkiler tüketildi ve memur hanımları yabancı erkeklere sarılıp dans etmeye zorlandı.

Sadece hıristiyanlara benzemek için ormanlardan genç çam fidanları söküldü, başta millî piyango (millî kumar) olmak üzere her çeşit şans oyunları teşvik edildi, âyetlere inanmayanlar hıristiyanların peri masallarına inanıp noel babalarla salonları, vitrinleri süsledi ve kurbanı karşı olanlar hindileri kesip içki masalarında tüketti.

Sonuç

Kuşkusuz içkide, kumarda patlama oldu ve zavallı gençler önce alkol, sonra esrar bağımlısı oldu. Ar damarı patlayıp hayâ kalkınca çıplaklık hızla yayıldı ve cinsel dengeler bozuldu. Gayr-i meşrû cinsel ilişkiler çoğalınca kutsal aile yuvaları sarsıldı ve sokağa terk edilen çocuklar zamanla devletin başına belâ oldu.

İslâmî konular hakkında âyet, hadis var mı diye araştıranlar, hıristiyanların peri masallarına aldanıp vitrinlerini noel baba denilen ucube giysili putlarla süsledi.

Ancak!

Çağdaşlaşma ve muâsır medeniyetle özdeşleşmeyi bilim ve teknoloji yerine içki masalarında ve noel baba yortularında arayanlar ve ezanı değiştirip camileri ahır, samanlık yapanlar, Allah'ın (c.c.) **“Her canlı ölümü tadacaktır”** kanununu yürürlükten kaldırmayı ihmal ettikleri için,

Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve korkunç ölüm meleği Azrâil (a.s.) yakalarına yapışınca, tatlı canlarını Azrâil'e (a.s.) teslim etmenin ve ilkel kefeni giyip mezar denilen yeraltındaki karanlık bir çukura gömülmenin dışında hiçbir seçenekleri kalmadı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim İslâm'da kötü bir çığır açarsa, ona bunun günahı vardır. (Ayrıca) o çığırda yürüyenlerin günahından da payı vardır. Hem de onların günahından hiçbir şey eksilmez. (Müslim-Nesâi)

İslâm'da kötü çığır açanlar ve günahların yaygınlaşmasına neden olanlar, hem kendi günahlarını hem de milyonlarca insanın günahlarından aldıkları payları yüklenerek âhiret âlemine gittikleri gibi,

Ayrıca açtıkları kötü çığır dünyada devam ettiği sürece, milyonlarca insanın yapmış olduğu günahlardan onlar da paylarını alır ve kabirlerindeki azapları her an katlana katlana korkunç boyutlara ulaşır.

YUNUS ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Yunus da gönderilen peygamberlerdendi. Hani o, (Rabbinden izinsiz) dolu bir gemiye binip kaçmıştı. (Sâffât, 139-140)

Allah (c.c.) Hz. Yunus'u Asûr Devletinin başkenti olan Musul yakınlarındaki Ninova halkına peygamber olarak gönderdi. Hz. Yunus Ninova halkını yıllarca îmana davet ettiği halde onlar îman etmeyince yakında büyük bir azabın geleceğini haber verdi ve Allah'ın (c.c.) emrini beklemeden kavmine kızıp oradan ayrılıp gitti.

Deniz kıyısına gelince hareket etmek üzere olan yük ve eşya ile dolu bir gemiye bindi. Hava çok sakin iken gece yarısından sonra şiddetli yağmurlar yağmaya, şimşekler çakmaya ve gemi dalgalara kapılıp beşik gibi sallanmaya başladı.

Gemi personeli, “İçimizde sahibinden kaçan bir köle var, onu denize atmazsak hepimiz batarız” dediler. Yolcular birbirlerine bakiştılar ve gemide kaçak köleye benzeyen birini göremeyince kura çekmeye karar verdiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Aralarında (üç defa) kur'a çektiler (üçü de Yunus'a gelince o) kaybedenlerden oldu. (Yunus) kendini kınarken (denize atıldı) ve bir balık onu hemen yuttu. (Sâffât, 141-142)

İlk kura Hz. Yunus'a gelince, iki defa daha tekrarladılar ve üçüncüsü de ona gelince, Hz. Yunus “Ah Rabbinden kaçan köle benim!” Diye kendini kınarken, gemi personeli tarafından hemen denize atıldı ve Allah'ın (c.c.) izniyle çok iri bir yunus balığı onu hemen yutuverdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Derken o karanlıklar içinde “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” diye nidâ (tesbih) etti. (Enbiyâ, 87)

Gecenin karanlığında denize atılan Hz. Yunus, gecenin karanlığından daha karanlık olan balığın karnında, Allah korkusuyla ve kendini kınayarak sürekli “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” diye, tesbih edip Allah'a (c.c.) yalvarmaya başladı.

Neden yunus balığı?

Genelde dişi balıklar yumurtalarını denizin derin sularına atarken, aynı anda erkek balıklar da spermlerini püskürterek “dış dölleme” yöntemi ile

onları döllerler. Yunus balığı ise iç döllenme ile gebe kalır, yavrusunu doğurur ve memesinden sütü fişkırtarak dalgalar arasında yavrusunu emzirir.

Memeli balıklar hariç, bütün balık türleri solungaçları ile solunum yaparken yani suda çözülmüş oksijeni alırken, yunus balığı akciğer solunumu yapar ve bu nedenle su altında fazla kalamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer o çok tesbih edenlerden olmasaydı, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı. (O tesbih etti) biz de onu bitkin bir halde dışarı bir alana çıkardık. Üzerine de (gölgelik için) kabak türünden geniş yapraklı bir ağaç bitirdik. (Sâffât, 143-144-145-146)

Hız Yunus eğer balığın karnında o tesbihatı (duayı) çok okumasaydı, orada ölüp kalacaktı ve insanlar yeniden dirilip mezardan çıkarken, o da balığın karnından çıkıp mahşere gidecekti.

Ancak Hız Yunus “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” tesbihâtına devam edince, Allah (c.c.) tarafından bağışlandı ve bitkin bir halde iken balık onu seher vaktinde sahile attı.

Hız Yunus ana karnından çıkar gibi balığın karnından çıkmış, dar ve karanlık yerden kurtulmuştu. Ancak balığın karnında derisi eriyip kıpkırmızı et yığını haline geldiği için hasta ve çok bitkindi.

Sabah olup da hava aydınlanınca önce sevindi ama güneş yakmaya ve sinekler çıplak etlerine konup ısırmaya başlayınca, yine tesbihatına devam etti ve Allah'tan (c.c.) yardım istedi. Bunun üzerine Allah (c.c.) onu güneşin ışınlarından ve sineklerden koruması için, başucunda yapraklarına sinek konmayan kabak türünden geniş yapraklı bir ağacı yaratıverdi.

Hız Yunus rahatlamıştı ve tertemiz havayı bol bol soluyordu. Ancak karnı acıkmış ve susamıştı. Er-Rezzak olan Allah (c.c.) bir dağ keçisini ona yönlendirdi ve kırk gün Hız Yunus'u taze keçi sütü ile besledi.

Yüce Allah buyuruyor:

Onu yüz bin ya da (hatta) daha fazla kişiye peygamber olarak gönderdik. (Sâffât, 147)

Âdetullah da peygamberlikten azil olmadığından, Hız Yunus sağlığına kavuşunca Allah (c.c.) onu tekrar Ninova halkına ve çevresine peygamber olarak gönderdi.

Peki Ninova halkı iman etti mi?

Hız Yunus kavmini bırakıp kaçmıştı ama onun vaadettiği azabın vakti gelince, Ninova şehrinin her tarafını bir anda kapkara bulutlar kaplamış ve günün ortasında her taraf zifiri karanlık olmuştu. Korkudan paniğe kapılan

halk îman etmek için her tarafta Hz. Yunus'u aramışlar, bulamayınca bir meydanda toplanıp tevbeleri kabul oluncaya kadar üç gün üç gece göz yaşları döküp tevbe etmişler ve azaptan kurtulmuşlardı.

Bu nedenle Hz. Yunus tekrar Ninova'ya dönünce, onu sevinç gözyaşları ile karşılayıp îmanlarını tazelediler ve onunla birlikte ilâhî emirler doğrultusunda yaşayıp ruhsal huzura kavuştular.

Hz. Yunus'un tesbihâtının fazileti

Yüce Allah buyuruyor:

Onun (Yunus'un) duasını kabul ettik ve onu sıkıntıdan (balığın karnından) kurtardık. İşte biz (Yunus'un tesbihâtını okuyan) mü'minleri de böylece kurtarız. (Enbiyâ, 88)

Dertlerine derman arayanlar, geçim sıkıntısı çekenler, borç yükü altında ezilenler, daralanlar, sıkılanlar ve evham bataklığında bunalanlar, Allah'ın (c.c.) “işte biz (Yunus'un tesbihâtını okuyan) mü'minleri de böylece kurtarız” diye vaadettiği, Hz. Yunus'un balığın karnında sürekli okuduğu “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” i sürekli okusalar, hiç kuşkusuz her çeşit sıkıntılardan kurtulup huzura kavuşurlar.

Aksi halde ya psikolojik tedavi adı altında morfinman (uyuşturucu bağımlısı) olurlar ya da cinci ve bakıcı denilen sapıkların tuzağına düşüp cin ve büyü hikâyeleri ile sömürülüp dünyalarını ve âhiretlerini karartırlar.

ZANDAN SAKINMA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Zandan çok sakının; çünkü zannın bir kısmı günahtır! Birbirinizin kusurunu (gizlice) araştırmayın ve birilerinizin diğerlerini çektiirmesin. (Hucurât, 12)

Hiçbir somut bilgi olmadığı halde sadece yersiz evham ve kuşkulara dayanan tahminlere **zan** denir. Biri güzel zan ve diğeri kötü zan olmak üzere iki çeşit zan vardır. Âyet-i kerîmedeki **min** “teb'iziyyet” için (bazısı) anlamında olduğundan, güzel zan değil sadece kötü zan yasaklanmıştır.

Müslümanlar arası birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhunun bozulmaması ve müslümanların birbirlerine kuşku ve kötü gözle bakmamaları için Allah (c.c.) “Zandan çok sakının; çünkü zannın bir kısmı günahdır” buyurarak kötü zanni yasaklıyor. Ayrıca kötü zannın kaynağını kurutmak için de, “Birbirinizin kusurunu (gizlice) araştırmayın” diye bizi uyarıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zandan çok sakının. Çünkü zan (na dayanan itham) sözlerin en yalanıdır. Başkalarının (gizli) konuşmalarını dinlemeyin, ayıplarını araştırmayın, birbirinize karşı böbürlenmeyin, birbirinize haset etmeyin, kin tutmayın ve yüz çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları! Allah'ın size emrettiği gibi kardeş olun. (Müslim)

Müslümanlara kötü gözle bakmak ve kötü zan beslemek mânevî açıdan zararlı ve haram olduğu gibi sağlık açısından da zararlı ve sakıncalıdır. Çünkü kötü şeyleri düşünenlerin stres ve sıkıntıdan sinir sistemleri bozulur, uykuları kaçar, kan şekerleri ve tansiyonları yükselir.

Bu konuda atalarımızın, “Zararın neresinden dönülürse kârdır” sözünü uygulayalım ve geçmişin üzerine bir sünger çekip rahatımıza bakalım. Allah (c.c.) bizlere istihbaratçılık görevi vermediğine göre, hiç kimsenin gizli kusurlarını araştırmayalım ve hiç kimseyi arkasından çekiştirmeyelim.

Unutmayalım! Mahşer günü herkes kendi günahından sorguya çekilecek. Zerre kadar sevaplar ve zerre kadar günahlar adâlet mîzanına konacak ve sevabı ağır gelenler o güzelim cennete girecek.

ZEKÂT

Yüce Allah buyuruyor:

Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin. Kendiniz için hayırdan her ne gönderirseniz, onu Allah katında hazır bulursunuz. Kuşkusuz Allah yaptığınız her şeyi görür. (Bakara, 43)

Sözlükte; temizlik, nemâ (artış, bereket) anlamına gelen **zekât**, hicretin ikinci yılında Ramazan ayından ve oruçtan önce farz kılındı. Namaz bedensel ibâdetlerin başı olduğu gibi zekât da mâlî ibâdetlerin başı olduğundan, Kur'an'ı kerîm'in seksen iki yerinde namaz ile birlikte geçmektedir.

Zekâtın farz olması; kitab, sünnet ve icmâ-i ümmet ile sâbit olduğundan inkâr edenler dinden çıkıp kâfir olur. İnkâr etmeyip vermeyenler de günahkâr ve fâsık olur. Ayrıca gece-gündüz demeden hırsıyla çalışıp kazandıkları bütün malları dünyada kalacağından, ne yazık ki âhiret âlemine boş elle giderler ve orada hem pişmanlık ateşinde hem de cehennem ateşinde yanarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beş temel üzerine kurulmuştur. Kelime-i şehâdet getirmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan orucunu tutmaktır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

İslâm beş temel ilke (direk) üzerine kurulmuştur ve bu ilkelerden biri de zekâttır. Zekât, belirli bir nisaba (servete) sahip olan müslümanların yılda bir defa mallarının kırkta birini (% 2,5) Allah (c.c.) rızası için yoksullara vermeleri demektir.

İslâm'ın özü ihlâstır ve bu nedenle bütün nâfile ibâdetlerin gizlice yapılması daha faziletlidir. Ancak, Allahu Ekber diye açıkça ezan okumak, beş vakit namazı camilerde cemaatle kılmak, yoksullara zekât vermek ve lebbeyk lebbeyk diye mânevî törenle hacca gitmek, bir ülkede İslâmî ilkelerin uygulandığının kanıtı olduğundan, bunların açıkça yapılması daha faziletlidir.

Mânevî sigorta

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mallarınızı zekât ile koruyun, hastalıklarınızı sadaka ile tedavi edin ve dalgalar halinde gelen felâketleri, (Allah'a) dua ederek ve yalvararak karşılayın. (Beyhakî-Taberânî)

İslâm'da şans gibi hayâlî kavramlara dayanan ve sonucu belirsiz olan her çeşit şans oyunları ve sigorta sözleşmeleri yasaklanmış ve haram kılınmıştır. Haram kılınan şeylerde kesinlikle hiçbir hayır olmadığına göre, mânevî sigortaya sarılalım ve zekâtımızı seve seve verelim.

Yılda bir defa mânevî sigortanın taksitini yatırarak, malımızı, mülkümüzü, evimizi ve aracımızı koruma altına alalım. Evham, stres, sıkıntı, gönül darlığı ve ruhsal bunalım gibi mânevî hastalıkları gerçek fakirlere sadaka vererek tedavi edelim. Her çeşit felâketlere ve doğal âfetlere karşı da, Allah'a (c.c.) çok dua ederek ve içtenlikle yalvararak kendimizi ve yakınlarımızı korumaya çalışalım.

Zekât kimlere farzdır?

1- Müslüman olanlara: İman etmek için insan olmak yeterlidir. Ancak zekâtın farz olması için insan olmanın ötesinde müslüman olmak da şarttır. Çünkü müslüman olmayana zekât farz değildir.

2- Hür olanlara: Kölelerin kazançları da sahiplerine ait olduğundan, onlara zekât farz değildir.

3- Akıllı olanlara: Hanefî'de doğuştan akıl hastası olanlara zekât farz değildir. Eğer erginlik çağından sonra iyileşseler, iyileştikleri tarihten bir yıl sonra zekât verirler. Erginlik çağından sonra akıl hastası olanların hastalığı bir yıl kesintisiz devam ederse, o yılın zekâtını vermezler. İmâm-ı Muhammed'e göre eğer yıl içinde sadece bir kaç gün iyileşseler de, o yılın zekâtını verirler. İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre ise eğer yılın yarısından çoğunda iyileşseler o zaman o yılın zekâtını verirler.

4- Erginlik çağına erenlere: Hanefî'de erginlik çağına ermeyen çocuklara, namaz, oruç ve hac gibi ibâdetler farz olmadığı gibi zekât da farz değildir. Bu nedenle velileri onların mallarından zekât vermezler.

Şâfi'de zekât kişiye değil mala ait olduğundan, malı olan akıl hastaları ile çocuklara da zekât farz olur ve velileri onların adına, onların mallarından zekâtlarını verirler.

5- Nisaba mâlik olanlara: Nisab, belirli bir ölçü, miktar demektir. Zekâtın nisabı 20 miskal altın ya da 200 dirhem gümüşdür. 5 adet orta boy arpa tanesine bir kırat ve 20 kırata yani 100 adet arpa tanesine bir miskal denir. Miskalin grama çevrilmesi hesabı biraz çelişkili olmakla birlikte, 20 miskal altın ortalama 90 gr. ve 200 dirhem gümüş de yaklaşık 670 gr. eder.

Yiyecek, giyecek ve kira bedeli gibi zorunlu harcamalar ve borçlar çıktıktan sonra 90 gr. altına, 670 gr. gümüşe ya da bunlara eş değerde paraya ve ticârî mala sahip olan kimselerin yılda bir defa mallarının kırkta birini (% 2.5) zekât vermeleri farz olur.

Zekât kimlere verilir?

Yüce Allah buyuruyor:

Sadakalar (zekâtlar); fakirlere, miskinlere, onun toplanmasına âmil olanlara, müellefetü'l-kulûbe, mükâtebelere, borçlulara, Allah yolunda cihad edenlere ve yolda kalmış olanlara, Allah tarafından bir farz olarak ancak bunlara verilir. Allah alîmdir, hakîmdir. (Tevbe, 60)

Her çeşit sadakalar ve zekât sadece bu âyet-i kerîmede sayılan kimselere verileceğinden, zekâtı verirken yanlışlık yapmamamız için bunları biraz açalım ve zekâtı tam yerine vermeye çalışalım.

1- Fakirler: Hanefî'de, çalışıp çabalamakla birlikte ihtiyaç fazlası nisab miktarı altın, para ya da mala sahip olmayanlara fakir denir. Müslüman olan bu tür fakirlere zekât verilir. Şâfi'de yeme, içme, giyinme ve mesken ihtiyacını (kira bedelini) karşılayacak kadar geliri olmayana fakir denir.

2- Miskinler: Hanefî'de hiçbir malı, geliri, yiyeceği ve giyeceği olmayan ve ancak dilenerek yaşamını sürdürenlere miskin denir. Şâfi'de, az çok malı ve geliri olmakla birlikte zorunlu ihtiyacını karşılayacak kadar geliri olmayanlara miskin denir.

3- Âmiller: İslâm'da zekâtı toplamakla görevli maaşsız memurlara Âmil denir. Bunlar fakir olmasalar bile, görev yaptıkları sürece kendilerini ve ailelerini geçindirecek kadar zekât verilebilir.

4- Müellefetü'l-kulûb: Kendisi müslüman olmadığı halde müslümanları seven ve İslâm'a sıcak bakanlara müellefetü'l-kulûb denir. Kalplerini İslâm'a ısındırmak için bunlara da zekât verilir. Ancak İslâm Devleti güçlenince, Hz. Ömer'in zamanında bunlara zekât verilmesi kaldırıldı.

5- Mükâtebeler: Çalışıp ödemek koşulu ile kendisini sahibinden satın alan kölelere mükâtebe denir. Bir an önce borcunu ödeyip özgürlüğüne kavuşması için bunlara ve haksız yere cezaevlerinde yatan müslüman mücahidlere de zekât verilir.

6- Borçlular: İçki, kumar gibi haramda değil, meşrû bir şekilde borçlanan ve borcundan fazla nisab miktarı malı olmayanlara da, borçlarını ödeyecek kadar zekât verilir.

7- Allah yolunda cihad edenler: İşini gücünü bırakıp silahı, kalemi ve dili ile Allah yolunda cihad edenlere mücâhid denir. İş güç ve ekmek parası düşünmeden Allah yolunda daha fazla cihad etmeleri için bunlara da zekât verilir ve cihada katkı payı olduğundan sevabı daha fazladır.

8- Yolda kalmışlar: Memleketinde malı, mülkü olduğu halde parasını düşüren, çaldıran ya da başka nedenlerle yolda kalanlara da ihtiyaçları kadar zekât verilir.

Zekât sadece bu sekiz sınıfa verilir ve Hanefî'de herkes bu sekiz sınıftan dilediğine verir. Ancak öncelikle kardeş, amca, hala, dayı ve teyze gibi yakın akrabaların ve komşuların fakir olanlarından başlamak daha faziletlidir. Şâfi'de ise zekât ve fitre gibi farz olan sadakaların bu sekiz sınıftan üçer kişiye verilmesi zorunludur.

Zekât kimlere verilmez?

Müslüman olmayanlara verilmez: Zekât vermek zengin olan müslümanlara farz olduğu gibi zekât almak da fakir olan müslümanların hakkı olduğundan, dinsiz ateistlere, mürtedlere, müşriklere (heykellere tapanlara), yahudilere ve hıristiyanlara zekât verilmez.

Usûl ve fûrû'a verilmez: İnsanın aslına yani annesine, babasına, dedelerine, büyük annelerine ve onların büyüklerine usûl denir. Oğluna, kızına, torunlarına, torunlarının çocuklarına ve torunlarının torunlarına da fûrû denir. Bir kimsenin usûl ve fûrû'u yoksul da olsalar onlara zekât veremez. Çünkü İslâm'da, varlıklı kimseler yoksul olan yakınlarını bakmakla yükümlüdür.

Eşler birbirine veremez: İslâm'da her erkeğin ekonomik durumuna göre eşinin yeme, içme, giyinme, mesken ve ısınma gibi ihtiyaçlarını karşılaması zorunlu olduğundan, eşine zekât veremez. Kadının kocasına zekât vermesine gelince, İmâm-ı A'zam'a göre kadın da kocasına zekât veremez. İmâm-ı Şâfi, İmâm-ı Ebû Yusuf ve İmâm-ı Muhammed'e göre kadın kocasına zekât verebilir, ancak verdiği zekâttan kendisi yararlanamaz.

Zenginlere verilmez: Kurban nisabına sahip olanlara yani borçlarının dışında 90 gr. altını ya da ona eş değerde parası, fazla evi, fazla giysileri ve kullanılmayan lüks eşyaları olanlar, dînî açıdan zengin sayılır ve bunlara zekât verilmez.

İmâm-ı Şâfi'ye göre, iş bulmaya ve çalışmaya gücü yettiği halde çalışmayıp müslümanların malına göz dikenlere de zekât verilmez.

Hâşimoğullarına verilmez: Zekât malın kırı anlamına geldiğinden, Peygamberimiz (s.a.v.) in amcaları Hz. Abbas ve Hz. Hâris ile Hz. Ali, Hz. Cafer ve Hz. Akîl'e ve onların soyundan gelenlere zekât verilmez. Çünkü bunlara beytül-mal (devlet hazinesini) den bir pay verilir.

Zekât ne zaman ve nasıl verilir?

İster hibe, ister sadaka, ister mîras, ister kazanç ve ister söz, nişan ve düğünde takılan altınlarla ilk defa zekât nisabına sahip olan kimseye, üzerinden bir kamerî yıl (355 gün) geçince zekât farz olur ve aradaki iniş çıkışlar dikkate alınmadan yıl sonundaki mal varlığına göre zekâtını verir.

Zekât farz olunca hemen ödeme imkânı olanların ve zekâtı verecek gerçek fakirleri bulanların zekâtlarını geciktirmeden vermeleri gerekir. Çünkü kamerî (hicrî) bir yıl dolup da zekât farz olunca, malın kırkta biri (% 2.5) fakirlerin hakkıdır ve bu hak mal sahibinin elinde emanettir. İstek olunca emâneti derhal sahibine vermek gerektiği gibi gerçek fakirleri bulunca da emanet olan zekâtı hemen fakirlere vermek gerekir.

Zekâtı verirken niyet etmek şarttır. Çünkü niyet edilmeden verilen para, mal ve eşyalar zekât yerine geçerli değildir. Niyet, zekâtı fakire ya da vekile verirken kalben yapılır ve fakirin duyması şart değildir. Zekâtı ayırırken niyet edenlerin, zekât olarak ayırdıkları parayı ve malı fakire ya da vekile verirken tekrar niyet etmelerine gerek yoktur.

Niyet edilmeden fakirlere verilen para ve mal gibi şeyler ve eski alacaklar, sonradan zekâta sayılamaz. Bir fakirden alacağı olan kimse onu zekâta sayabilmesi için, önce alacağı kadar parayı o fakire, eğer o fakire güvenmezse onun vekil edeceği bir kimseye verir, sonra alacağını gereğinde zor kullanarak geri alabilir.

Temlik ve kat-ı menfaat

Zekâtın geçerli olması için en önemli özelliklerinden biri de temlik ve kat-ı menfaattir. Temlik, zekâtı bir fakirin eline teslim etmek ve onu o mala, paraya sahip kılmak demektir. Kat-ı menfaat ise fakire verdiği zekâttan ilgisinin tamamen kesilmesi ve ondan hiçbir şekilde yararlanmaması demektir.

On fakiri evine davet edip sabah-akşam doyuran kimse, yemin kefâretini ödemiş olur. Zekâta gelince, bir kimse zekâta ayırdığı para ile erzak alıp yüzlerce fakiri günlerce doyursa bile, temlik olmadığı yani fakir bir mala, paraya sahip olmadığı için bunlar zekât yerine geçmez.

Bir kimse zekât niyeti ile Kur'an kursuna ya da talebe yurduna erzak götürse ve o erzak orada pişirilip öğrenciler birlikte yese ya da para yardımını yapsa ve o para ile kursa ya da öğrenci yurduna demirbaş eşya alınsa, temlik olmadığı yani öğrencilerin hiçbiri kişisel olarak bir mala ya da paraya sahip olmadıkları için zekât yerine geçmez.

Bir kimse birlikte yaşadığı fakir teyzesine zekâtından para verse ve teyzesi o para ile eve bir eşya ya da yiyecek alsın, kat-ı menfaate ters düştüğünden yani kendisi, eşi ya da çocukları ondan az çok yararlanacakları için zekât yerine geçmez.

Mânevî köprü

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zekât, İslâm'ın köprüsüdür. (Taberânî-Beyhakî)

Zekât, Allah'ın (c.c.) mal verip şükürle imtihan ettiği zengin müslümanlarla, Allah'ın (c.c.) mal vermeyip sabırla imtihan ettiği fakir müslümanların gönülünü birbirine bağlayan ve aralarında mânevî iletişimi sağlayan bir köprüdür.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve onların (zenginlerin) mallarında isteyen fakirlerin de, istemekten çekinen fakirlerin de hakkı vardır. (Zâriyât, 19)

"Mü'minler kardeşler" ilkesinin farklı yorumlanmaması, din kardeşleri arasında zengin-fakir ayrımı yapılmaması ve zekâtı verenle alan arasında üstünlük-aşağılık duygusunun oluşmaması için,

Allah (c.c.) zekât vermekle yükümlü olan her zengin malında ve kazancında isteyen fakirlerin de, istemekten çekinen fakirlerin de hakkı yani kırkta bir (% 2,5) oranında bir kâr payı olduğunu bildiriyor.

ZEYTİN VE ZEYTİNYAĞI

Yüce Allah buyuruyor:

İncire, zeytine, Sina Dağına ve şu güvenli beldeye (Mekke'ye) andolsun ki, biz insanı en güzel bir şekilde yarattık. (Tîn, 1-2-3-4)

Kur'an-ı kerîmde incir ve zeytinin, Hz. Musa'nın üzerinde Allah'ın kelâmını işittiği Sina Dağı ve dünyanın tek güvenli beldesi olan Kâbe şehri Mekke ile birlikte gelmesi ve Allah'ın (c.c.) bunlara yemin etmesi, incir ile zeytinin ne derece kutsal ve yararlı olduğunun somut delilidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Tûr-i Sînâ'da yetişen bir (zeytin) ağacı da yarattık ki, (meyvesi) yiyenler için hem yağ hem de katıktır. (Mû'minûn, 20)

Zeytin ağacının anayurdu Tûr-i Sînâ (Sina Dağıdır). Çünkü Nuh Tûfanından sonra yeryüzünde yetişen ilk bitki Tûr-i Sînâ'daki zeytin ağacıdır. Günümüzde sofralık zeytin üretiminde Türkiye dünyada birinci sıradadır ve Türkiye'den sonra İspanya, Yunanistan ve İtalya gelmektedir. Ancak dünyanın en şifalı zeytini, Tûr-i Sînâ'da ve çevresinde yetişen zeytinlerdir.

Allah'ın (c.c.) tavsiye niteliğinde “Yiyenler için hem yağ hem de katıktır” buyurması, zeytinin ve yağının hem çok yararlı bir gıda hem de pek çok dertlere şifa olduğunun açık kanıtıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zeytinyağını yiyiniz ve onunla yağlanınız. Çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. (Ebû Nuaym)

Yağlık zeytinin etinde % 10-25 oranında, çekirdeğinde ise % 25-50 oranında yağ vardır ve zeytinyağı hiç kuşkusuz yetmiş derde şifadır.

Zeytinin ağacı ve yaprakları da şifâdır. Çünkü Allah (c.c.) Nûr Sûresinin 35 inci âyetinde zeytin ağacına, “Şecere-i mübâreke” (mübârek ağaç) buyuruyor. Çok uzun ömürlü olan zeytin ağacı 2.000 yıl kadar yaşar ve kışın yapraklarını dökmez.

Erâke ağacından sonra en güzel misvak, zeytin ağacının dallarından yapılır. Zeytin ağacının yaprakları kaynatılıp içilirse, idrarı söker, tansiyonu ve kan şekerini düşürür. Eğer gargara yapılırsa, diş etlerini güçlendirir, dişlerin çürümesini önler ve diş ağrılarını hafifletir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zeytinyağını yiyiniz ve onunla yağlanınız (masaj yapınız). Çünkü o mübârek ağaçtandır. (Tirmizî)

Zeytinde su, yağ, protein, fosfor, kalsiyum, selüloz, kükürt, klor, demir, bakır, mangan ve bol miktarda A, C, E vitaminleri vardır. 100 gr. zeytin yağında 30 miligram E vitamini bulunur.

E vitamini kan şekeriindeki iniş ve çıkışları düzenler, prostat büyümesini kontrol altında tutar ve gözde katarakt oluşmasını önler. E vitamini noksanlığından meydana gelen devamlı düşükleri önler ve patolojik (hastalıkla ilgili) kısırılığı tedavi eder.

Zeytin safra kesesini, karaciğeri temizler, sindirim sisteminin çalışmasını düzenler ve kabızlığı önler. Ayrıca zeytindeki protein büyümeyi hızlandırdığı ve zeytinin yağı bol enerji verdiği için çocuklara hazır paketlenmiş gıdalar yerine bol bol zeytin yedirmelidir.

Sabah kahvaltısı sofrasında mutlaka zeytinyağı bulunmalıdır. Çünkü karaciğeri temizler, safrayı artırır, sarılığı iyi eder, bağırsakları çalıştırıp rahatlatır, kurtları düşürür, bâsuru iyileştirir, midedeki yaraları kapatıp ülser ve kansere dönüşmelerini önler ve bağışıklık sistemini güçlendirir.

Peygamberimiz (s.a.v.) **“Onunla yağlanınız (masaj yapınız)”** buyurduğuna göre, hiç kuşkusuz zeytinyağı hâricen de kullanılır ve pek çok dertlere şifa olur.

Zeytinyağı ile masaj yapmak, ayaktaki şişkinlikleri önler, mafsallara esneklik kazandırır, kasları güçlendirir, cildi yumuşatır ve parlatıp kırıksıklıkları düzeltir. Baştaki saç diplerine sürülse, saçları gürleştirir, saç dökülmesini önler ve baş ağrısını hafifletir.

Zeytinyağına kına karıştırılıp kaşınan yerlere ve ekzemaya sürülürse, kaşıntı gider ve ekzemaya iyi gelir. Zeytinyağına yumurta akı karıştırılıp krem gibi yanık yerlere sürülürse, hem çabuk iyileşir hem de yanığın iz bırakmasını önler. Zeytinyağı ile masaj yapmak, romatizma ve siyatik ağrılarına da iyi gelir ve sancıyı hafifletir.

Doğal bir şekilde hazırlanan çizik yeşil zeytinin sindirimi siyah zeytinden daha kolaydır, daha besleyicidir ve ağız kokusunu giderir. Sirke ruhu ya da sitrik asit ile hazırlanan yeşil zeytinler ise zararlıdır ve sindirimi zordur.

Siyahlaştırma işlemini yapay yollarla hızlandırmak için sirke ruhu ya da sitrik asit ile hazırlanan siyah zeytinler de zararlıdır. İnsan sağlığını hiçe sayan bazı çıkar çevreleri çeşitli katkı maddeleri ile hazırladıkları zeytinleri süslü püslü ambalajlara sarıp piyasaya sürseler de, sağlığını düşünenler doğal salamura ile hazırlanan zeytinleri ya da sele zeytinlerini tercih etmeli ve her çeşit katkı maddelerinden kaçınmalıdır.

ZIRH YAPAN PEYGAMBER

Yüce Allah buyuruyor:

Sonuçta Allah'ın izniyle onları (Câlût'un ordusunu) bozguna uğrattılar. Dâvud da Câlût'u öldürdü ve Allah ona (Dâvud'a) hükümdarlık ve hikmet (peygamberlik) verdi ve dilediği şeylerden de ona öğretti. (Bakara, 251)

Câlût'un güçlü ve sayıca üstün ordusu ile Tâlût'un zayıf ordusu karşı karşıya gelmişlerdi ve Câlût'un savaşı kazanması an meselesiydi. Ancak çobanlık yaptığı için orduya sonradan katılan Hz. Dâvud'un bir sapan taşı ile Câlût'u öldürmesi ile durum değişti ve Tâlût'un ordusu savaşı kazanıp düşman ordusunu bozguna uğrattı.

Hz. Dâvud'a hayran olan Tâlût, kızını ve hükümdarlığının yarısını ona verdi ve tüm yetkilerini onunla paylaştı. Tâlût'un ölümünden sonra Allah (c.c.) Hz. Dâvud'a hükümdarlık ve peygamberlik verdi ve dilediği şeylerden de ona öğretti.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin göklerde ve yerde olanları en iyi bilendir. Andolsun ki biz, peygamberlerden kimini kimine üstün kıldık; Dâvud'a da Zebûr'u verdik. (İsrâ, 55)

Allah (c.c.) Hz. Dâvud'a hükümdarlık ve peygamberlikle birlikte, ayrıca dört büyük kitaptan biri olan Zebur'u da verdi. Ancak Hz. Dâvud Hz. Musa'nın şeriatına bağlı olduğundan, Zebur'da ilâhî emirler ve yasaklar olmayıp sadece öğütler ve kıssalar vardı.

Yüce Allah buyuruyor:

Dâvud ile beraber tesbih (zikir) etsinler diye dağları ve kuşları ona boyun eğdirdik. (Bunları) yapan bizdik. (Enbiyâ, 79)

Hz. Dâvud'un sesi çok güzeldi. Zebûr'u okurken ve Allah'ı (c.c.) tesbih ederken dağlar, taşlar, ağaçlar, kuşlar hatta vahşi hayvanlar bile onunla birlikte Allah'ı zikreder ve mânevî feyiz alırlardı.

Hz. Dâvud ara sıra tebdîl-i kıyafet edip halkın arasına karışır ve halkın kendisi ile ilgili dilek ve şikayetlerini öğrenmek isterdi. Herkes kendisinden sadece övgü ile bahsederken, Allah'ın (c.c.) izni ile insan şekline giren bir melek ona: "Dâvud çok iyi bir insan ama devlet hazinesinden aldığı para ile geçiniyor" dedi. Bunun üzerine Hz. Dâvud, "Acaba ne iş yapayım da, elimin emeği ile geçimimi sağlayayım" diye Allah'a (c.c.) dua edince,

Yüce Allah buyuruyor:

Biz de ona, sizi savaşın şiddetinden koruması için zırh yapma sanatını öğrettik. Peki (bu nimetlere) şükrediyor musunuz? (Enbiyâ, 80)

Hız. Dâvud elinin emeği ile geçimini sağlamak isteyince Allah (c.c.) ona, savaşta insanları kılıç, ok ve mızrak gibi kesici silahlardan koruması için zırh yapma sanatını öğretti.

Zırh nedir?

Eski savaşlarda kılıç, ok, mızrak, hançer, kama ve balta gibi kesici silahlardan kendilerini korumak için demirden yapılan ve vücudun yarından çoğunu kaplayan bir tür çelik gömlek. Gerçi Hız. Dâvud'dan önce de savaşlarda zırh kullanılıyordu ama onlar geniş plâka halindeki demirlerden yapıldıkları için hem ağır hem de giyenlerin hareket kabiliyetini çok kısıtlıyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

Ona (Dâvud'a) demiri yumuşattık. Geniş zırhlar yap, örgüsünü de ölçülü (düzenli) yap ve sâlih amel işleyin. Çünkü ben, yaptıklarınızı görmekteyim. (Sebe, 10-11)

Allah (c.c.) atomlar arası çekim gücünü kaldırarak Hız. Dâvud'a demiri hamur gibi yumuşattı ve zırhı geniş ve örgüsünü de ölçülü yani düzenli bir şekilde yapmasını vahyetti.

Demir, Hız. Dâvud'un elinde yumuşayıp hamur kıvamına geliyordu, o da kılıçların kesemeyeceği ve okların delemeyeceği çapta uzun demir çubuklar ve küçük halkalar yapıp hareket kabiliyeti geniş düzeyde zırhlar yapıp satıyor, kendisinin ve ailesinin geçimini sağlıyordu.

Allah'ın (c.c.) Hız. Dâvud'a o dönemin en etkili silahları olan ok, kılıç ve mızrak yerine sadece savunma amacıyla kullanılan demirden zırhlar yapmasını emretmesi, gerçekten çok önemlidir.

Günümüzde de müslümanların öncelikle tanksavar, uçaksavar ve füzesavar gibi caydırıcı ve savunma amaçlı silahları ve radar sistemlerini çağın bilim ve teknolojisinden yararlanarak en modern bir şekilde geliştirmeleri, saldırı amaçlı silahları yapmaktan daha kolay, daha ucuz ve ülke ekonomisi açısından daha yararlıdır.

ZİKİR

Yüce Allah buyuruyor:

Siz beni zikredin (anın) ki, ben de sizi (daraldığınız zaman) anayım ve bana şükredin, bana (nimetlerime) nankörlük etmeyin. (Bakara, 152)

Bir zamanlar ruhlar âleminde yalnızdık. Çünkü orada annemiz, babamız, evlâtlarımız, malımız, mülkümüz, giysilerimiz ve hatta çıplak bir bedenimiz bile yoktu. Ana karnına gelince çıplak bir bedenimiz ve dünyaya gelince, giysilerimiz, annemiz, babamız, kardeşlerimiz, dedelerimiz, büyükannelerimiz, amcalarımız, dayılarımız, halalarımız ve teyzelerimiz oldu.

Sonra oyuncaklarımız, arkadaşlarımız, okulumuz, sınavlarımız, işimiz ve görevimiz derken evlendik, eşimiz, yuvamız, sevgili yavrularımız, çevremiz ve dostlarımız oldu. Ancak bu fâni dünya âleminde kalıcı değiliz ki! Çünkü Allah (c.c.): **“Her canlı ölümü tadacaktır”** (Enbiyâ, 35) buyuruyor.

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) tatlı canımızı alınca, bizi bir kefene sarıp tabuta koyacaklar ve götürüp yer altındaki karanlık bir çukura gömecekler. En yakın dostlarımız bizi karanlık kabrimizde tek başımıza yapayalnız bırakıp dönerlerken, arkalarından hüznle bakacağız ve kabrimizde yine yalnız kalacağız.

O halde çok kısıtlı bir zaman için geldiğimiz bu fâni dünyaya aldanmayalım. Bizi kabrimizde yalnız bırakıp gidecek olan dostlarımıza ve yakın çevremize güvenmeyelim. Gece-gündüz demeden hırsıyla çalışıp kazandığımız mallarımız da dünyada kalacağına ve kabirde işimize yaramayacağına göre malım, mülküm var diye böbürlenmeyelim!

Atalarımız ne güzel demişler. “Mal sahibi mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi? Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan”.

Peki ne yapalım?

Dünyaya gelmeden önce ruhlar âleminde sadece bir Rabbimiz vardı. Sayılı nefeslerimiz tükenip bu fâni dünyadan berzah (kabir) âlemine gidince yine sadece bir Rabbimiz olacağına göre, sadece O'na kulluk edelim, sadece O'na güvenelim ve cân-ı gönülden O'nu çok çok zikir edelim.

Çünkü Allah (c.c.) buyuruyor: **“Siz beni (dünyada çok) zikredin (anın) ki, ben de sizi (kabrinizde yalnız kaldığınız zaman) anayım”**. Yani rahmetimle günahlarınızı bağışlayıp kabrinizi nurlandırayım ve cen-

net bahçesine dönüştüreyim. Dünyada yapmış olduğunuz sâlih amellerinizi (ibâdetlerinizi) kabrinizde size arkadaş edeyim.

Zikir edenler ve gâfiller

Yüce Allah buyuruyor:

Sabah-akşam yalvararak, ürpererek ve sesini yükseltmeden içinden Rabbini zikret. Sakın (Rabbini unutan) gâfillerden olma! (A'râf, 205)

Geçici dünya zevklerine dalan ve Rabbini unutan gâfillerden olmamak için sabah-akşam yani her zaman ve her yerde rahmetini umarak, azabından korkarak ve bağırp çağırmadan alçak sesle **Allah Allah** diye güzel Rabbimizi zikredelim ve gönlümüzü nurlandıralım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rabbini zikir edenle zikir etmeyenin farkı, ölü ile diri arasındaki fark gibidir. (Buhârî)

Rabbini zikreden mü'minler mânevî açıdan diri ve Rabbini zikretmeyen gâfiller mânevî açıdan ölü konumunda olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) “Rabbini zikir edenle zikir etmeyenin farkı, ölü ile diri arasındaki fark gibidir” buyurarak, gâfillerin cansız birer kadavra olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İmanınızı “lâ ilâhe illâllah” ile yenileyin. (Ahmed İbni Hanbel-Hâkim)

Âşık Yunus Emre'nin “Yunus, sen bu dünyaya niye geldin, gece-gündüz hakkı (Allah'ı) zikretsin dilin” dediği gibi biz de kendimizi sorgulayalım ve “lâ ilâhe illâllah” zikri ile îmanımızı sürekli yenileyelim.

Zikrin sayısı

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'ı çok zikir edin. Ve O'nu sabah-akşam (sübânallah diye) tesbih edin. (Ahzâb, 41-42)

Allah (c.c.) “çok zikir edin” buyurduğuna göre zikir de aşırılık olmayacağından, herkes dilediği ve tatmin oluncaya kadar Rabbini zikreder ve **zâkirîn** (çok zikredenler) sınıfına dahil olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (zâkirler) ayakta iken, otururken ve yanlarına yatarken Allah'ı çok zikrederler ve göklerin, yerin yaratılışını tefekkür ederler (ve derler ki:) Ey Rabbimiz! Sen bunları boş yere yaratmadın. Seni tesbih (tenzih) ederiz, bizi ateşin azabından koru. (Â-i İmrân, 191)

Atalarımız “İnsan sevdiğini çok anar” demişler. Rabbini cân-ı gönülden seven gerçek mü'minler de ayakta iken, yürürken, otururken ve yanlarına yatıp istirahat ederken sürekli O'nu zikrederler ve göklere, yere ibretle bakıp, “Ey Rabbimiz! Sen bunları boş yere yaratmadın. Seni tesbih (tenzih) ederiz, bizi ateşin azabından koru” diye yalvarıp dua ederler.

Zikrin genel anlamı anmak ve hatırlamak demektir. Bu nedenle bir kimşenin Allah'ın (c.c.) huzurunda olduğu bilinci ile yaptığı her ibâdete zikir denir. Örneğin; namaz kılmak zikirdir, Kur'an okumak zikirdir ve Allah korkusuyla günahlardan kaçınmak zikirdir.

Gönül dili ile Allah Allah demek, lâ ilâhe illâAllah demek, sübhânallah, elhamdülillâh ve Allahu Ekber demek zikirdir. Estağfirullah diye tevbe etmek ve el açıp dua etmek zikirdir. Yeter ki ihlâs ile ve gönül dili ile olsun ve insan, Allah'ın (c.c.) huzurunda olduğunun bilincinde olsun.

Gözü, kulağı dışarıda ve gönlü başka yerlerde olduğu halde parmakları ile şak şak diye kocaman tesbih tanelerini çekmek ise zikir değil, oyalanma ve ham sofuluktur.

Zikir ve gönül

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar, îman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle tatmin olanlardır. İyi bilin ki, kalpler ancak Allah'ın zikriyle huzur bulur. (Ra'd, 28)

Göğüs boşluğunda ve sol akciğerdeki oyuk kısmında her insanın kendi yumruğu büyüklüğünde ve çam kozalağı şeklinde bir et parçası vardır, buna kalp denir. Kanda erimiş potasyum atomunun elektronları ile çalışan kalp, kanın hareketi doğrultusunda kasılarak dolaşım sistemini yönlendirir.

Yapısı ve çalışma sistemi farklı olmakla birlikte, uçan kuştan balıklara ve sürüngenlere kadar her hayvanın kalbi vardır. Çünkü bitkiler hâriç, tüm canlıların hayatı bu kalbin çalışmasına bağlıdır.

Ancak bilinçsiz bir et parçası olan bu maddî kalbin dışında, sadece insanlara özel bir de kalb-i hakiki (gerçek kalp) denilen madde ötesi nûrânî bir kalp daha vardır ki, buna **gönül** denir.

Hz. Mevlâna'nın “Ya görüdüğün gibi ol, ya da olduğun gibi görün” dediği, işte bu gönüldür. Çünkü gönül insan ve insan gönül demektir. Bu nedenle insanın mânevî kimliğini ve madde ötesi kalıtsal kişiliğini âhiret âlemine taşıyacak olan, beden ölümü ile çürüyüp toprak maddelerine dönüşecek olan genler ve DNA lar değil, madde ötesi nûrânî varlık olan gönüldür.

Gönlün gıdası

Damar sertliği, koroner damarlarda tıkanma, daralma ve kasılma gibi nedenlerle kalbe yeterli ölçüde kan gitmeyince, zavallı kalp daralıp sıkıldığı ve sonuçta krize dönüştüğü gibi,

Günahlarla kararıp doğası bozulan ve yeterli ölçüde zikirten (mânevî gıdadan) yoksun kalan gönüller de, daralıp sıkılır ve sonuçta mânevî krize (ruhsal bunalıma) dönüşür.

Kalp krizi geçirenler, şifayı içkide, kumarda, haramda, sazlı-cazlı eğlence yerlerinde, barlarda, gazinolarda ve futbol sahalarında değil de, hastanelerde aradıkları gibi,

Gönülleri daralıp sıkılanlar ve mânevî krize (ruhsal bunalıma) girenler de şifayı haramlarda değil, mânevî hastanelerde (camilerde) arasalar ve cân-ı gönülden Allah'ı (c.c.) zikredip beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılsalar, yavaş yavaş gönülleri doğasına ve onlar da huzura kavuşurlar. Çünkü Allah (c.c.) **“İyi bilin ki, gönüller ancak Allah'ın zikriyle huzur bulur”** buyuruyor.

Âhiret âlemine tertemiz bir gönülle gidebilmemiz ve kabrimizde huzur içinde yatabilmemiz için öncelikle her çeşit günahlardan sakınıp gönlümüzün doğasını koruyalım ve yaşam boyu Allah Allah ya da lâ ilâhe illâllah diye zikre devam edelim.

Gönüllerimiz Allah'ın (c.c.) zikri ile nurlanıp doğasına kavuşunca, içimiz cennet bahçelerine dönüşür ve huzur bizim günlük yaşantımız olur. Eğer gönlümüzün bu doğasını koruyarak ölürsük, kabrimiz de cennet bahçelerine dönüşür ve kabir bizim için dünya saraylarından çok daha sevimli ve çok daha feyizli olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) in tavsiye ettiği bazı zikirler

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zikrin en faziletlisi “lâ ilâhe illâllah” dır. (İbni Mâce-Hâkim-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ihlâs ile “lâ ilâhe illâllah” derse cennete girer. (Bezzâr)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Lâ ilâhe illâllah” benim kale'mdir. Kim benim kale'me girirse, azabımdan emin olur. (Râmüzü'l-ehâdîs)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Lâ ilâhe illâllah” zikrine devam edenlere, ölürlen, kabirlerinde ve mahşerde korku yoktur.

Sûr üfürüldüğünde (onların) başlarından tozu silkerek ve “Allah'a hamd olsun bizden sıkıntıyı giderdi” diyerek kabirlerinden kalktıklarını görür gibiyim. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şeyin bir anahtarı vardır. Göklerin anahtarı da “lâ ilâhe illâllah” dır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim “sübhânallahi ve bi-hamdihî” derse, cennette onun için bir hurma ağacı dikilir. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim günde yüz defa “sübhânallahi ve bi-hamdihî” derse, deniz köpükleri gibi günahı olsa bile bağışlanır. (Ahmed İbni Hanbel-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dile hafif (kolay), mîzanda ağır ve Rahman olan Allah'a sevimli olan iki kelâm vardır: “Sübhânallahi ve bi-hamdihî, sübhânallahi'l-azîm”. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Sübhânallahi velhamdülillâhi ve lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” demek, benim için üzerine güneşin doğduğu her şeyden (bütün dünya malından) daha hayırlıdır. (Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim on defa “lâ ilâhe illâllahu vahdehu lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr” derse, İsmâil (a.s.) in soyundan dört kimseyi âzad etmiş gibi sevap kazanır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim günde yüz defa “lâ ilâhe illâllahu vahdehu lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr” derse, on köle âzâd etmiş kadar sevap kazanır. Ona yüz hasene (sevap) yazılır, yüz günahı silinir ve bu zikir ile o gün akşama kadar şeytandan korunmuş olur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Sa'd İbni Ebû Vakkas radiyallahu anhü diyor ki:

Bir gün Resûlüllah (s.a.v.) in yanında iken bize:

“Sizden biriniz her gün bin hasene (sevap) kazanmaktan âciz midir?” diye sordu.

Yanında oturanlardan biri: “Bin haseneyi nasıl kazanır ki?” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Yüz defa “sübhânallah” der, ona bin hasene yazılır ya da bin günahı silinir”. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir toplum Allah'ın evlerinden bir evde (mescidde) toplanıp, Allah'ın kitabını okur ve aralarında tedrisatını (okuma, anlama ve uygulaması ile ilgili dersler) yaparlarsa, üzerlerine sekînet (sükûnet, huzur) iner, onları rahmet kaplar ve melekler onları kuşatır. Allah da onları kendi katında bulunan (melek) lerin arasında anar. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin en hayırlınız, Kur'an'ı öğrenen ve (başkalarına) öğretenidir. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah'ın Kitabından (Kur'an'dan) bir harf okursa, onun için bir hasene vardır ve her hasenenin karşılığı on mislidir (on sevaptır). Ben, elif lâm mîm bir harftir demiyorum. Lâkin elif bir harftir, lâm bir harftir ve mîm de bir harftir. (Tirmizî)

ZİLHİCCE AYI

Yüce Allah buyuruyor:

Fecre, on geceye çifte ve teke, geçip giderken geceye yemin ederim ki, akıl sahipleri için bun (lar) da kuşkusuz yemin (değeri) var değil mi?
(Fecr, 1-2-3-4-5)

Allah (c.c.) bu beş âyet-i kerîmede; fecre, on geceye, çifte, teke ve geçip giden geceye yemin ettiğine göre, bunları biraz açalım.

Fecr: Güneşin irtifâ'ı 19 derecede iken doğu ufkunda nokta şeklinde başlayan beyazlığın yatay çizgi şeklinde dağılmasına fecr-i sâdık (gerçek fecr) denir. Fecr-i sâdıkın başlaması ile yatsı, vitir ve teheccüd namazları ile sahur yemeğinin vakti sona erer ve sabah namazının vakti başlar.

On gece: Kamerî (İslâmî) ayların on ikincisi ve eşhürü'l-hurum'un (dört saygın ayın) ikincisi olan Zilhicce'nin ilk on günü ve gecesi, diğer günlerinden daha faziletlidir. Çünkü Zilhicce'nin ilk on gününde hac için ihrama girilir, Beytullah (Kâbe) tavaf edilir ve ardından Safâ ile Merve arasında sa'y yapılır.

Sonra terviye (sekizinci) günü Mina'ya gidilip beş vakit namaz kılınır, arefe (dokuzuncu) günü Arafat'ta vakfe yapılır, aynı gece Müzdelife'ye gidilir ve ertesi (onuncu) bayram günü Mina'da şeytan taşlanıp kurban kesilir ve tıraş olup ihramdan çıkılır. Ayrıca arefe günü sabah namazından bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar “teşrik tekbirleri” getirilir ve kurbanlar kesilir.

Çift ve tek: Çift ve tek konusunda farklı görüşler olmakla birlikte, sadece bir görüşü aktaralım. Allah (c.c.) tek olduğu gibi sıfatları da tektir yani karşıtı yoktur. Örneğin Allah (c.c.) Hay'dır yani diridir, karşıtı olan ölüm yoktur. Allah (c.c.) Alîm'dir yani her şeyi bilir, karşıtı olan cehâlet yoktur. Allah (c.c.) Kadîr'dir yani her şeye gücü yeter, karşıtı olan âcizlik (güçsüzlük) yoktur.

Geçip giden geceye: Kıyâmetin küçük bir örneği olan gece tüm karanlıkları ile çekip giderken, Sûr üfürülmüş gibi yeryüzünde yeni bir gün, yeni bir hayat başlar ve öncelikle kuşlar yuvasından çıkıp uçuşurken, insanlar da işine gitmeye başlar.

Allah (c.c.) bu konulara dikkatimizi çekmek için bu âyetlere vâv-ı kasem (yemin vavı) ile başlıyor ve sonra “Bun (lar) da kuşkusuz yemin (değeri) var değil mi?” diye soruyor.

Zilhicce ayının ilk on gecesinin her günü çok değerli olmakla birlikte en değerli olanı, Arafat'ta vakfe yapılan dokuzuncu yani arefe günüdür. Eğer arefe cuma gününe denk gelirse, o zaman yetmiş kat daha değerli olur ve o yılki hac, “hacc-ı ekber” olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Ramazan hâriç) başka günlerin hiçbirinde şu günlerde (Zilhicce'nin ilk on gününde) yapılan amel-i sâlihten (ibâdetten), Allah katında daha sevimli bir ibâdet yoktur. (Buhârî-Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Ebû Katâde radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah'a (s.a.v.) arefe günü tutulan orucun sevabı soruldu? Buyurdu ki:

“Hem geçmiş bir yılın hem de gelecek bir yılın (küçük) günahlarına kefâret olur”. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Ancak hacda olanların, terviye, arefe ve bayram günlerindeki yoğun görevlerini aksatmamaları için arefe günü oruç **tutmamaları** daha faziletlidir.

ZULÜM VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Zâlimlerin (kıyâmet günü) hiçbir yardımcısı yoktur. (Hac, 71)

Güçlü olanların güçlerini ve mâkam sahibi olanların yetkilerini kötüye kullanıp insanlara karşı her çeşit haksız davranışlarda bulunmalarına **zulüm** ve zulüm yapanlara da **zâlim** denir. Zâlimler genelde güçsüzlere ve kimsesizlere zulmettikleri için, kıyâmet günü onlar da güçsüz ve kimsesiz kalacak, hiç kimse onlara yardım ve şefaât edemeyecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zulümden çok sakınınız. Çünkü zulüm, kıyâmet günü (zâlimi kuşatan) karanlıklar (olacak) dır. (Buhârî-Tirmizî)

Dünyada haksız yere baskı, zulüm ve zorbalık yapıp insanların hayatını karartanlar, yeniden dirilip kabirlerinden kalktıkları gün onların da hayatı karacak, korku ve paniğe kapılıp çılgın gibi olacaklar. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Zulümden çok sakınınız” diye bizi uyarıyor ve kıyâmet günü zâlimlerin karanlıklar içinde kalacağını haber veriyor.

Allah'a karşı, insanlara karşı ve insanın kendi nefesine karşı olmak üzere üç çeşit zulüm vardır ve içlerinde en çirkin olanı, kuşkusuz Allah'a (c.c.) karşı olan zulüm yani haksızlıktır.

Allah'a karşı zulüm

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle şirk (Allah'a ortak koşmak), büyük bir zulümdür. (Lokman, 13)

En büyük zulüm ve en büyük haksızlık, göklerin ve yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) şirk (ortak) koşmaktır. Allah'tan başka tapınılan her şeye **put**, putlara tapınmaya **şirk** ve şirk koşanlara da **müşrik** denir.

Şirkin pek çok çeşitleri vardır ve en yaygın olanı heykelciliğe dayanan putçuluk hareketidir. Belirli kişilerin anısına dikilen ve zamanla kutsallaştırılan heykellere **put** denir. Bu tür heykellerin önünde tören, âyin ya da saygı duruşu adı altında tapınmaya **şirk** ve tapınanlara da **müşrik** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındakileri ise dilediği kimseler için bağışlar. (Nisâ, 48)

Tören ve saygı duruşu adı altında putlaştırılan heykellere tapınanlar, sapık ideolojileri ve din karşıtı sapık rejimleri destekleyenler, eğer tevbe edip İslâm'a dönmeden ölümlerse Allah (c.c.) onları asla affetmeyeceği ve hiçbir kimse de onlara şefaât edemeyeceği için cehennemde ebedî kalacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kimdir? Onlar (kıyâmet günü) Rablerine arz olunacaklar, şahitler de: “İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir” diyecekler. İyi bilin ki, Allah'ın lâneti (bu) zâlimlerin üzerindedir.

Onlar Allah'ın yolundan (insanları) alıkoyan ve onu eğri göstermek isteyenlerdir. Gerçekte onlar âhireti de inkâr ederler. (Hûd, 18-19)

Gerçekte Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde din adamı kimliği adı altında İslâm'ı içinden yıkmaya çalışan ve yalanlar uydurup Allah'a (c.c.) ve dine iftira edenlere **zındık** denir. Kendilerine din adamı görüntüsü veren zındıklar kâfirlerden daha tehlikeli oldukları için Allah (c.c.), istifhâm-ı inkârî ile “**Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kimdir?**” buyurarak hiç kimsenin onlardan daha zâlim olmadığını özellikle vurguluyor.

Günümüzde art niyetli bazı ilâhiyatçılar, İslâm karşıtlığı ile bilinen belirli kanalların desteği ile insanları Allah'ın yolundan alıkoyup eğri yollara saptırmak için şeytanla yarışıyorlar. Ancak şeytanı lânetleyen Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: “**İyi bilin ki, Allah'ın lâneti (bu) zâlimlerin üzerindedir**”.

İlâhlık taslayanlar

Yüce Allah buyuruyor:

Onlardan (sapıklardan) kim: “Ben de ilâhım” derse, onu cehennemle cezalandırırız. İşte zâlimlere böyle ceza veririz. (Enbiyâ, 29)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'ın indirdiği (kanunlar) ile hükmetmezse, işte onlar zâlimlerdir. (Mâide, 45)

Toprak maddelerinden yaratıldığını ve geçici bir dünya saltanatından sonra ölüp, çürüyüp tekrar toprak maddelerine dönüşeceğini unutan Nemrud ve Firavun gibi kanlı diktatörler açıkça ilâhlık davasına kalkışırken,

Bazıları da Allah'ın (c.c.) kanunlarını yürürlükten kaldırıp yerine kendileri kanunlar koyarak örtülü bir şekilde ilâhlık davasına kalkışmışlardır. Ancak “Her canlı ölümü tadacaktır” kanununu yürürlükten kaldırmaya güçleri yetmeyince, sonuçta her biri cehennemdeki esfel-i sâfilîn'e (aşağıların en aşağısına) yuvarlanıp gittiler. Ne diyelim? Cehennem onlara helâl ve ateşleri bol olsun demekten başka elimizden bir şey gelmiyor ki!

İnsanlara karşı zulüm

Yüce Allah buyuruyor:

Sakın zâlimlerin yaptığından Allah'ı habersiz sanma! Onları (cezalarını) ancak gözlerin dışarı fırlayacağı (dehşetli) bir güne erteliyor.

(İbrahim, 42)

Gecenin karanlığında yerin altındaki kara karıncaları gören ve antenleri ile yaptıkları sessiz konuşmaları işiten Allah (c.c.), hiç kuşkusuz ıssız, tenha yerlerde ve gecenin karanlıklarında kapalı yerlerde yapılan zulümleri de görür ve mazlumların iniltilerini işitir. Ancak hikmetinin gereği bazı zulümlerin cezasını hemen dünyada vermeyip o dehşetli mahşer gününe erteler.

Dünyada çeşitli haksızlıklara uğrayanlar ve itilip kakılanlar, ana-babanın yavrusundan kaçtığı o dehşetli mahşer gününde kendilerine haksızlık edenlerden haklarını alınca ve mîzanları sevaplarla dolunca yüzleri gülecek ve âhirete ertelediği için Allah'a (c.c.) çok çok şükürler edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim zulme (haksızlığa) uğradıktan sonra hakkını (misli ile) alırsa, artık onlara yapılacak bir şey yoktur. (Şûrâ, 41)

Zulme uğrayan kimse hasmından aynı misli ile hakkını alırsa, örneğin çıplak eli ile bir tokat vurana o da çıplak eli ile ve aynı şiddette bir tokat vurursa, hakkını dünyada aldığı için dava düşer ve âhirete ertelenmez.

Ancak kendisine çıplak eli ile hafifçe bir tokat vurana eğer daha şiddetli, daha fazla ya da sopa ile vurursa, karşı taraf alacaklı duruma düşer ve mahşer günü aradaki farkı sevap olarak alır.

Yüce Allah buyuruyor:

Zulüm (haksızlık) edene sakın meyletmeyin (taraf tutmayın ve duyarsız olmayın). Sonra size de ateş dokunur. (Hüd, 113)

Zulüm ve haksızlık eden kimse en yakınımız bile olsa, onun zulmüne ortak olmamak ve onunla birlikte ateşte yanmamak için taraf tutmayalım ve zulme karşı duyarsız olmayalım. Çünkü zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şahitlik yapmak, onların durumunu gören ve bilen müslümanlara **farz-ı kifâye** dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, müslümanın (din) kardeşidir. Ona zulüm yapmaz ve onu zâlime teslim etmez. Kim bir din kardeşinin ihtiyacını görürse, Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir müslümanı sıkıntıdan kurtarır

rahatlatırsa, Allah da kıyâmet günü o kimsenin sıkıntılarını giderir. Kim bir müslümanın kusurlarını örterse, Allah da o kimsenin kusurlarını örter.

(Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mazlumun bedduasından şiddetle sakının. Çünkü onun (bedduası) ile Allah arasında bir perde (engel) yoktur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kâfir bile olsa mazlumun bedduasından sakının. Çünkü onun (bedduasının) kabul olmasına bir engel yoktur. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Ya'lâ)

İnsanın kendi nefesine karşı zulmü

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşip dilediğiniz yerden (dilediğinizi) yiyin. (Sadece) şu ağaca yaklaşmayın! Sonra (nefsine zulmeden) zâlimlerden olursunuz. (A'râf, 19)

Kin ve intikam hırsı ile yanan ve sürekli fırsat kollayan şeytan, sonunda aradığı fırsatı yakaladı ve Hz. Âdem ile Hz. Havva'ya yasaklanmış ağacın meyvesinden yedirmeyi başardı.

Yüce Allah buyuruyor:

Rableri onlara: “Ben size o ağacı (meyvesini) yasaklamadım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır demedim mi?” diye seslendi.

(Âdem ve Havva) dediler ki: “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara uğrayanlardan oluruz”. (A'râf, 22-23)

Şirk (ortak) koşma gibi Allah'a (c.c.) ve kul hakkı gibi başkalarına karşı olmayıp zararı sadece günahı işleyen kişilerle sınırlı olan zulümlere “insanın kendi nefesine karşı zulmü” denir.

Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın yasaklanmış bir meyveyi yemelerinin zararı sadece kendileri ile sınırlı olduğundan, “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik” diye suçlarını itiraf ettiler. Sonra bu zulmün cezasından korktukları için “Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara (azaba) uğrayanlardan oluruz” diye tevbe edip yıllarca ağladılar.

Bizler de haram bir lokma yediğimiz, harama baktığımız ya da bir vakit namazı tembellik edip kazaya bıraktığımız zaman, “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik” diye suçumuzu itiraf etsek ve sonra “Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara uğrayanlardan oluruz” diye tevbe edip gözlerimizden bir kaç damlacık yaş akıtabilsek,

Hız. Âdem ile Hız. Havva'yı bağışlayan ve merhamet edip tekrar o güzelim cennetine aday yapan Allah (c.c.), hiç kuşkusuz bizleri de bağışlayıp merhamet eder ve o güzelim cennetine aday yapar.

“Kul hatasız olmaz” derler. Doğrudur ama şeytan gibi hatada ısrar etmeyelim, Hız. Âdem gibi pişman olup gözyaşı dökelim. İyi bilelim ki sonuçta Allah'a (c.c.) döneceğiz ve hakkımızda vereceğı kesin kararı boynumuzu bükerek bekleyeceğiz...

ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana Zülkarneyn'i soruyorlar. De ki: Size ondan bir hatıra okuyacağım. (Kehf, 83)

Çocukluğı yetimlik ve gençliğı yoksulluk içinde geçen ve hiç okumayazma bilmeyen Hız. Muhammed'in peygamber olmasını içlerine sindiremeyen Mekke müşrikleri, ona öyle bir şeyler soralım ki cevap veremesin diye ehl-i kitap olan yahudilerle görüşmek üzere Medine'ye gittiler.

Yahudilerin hiç ismini duymadıkları “Zülkarneyn'i ona sorun” demeleri üzerine sevinerek Mekke'ye döndüler ve “ya Muhammed! Zülkarneyn kimdir? onu bize anlat!” Dediler.

Kur'an'da övgü ile adı geçen, ancak peygamber mi, evliya mı? oldukları bilinmeyen üç kişiden bir de Hız. Zülkarneyn'dir. Arapça sözlükte Zülkarneyn, iki boynuz sahibi demektir. Asıl adı kesin olarak bilinmeyen Hız. Zülkarneyn, en yaygın rivayete göre dünyanın her iki yakasına yani hem batıya ve hem doğuya hâkim olduğı için kendisine Zülkarneyn denilmiştir.

Yahudiler neden Hız. Zülkarneyn'i önerdiler?

Tarihçiler, Mezopotamya bölgesinde yaşayan kavimlerden Sümerlere ait olduğı ileri sürülen ilk yazılı belgelerin bulunduğı M.Ö. 3.000 yılından sonraki döneme **tarih zamanları** ve ondan önceki dönemlere de **tarihten önceki zamanlar** diye tarihi iki döneme ayırırlar.

Ayrıca tarihten önceki zamanları, kaba taş, yontma taş, cilâlı taş ve maden devri gibi dönemlere ve tarih zamanlarını da, M.Ö. 3.000 yılı ile Batı Roma Devletinin yıkılış tarihi olan M.S. 476 yılı arasına **İlkçağ**, M.S. 476 yılı ile İstanbul'un fetih tarihi olan 1453 yılı arasına **Ortaçağ**, 1453 yılı ile Fransız ihtilâlinin olduğu 1789 yılı arasına **Yeniçağ** ve ondan sonraki döneme de **Yakınçağ** derler.

İşte tarihçilerin inanç, ideoloji, askerî ve siyasî görüşleri doğrultusunda çeşitli kaynaklardan elde ettikleri bilgiler, sadece M.Ö. ki 3.000 yılı ile M.S. ki 2.000 yılı arasını yani ortalama beş bin yıllık bir zaman dilimi ile sınırlıdır. Gerçi beş bin yıllık bir zaman dilimi bize göre çok uzun olabilir ama,

Hız. Âdem ve Hız. Nuh gibi ilk peygamberlerin ve o dönemde yaşayan insanlardan pek çoğunun en az bin yıl yaşadığını ve beş bin yıllık zamanın sadece beş kuşağı kapsadığına göre, ne zaman başladığı ve ne zaman sona ereceği bilinmeyen insanlık tarihi karşısında beş bin yıllık bir dönemin, gerçekten çok kısa bir zaman dilimi olduğu gerçeğini anlarız.

Diğer yandan tarihten önceki zamanlarda meydana gelen Hız. Âdem'in yaratılışı ve Nuh Tûfan'ı gibi olaylar hakkında ilâhî kitapların ve peygamberlerin dışında tarihçilerin hiçbir bilgisi olmadığı gibi Hız. Zülkarneyn hakkında da hiçbir bilgileri olamayacağından, yahudiler Mekke müşriklerine Hız. Zülkarneyn'i sormalarını önerdiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten biz onu (Zülkarneyn'i) yeryüzünde güçlü bir iktidar sahibi yaptık ve (ihtiyacı olan) her şey için bir sebep (bir yol) verdik. O da (batıya doğru) bir yol tutup gitti.

Nihayet güneşin battığı yere ulaştınca, onu kara balçıklı bir su gözesinde batar (gibi) buldu.

Onun yanında (yaşayan) bir topluma rastladı. (Ona:) “Ey Zülkarneyn! Onlara ya azap eder ya da güzelce davranırsın” dedik.

(Zülkarneyn) dedi ki: Zâlim olanları (inkârcıları) biz cezalandıracağız. Sonra o, (ölünce) Rabbine döndürülür, O da onu görölmemiş bir şekilde azap eder.

İman edip sâlih amel işleyenlere de güzel bir mükâfat vardır ve ona işimizden en kolayını söyleriz. (Kehf, 84-85-86-87-88)

Dünyayı dolaşp insanları îmana dâvet etmesi ve yeryüzüne egemen olması için Allah (c.c.) tarafından kendisine güç, kudret, iktidar ve yol için gerekli bütün sebepler verilen Hız. Zülkarneyn, önce batıya yöneldi ve o dönemin fiziksel coğrafyasına göre batının en uç noktasında bir deniz kıyısına (Atlas Okyanusu olabilir) vardı.

Akşam üzeri deniz kıyısından batı ufkuna bakanlar, güneşin denize battığını gördükleri gibi Hz. Zülkarneyn de hava kararınca güneşin kara balçıklı bir su gözesine (pınarına) battığını gördü.

Deniz kıyısında kokuşmuş hayvan derilerini giyen ve sadece balık eti yiyen yarı vahşi ilkel bir topluma rastladı. Allah (c.c.) “Ey Zülkarneyn! Onlara (îmana gelmeyenlere) ya azap eder ya da güzelce davranırsın (îmana dâvet edersin)” buyurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra yine bir yol tuttu. Nihayet güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu (güneşi) öyle bir (çırılçıplak) toplum üzerine doğar buldu ki, onlar için güneşe karşı (kendilerini koruyacak) hiçbir siper yapmamıştık. (Kehf, 89-90)

Hz. Zülkarneyn batıdaki görevini tamamlayınca doğuya yöneldi ve yol boyunca rastladığı bütün toplumlara îmana dâvet ederek o dönemin fiziksel coğrafyasına göre doğunun en uç noktasında bir deniz kıyısına (Büyük Okyanus olabilir) geldi.

Doğudaki insanlar çırılçıplaktı ve onların üzerinde kokuşmuş hayvan derileri bile yoktu. Güneş doğarken yer altındaki inlerine çekiliyor ve güneş batarken dışarı çıkıp balık, böcek yiyorlardı.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra yine bir yol tuttu. Nihayet iki dağ arasına ulaştığında onların önünde (eteğinde kendi dillerinden başka) hiçbir sözü anlamayan bir toplum buldu. (Kehf, 92-93)

Hz. Zülkarneyn o dönemin fiziksel coğrafyasına göre doğu kıyılarında çırılçıplak dolaşan ve balık, böcek gibi şeyleri yiyip yaşayan vahşi tabiatlı insanları da îmana dâvet ettikten sonra, başka bir yol tuttu ve kuzeydoğuya yöneldi.

Kuzeydoğuda karanlıklara giren (kutuplara yaklaşan) Hz. Zülkarneyn, kendi adıyla anılan seddi yaptıktan sonra geriye döndü ve ömrünün kalan kısmını ibâdetle geçirdi.

